

Tỏa Tình Khiên

Contents

Tỏa Tình Khiên	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	6
3. Quyển 1 - Chương 2	12
4. Quyển 1 - Chương 3	24
5. Quyển 1 - Chương 4	36
6. Quyển 1 - Chương 5	48
7. Quyển 1 - Chương 6	60
8. Quyển 1 - Chương 7	73
9. Quyển 1 - Chương 8	85
10. Quyển 1 - Chương 9	97
11. Quyển 1 - Chương 10	108
12. Quyển 1 - Chương 11	119
13. Quyển 2 - Chương 12-1: Văn Án	129
14. Quyển 2 - Chương 12-2	130
15. Quyển 2 - Chương 13	143
16. Quyển 2 - Chương 14	154
17. Quyển 2 - Chương 15	165
18. Quyển 2 - Chương 16	177
19. Quyển 2 - Chương 17	189
20. Quyển 2 - Chương 18	201
21. Quyển 2 - Chương 19	213
22. Quyển 2 - Chương 20	225
23. Quyển 2 - Chương 21: Chương Kết	239
24. Quyển 2 - Chương 22: Phiên Ngoại 1. Hồi Kinh	243
25. Quyển 2 - Chương 23: Phiên Ngoại 2. Nữ Nhân	249
26. Quyển 2 - Chương 24: Phiên Ngoại 3. Quà Tặng Lễ Tình Nhân	258
27. Quyển 2 - Chương 25: Phiên Ngoại 4. Quân Như Trúc	264

Tỏa Tình Khiên

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, sinh tử văn, hõ công Nhân vật: Ti Diệu Huy (Bắc Đường Diệu Huy) x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toa-tinh-khien>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử

Bắc Đường Diệu Huy không biết chính mình từ khi nào đã xem ca ca quan trọng hơn tất cả những kẻ khác. Năm ấy hắn ba tuổi, được mẫu phi mang về nhà mẹ đẻ ở Đoan Vương phủ, mãi cho đến năm tuổi mới trở lại Bắc Đường gia, người duy nhất hắn còn nhớ rõ là ca ca.

Hắn còn nhớ rõ lúc ấy khi mình mở mắt ra, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào chói lọi, bên trong phòng sáng ngời.

Trong tầm mắt mơ hồ là một tiểu nam hài vẻ mặt ngưng trọng đang nằm úp sấp ở trước giường hắn, sờ sờ mặt, nhẹ giọng gọi hắn, “Huy nhi. Huy nhi mở mắt ra, ca ca ở đây này.”

Hắn nhắm mắt rồi lại mở lớn mắt, rất lớn.

Nam hài kia phát ra tiếng kêu vui mừng, ôm lấy hắn. “Huy nhi, ngươi tỉnh? Ngươi cuối cùng cũng tỉnh.”

Hắn yếu ớt gọi một tiếng với nam hài kia, “Ca ca...”

Thật sự là làm cho người ta ngạc nhiên. Trí nhớ của hài tử luôn có hạn, cho dù là người vô cùng thân thiết, sau khi rời xa mấy tháng hắn sẽ phai nhạt dần trong kí ức của đứa bé. Nhưng Bắc Đường Diệu Huy ba tuổi năm ấy vẫn nhớ rõ một người – ca ca của hắn Bắc Đường Diệu Nhật, mãi đến hai năm sau mới đoàn tụ cũng không quên.

Bởi vì người ca ca này, cái tên này, trong cuộc sống u ám cùng mẫu phi là thứ duy nhất hắn nhớ và cảm thấy được an ủi.

Bắc Đường Diệu Huy gầy gò bé nhỏ nằm trên giường một thời gian. Ca ca mỗi ngày đều đến xem hắn, nói cho hắn nghe tiến độ luyện võ của chính mình, giảng lại bài của phụ tử (thầy giáo) cho hắn, nói với hắn, hắn trở về khiến y vui mừng thế nào.

“Huy nhi, ngươi trở lại thật tốt. Ta vẫn rất nhớ ngươi, ngươi là đệ đệ ta thích nhất.” Đây là lời ca ca thường nói với hắn khi đó.

Bắc Đường Diệu Huy nghe xong thực hài lòng vui vẻ. Hắn đã ngoan ngoãn uống tất cả thuốc, ăn tất cả những đồ ăn được mang đến; cho nên hắn khỏe lại rất nhanh, xuất hồ ý liệu (bất ngờ) khôi phục lại sự khỏe mạnh.

Mỗi ngày có ca ca làm bạn, với hắn mà nói là hạnh phúc nhất. Cho dù phụ vương đã trở lại, ôm hắn vào ngực, hắn cũng không cảm thấy vui hơn khi ở cùng ca ca.

Nhưng hắn lại không ngờ rằng, ca ca cùng phụ vương trở về lần đó, lại có việc làm cho hắn căm ghét.

Ngày đó ca ca vô cùng hưng phấn kéo tay hần, băng qua vương phủ rộng lớn, hành lang dài đẹp đẽ, đi vào một căn phòng hần chưa bao giờ tới. Khi đó hình như đã bắt đầu mùa đông, trong phòng có noãn bồn (lò sưởi), vô cùng ấm áp.

Hần theo ca ca chạy một đường, toàn thân đều là mồ hôi, không thích. Trong vườn cũng không có nhà hoàn, nên hần chỉ có thể tự mình bỏ áo choàng xuống, lấy khăn tay ra lau mặt.

“Huy nhi, mau vào đi!”

Nghe thấy ca ca ở bên trong gọi hần liền vội vàng lên tiếng, chạy nhanh vào. Rồi hần thấy hai tiểu hài tử, rất nhỏ rất nhỏ, đại khái cũng chỉ hai ba tuổi, phần điêu ngọc mài (xinh đẹp). Một đứa được ca ca ôm vào ngực, một đứa đứng bên kéo góc áo, ba người cùng nhìn hần.

“Huy nhi, người xem bọn chúng có đáng yêu không a.” Khuôn mặt ca ca tươi cười vô cùng chói mắt, làm hần phải hoa mắt.

“Bọn họ là ai?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Đường Diệu Huy trầm xuống, chậm rãi hỏi.

“Là đệ đệ muội muội của chúng ta, nàng tên là Bắc Đường Diệu Thần, hần gọi là Bắc Đường Diệu Nguyệt. Người xem bộ dạng bọn họ có phải giống nhau như đúc không? Bọn họ là song bào thai đó a.” Khẩu khí của ca ca vui mừng, trong đó dường như còn mang ý kiêu ngạo nữa.

Bắc Đường Diệu Huy không biết cái gì là song bào thai, nhưng đệ đệ muội muội thì hần biết đến. Hần cắn cắn môi, không nói gì.

Trên trán tiểu cô nương trong lòng ngực ca ca có mỹ nhân chí (nốt ruồi của mỹ nhân). Nàng ôm cổ trút ca ca, nộn nộn (mềm mại) kêu, “Ca ca, hôn nhẹ...”

Bắc Đường Diệu Huy trừng lớn mắt, thấy nàng hôn một cái thật kêu trên gương mặt tuần mi của ca ca.

Hô hấp của hần đột nhiên trở nên dồn dập, phát ra thanh âm phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Một loại cảm giác chưa bao giờ biết đến thoáng chốc ngập tràn trong lòng ngực nhỏ.

Đầu hần nóng lên, lập tức tiến lên, đem tiểu cô nương đang trong lòng ngực ca ca túm ra, dùng sức ném trên mặt đất, chỉ thẳng mũi nàng kêu to, “Y không phải ca ca người! Không được người hôn y!”

Nữ hài sưng sờ ngồi dưới đất.

Bắc Đường Diệu Huy quay người lại, hung hăng đẩy nam hài vẫn đang túm góc áo của ca ca bên kia. “Hần cũng không phải ca ca người! Biết chưa?!”

Nam hài bị hấn đẩy mạnh phải lảo đảo hai bước, đặt mông té ngã trên mặt đất.

Hai đôi mắt giống nhau như đúc hoang mang lúng túng nhìn ca ca và hấn lúc ẩn lúc hiện. Bọn chúng chưa bao giờ gặp phải tình huống này, trong nhất thời không biết có nên khóc hay không.

Bắc Đường Diệu Huy ôm lấy ca ca, kêu lên như thị uy, “Y là ca ca ta, không phải của các người! Ta mới là đệ đệ của y, không cho các người đụng đến y!”

Rồi không biết là ai trong song bào thai, cô lẽ là đồng thời, bỗng ‘oa!’ một tiếng, cùng khóc rống lên.

“Còn khóc nữa! Thật đáng ghét!” Bắc Đường Diệu Huy có chút chán ghét, có chút đắc ý. Hấn ôm chặt lấy ca ca, chứng minh mình là đệ đệ duy nhất.

Ca ca ngơ ngác đứng đó. Bắc Đường Diệu Huy lấy khăn tay ra, dùng sức lau mặt y, nhưng vẫn thấy chưa hài lòng liền nhún chân lên, học bộ dáng của nữ hài kia, dùng sức cọ cọ hai gò má ca ca, miệng còn lầm bầm, “Nàng thật đáng ghét! Thật đáng ghét!”

Hấn cọ xong bên này lại cọ đến bên kia. Khi hai bên đều cọ xong liền chuyển qua cái bóng trơn láng của ca ca, tả cọ hữu cọ rồi mới thuận theo cái mũi thẳng tắp xuống cằm, đến khi đem mặt ca ca cọ đến dính đầy nước miếng của hấn mới thỏa mãn.

“Huy nhi, buông ra!” Ca ca bị hấn cọ đến khó chịu, bắt đầu đẩy hấn. Nhưng hấn cũng không biết lấy khí lực từ đâu ra mà chưa cọ xong thì không chịu buông tay.

Hấn muốn trên mặt ca ca chỉ có dấu ấn của mình, không để cho người khác tìm được chỗ nào khác.

Trong lòng một bên mơ mơ hồ hồ như thế nghĩ muốn thế, một bên thật sự hành động.

Bắc Đường Diệu Huy cố gắng nhớ lại cách ‘đóng ấn’ của mấy người lớn, ngay cả mí mắt của ca ca cũng không buông tha; hai tay ôm đầu y, nhanh chóng in dấu lại trên cả hai mí mắt của y. Cuối cùng còn nghĩ đến một chỗ lập tức rời miệng, hướng đến đúng chỗ đó mà hôn lên.

“Huy nhi, người buông... Ngô ngô...” Ca ca nói còn không xong, miệng đã bị hấn chặn lại.

Bắc Đường Diệu Huy dùng sức đóng một con dấu cuối cùng ở đây, trong lòng đắc ý nghĩ, ‘đóng dấu’ xong rồi, ca ca chỉ có thể là của ta, xem các người còn có thể đụng làm sao!

Bắc Đường Diệu Huy dùng sức gặm môi ca ca, cảm xúc mềm mại đụng vào đám mây vị ngọt nhàn nhạt như vị của cây đào mật làm lòng hấn thấy thật ngọt ngào.

Đang đắc ý, đột nhiên một lực mạnh ập đến, người đã bị ca ca hung hăng đẩy ra, ‘Bịch’! một tiếng dưng vào phía sau bàn mộc trác (bàn gỗ đàn hương). Năm đó y còn nhỏ, người còn thấp, phía lưng nặng nề vấp vào mộc trác (bàn gỗ) cứng rắn, lập tức hoa mắt mềm nhũn, miệng vết thương vừa khép miệng lại nứt ra.

Hắn đau đến hô một tiếng, nghe thấy thanh âm giận dữ của ca ca.

“Huy nhi, ngươi khi dễ đệ đệ muội muội! Giờ lại còn cắn ta? Ngươi quá đáng rồi... Nguyệt Nguyệt, Thần Thần, ngoan, đừng khóc.”

Bắc Đường Diệu Huy choáng đầu hoa mắt, thấy ca ca chạy đến bên hai đệ muội, một tay, một tay kéo bọn chúng lại dỗ dành, căn bản không liếc đến mình một cái. Hắn không thể tin được ca ca lại không để ý tới hắn, còn đi dỗ hai tiểu quỷ đáng ghét kia.

Hắn vốn đau đến nước mắt đều chảy xuống dưới, nếu là bình thường đã sớm kêu to, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ trắng bệch, căn môi không phát ra tiếng.

“Nguyệt Nguyệt, Thần Thần đừng khóc, đau chỗ nào? Cho ca ca nhìn xem...”

“Ô ô ô... Ca ca, ca ca...”

Hai tiểu quỷ đang hoảng sợ tranh lên trước ôm lấy Bắc Đường Diệu Nhật, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng, hai đôi mắt to giống nhau đều ngập nước, lúc nhìn Bắc Đường Diệu Huy là vô cùng sợ hãi, khi nhìn Bắc Đường Diệu Nhật lại là nhất nhất tin cậy.

Trên lưng Bắc Đường Diệu Huy đau như bị lửa đốt, nhưng ca ca vẫn không liếc mắt nhìn hắn một cái. Cái loại cảm giác bị bỏ qua này, làm trong lòng hắn phát lạnh, khủng hoảng tới cực điểm.

Hắn vẫn nghĩ người ca ca yêu nhất là mình, nhưng hiện tại lại đột nhiên ý thức được, phần yêu mến này đã bị người khác đoạt đi rồi.

Hắn khó hiểu đứng lên, bộ ngực hồng hộc thở dốc rồi mới cắn răng một cái, bỏ chạy ra ngoài.

Hắn không rõ! Vì sao ca ca bị đoạt đi rồi?

Gió Bắc rét lạnh như đao phong vô tình cắt lên hắn, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn hiện lên nét hồng hồng đo đỏ lưu lại thật nhiều ngày.

Đó là lần đầu tiên Bắc Đường Diệu Huy vì ca ca thương tâm, thương tâm vô cùng, dường như còn đau hơn lúc mẫu phi nổi điên ném hắn vào đại hỏa hừng hực thiêu đốt.

Nỗi đau bị xem thường, bị vứt bỏ này khắc sâu trong nội tâm hắn, đến khi trưởng thành cũng mãi không quên được. Thậm chí vì tránh để mình bị thương tổn như thế, hắn không phải một lần... mà làm rất nhiều chuyện sau đó nữa...

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Ngày hè nắng chói chang, không khí khô ráo, ánh mặt trời đẹp đẽ chói mắt.

Ve trên cây kêu râm ran không ngừng, làm cho lòng người nóng nẩy, nhưng tâm tình Bắc Đường Diệu Huy cũng rất tốt.

Hắn nhẹ nhàng bước vào vương phủ, phát đại (dây cột tóc) màu đỏ như lửa sau người bay lên, một thân hồng diễm, khối ngọc bích đeo bên hông, dưới chân là cưỡi vân trường ngoa (giày bằng gấm) làm tăng thêm dáng người cực mỹ, cả người giống như đóa tường vy ngày hè, tùy ý khoe khoang sự xinh đẹp của mình

Cách ăn mặc này nếu ở trên người nam nhân khác nhất định sẽ làm người ta cảm thấy ngả ngớn, quá mức nữ tính, thậm chí là buồn nôn, nhưng trên người ở Bắc Đường Diệu Huy hắn không ngờ lại rất thích hợp.

“Yêu, đại tổng quản.”

“Nhị thể tử, ngài đã về rồi.” Lăng tổng quản của Vương phủ đã trông thấy thân ảnh hồng sắc đó từ xa xa, khom người cúi chào.

Bắc Đường Diệu Huy nhẹ nhàng cùng ông chào hỏi, “Đại ca đâu? Ở thư phòng sao?... Di? Từ từ, ông không cần phải nói, ta nghe được rồi.”

Hậu viên ầm ầm truyền đến tiếng đàn động lòng người, Bắc Đường Diệu Huy lập tức nghe ra đó là Phượng Hoàng cầm của mình, không khỏi mỉm cười, khoát tay đại tổng quản, cước bộ nhanh hơn.

Chạy tới hậu viên, từ xa đã thấy có một bạch y nhân khoanh tay mà đứng trên thủy tạ giữa ao. Dáng người người nọ cao ngất, khí thế uy nghi, tuy chỉ lặng lẽ đứng ở nơi đó nhưng lại làm cho người ta cảm giác kính sợ.

Bắc Đường Diệu Huy thấy người nọ vốn vô cùng vui mừng nhưng lại lập tức nghi hoặc. Ai đang khảy đàn?

Hắn bước nhanh qua bên liễu thụ (cây liễu cổ thụ) cạnh ao, thấy bên hông thủy tạ là một người áo xanh xa lạ đang ngồi ở vị trí của hắn ngày thường, tay đặt lên Phượng Hoàng cầm của hắn. Tiếng đàn thanh thúy, giống như nước chảy trong khe núi, từng giọt thanh âm thánh thót tràn ra từ tay gã.

Lập tức vẻ tươi cười trên mặt Bắc Đường Diệu Huy chợt tắt, tay áo dài phất một cái, nhanh chóng tiến vào thủy tạ.

“Người là ai? Dám đụng vào Phượng Hoàng cầm của ta!”

Tưng!

Dây đàn đứt phụt. Người áo xanh giật mình, ngón tay run lên, chảy ra vài giọt huyết châu. Gã cuống quýt đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lại, nhưng không khỏi ngốc ngậy ngẩn cả người.

Trước mắt là mỹ nhân đỏ rực như ngọn lửa, sâu trong đôi mắt đẹp kia hừng hực như lửa, rực rỡ chói mắt, kinh tâm động phách. Sức sống vô địch và nhiệt lực tỏa ra từ người hắn như muốn đốt cháy lòng người.

Trong nháy mắt Quân Như Trúc bị vẻ mỹ lệ này mê hoặc.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Không nghe thấy bốn vương hầu hỏi ngươi sao?” Bắc Đường Diệu Huy thấy hắn nhìn mình đến ngẩn người, lại không thấy vui vẻ. Tuy hắn sớm quen người ta luôn lộ vẻ kinh mộ (ngưỡng mộ + kinh ngạc) nhưng giờ phút này cái nhìn ấy như hỏa thượng thiêu du (đổ dầu vào lửa => vô cùng tức giận).

“Huy nhi, đừng vô lễ!” Bắc Đường Diệu Nhật quát lên.

Quân Như Trúc đã phục hồi tinh thần lại, hiểu được thân phận người trước mắt, vội hành lễ nói, “Hạ quan Quân Như Trúc, kiến quá (ra mắt) Đoan thân vương.”

Bắc Đường Diệu Huy nheo mắt lại, cẩn thận đánh giá gã, “Thì ra ngươi là tân khoa trạng nguyên năm nay Quân Như Trúc a.” Hắn liếc liếc một cái đến người đứng cạnh Bắc Đường Diệu Nhật, trong lòng bực tức, nhin không được trào phúng, “Không thể tưởng được Quân đại nhân động tác còn rất nhanh, ngày hôm qua vừa mới đăng khoa, hôm nay liền đến Bắc Đường vương phủ bái kiến, không hổ là Trạng Nguyên a, đầu óc so với người khác đúng là nhanh hơn hẳn.”

Quân Như Trúc thoáng chốc mặt đỏ lên, xấu hổ, giận dữ, bất bình, khó thở... đủ loại cảm xúc một chen nhau mà lên, hô hấp dồn dập.

“Huy nhi, đừng ngôn loạn ngữ, nhục nhã khách nhân. Quân đại nhân hôm nay lâm triều bị Hoàng Thượng phong làm tứ phẩm (quan tứ phẩm) biên tu (người biên soạn sử sách) thuộc Hàn Lâm Viện, ta thấy tính tình Quân đại nhân và ta rất hợp nhau, nên mới Quân đại nhân đến vương phủ, ngươi đừng đa nghi.”

Bắc Đường Diệu Huy nghe Bắc Đường Diệu Nhật vì gã nói chuyện, trong lòng lửa giận càng tăng nhưng trên mặt biểu lộ gì, chỉ có vẻ hờn giận không thể giấu đi.

Quân Như Trúc dường như không cam lòng, thở sâu, chậm rãi nói, “Tại hạ tự tiện lấy đàn của Đoan Vương

gia, thỉnh Vương gia thứ lỗi.” Hấn không hề tự xưng “hạ quan” mà là dùng “Tại hạ”.

“Nếu đại ca ở đây chắc là người đã được đại ca đồng ý, bốn vương mạo muội trách móc nặng nề là không phải. Phụng Hoàng cảm của bốn vương tuy là cực phẩm thế gian nhưng Quân đại nhân có thể bắt nó đàn hay được như thế, cũng coi như là có duyên. Hai người chậm rãi trò chuyện đi, bốn vương không quấy rầy nữa.” Bắc Đường Diệu Huy cưỡng chế lửa giận trong lòng, cố gắng lãnh đạm nói.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hấn không tranh chấp nữa, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, hoãn hạ khẩu khí, “Huy nhi, khó có thể trở về một chuyến, cùng nhau ngồi xuống tâm sự đi.”

Quân Như Trúc nói, “Vương gia, Như Trúc đã quấy rầy lâu, lúc này cũng không còn sớm, nên cáo lui thôi.”

Bắc Đường Diệu Nhật trầm ngâm một chút, nói, “Cũng tốt, ngày mai người nhận chức, còn có rất nhiều chuyện cần làm, trở về sớm một chút chuẩn bị cũng tốt.”

“Vâng.” Quân Như Trúc cùng hai người thi lễ, chậm rãi rời khỏi thủy tạ.

Bắc Đường Diệu Huy đợi Bắc Đường Diệu Nhật thu hồi ánh mắt, lập tức hỏi, “Người thích gã?”

Bắc Đường Diệu Nhật liếc mắt một cái, thấy vẻ mặt hấn, đột nhiên trong lòng buồn phiền, “Đúng thì sao? Không đúng thì sao?”

“Người!” Bắc Đường Diệu Huy lập tức đỏ hai mắt, nói giọng khàn khàn, “Người thích gã? Người thật sự thích gã?”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe thanh âm hấn thay đổi, nhin không được thở dài, “Huy nhi, nhiều năm như thế, người nháo còn chưa đủ sao?”

Mặt Bắc Đường Diệu Huy lập tức tái nhợt, dung nhan đẹp để thoáng chốc mất đi màu sắc.

Bắc Đường Diệu Nhật có chút hối hận, cảm thấy được mình đã nặng lời, liền đưa tay ôm lấy hấn, “Ta nói giỡn thôi, người đừng để bụng.”

Bắc Đường Diệu Huy kinh nghi bất định (ngghi ngờ không yên), kéo kéo vạt áo y, “Vậy người có thích gã không?”

Bắc Đường Diệu Nhật đối với sự cố chấp của hấn, đành chịu, “Ta chỉ là thưởng thức tài hoa của gã mà thôi.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

Bắc Đường Diệu Huy tinh tế quan sát vẻ mặt y, thấy ngữ ý chân thành (ý nghĩa lời nói thành thật), lúc này mới yên lòng. Kỳ thật Bắc Đường Diệu Nhật quả thật chưa bao giờ từng lừa gạt hắn cái gì, trừ lần đi Linh Ẩn cốc bái sư lúc còn nhỏ kia. Nhưng chỉ một lần đó đã là khắc cốt ghi tâm, suốt đời khó quên.

Bắc Đường Diệu Nhật khẽ thở dài. Y biết hắn từ nhỏ đã có biểu hiện muốn chiếm hữu mình; năm đó y và phụ vương hợp tác để lừa hắn đi Linh Ẩn cốc bái sư học nghệ, chưa bệnh chữa thương, lại không ngờ làm cho hắn nhớ cả đời, bộ dáng khó tin mình lần nữa.

Bắc Đường Diệu Huy gắt gao ôm lấy y, tựa đầu vào hõm vai y làm nũng, “Đại ca, sau này không được người khác đụng vào Phượng Hoàng cằm của ta, nếu người muốn nghe thì cứ tìm ta, chỉ có ta mới có thể đàn cho người nghe.”

“Được.” Bắc Đường Diệu Nhật trấn an vỗ vỗ lưng hắn.

Nhưng cho dù y có hứa hẹn thề thốt với Bắc Đường Diệu Huy thế nào, tuy trên mặt hắn là nụ cười nhưng sâu trong đáy lòng hắn luôn bất an. Hiện tại hắn đã kế thừa tước vị của Đoan thân vương, có phủ đệ của chính mình; nhưng với hắn mà nói, Bắc Đường vương phủ mới là nhà thực sự của hắn. Tuy từ sau mười sáu tuổi hắn đã chính thức dọn đến Đoan thân vương phủ nhưng phần lớn thời gian hắn đều ở lại Bắc Đường vương phủ.

“Mới đây người vừa đi đâu vậy?” Bắc Đường Diệu Nhật cùng hắn trở lại thư phòng, lật xem tấu chương trên thư trác (bàn học), tùy ý hỏi.

Bắc Đường Diệu Huy nghe vậy bĩu môi nói, “Có đi đâu đâu. Gần đây ta buồn chán, ở trong phủ chế thuốc thôi.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhíu nhíu mày, thản nhiên nói, “Đừng làm mấy thứ hoang đường này nọ nữa.”

“Hắc.” Bắc Đường Diệu Huy nhẹ nhàng cười, phương hoa tự hiện, “Cái gì mà hoang đường chứ. Đó là cực phẩm cho nam nữ hoan ái đó nha, người khác có muốn cũng không có đâu.”

Bắc Đường Diệu Nhật thở dài, “Thuốc tốt thì không làm, cả ngày thích nghiên cứu bâng môn tả đạo này kia.”

Bắc Đường Diệu Huy phiêu hần liếc mắt một cái, “Ta vì cái gì mà thích, người cũng không phải không biết.”

Bắc Đường Diệu Nhật dừng một chút, lạnh nhạt nói sang chuyện khác, “Lần này trở về muốn ở mấy ngày?”

“Muốn ở mấy ngày thì ở mấy ngày, người đuổi ta sao?” Bắc Đường Diệu Huy đem tấu chương trong tay y rút ra, túm ống tay áo y, “Đại ca, người theo ta đi Nhạn Hiệp Sơn Tiểu ở vài ngày đi?”

“Trong cung nhiều việc lắm, không đi được.” Bắc Đường Diệu Nhật nói xong liền thấy ánh mắt thất vọng của Bắc Đường Diệu Huy. “Cho Diệu Nguyệt đi cùng người đi. Thần nhi đang ở nơi đó nghỉ hè, nó nói muốn đến đó xem nàng đó.”

Bắc Đường Diệu Huy vẫy vẫy tay áo, không vui nói, “Quên đi. Diệu Nguyệt gần đây mới được điều về kinh đô làm thượng khanh trong cấm vệ quân, bận rộn lắm, ta cũng không dám đi quấy rầy nó. Thần nhi cũng đang mang thai rồi, có đi đến đó cũng làm đại phu miễn phí cho nàng thôi, ta cũng không muốn tự tìm phiền toái a.”

Bắc Đường Diệu Nhật vừa tức giận vừa buồn cười, bất đắc dĩ nói, “Tận tâm tận lực cho muội muội mà cũng không tình nguyện sao?”

“Người làm sao thấy được ta không tình nguyện? Ta cho nàng thuốc an thai tốt lắm a, cho dù nàng có sinh mười người cũng không vấn đề gì. Tiểu tử Hoa Lan kia đã đủ phiền người ta rồi, nếu nàng còn sinh nữa, lại nuôi thêm mấy đứa nữa sẽ mau chóng giống như hoàng đế bà (thiếu phụ lượng tuổi có chồng) cho coi.” Bắc Đường Diệu Thần cùng Cung Kiếm Vũ thành thân nhiều năm, đã sinh nhi tử Cung Hoa Lan, lúc này hai người họ đang chờ mong hài tử thứ hai ra đời.

“Nói vậy! Người là cữu cữu của nó đó.” Bắc Đường Diệu Nhật nghe vậy lườm hằm một cái, “Người muốn ta cùng người đi cũng không được. Qua đại thử (ngày nóng nhất trong năm) biên khu (vùng căn cứ giáp ranh các tỉnh) thay quân, ta bận rất nhiều quân vụ, không thể đi được.”

Bắc Đường Diệu Huy trong lòng hiểu được, Hoàng Thượng cố kỵ Bắc Đường gia rất nhiều, này vài năm chen ép khắp nơi, Bắc Đường Diệu Nhật bên ngoài thấy như không quan tâm nhưng thật ra bên trong phải bố trí rất nhiều. Tước vị Bắc Đường này không phải chỉ là danh xưng hào, cũng không thể đánh mất a.

“Người nếu không đi, ta cũng không đi.” Hắn bực tức đến nhuyển tháp nằm xuống, lấy quạt bạch ngọc ra phe phẩy, “Người làm chuyện của người, ta ở trong này với người.”

Bắc Đường Diệu Nhật cười cười, “Muốn uống nước ô mai đồ nóng không?”

“Hôm nay không muốn uống, uống bình Bích Loa Xuân đi. Đúng rồi, trong phủ có liên hoa cao (bánh ngọt hoa sen) không? Ta muốn ăn.”

“Chưa được, hạt sen còn hơi đắng, chờ chút để ta bảo các nàng đem cái người thích ăn tới.” Bắc Đường Diệu Nhật gọi nha hoàn, bảo các nàng đem đồ đặt lên bàn nhỏ cạnh nhuyển tháp.

Tháng sáu ngày nắng gắt, buổi trưa trong vườn vang lên tiếng ve kêu râm ran. Bắc Đường Diệu Nhật ở thư phòng lẳng lặng xem tấu chương, ngẫu nhiên như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn lại, thấy Bắc Đường Diệu Huy đã ngủ nghiêng ngả trên tháp. Ngọc phiến còn để trên cổ tay, khóe miệng dính liên hoa cao, cánh môi

hồng diễm hơi bĩu ra, tựa hồ trong mơ còn đang oán giận gì đó.

Bắc Đường Diệu Nhật không khỏi mỉm cười, lại tập trung vào tấu chương trong tay.*****

Nếu có người nào hỏi chỗ nào náo nhiệt nhất trong kinh, đương nhiên là phải đến phố Tầm Phương (tầm = tìm; phương = hương thơm). Tên như ý nghĩa, đây là hoa phố (phố có nhiều kĩ viện) lớn nhất kinh thành. Tầm Phương các kia chính là hoa lâu nổi danh nhất ở phố này, ngày ngày vô cùng đông khách.

“Ai nha, Vương gia của ta, hôm nay làn gió nào thổi ngài tới đây vậy?” Dương ma ma vẻ mặt tươi cười, mặc dù có hơi phốp pháp nhưng phong vận (bộ dáng thướt tha) vẫn còn, có thể nhìn ra khi còn trẻ cũng là một mỹ nhân.

Bắc Đường Diệu Huy nhẹ nhàng cười, như trăm hoa nở rộ, làm chói mắt mọi người. “Đã lâu không đến, thật nhớ Túy Hoa Nhưỡng (rượu ủ bằng hoa) a.”

Dương ma ma trên mặt tươi cười, trong lòng lại là oán giận. Vương gia chuyên gây họa so với mỹ nhân còn đẹp hơn này luôn đến ngồi ở Tầm Phương các của bà a, tất cả các cô nương đều phải dừng lại ngắm nhìn, ngay cả hoa khôi nơi này của bà còn không kịp xách dép cho hấn nữa, ai còn muốn gọi cô nương nữa a!

Bất quá Dương ma ma đáy lòng tuy oán giận nhưng tròng mắt vừa chuyển đến trên người Bắc Đường Diệu Huy, lại nhin không được mà nghĩ, nếu hấn chịu làm đầu bài ở đây, chẳng phải vạn phố (các phố hoa) ở Diệu Kinh này không địch lại sao, bạc của bà chắc chắn chảy vô như nước a.

Đương nhiên với thân phận của Bắc Đường Diệu Huy, Dương ma ma cũng biết chính mình bất quá là nằm mơ mà thôi.

Bắc Đường Diệu Huy dạo quanh lầu hai, ở nhĩ gian của mình ngồi xuống, lấy ra chiết phiến bạch ngọc nhẹ nhàng phe phẩy, đôi mắt đẹp nhìn xuống dưới, cả đại sảnh hoa các đều thu vào tầm mắt hấn.

Cùng lúc đó, nguyên bản những nam nhân tầm hoan đang ôm các cô nương, ánh mắt như bị định trụ (nhìn chăm chú vào một chỗ), hướng thẳng lên nhĩ gian trên lầu hai này. Mà tầm mắt các cô nương đang phải tiếp khách cũng quay quanh hấn.

Đây là việc làm cho Dương ma ma đau lòng và đáng tiếc nhất!

Vị Đoan Vương gia mỹ diễm (đẹp đẽ + diễm lệ) này không biết vì sao lại thích chỗ này, lại luôn thích ngồi ở nhĩ gian đó như vậy.

Chỗ người đang ngồi nơi đó nếu nhìn xuống đại sảnh không sót thứ gì; nếu hướng ra phía ngoài thì muôn hình muôn vẻ của hoa (chỉ các kĩ nữ) trên đường cũng thú hết vào đáy mắt, thật đúng là nhĩ gian phong nhã. Đáng giận nhất chính là bộ dáng Đoan thân vương vốn đẹp, hấn lại ngồi ở đây không phải muốn hạ bệ các cô nương sao?

Dương ma ma tuy rằng trong lòng oán giận nhưng trên mặt vẫn tươi cười như nở hoa, ân cần thu xếp.

3. Quyển 1 - Chương 2

“Vương gia.” Một mỹ nhân áo trắng, phục sức toàn thân trang nhã, nhẹ nhàng uyển chuyển đi đến đây, nhìn ánh mắt Bắc Đường Diệu Huy như sắp nổi sóng.

“Thi Nhân, mau kính rượu Đaoan Vương gia.” Sau khi Dương ma ma cười meo meo đem nơi này giao cho nàng liền lui xuống.

Cô nương trong Tầm Phương các này không người nào đáng để Đaoan Vương gia để vào mắt, chỉ có Thi Nhân là đầu bài nơi này mới miễn cưỡng được hấn liếc mắt. Không có cách nào a, ai kêu chính bộ dạng hấn đẹp như vậy, trong mắt còn có thể nhìn tới ai chứ!

“Vương gia, chúng ta buông châu liêm (rèm làm bằng hạt châu) xuống được không?” Thanh âm Thi Nhân thanh nhuận dễ nghe, nũng nịu làm cho nam nhân nghe xong xương cốt đều muốn mềm xuống.

Bắc Đường Diệu Huy biết suy nghĩ trong lòng nàng, nhẹ nhàng cười, dùng ngọc phiến điểm điểm vào tay nàng, “Người nói buông thì buông đi.”

Thi Nhân ôn nhu cười, châu liêm nhã gian nhẹ nhàng thả xuống. Ánh sáng loang loáng, những viên bạch ngọc trên châu liêm bị giạt ra, ngăn cách ánh mắt người khác.

Dương ma ma ở ngoài cửa nhẹ nhàng thở ra. Nếu không nhanh đem châu liêm ở nhà gian này buông xuống, bao nhiêu lão gia hoa nương ở dưới lầu, có người nào chịu vào phòng nữa chứ. Đêm nay còn không phải muốn ở đại sảnh a.

Thi Nhân đứng lên, rót cho Bắc Đường Diệu một ly Túy Hoa Nương, hờn dỗi, “Vương gia đã lâu không tới, Thi Nhân nhớ ngài muốn chết. Ngài đã quên Thi Nhân rồi chứ gì?!”

“Sao có thể như vậy chứ.” Bắc Đường Diệu Huy lấy quạt nâng cằm nàng lên, khẽ cười nói, “Người là mỹ nhân a, bốn vương sao có thể quên được chứ.”

Thi Nhân hơi thất thần, ngây ngẩn nhìn hấn một lát, bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, sóng mắt nhẹ nhàng uyển chuyển, “Vương gia hôm nay muốn nghe khúc gì?”

“Không vội, uống hai chén đã.”

Hai người đang nói chuyện, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến thanh âm ồn ào. Bắc Đường Diệu Huy xuyên

qua bức rèm nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy mấy người trẻ tuổi vẻ mặt hào hứng, hợp thành nhóm, cao giọng tiến vào.

Đây là cái tốt của châu liêm; bên trong có thể thấy rõ bên ngoài, nhưng bên ngoài không thể nhìn vào trong.

Bắc Đường Diệu Huy bỗng thấy một thân ảnh áo xanh lẩn trong đám người, nhẹ nhàng “Di” một tiếng.

“Thi Nhân, đó là ai vậy?”

“Là vài vị đại nhân tân khoa năm nay, đi phía trước là Vương đại nhân, sau đó lần lượt là Lý đại nhân, Trần đại nhân, Vạn đại nhân, còn có Thám Hoa Lang Thôi đại nhân. Còn vị cuối cùng kia không nhìn được mặt, hình như chưa tới đây lần nào.” Thi Nhân thấy hấn tựa hồ hứng thú, liền vén một góc rèm che lên, nhất nhất chỉ cho hấn xem.

Bắc Đường Diệu Huy cúi đầu cười, ở bên tai Thi Nhân nói nhỏ, “Cái vị cuối cùng kia, bổn vương nói cho người, đúng là người đứng đầu bảng khoa cử năm nay, tân khoa Trạng Nguyên chúng ta – Quân Như Trúc Quân đại nhân.”

Con mắt Thi Nhân sáng lên, ánh mắt nhất thời bị Quân Như Trúc hấp dẫn, “Không ngờ Quân đại nhân còn trẻ tuổi như thế, bộ dáng còn thực tuấn tú nữa. Quân Như Trúc, Quân Như Trúc, quả nhiên là quân tử như trúc.”

“Ha ha ha.” Bắc Đường Diệu Huy cúi đầu cười, “Quân tử như trúc, mỹ nhân như ngọc, các người đúng là trời sinh một đôi.”

Thi Nhân hơi đỏ mặt, ngoài miệng không thuận theo nói, “Vương gia giấu cợt ta.” Trong lòng lại tim đập thành thịch.

Bắc Đường Diệu Huy thấy vài sĩ tử trẻ tuổi mới nhận chức kia lên lầu, chọn nhĩ gian ở đối diện, mấy người đó thuần thực gọi cô nương, kêu hoa tửu, cao giọng đàm luận cái gì đó. Chỉ có Quân Như Trúc tựa hồ có chút bất an, đang ngồi ở tịch gian (tịch = thức ăn) quần bách đẩy các cô nương đang thân cận ra, bị những người khác trêu đùa.

Vạn đại nhân nói, “Quân huynh vì sao lại mất tự nhiên như thế? Hay là trước kia chưa bao giờ tới thanh lâu?”

Quân Như Trúc bình thản nói, “Đúng là chưa tới bao giờ.”

Vài người khác nghe vậy, ồn ào cười.

“Quân huynh đã tới nhứt quán, chưa đón dâu không nói, nhưng lại chưa tới nơi phong hoa tuyết nguyệt này, chẳng lẽ là thất thân (traí thân = con trai chưa làm chuyện abước xyz) sao?”

(Nhứt quán: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhứt quán)

Quân Như Trúc quần bách không nói.

“Lý huynh, không bằng hôm nay chúng ta làm chủ, để quân huynh khai khai trai đi?”

“Được! Được!”

Mọi người ồn ào. Quân Như Trúc đã đỏ mặt, liên tục xin tha, “Các vị đại nhân tha tiểu đệ đi.”

“Ha ha ha, Hàm Chi, hôm nay nếu đến đây là tốt rồi, hảo vui vẻ đi. Người một lòng một dạ đọc sách thánh hiền, hiện giờ cuối cùng vừa nhất cử trung (đạt được mục đích), tên đề bằng vàng, sao không thống thống khoái khoái sướng ầm (thả lỏng) một phen, vì sao cứ phải khe khát với chính mình.”

Vạn Thọ Niên và Quân Như Trúc cùng làm việc tại Hàn Lâm Viện, giao tình thâm hậu hơn so với các sĩ tử khác, biết tính tình gã nội liêm, không hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt, hôm nay là chính mình ngang ngạnh lòi gã tới nên phải ở bên khuyên giải giục giã.

Quân Như Trúc xấu hổ vạn phần. Gã căn bản không giỏi ứng phó với việc xã giao này kia, hôm nay do nhiều đồng môn mời, khước từ không được mới phải đi cùng, hiện giờ lâm vào hoàn cảnh này không khỏi luống cuống không biết làm sao.

Bắc Đường Diệu Huy ở đối diện thấy rõ tình hình bọn họ; nội lực hần lại không tồi, mọi người cao giọng đàm tiếu đều nhất nhất lọt vào tai, nhện không được cười thầm, quả nhiên Quân Như Trúc này là con một sách.

Bắc Đường Diệu Huy thấy giờ phút này bộ dáng gã quần bách xấu hổ, nhớ tới lần trước trong vương phủ gã đối với mình không kiêu ngạo không siểm nịnh, bộ dáng thông dong bình tĩnh, trong lòng không khỏi cảm thấy hả giận. Bỗng nhiên nhãn châu xoay động, nghĩ đến một chủ ý, liền lấy từ ngực ra một cái bình sứ, mở bình ra, đem chất lỏng bên trong chậm rãi hòa vào Túy Hoa Nhưỡng, lắc đều rồi vẫy tay gọi Thi Nhân.

“Người đem cái này dâng lên cho bọn hần, nói tự mình muốn rót cho Quân đại nhân một chén.”

“Vương gia, ngài hòa cái gì ở trong rượu vậy?” Thi Nhân thấy hành động vừa rồi của hần, bất an hỏi.

Ngọc phiến của Bắc Đường Diệu Huy nhẹ lay động, cười nói, “Bổn vương am hiểu nhất cái gì, người cũng không phải không biết. Phương diện này bổ thêm thuốc tốt của bổn vương, cam đoan sẽ làm các cô nương

như sống trong mơ. Yên tâm, Tầm Phương các các người có bỏ thêm rượu trong trà, ngay cả đàn hương cũng có, vốn cũng không ít ngoạn ý, cái này cũng không kém bốn vương là bao a.”

“Này...”

“Ha hã, người cứ việc đi kính rượu Trạng Nguyên lang đi. Quân đại nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tài trí hơn người, đến nay vẫn chưa đón dâu đâu. Nếu người có vận khí tốt, đem hấn lộng nhập hương khuê (hương thơm ở khuê phòng = mê hoặc, dụ dỗ) của người, nói không chừng ngày nào đó được hấn chuộc thân cho, từ nay về sau tòng lương vi phụ (kĩ nữ hoàn lương làm vợ người ta).”

Hai mắt Thi Nhân sáng lên, nhưng vẫn có chút chần chờ, “Vương gia, ngài vì sao...”

“Quân đại nhân cùng bốn vương có chút giao tình, nếu gã không thể phóng túng một chút, bốn vương sẽ giúp gã một chút.”

Thi Nhân bị hấn giật giây, tim đập thành thịch, nhưng vẫn ra vẻ do dự nói, “Nếu mama mà biết...”

Bắc Đường Diệu Huy biết suy nghĩ của nàng, cười nói, “Người yên tâm, đều có bốn vương chịu trách nhiệm. Nếu nàng không tha cho người, Tầm Phương các các người từ nay về sau đừng lấy thứ gì từ bốn vương nữa. Tân được của bốn vương sau này sẽ để lại cho lâu khác vậy.”

Thi Nhân nghe vậy, cuối cùng cũng quyết tâm, ôn nhu cười, “Vương gia yên tâm, ta sẽ làm tốt chuyện ngài nhờ.”

Bắc Đường Diệu Huy nhìn Thi Nhân lắc lư mông, phong tư nhẹ nhàng đi ra, nhìn phía đối diện, trong lòng thầm nghĩ: Quân Như Trúc a Quân Như Trúc, dám đụng vào Phượng Hoàng cầm của bốn vương, hôm nay bốn vương sẽ đòi lại nợ này!

Hấn có chút đắc ý, buông bức rèm che tự đi uống rượu. Hấn không có chút hứng thú với nữ nhân, bởi vì bóng tối trước đây khắc sâu trong tâm hấn, người tự xưng là mẫu phi lại điên cuồng ném hấn vào màn lửa kia đã làm cho hấn khắc cốt ghi tâm, cắm rễ vào tâm hồn hấn, làm cho hấn sinh ra một loại cảm giác ghê tởm và chán ghét đến tận cốt tủy.

Nhưng hấn có tính nết bướng bỉnh, càng e ngại sợ hãi càng muốn vượt qua.

Sư phụ cũng từng dạy hấn một câu, “Viết yếm chi, viết thân chi” (việc càng ghét thì càng phải làm). Hấn ghi nhớ trong lòng, cho nên từ mười bốn tuổi năm ấy bị sư phụ mang đi thanh lâu ‘thân cận’ nữ nhân liền thành khách quen của thanh lâu. Bất quá người ngoài thấy hấn phong lưu, kỳ thật mỗi lần tới nơi này chỉ là uống cái rượu, nghe khúc, cùng các nàng đùa giỡn thôi, dù có ngẫu nhiên ngủ lại cũng là làm làm bộ dáng.

Bắc Đường Diệu Huy uống xong vài chén rượu, lại nghĩ tới Bắc Đường Diệu Nhật gần đây chính vụ bận

rộn, một thoáng qua cố ý vô tình lạnh nhạt với mình rất nhiều, nhưng lại cùng Quân Như Trúc kia thường xuyên gặp mặt, tựa hồ vô cùng ăn ý, thân cận hơn với mình rất nhiều không khỏi khiến hắn bức mình.

Bất tri bất giác, qua nửa canh giờ, Bắc Đường Diệu Huy thấy tiệc rượu phía đối diện đã gần tan, mấy sĩ tử kia đã thất tha thất thểu ôm mĩ nữ về phòng, không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đã đến giờ xem kịch vui rồi đây.

Hắn vén châu liêm lên, đi nhanh về phía phòng Thi Nhân.*****

Quân Như Trúc chỉ cảm thấy trên người nóng quá, nóng đến làm cho gã chịu không nổi.

Không biết có chuyện gì. Tửu lượng của gã vốn cũng không kém a, vì sao vừa nãy mới uống có hai chén mà đã không chịu nổi rồi?

Một đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn dúi gã vào phòng ngủ, hầu hạ gã nằm xuống trên giường.

Quân Như Trúc tuy trên người khó chịu, nhưng trong tâm trí vẫn tỉnh táo, không khỏi có chút bối rối. Nàng... nàng ta đang làm gì vậy?

“Đại nhân, trên người thực nóng đúng không? Ta giúp ngài cởi áo ra nhé.” Thi Nhân một bên ôn nhu nói, một bên nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo Quân Như Trúc.

Vị Trạng Nguyên lang đại nhân này quả nhiên càng nhìn càng tuần mỹ, càng xem càng làm cho người ta động tâm a. Thi Nhân nhìn bộ dáng Quân Như Trúc bối rối quẩn bách, phương tâm ám động (tâm hồn thiếu nữ khê động). Nàng có kinh nghiệm về chuyện phong nguyệt, quen biết với phản ứng của nam nhân, sớm nhìn ra Quân Như Trúc vẫn còn thất thân (traị tân).

Nam nhân giữ mình trong sạch như thế rất khó thấy, hơn nữa người giống gã nhất định là khó quên người đầu tiên cùng mình ‘cá nước thân mật’ (chỉ chuyện abc xyz). Xem ra cái đích của mình đã gần ngay trước mắt.

“Buông... buông tay...” Quân Như Trúc thở dốc đẩy tay nàng ra. Trên người từng đợt khô nóng, gã chỉ sợ chính mình nếu không cách xa nữ nhân này một chút có thể sẽ làm ra chuyện gì đó không đoán trước được.

“Đại nhân, ta sẽ hảo hảo hầu hạ ngài mà.”

“Không, không cần...” Quân Như Trúc lúc này đã biết mình trúng phải dược gì, bằng không tuyệt đối sẽ không như thế. Gã bỗng nhiên dùng sức cắn môi dưới, vết máu đỏ sẫm lập tức in hằn lên môi, làm thần trí vốn choáng váng của gã lập tức tỉnh hẳn.

“Tại hạ quá chén, cô nương ở phòng này rất bất tiện, nay xin cáo từ.” Quân Như Trúc nghị lực kinh người, thừa dịp thanh tỉnh một chút liền nhanh chóng đẩy Thi Nhân ra, tùy tiện lấy y phục lao ra khỏi phòng.

Thi Nhân bất ngờ không kịp phòng bị, hô to một tiếng, bị gã đẩy ngã trên mặt đất, đợi đến khi nàng đứng dậy đuổi theo thấy trên hành lang không còn thân ảnh của gã đâu nữa. Trong lòng nàng khẩn trương, đang chuẩn bị đi tìm, đột nhiên tiếng kêu của Dương ma ma từ phía sau truyền đến, “Thi Nhân, Vương đại nhân đến đây, mau tới tiếp đãi.”

“Mama, ở đây có khách nhân...”

“Khách nhân nào?” Dương ma ma người nhanh nhẹn giữ chặt nàng đưa ra ngoài, “Đoan Vương gia sớm đi rồi, không còn khách nhân nào quan trọng hơn Vương đại nhân nữa đâu. Người ta là bộ binh thượng thư, đến đây chỉ đích danh người đó.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, mau đi cùng ta!” Dương ma ma không cho thương lượng, đem Thi Nhân đi mất.

Quân Như Trúc đỡ vách tường, nghiêng ngả lão đảo đi ra. Hành lang dài trước mắt càng ngày càng vắng vẻ, đèn lồng đỏ thắm hai bên làm gã không mở được mắt. Gã chỉ cảm thấy trên người như sắp bị thiêu cháy, bức thiết mong muốn cái gì đó mát lạnh.

“Ai nha!”

Quân Như Trúc ở chỗ góc khuất không biết đụng vào cái gì, trước mắt tối sầm, nghe thấy có người thở nhẹ, “Người nào? Dám đụng bốn vương... Di?”

Quân Như Trúc chợt thấy trên người siết chặt, bị người ta xốc lên, một bóng người mơ hồ ở trước mắt chớp lên, gã theo bản năng đưa tay ra sờ, cảm giác chỗ đó tinh tế mềm mại, băng lãnh lạnh lẽo... Lạnh lẽo? Quân Như Trúc nghĩ cũng không muốn nghĩ, lập tức ôm đầu người nọ, đem hai gò má nóng bỏng của mình cọ cọ, nhanh chóng dán chặt cả người vào chỗ mát lạnh kia.

Bắc Đường Diệu Huy thấy rõ người trước mắt, tức giận đến ngất đi! Hắn lại bị gia khóa này khinh bạc? Hắn không phải hẳn đang ở trong phòng Thi Nhân nhuyển ngọc ôn hương sao? Sao lại ở đây chạy loạn thế này?

Bắc Đường Diệu Huy thấy Quân Như Trúc còn đang dùng sức cọ cọ trên người mình, hạ thân gắng gượng đang nhô lên dưới bụng mình, lại thấy khó thở.

Phải biết rằng hắn ngoại trừ Bắc Đường Diệu Nhật có thể ôm, người khác bình thường đều đụng không được, nhưng gia khóa này lại... Đáng giận!

Lúc này hắn đã quên tất cả là do mình hạ được gã.

Bắc Đường Diệu Huy tùy tiện tìm một phòng trống, đem Quân Như Trúc đẩy đến trên giường, bực tức nói, “Vốn đang muốn cho ngươi một hồng bài nhưng ngươi lại dám khinh bạc bản vương như thế, không biết tốt xấu! Bản vương sẽ tìm cho ngươi một hoa nương già nhất xấu nhất, hảo hảo cho ngươi khai trai!” Xoay người muốn đi, lại bỗng nhiên bị người phía sau ôm chặt lấy.

“Đừng đi! Đừng đi! Nóng quá... Ta nóng quá...”

Xuân được của Bắc Đường Diệu Huy không giống bình thường, càng bị áp chế thì hậu quả càng lớn. Quân Như Trúc cố nén nửa ngày, lúc này thần chí đã sớm hồ đồ, ngay cả một chút tỉnh táo cuối cùng cũng không có, trong đầu gã bây giờ chỉ khao khát một nơi mát lạnh, bằng không thực sự muốn chết!

Bắc Đường Diệu Huy đương nhiên biết được hiệu của mình lớn đến thế nào, giờ phút này gặp Quân Như Trúc hai má đỏ bừng, hai mắt mê loạn, vạt áo trên người đã muốn cởi bỏ, ngón ngang khắp nơi, lộ ra lồng ngực trắng nõn và xương quai xanh tinh mỹ.

Trong miệng Bắc Đường Diệu Huy bỗng nhiên khô khốc, nhìn da thịt trần trụi kia, thật lâu cũng không thể rời mắt.*****

“Bắc Đường đại nhân, ba tuần (ba lần tuần tra) đã xong, chúng ta nên trở về thay ca thôi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy canh giờ cũng kém không nhiều lắm, nói, “Được.”

Mấy cảm vệ quân liếc nhau, cười hì hì tiến lên, “Đại nhân, phía trước đó là phố Tầm Phương, mấy người chúng ta muốn...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn nhìn bọn họ, khẽ cười nói, “Được rồi, ta biết các ngươi đã nhiều ngày tuần ban, không được khoái hoạt, muốn đi thì đi đi. Nhưng trước khi đi phải giao lại danh bài (thẻ bài ghi tên những lính tuần tra), thay đổi quần áo xong rồi đi.”

“Vâng.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt quay đầu ngựa lại, đang muốn quay về hoàng thành giao ban, bỗng nhiên ở một góc ngõ nhỏ, một người bước nhanh đi ra. Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy rõ mặt người nọ, “Di” một tiếng, dừng ngựa lại, kêu to, “Nhị ca vội vàng thế là muốn đi đâu a?”

Bắc Đường Diệu Huy không ngờ lại gặp được hắn, không khỏi sửng sốt, xấu hổ ho khan một tiếng, nói quanh co, “Ta đang muốn hồi phủ.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhìn thấy phía sau hắn là hoa phố tiếng ca lả lướt, cười nói, “Thì ra Nhị ca đi tầm

hoan (mua vui), sao không ở lại qua đêm mà vội về làm gì?”

Bắc Đường Diệu Huy không vui nói, “Cái gì mà tầm hoan, những người đó so được với ta sao? Ta chỉ đến đưa đồ vật này nọ thôi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bất đắc dĩ bĩu môi. Thứ Nhị ca thích hần cũng biết, Vương gia tốt đẹp không muốn, lại có sở thích khác người, chỉ thích nghiên cứu xuân dược. Mọi người nói Bắc Đường Diệu Huy chế được đã vang danh thiên hạ, nhưng Bắc Đường Diệu Nguyệt xem phần lớn là do xuân dược gì gì đó của nhị ca được nhắc tới mà thôi.

Liếc Nhị ca một cái, thấy quần áo hần có chút hỗn độn không chỉnh, trước đó lại vội vàng, vẻ mặt mặt mợt, thật giống như... Giống như bộ dáng vừa mới yêu đương vụng trộm xong. Bắc Đường Diệu Nguyệt nhẹ nhàng cười, “Nhị ca nếu phải đi về, không bằng đi với ta đi.”

“Không cần, ta chính mình trở về.”

“Quá muộn, lập tức sẽ cấm đi lại ban đêm đó, Nhị ca một người trở về không tốt lắm, vẫn là cùng ta về đi.”

Bắc Đường Diệu Huy do dự một chút, gật gật đầu, “Được rồi.”

Nhảy lên lưng ngựa, ngồi vào phía sau Bắc Đường Diệu Nguyệt. Bắc Đường Diệu Nguyệt ngửi được mùi son phấn nhàn nhạt trên người hần, càng thêm khẳng định hần đã hái hoa (mua vui) ở Tầm Phương các, bắt quá lại chưa nói cái gì.

Nhưng Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy lo sợ, cảm thấy giống như mình bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu, mà người bắt quả tang ấy lại là đệ đệ của mình. Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy thái độ làm người trầm tĩnh, không thích lắm miệng, nhưng hần là đệ đệ thân hậu (cực kỳ thân thiết) với Bắc Đường Diệu Nhật...

Bắc Đường Diệu Huy nhớ tới ánh mắt Bắc Đường Diệu Nguyệt vừa rồi như đã hiểu ra điều gì đó, trong lòng có chút bất an. “Khụ, kỳ thật ta ngày thường tới nơi này ngoạn, nhưng bắt quá chỉ là diễn kịch mà thôi. Người cũng biết, được ta làm ra, không phải là đến nơi này thử xem tác dụng sao?”

“Ân.” Bắc Đường Diệu Nguyệt ở phía trước thản nhiên lên tiếng.

“Người ‘ân’ là ý gì?”

“Ta biết rồi.” Bắc Đường Diệu Nguyệt kỳ quái quay đầu lại liếc hần một cái, không biết Nhị ca hôm nay sao lại có chút khác thường.

“Nga.” Bắc Đường Diệu Huy xấu hổ cầm miệng, lại càng cảm thấy chột dạ. “Người sao lại đến đây?” Nói xong mới nhớ tới Bắc Đường Diệu Nguyệt tháng trước vừa mới thăng chức làm giáo úy của kinh kì (kinh

đô và vùng lân cận), hẳn là đã đến lúc hẳn cai quản rồi chứ.

Bắc Đường Diệu Nguyệt cảm thấy sáng tỏ, mỉm cười nói, “Nhị ca yên tâm, ta không nói với đại ca là được.”

Bắc Đường Diệu Huy khó xử, không ngờ mới nói mấy câu đã bị nhìn thấu, không khỏi thẹn quá thành giận, “Người có ý gì? Ta làm cái gì chẳng lẽ còn cần y phải quản sao? Người nói hay không nói cho y biết thì sao? Cho y biết thì... Ân, đương nhiên... người không nói cho y là tốt nhất...” Cuối cùng một câu quả thực rất khế, vài từ không thể nghe thấy.*****

Đảo mắt, Bắc Đường Diệu Huy ở Bắc Đường vương phủ đã vài ngày. Ngày hôm đó, sau khi Bắc Đường Diệu Nhật hạ triều, Bắc Đường Diệu Huy cùng y ở trong vườn uống rượu. Trong vườn đủ sắc màu rực rỡ, như so ra đều kém phù dung ngọc diện (mặt đẹp như sen như ngọc) của Bắc Đường Diệu Huy, thiên tiểu hàm hương (nụ cười như hương hoa thơm mát).

Hắn bỗng nhiên hăng hái, “Đại ca, ngày tốt cảnh đẹp như thế, không bằng ta tấu cho người nghe một khúc.”

“Được.”

“Người tới, cầm Phượng Hoàng cầm của ta đến đây.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe hắn nhắc tới Phượng Hoàng cầm, thật nhớ tới một chuyện, “Quân Như Trúc lâu rồi chưa tới đây.”

Tay Bắc Đường Diệu Huy cứng đờ, vài giọt rượu sánh ra. “Nhắc đến gã làm gì.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy thần sắc của hắn, nói, “Người còn vì chuyện kia mà tức giận sao? Kỳ thật không trách gã được, là ta nhất thời hứng khởi, cho người ta đem Phượng Hoàng cầm của người đến thủy tạ thử xem âm luật. Vừa lúc Quân Như Trúc đến đây, ta thấy gã vô cùng tinh thông âm luật, khen không dứt miệng Phượng Hoàng cầm, mới muốn gã phủ tấu một khúc. Là ta thiện tác chủ trương (tự tiện quyết định), người cũng đừng bực bội nữa.”

Bắc Đường Diệu Huy giật nhẹ khóe miệng, “Ta không nhỏ mọn như vậy, sớm không nhớ rõ chuyện đó nữa rồi.”

“Vậy sao khi nhắc đến Quân Như Trúc người liền có biểu tình này?”

Bắc Đường Diệu Huy cả kinh, “Biểu tình gì?”

Bắc Đường Diệu Nhật cười nhạt, “Ta cũng hình dung không được, tóm lại không phải biểu tình tốt đẹp gì cả. Chẳng lẽ các người bất tự không hợp?”

“Nói không chừng.” Bắc Đường Diệu Huy nhỏ giọng nói thầm một câu, cúi đầu uống rượu.

“Ta nghe nói trước đó vài ngày gã bị bệnh, ngay cả Hàn Lâm Viện cũng chưa đi, đã nhiều ngày không thấy gã đến, có chút nhớ, không bằng ngày nào đó đi xem.”

Bắc Đường Diệu Huy chợt dạ, nghe vậy “Ngô” một tiếng.

Bắc Đường Diệu Nhật có chút kỳ quái nhìn hắn. Ngày thường nếu y có hảo cảm với bất cứ ai, Bắc Đường Diệu Huy nhất định sẽ hờn giận, sao hôm nay lại bỗng dưng thuận theo như thế?

Hạ nhân lấy Phượng Hoàng cầm đến, Bắc Đường Diệu Huy đã mất tâm trạng tấu khúc, nhưng lại không muốn đánh mất hứng thú của Bắc Đường Diệu Nhật nên mới miễn cưỡng tấu hai khúc, khúc âm có chút hỗn độn.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn ra hắn không yên lòng, cảm thấy càng thêm kỳ quái, nhưng cũng không truy hỏi.

Quân Như Trúc ở tại hoàng thành phía đông, trong một tòa tứ hợp viện, cách Bắc Đường vương phủ không xa. Hôm đó Bắc Đường Diệu Nhật hạ triều xong liền tìm đến đây.

Bắc Đường Diệu Nhật tính tình có chút đậm bạc, cũng không phải người thích xã giao, nhưng so với phụ thân hắn thì tốt hơn rất nhiều.

So sánh với Bắc Đường vương tiền nhiệm, Bắc Đường Diệu Nhật quả thực có thể nói là ôn hòa, nhưng trong cốt tủy kia, sự lãnh ngạo cũng không giấu được, bởi vậy ngày thường trên triều đình có ít người giao hảo qua lại với y, người cam đảm dám thực sự kết giao với y chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Bất quá Quân Như Trúc cũng coi như ngoại lệ.

Bắc Đường Diệu Nhật đã từng gặp qua Quân Như Trúc trước kia, cảm thấy trên người gã quả thật là có cảm giác ôn nhuận như trúc, ấn tượng với gã rất tốt. Sau đó Quân Như Trúc vào kinh đi thi, đỗ đạt Trạng Nguyên, tới cửa tham kiến, tự nhiên hào phóng, thản nhiên khiêm tốn, không chút nào có ý mượn thân, chỉ đàm luận thảo luận, cho nên y càng thêm vừa ý.

Bắc Đường Diệu Nhật tuy rằng bằng hữu không nhiều lắm, nhưng mỗi một người đều vô cùng quý trọng.

Quân Như Trúc hôm nay đang ở nhà, nghe nói Bắc Đường vương tới chơi, vội vàng chạy ra đón.

“Vương gia, ngài sao lại đến đây? Khụ khụ...”

Bác Đường Diệu Nhật nói, “Hôm nay hạ triều sớm, nghe nói người bị bệnh, vài ngày nay không đi Hàn Lâm Viện nên ta đặc biệt đến xem người. Sao vậy, bệnh nặng lắm sao?”

“Một chút bệnh nhẹ thôi, không sao đâu. Tần Nhân, khụ khụ... nhanh đi chuẩn bị trà.”

Bác Đường Diệu Nhật thấy gã gầy yếu không ít, hai gò má tái nhợt, cặp mắt lại càng sáng rõ. Lúc nói chuyện thỉnh thoảng lại ho khan, có thể thấy trên người gã không khỏe.

“Đã mời đại phu chưa?”

“Mời rồi.”

“Đại phu nói sao?”

“Chỉ là cảm mạo phong hàn mà thôi. Mãi vẫn chưa tốt là do ta chưa thích ứng với khí hậu ở đây.”

“Thì ra là thế.” Bác Đường Diệu Nhật mỉm cười, “Trở về ta sẽ cho Đoàn thân vương đưa cho người ít thuốc, xem có thể điều trị chứng bệnh của người không.”

Cả người Quân Như Trúc cứng đờ, hai gò má tái nhợt giờ lại trắng bệch như tờ giấy. Tiểu tư tên Tần Nhân kia bưng chén trà đi vào, Quân Như Trúc vội nhận một chén trà nhẹ nhàng đưa lên, “Vương gia, thỉnh dùng trà.”

Bác Đường Diệu Nhật thấy rõ vẻ mặt gã hoảng hốt, ngón tay run rẩy, cảm thấy hơi hơi kỳ quái, nói, “Hàm Chi, người và ta là bằng hữu, không cần khách khí như thế.”

Quân Như Trúc thùy hạ mi mắt, chưa sót nói, “Như Trúc thân phận đệ tiện, không xứng cùng Vương gia luận giao.”

Bác Đường Diệu Nhật có chút giật mình, trên mặt cũng bất động thanh sắc, “Hàm Chi, mấy ngày nay có chuyện gì xảy ra?”

Quân Như Trúc nghe vậy cả kinh, vội hỏi, “Vương gia vì sao lại nói như thế? Như Trúc đã nhiều ngày nay đều ở nhà, sao có thể xảy ra chuyện gì.”

“Như vậy a...” Bác Đường Diệu Nhật nói nhỏ, cuối cùng một âm cuối ngân nga mềm nhẹ.

Người quen thuộc với y sẽ biết, khi y nói chuyện không nhanh không chậm chính là lúc có sự nghi ngờ và cảnh giác, mới có vẻ thần nhiên nhẹ nhàng như thế.

Đương nhiên, trên đời này người chân chính hiểu Bắc Đường Diệu Nhật không nhiều lắm, Quân Như Trúc cũng không tính vào những người này.

“Thu tế (lễ tế mùa thu) cũng sắp tới rồi, đến lúc đó quan viên lục phẩm trở lên trong triều sẽ phải theo Hoàng Thượng đến thảo nguyên Toại Khang săn bắn. Quân đại nhân là Trạng Nguyên năm nay, tất nhiên sẽ phải khâm điểm tùy giá (theo sát vua), người cần phải hảo hảo điều dưỡng thân thể, mau chóng khỏe mạnh.”

“Vâng, Như Trúc đã biết. Khụ khụ...”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy Quân Như Trúc đối xử với mình lạnh nhạt, nên cũng không nhiều lời nữa, ngồi chốc lát rồi nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

Quân Như Trúc cung kính tiễn y xuất môn, trên người gã dường như có một tia hương khí nhàn nhạt truyền đến.

Vừa rồi lúc gã kính trà,, Bắc Đường Diệu Nhật đã phát giác, bây giờ lại càng cảm thấy hương thơm kia vô cùng quen thuộc, không khỏi liếc gã một cái, ánh mắt chợt hiện, “Quân đại nhân thân thể không tốt, không cần tiễn nữa, nhanh chóng trở về nghỉ ngơi đi.”

Quân Như Trúc cúi đầu nói, “Vâng” rồi cung kính vái chào, vãn tiễn y đến tận cửa.

Bắc Đường Diệu Nhật lên ngựa, đi ra góc đường, nói với thị vệ bên người, “Đi xem thử xem tại sao trên người Quân đại nhân lại có mùi hương đó.”

“Vâng.”*****

Trở lại vương phủ, Bắc Đường Diệu Huy mang khuôn mặt tươi cười ra đón y, nhân điểm như mai (khuôn mặt tươi cười xinh đẹp như hoa mai), mang đến một đoàn ẩm hương. Bắc Đường Diệu Nhật nắm tay hắn đến Nhật Dương cư, nói, “Hoàng Thượng chỉ định người đi thu tế, hai ngày nữa người hồi phủ chuẩn bị đi.”

Bắc Đường Diệu Huy vừa nghe, cười loan mặt mày. “Đã lâu không cùng người đi săn rồi.”

Bắc Đường Diệu Nhật dừng một chút, nhớ tới chuyện hoang đường năm đó, vòng vo chuyển đề tài, “Vừa rồi ta đi xem Quân Như Trúc, bởi vì gã không thích hợp với khí hậu ở đây nên những ngày gần đây thân thể vẫn không tốt. Người có thuốc gì hay thì cho gã một ít.”

Bắc Đường Diệu Huy biến sắc, không nói gì.

Bắc Đường Diệu Nhật xem ở trong mắt, bất động thanh sắc nói, “Ta biết cho người đường đường là Vương gia lại vì hấn phối được là quá coi trọng gã. Bất quá Quân Như Trúc cùng cha ta có tình bạn cũ, không xem mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật (nể mặt), bình thường ta cũng chiếu cố gã, người cũng khoan dung một ít.”

“Phụ thân gã có thâm giao với Ngôn phụ thân?” Bắc Đường Diệu Huy lấp bắp kinh hãi.

Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên nói, “Ta cũng không rõ lắm, bất quá thật là từ bên kia tới.”

Hai người đều trong lòng biết rõ ràng ‘bên kia’ là có ý gì. Bắc Đường Diệu Huy thật sự lấp bắp kinh hãi, không ngờ bọn họ lại có quan hệ sâu xa như thế, đành phải cắn môi không hé răng. Hai ngày sau hấn quả nhiên làm thuốc giải, cho người đưa đến chỗ Quân Như Trúc.

Ngày hôm đó ám vệ điều tra rõ ràng mọi chuyện, trình lên Bắc Đường Diệu Nhật. Bắc Đường Diệu Nhật nhìn, nhận ra đó là một trong những túi hương Bắc Đường Diệu Huy thường mang trong người, cũng là bí hương truyền ra từ người Quân Như Trúc ngày ấy.

Bắc Đường Diệu Huy tổ hỉ hồng mai (túi trắng thêu đoá mai hồng), trên mỗi một cái túi đều cho người thêu bốn cánh hoa mai, không phải đoá đoá nở rộ mà là từng cánh từng cánh, rất khác biệt.

Bắc Đường Diệu Nhật cảm thấy kỳ quái. Túi hương của Bắc Đường Diệu Huy thường ngày luôn đặt trong lồng ngực, cũng không phải đeo bên người; nếu không phải tắm giặt thay quần áo thì sao có thể rơi ra được? Trong túi đó có bí hương của hấn, xưa nay không bao giờ tặng cho người khác, tại sao trên người Quân Như Trúc lại có mùi hương này?

Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ không được, liền đem việc này để sang một bên, chuyên tâm chuẩn bị đại điển thu tế.

4. Quyển 1 - Chương 3

CÓ H, CÁC BẠN NÀO DỊ ỨNG XIN CLICK BACK

Đại điển thu tế của Minh quốc cử hành năm năm một lần, năm nay vừa lúc là năm năm đại điển, quan viên ngũ phẩm trong ngoài kinh đô đều phải tham gia, bao gồm cả Quân Như Trúc và mấy tân tiến sĩ.

Ngoại ô kinh đô, Toại Khang thảo nguyên sớm được vây thành khu săn bắn; nơi nơi đều là quốc kỳ Minh quốc, năm vạn cấm vệ quân hộ vệ cẩn thận. Sau khi Minh Liêm đế mang phần lớn nhân mã chậm rãi vào núi cử hành nghi thức tế thiên, liền ở trên thảo nguyên đóng quân, tiến hành săn bắn năm ngày năm đêm.

Bắc Đường Diệu Nhật khoác long bào lễ phục Minh quốc màu tím, càng làm nổi bật dáng người mạnh mẽ hoàn mỹ của y.

Ngọc quan trên đầu dưới ánh mặt trời chói lọi rực rỡ, đôi mắt tinh khiết thể hiện cơ trí, tầm nhìn xa trông rộng, thản nhiên mà chắc chắn, khí chất trầm ổn, ngồi ngay ngắn trên lưng danh câu (con ngựa danh tiếng) Mặc Lôi, như thanh sơn tuần lĩnh (núi xanh trùng điệp =>cao lớn uy vũ), nguy nga tuấn mỹ, làm người ta không rời nổi tầm mắt.

Bắc Đường Diệu Huy ngày thường luôn mặc đồ đỏ, giờ lại mặc lễ phục xanh đậm, cổ tay áo và viền y phục thêu hoa hỷ đồ văn (thêu hình hoa cỏ), bên hông là kiếm dài (dây lưng) dài rộng, mặt trên có đồ án cát tường (hoa văn mang điềm lành). Trên chân là giày bó đỏ tươi, hoa lệ rực rỡ, được điểm xuyên thêm da lông tuyết trắng.

Mặc dù hần muốn ăn mặc giản dị mộc mạc nhất có thể, nhưng tính tình tố hỉ xa mỹ (khoe khoang, muốn ăn mặc đẹp) muốn giấu cũng không giấu được. Mặc dù quần áo trang trọng trầm ổn nhưng mặc trên người có dung nhan đẹp đẽ và khí chất đặc biệt như vậy vẫn làm người ta thấy chói mắt như sao trời buổi sớm trên thảo nguyên.

Hai người sóng vai cưỡi ngựa cùng nhau, một ngưng một động, một tuấn một diễm, sáng chói cả tầm mắt mọi người.

Bắc Đường Diệu Nhật phong độ tuấn mỹ làm cho người ta mơ màng ao ước, Bắc Đường Diệu Huy mỹ diễm phong lưu cũng làm cho người ta tâm can loạn chiến (run rẩy).

“Đại ca, năm nay phần thưởng của ngươi phải tặng cho ta như năm ngoái đó nha.”

Nam tử thu được chiến lợi phẩm thưởng sẽ đưa cho các cô nương, đó là ý cầu ái. Bắc Đường Diệu Huy đương nhiên sẽ không cho y cơ hội đó.

“Hảo. Năm nay ngươi vẫn không tham gia sao?” Bắc Đường Diệu Nhật sáng khoái đáp ứng. Dù sao y cũng không có người ngưỡng mộ trong lòng, Diệu Huy thích thì cứ cho hần thôi.

Bắc Đường Diệu Huy nói, “Ta không tham gia đâu. Thứ nhất, ta không có bản lĩnh đó, sẽ không bị mất mặt; thứ hai, ta ghét phải đi tranh giành đệ nhất đệ nhị với cái đám kia, chẳng bằng ở đây nhìn người tranh đấu còn hơn.”

Kỳ thật công phu Bắc Đường Diệu Huy không tồi, chẳng qua từ nhỏ hần đã khác biệt với các nam hài khác, không thích chuyện đồ mồ hôi như vũ đạo lộng thương, chỉ thích đùa nghịch hoa hoa cỏ cỏ, phối được tâm hoan mà thôi, hoàn toàn là đệ tử hoa tiên nguyệt hạ (chỉ tình yêu bất chính bị ngăn cấm => hoa hoa công

tử).

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn phía xa xa vài tên cưỡi ngựa như hổ rình mồi, cười nói, “Có lẽ ta cũng không nên tham gia, để cho bọn hần một ít cơ hội.”

“Không được! Ta thích nhìn tư thế oai hùng, bộ dáng hiên ngang của người trên thảo nguyên. Người nhất định phải tham gia!” Bắc Đường Diệu Huy nhướn mày, vẻ mặt sùng bái nhìn y, “Hai năm trước người ra biên cương, Diệu Nguyệt được quán quân. Ta xem năm nay hần còn thanh xuất vu lam đánh bại người được không.”

(thanh xuất vu lam: xuất phát từ câu ‘màu xanh sinh ra từ màu lam mà có thể đánh bại lam’, ý nói trò giỏi hơn thầy)

Bắc Đường Diệu Nhật nhẹ nhàng cười, “Ta hy vọng hần có thể. Bất quá thân là giáo úy kinh kì(kinh đô và vùng lân cận), hần phải đảm bảo sự an toàn cho cả thu tể, chỉ sợ không thể tham gia trận đấu năm nay đâu.”

“Có đại ca ở đây, danh hiệu đệ nhất sao ta có thể giành được chứ, không bằng khỏi tham gia gì cả là tốt nhất.” Tùy ý nói đùa để đến gần, Bắc Đường Diệu Nguyệt ngồi trên một danh câu tuyết trắng đến từ đối diện, tóc dài đen bóng khẽ bay lên trong gió.

“Không thử thì sao biết không thể? Đừng tự coi nhẹ mình.” Bắc Đường Diệu Nhật cười nói, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, “Đúng rồi, ta vẫn đã quên hỏi, lần đó người thắng được phần thưởng, là đưa cho vị cô nương nào vậy?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bĩu môi, “Ai cũng không tặng, không cánh mà bay.”

Bắc Đường Diệu Nhật kinh ngạc, “Không cánh mà bay?”

Bắc Đường Diệu Huy ở bên cười cười, “Người cũng không biết đó thôi. Kim đao kia còn chưa ở trong tay Diệu Nguyệt bao lâu đã bị tên nào đó trộm đi rồi.”

“Nga?” Bắc Đường Diệu Nhật nhướn mày, “Ai dám lớn mật như vậy, dám trộm phần thưởng của anh hùng giáo úy kinh kì (kinh đô và vùng lân cận) vậy a?”

Bắc Đường Diệu Huy trêu ghẹo, “Nói không chừng là cô nương nhà ai trong lòng ngưỡng mộ hần, đem đồ vật này nợ âm thâm trộm đi.”

“Ai biết, dù sao cũng không phải chuyện gì ghê gớm.” Bắc Đường Diệu Nguyệt vẻ mặt không sao cả nói, “Đại ca, Hoàng Thượng vừa rồi tìm ta, ta đi trước.” Nói xong vung mã tiên (roi thúc ngựa) lên, chạy về phía lều lớn của hoàng thượng.

Bắc Đường Diệu Huy nhìn thân ảnh hắt xa dần, chỗ ngồi trên đài xa xa kia là thân ảnh mặc hoàng bào, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía bên này. Bắc Đường Diệu Huy rùng mình, thu hồi ánh mắt, thúc ngựa đến gần Bắc Đường Diệu Nhật một chút.

Cưỡi ngựa thi đấu trong thu tế của Minh quốc không chỉ riêng tỷ thí cưỡi ngựa, bắn cung, săn bắn, võ thuật... Mọi thứ đều có. Tuy nói đây là truyền thống của Minh quốc, nhưng Bắc Đường vương trước đây – Bắc Đường Ngạo chỉ mới mười bốn tuổi, lúc vừa kế thừa vương vị, tham gia một lần; sau đó đều lấy cớ là nhàm chán mà không tham gia nữa.

Bắc Đường Diệu Nhật tuy cũng khó thân cận, nhưng nếu so với phụ thân thì tính tình tính tốt hơn nhiều lắm, hơn nữa Bắc Đường Diệu Huy hàng năm cố vũ y tham gia, Bắc Đường Diệu Nhật lại sủng nịch phi thường đối với hắn, trên cơ bản chưa từng cự tuyệt lần nào. Hơn nữa cho dù không có Bắc Đường Diệu Nhật thì vẫn còn có Bắc Đường Diệu Nguyệt, bởi vậy này mấy năm qua Bắc Đường vương phủ ở trận đấu thu tế thu hết nổi bật.

Trận đấu đầu tiên là từ cưỡi ngựa bắn cung. Vì thể hiện sự công bằng, tất cả kỵ thủ không được cưỡi ngựa của mình, phải do chọn một con trong các con ngựa tham gia thi đấu. Trình độ của các con ngựa này không khác nhau nhiều lắm, chuyện chọn lựa này cũng không quan trọng, muốn thắng chỉ có thể dựa vào thực lực và kỹ năng của mình thôi. Bắc Đường Diệu Nhật chờ tất cả mọi người chọn xong rồi, cuối cùng mới dắt một con ngựa khá hung dữ ra.

Âm thanh chiêng trống vang rền, khèn thổi âm ỉ, các kỵ mã hùng tráng ngồi ngay ngắn vu uy vũ trên lưng ngựa, chờ xuất phát. Trái phải hai bên hàng đầu của khán đài cao trúc (lầu cao bằng trúc có thể quan sát) có rất nhiều quan viên thân thiết, nhất là nữ quyến chưa chồng, tất cả đều mặc trang phục lộng lẫy, tay cầm dải lụa, kích động nhìn hàng ngựa lao đi.

Chỗ ngồi của Bắc Đường Diệu Huy cách Hoàng Thượng không xa, ngay dưới khán đài chính giữa, cũng là chỗ có tầm nhìn tốt nhất.

Theo hiệu lệnh bắn ra, các kỵ mã như tên rời khỏi cung, nháy mắt liền xông ra ngoài. Nhất thời, tái tràng (nơi thi đấu) bụi tung mù mịt, cây cỏ bùn đất bắn ra tung tóe. Các kỵ mã tư thế oai hùng đón gió lao vút đi cùng sắc xanh của cỏ cây và mây trời, làm nổi lên trong lòng mỗi người là cảm giác phóng khoáng tự do.

Bắc Đường Diệu Nhật vẫn chưa tăng tốc, lúc đầu chỉ chạy ở vị trí thứ hai. Đợi đến khi chuyển qua một eo núi, vào đến phạm vi săn bắn, y mới cưỡi ra trường cung đang đeo sau lưng, cây cung cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, tay trái giương cung, tay phải rút một mũi tên, vẽ mặt bình thản, vung vàng kéo cung, tiêu sái mà vững vàng.

Người đầu tiên bắn trúng hồng tâm, tiếng hoan hô còn chưa kịp vang lên, tên của Bắc Đường Diệu Nhật đã rời cung, chỉ nghe ‘phập!’ một tiếng, mũi tên kia đã xuyên thấu hồng tâm, lông chim trên tên còn hơi rung động.

Toàn trường nháy mắt tĩnh lặng, rồi tiếng hoan hô mới vang dội như sấm rền bên tai.

Bắc Đường Diệu Huy kích động đứng lên, theo đám người đang vẩy dải lụa màu trong tay kia. Quân Như Trúc ngồi sau hần, thấy tiến pháp (cách bắn tên) vô cùng kì diệu của Bắc Đường Diệu Nhật kích động đứng dậy, vừa quay đầu lại thì thấy khuôn mặt hồng diễm như ráng chiều của Bắc Đường Diệu Huy, không khỏi thất thần.

Bắc Đường Diệu Huy vẫn chưa giác, hai mắt vẫn si ngốc nhìn chăm chú các kỵ mã đã phi ra xa.

Quân Như Trúc thu hồi tầm mắt mình, yên lặng ngồi lại chỗ cũ, có chút mờ mịt nhìn quanh một chút chung quanh, bỗng nhiên hơi hơi chấn động.

Cái người cao cao tại thượng đằng sau Bắc Đường Diệu Huy đang dùng một loại ánh mắt quỷ dị cực nóng nhìn gã. Cái loại tham lam và âm trầm này, làm cho trong lòng Quân Như Trúc hoảng sợ.

Bắc Đường Diệu Nhật quả nhiên là người đầu tiên từ cốc chạy về. Nếu có hai người cùng bắn trúng mục tiêu, không thể phân định ai hơn ai kém, chỉ có thể đợi hai người bọn họ trở về, bắn cùng một chỗ mới có thể thấy ai hơn.

Bắc Đường Diệu Nhật về đầu tiên, tử y hắc mã (đồ tím ngựa đen), tư thế oai hùng tuấn mỹ, khí thế như hồng, như tiễn quay về cung.

Người bắn tốt nhất ở cả ba cự ly là y, mọi người hoan hô, nghênh đón y như anh hùng. Bắc Đường Diệu Huy là người đầu tiên chạy xuống, không sợ người khác chê cười, giành lấy khăn lụa quàng vào cổ Bắc Đường Diệu Nhật.

Quàng khăn lụa cho anh hùng, nguyên bản chuyện nữ tử xinh đẹp làm, bất quá Minh quốc cũng không câu nệ gì cả. Người thông minh hay huynh đệ khăng khít cũng có thể quàng khăn lụa cho người khác, nên cũng ai dị nghị gì.

Bắc Đường Diệu Huy cười cười, “Đại ca, ta biết chắc chắn người về nhất là người mà.”

Bắc Đường Diệu Nhật cười cười, quay đầu nhìn người nhảy xuống ngựa ngay phía sau.

Người nọ xếp sau y, không được hạng nhất, sắc mặt tuy không tốt nhưng vẫn tươi cười đến đây chào hỏi, “Bắc Đường vương quả nhiên thân thủ rất cao, Lí Dục cam bái hạ phong.”

“Làm sao được chứ. Lí giáo úy tương môn hổ tử, hậu sinh khả úy (con nhà nòi, tài giỏi hơn người trước).”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn Lí Dục, cảm thấy thân thủ hần quả thật không tồi, nhưng vừa rồi ở nơi bắn thứ hai, người này có dùng chút thủ đoạn.

Nhưng thủ đoạn nhỏ này Bắc Đường Diệu Nhật đương nhiên khinh thường, Lí Dục cũng không dám dùng

để đối phó với y, chỉ dùng để đối phó với mấy người sau. Bắc Đường Diệu Nhật trong lòng biết rõ ràng, mặc dù thờ ơ lạnh nhạt, cũng không khỏi cảm thán lão phụ Lí Tham – nguyên lão ba triều đại tướng quân, mà lại có đứa con như vậy.

Kỳ thật Bắc Đường Diệu Nhật cũng biết, Lí Tham bảo vệ biên cương, hàng năm bên ngoài, đối đãi con đương nhiên sơ vu giáo dục (giáo dục không kỹ càng). Mà cấm vệ quân trong kinh thành thường là con dòng cháu giống, ở chung một chỗ, khó tránh khỏi ỷ thế hiếp người, có vài hành vi không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng y vẫn nhắm một con mắt mở một con mắt, cũng không so đo nhiều làm gì.

Chỉ cần đừng làm hỏng đại sự, phá hoại quân uy, hoàng đế cũng không quản, Bắc Đường Diệu Nhật càng không làm chính mình thêm phiền toái. Nhưng khi nghĩ đến Bắc Đường Diệu Nguyệt hiện tại là cấm vệ thượng khanh (chức quan khá lớn của cấm vệ quân) của kinh kì (kinh đô và vùng lân cận), là người lãnh đạo trực tiếp của những người này, không khỏi có lưu ý hơn.

Lí Dực cùng Bắc Đường Diệu Nhật chào hỏi xong liền xoay người rời đi. Có vài cô nương trẻ tuổi xinh đẹp đuổi theo hắt, quàng khăn lụa lên người hắt.

Bắc Đường Diệu Huy nói, “Rõ ràng danh hiệu đệ nhất là người, sao lại quàng khăn lụa cho hắt?”

Bắc Đường Diệu Nhật liếc hắt một cái, mỉm cười, biết hắt đúng là người mẫu thuẫn. Hàng năm hắt đều người đầu tiên chạy tới đem đeo khăn lụa cho mình, lại như hổ rình mồi ở bên, không cho người khác tới gần. Nhưng khi thấy các cô nương đeo khăn lụa cho người khác lại không cam lòng, ở đó trợn mắt nhìn. Thật không biết hắt muốn hay không muốn người khác tặng y đây.

Bắc Đường Diệu Nhật đang muốn nói, bỗng nhiên có một người chậm rãi đến gần, gương mặt vừa nhìn, thấy đúng là một thân tố y – Quân Như Trúc.

Quân Như Trúc tựa hồ do dự một chút, vẫn tiến lên, giơ khăn lụa trong tay, mỉm cười nói, “Thân thủ của Bắc Đường vương thật tốt, Như Trúc bội phục. Khăn lụa này tặng ngài, mong ngài vĩnh viễn thân thủ mạnh mẽ, luôn là anh hùng của Đại Minh quốc ta.”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, cúi đầu, cho gã đem thắt khăn lụa trước ngực mình..”Đa tạ Quân đại nhân.”

Quân Như Trúc nhẹ nhàng cười, nghiêng đầu nhìn nhìn Bắc Đường Diệu Huy, thấy hắt rử mi mắt xuống, không nhìn về phía mình, không khỏi lén thở dài.

Lại có vài vị cô nương xinh đẹp đẩy đẩy nhau đi tới, ngượng ngùng nhìn Bắc Đường Diệu Nhật. Rồi một đám đường như cổ lấy dũng khí, mẫn hàm xuân tình (ngậm đầy tình yêu = e lệ như người đang yêu), mang theo vẻ kính trọng và bội phục đi đến gần đeo khăn lụa cho y.

Bắc Đường Diệu Nhật tuy lạnh lùng nhưng cũng không cự tuyệt những việc như vậy. Bắc Đường Diệu Huy ở bên nhìn, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

“Đoan thân vương, xin dừng bước.” Quân Như Trúc nhanh chóng tiến đến gọi hần.

Bắc Đường Diệu Huy chần chờ một chút, dừng lại cước bộ, “Có chuyện gì?”

Quân Như Trúc co quắp một lát, nhẹ giọng nói, “Ngày đó... Đa tạ Vương gia đã giúp đỡ.”

Bắc Đường Diệu Huy hiểu được ý tứ của gã, có chút cứng ngắc nói, “Không có gì, nhắc tay chi lao (thuận tay giúp đỡ) thôi, ngươi đừng để trong lòng.” Nói xong không hề để ý đến gã, giống như trốn tránh mà vội vàng rời đi.

Quân Như Trúc ngây ngốc tại chỗ, nhìn bóng dáng hần một lúc lâu, khóe miệng tràn ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ. *****

Bắc Đường Diệu Huy trong lòng không hiểu được sự kích động và sợ hãi này là gì.

Kích động cái gì? Sợ hãi cái gì?

Thân thể Quân Như Trúc cân xứng trắng nõn, là thân thể gầy yếu và xinh đẹp tuyệt trần của người đọc sách. Trong nháy mắt kia, hần quả thực đã dao động. Hần khiếp sợ sự hấp dẫn của Quân Như Trúc gây ra cho mình, đây là lần đầu tiên hần bị hấp dẫn bởi người khác ngoài Bắc Đường Diệu Nhật. Có lẽ mình thực không nên hạ được kia cho gã. Đó chẳng phải là mua dây buộc mình sao?

Đương Bắc Đường Diệu Huy phát hiện chính mình lại không chịu nổi sự hấp dẫn của gã lúc cùng gã dây dưa; trong nháy mắt kích động đã hoàn toàn làm chủ hần.

Không! Không! Ngoài Diệu Nhật ra, hần không thích bất luận kẻ nào. Ngoài Diệu Nhật, không ai có thể đụng tới hần, hần cũng sẽ không đụng tới bất cứ kẻ nào! Chút xao động kia chỉ là vì được thôi... Đúng, là do được!

Bắc Đường Diệu Huy nhớ tới ngày ấy hần vội vàng bỏ lại giải được, hốt hoảng mà đi, ném Quân Như Trúc ở đó tự sinh tự diệt. Nhưng hôm nay gã lại đến cảm tạ hần...

Buồn cười, hần cũng không nói được kia là hần hạ a. Dường nhiên gã cũng không biết chính mình đã bị hạ được.

Bắc Đường Diệu Huy không biết cảm thụ trong lòng là thể nào. Hần cảm thấy Bắc Đường Diệu Nhật cách hần hần càng ngày càng xa, vô luận hần truy thể nào, đuổi ra sao, tựa hồ cũng vô pháp ngăn cản khoảng cách ngày càng xa này.

Hần quay đầu lại đi, thấy Bắc Đường Diệu Nhật đang đứng ở vị trí cao cao trên chủ đài (đài chính giữa, thường cho người quan trọng ngồi), nhận phong thưởng của Hoàng Thượng. Ánh mặt trời chói mắt chiếu

vào người y tuần mỹ vô trù, giống như cả người y đang phát sáng. Ngọc quan trên đầu xán xán sinh huy (chói lợi rực rỡ), đâm vào mắt người đến không thể mở ra.

Diệu Nhật, Diệu Nhật. Người cao cao tại thượng, giống như tên của người, làm người ta luôn phải ngược nhìn. Mà ta chỉ là cái bóng bên người, người vì người mà tồn tại, vì người mà lóng lánh. Nhưng người lại không thấy được sự hèn mọn của ta...

Bắc Đường Diệu Huy bỗng nhiên cảm thấy vô cùng bi thương.

Tình không vạn lý, bạch vân bích tẩy (bầu trời quang đãng, mây trắng tẩy rửa bầu trời xanh => nói chung là ngày đẹp trời). Trêm đầu trường thi đầu ngày càng náo nhiệt, vui cười chúc mừng, lại như cách hắt cả tầng tầng thế giới, không thấy được ánh dương quang.

Tới chàng vạng, các cuộc thi đấu dần dừng lại, mọi người cũng tụ tập trước doanh trường hoan độ tế điển (vui mừng thờ cúng).

Hoàng Thượng đi đến trước trường đương nhiên là vô cùng náo nhiệt, đại thần tam phẩm đã bên người hoàng thượng.

Bất quá Bắc Đường Diệu Huy là người vô cùng không thích điều này. Hắn nguyên bản nam sinh nữ tướng (người là nam nhưng mặt giống nữ), diễm lệ phi phàm, căn cứ theo kinh nghiệm lúc trước của hắn, nếu cùng một nơi với đám đại thần say rượu thì rất phiền toái.

Hắn cũng không phải sợ những người đó say quá làm càn, mà là sợ mình ra tay không phân nặng nhẹ, vạn nhất hạ sai được gì đó, hoặc dùng lượng được quá nhiều, độc chết mấy đại thần hoặc hoàng thân quốc thích gì đó thì sẽ rắc rối lớn, bởi vậy vẫn trốn đi sớm là tốt nhất.

Cũng may thân phận hắn tuy tôn quý, nhưng phong hào tổ tiên hắn cũng là chức vị vương gia nhàn tản, không có thực quyền, cũng không trông coi cai quản cái gì; dựa vào sự phù hộ của tổ tiên, ngày thường ngoài việc dưỡng hoa đậu diều (trồng hoa nuôi chim), tắm hoa mua vui, ngay cả vào triều hắn cũng không cần quan tâm đến.

Vương gia giống hắn, trong kinh thành không có một ngàn cũng có tám trăm. Đại Minh quốc tuy lập quốc mới chỉ có hai mươi năm, nhưng Minh quốc đời trước sống yên trong loạn thế (thời buổi loạn lạc) hơn trăm năm, nhiều lần thay đổi triều đại, hoàng thân quốc thích cũng không ít.

Bắc Đường Diệu Huy lững thững đi dạo trên thảo nguyên. Giờ phút này Bắc Đường Diệu Nhật đang ở bên hoàng thượng, đương nhiên không được nhàn nhã như hắn. Nhưng nhìn lại trên thảo nguyên, hầu hết đều là từng đôi từng cặp theo nhau đi, hoặc là gia quyến tụ họp.

Bắc Đường Diệu Huy vòng vo vài vòng, gặp phải mấy người quen, nhưng không ai nguyện ý đi cùng hắn.

Bắc Đường Diệu Huy chán nản, thì ra mấy người kia nói gì mà, “Chúng ta đi săn cái đẹp, mang mỹ nhân như người, không phải cố ý muốn cho chúng ta sát vũ (sát = cái thương; vũ = lông chim => tay không mà về) mà về sao? Các nữ nhân coi trọng người, nhưng cảm thấy người quá xinh đẹp, làm mất hết mặt mũi các nàng. Tóm lại, không được là không được. Bắc Đường huynh, huynh nên tìm người khác đi.”

Bắc Đường Diệu Huy tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận mà đành phải đầu mà đi.

Qua giờ Tuất, trên cả thảo nguyên thượng đã sôi trào đến cao điểm. Bắc Đường Diệu Huy một người buồn bực chui vào doanh trướng Bắc Đường vương, đợi đến giờ Hợi (~ 11g) mà Bắc Đường Diệu Nhật vẫn chưa trở về.

Hắn cảm thấy rất khó chịu trong người, run rẩy mở chắn trên tháp (giường nhỏ) của Bắc Đường Diệu Nhật ra, nói với tiểu tư (người hầu) đang chờ bên cạnh, “Nếu Bắc Đường vương trở lại thì nói với y, ta đã chiếm chỗ này rồi, y muốn ngủ thì tự đi tìm chỗ khác thoải mái hơn đi.”

Tiểu tư Minh Nhân bên người Bắc Đường vương sớm thấy nhưng không thể trách, lúc này nghe xong, thầm nghĩ vị này lại nháo cái gì vậy? Ngoài miệng liền thanh đáp ứng, “Vâng, Nhị thế tử ngài nghỉ tạm đi.”

Buổi tối khi Bắc Đường Diệu Nhật trở về, Bắc Đường Diệu Huy sớm đã ngủ say. Minh Nhân chuyển lời hắn, Bắc Đường Diệu Nhật nghe xong cười cười, “Không chừng là hắn lại không thoải mái thôi, để hắn ngủ đi. Người lui xuống, không cần hầu hạ đâu.”

“Vâng.”

Minh Nhân lui xuống, Bắc Đường Diệu Nhật đi ra sau bình phong, vào nội trướng, thấy sa trướng trên giường đã buông xuống, dáng người Bắc Đường Diệu Huy xinh đẹp tuyệt trần như ẩn như hiện.

Y thấp giọng gọi, “Huy nhi, Huy nhi.”

Bắc Đường Diệu Huy mơ mơ màng màng xoay người lại, thấy là y, đôi mi thanh tú dựng thẳng, “Muộn như thế mới trở về, người làm gì vậy?”

Bắc Đường Diệu Nhật buồn cười, ở bên giường ngồi xuống. “Người ở chỗ của ta làm gì? Doanh trướng của mình không ngủ, lại muốn chen lấn ở đây với ta.”

Bắc Đường Diệu Huy ngồi dậy, buồn bực nói, “Ta biết các người đều chê ta! Ta biết mà!”

“Ai nói chê người? Cả đêm không thấy bóng dáng người đâu, còn tưởng rằng người đi đến nơi nào khoái nhác rồi chứ.”

Bắc Đường Diệu Huy cả giận nói, “Người nói cái gì?”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy mặt hắn đều đỏ cả lên, mới biết hắn thật sự đang bực mình, ngạc nhiên nói, “Người xảy ra chuyện gì? Ai chọc ghẹo người?”

Bắc Đường Diệu Huy cắn chặt môi dưới nhìn y, mắt phượng xinh đẹp ngập đầy hơi nước.

Bắc Đường Diệu Nhật mặc danh kỳ diệu (không hiểu), lo lắng mà đem cánh tay hắn kéo đến lồng ngực mình, ôn nhu nói, “Huy nhi, có người nào dám khi dễ người?”

Bắc Đường Diệu Huy cũng nói không nên lời cảm thụ trong lòng. Hắn bởi vì chuyện của Quân Như Trúc mà bất an, nóng lòng sốt ruột. Gần đây Bắc Đường Diệu Nhật cả ngày lại luôn bận rộn, lãnh đạm với hắn rất nhiều. Hơn nữa ban ngày ngay tại bãi thi đấu kia, Bắc Đường Diệu Nhật lại càng nổi trội, cái loại ánh sáng rực rỡ loá mắt này càng làm cho hắn thêm bất an.

Cánh tay dài nhỏ duyên dáng giống như không xương, quấn lấy Bắc Đường Diệu Nhật.

“Diệu Nhật, ôm ta một cái.” Bắc Đường Diệu Huy cúi đầu thanh âm mềm nhũn, khàn khàn mê hoặc.

Bắc Đường Diệu Nhật cứng đờ, hơi đẩy hắn ra một chút.

Bắc Đường Diệu Huy ngẩng đầu, đáng thương hề hề nhìn y, ẩn chứa trong đôi mắt đẹp đều đều là nước mắt. Bắc Đường Diệu Nhật nhú mi, cuối cùng không đành lòng cự tuyệt bộ dáng này của hắn, cúi đầu thở dài, lại đưa hắn kéo trong lòng ngực.

“Ta không cần người miễn cưỡng...” Bắc Đường Diệu Huy nức nở nói. Lời tuy như thế nói, cánh tay lại cuốn lấy càng nhanh.

Bắc Đường Diệu Nhật nhin không được cười nhẹ, ngón tay cởi bỏ vạt áo hắn, vói vào trong lý y (áo lót), vuốt ve nhẹ nhàng trên da thịt bằng phẳng nhẵn nhụi của hắn. Bàn tay ấm áp hữu lực, chạy loạn ở chỗ mẫn cảm.

Hạ thân Bắc Đường Diệu Huy dần dần mềm nhũn, ngồi phịch trong lòng ngực y, cúi đầu thở dốc, cuối cùng miệng không thành thật, cắn cắn trên cổ y, gặm cắn loạn xạ.

Bắc Đường Diệu Nhật chịu không nổi mà đem hắn áp đảo ở trên giường, thấp giọng nói, “Đừng hồ nháo.”

“Diệu Nhật... Diệu Nhật...”

Bắc Đường Diệu Huy ở dưới thân y vặn vẹo, dù Bắc Đường Diệu Nhật có là người tự chủ đến thế nào đi nữa cũng không chịu nổi loại tra tấn thể này. Hướng chỉ người trước mắt đẹp khôn kể, đôi mắt đẹp quyến rũ tràn đầy chờ mong nhìn y. Bắc Đường Diệu Nhật bất quá cũng chỉ là nam nhân bình thường, sao chịu nổi khiêu khích như thế? Chăm chú nhìn hắn trong chốc lát, cuối cùng y nhin không được cúi người xuống,

hôn lên đôi môi đỏ mọng kiêu diễm duyên dáng kia.

Bắc Đường Diệu Huy như cá rời khỏi nước, giờ lại gặp được nước suối ngọt lành, khăn cấp ngừng đầu lên, miệng lưỡi giao hòa.

Bắc Đường Diệu Huy nhìn qua phong lưu xinh đẹp, nhưng trên thực tế kinh nghiệm lại ít đến đáng thương. Tất cả vui vẻ khoái hoạt duy nhất của hắn toàn bộ là do Bắc Đường Diệu Nhật trao tặng, cho nên hắn tuy cơ khát nhưng lại làm cho người ta cảm thấy quá vụng về và vội vàng.

Bắc Đường Diệu Nhật đầu tóc hỗn loạn, hôn kỹ (kỹ thuật hôn) lung tung. Vô luận y hôn thế nào, dường như gia khóa này vẫn mãi không học được. Thật vất vả mới thoát khỏi môi lưỡi hắn, y không nhịn được, nằm trên người hắn mà cúi đầu cười.

“Xảy ra chuyện gì?” Bắc Đường Diệu Huy không rõ, dùng vẻ mặt ngơ ngác nhìn y, thân mình giống như không có xương cốt ở dưới thân y, khó nhịn cọ đến cọ đi.

Bắc Đường Diệu Nhật lấy khẩu khí, thấp giọng mắng, “Thực chịu không nổi người.”

Vẻ mặt Bắc Đường Diệu Huy biến đổi, có chút kích động và ủy khuất nói, “Người... người không muốn sao?”

Bắc Đường Diệu Nhật bật cười, “Chỉ cần người đừng cần ta.” Nói giỡn sao? Lúc này rồi, ai có thể nói không muốn chứ!

Bắc Đường Diệu Nhật lật thân thể hắn xuống, chậm rãi cởi quần áo, ở cái cổ tuyết trắng của hắn khe hôn xuống.

Bắc Đường Diệu Huy run rẩy, “Diệu Nhật...”

“Đừng nhúc nhích.”

Quần áo hoa lệ từng cái từng cái bị cởi bỏ, lộ ra cái cổ hoàn mỹ tú lệ, nhưng cái lưng không phải trắng nõn nhu mỹ, mà như một bức tranh xấu xí dữ tợn. Tay Bắc Đường Diệu Nhật thương tiếc, chậm rãi vuốt ve chỗ vết sẹo đỏ sẫm kia.

Bắc Đường Diệu Huy run rẩy càng thêm kịch liệt. Hắn vùi đầu sâu vào gối, khăn khăn yếu ớt cầu xin, “Diệu Nhật, đừng nhìn...”

“Ân, ta không xem.” Bắc Đường Diệu Nhật hôn lên vành tai hắn, phân tán lực chú ý, bàn tay to tách ra hai chân hắn, chậm rãi bộ lộng phân thân.

Thân thể Bắc Đường Diệu Huy càng cứng, thậm chí đối với tình dục có loại kháng cự khó hiểu. Bắc Đường Diệu Nhật không rõ vì sao hắn luôn ngây ngô kháng cự như thế, lại còn luôn muốn cùng y làm?

Y kiên nhẫn an ủi nửa ngày, nơi đó của Bắc Đường Diệu Huy chỉ hơi hơi ngẩng đầu, tựa hồ không có dục vọng muốn bắn tinh.

“Không sao đâu, đừng động nó.” Bắc Đường Diệu Huy không biết từ đâu lấy ra một cái bình nhỏ, đưa tới, tóc dài đen bóng rơi xuống thắt lưng tinh tế, vẻ mặt chờ mong rung động làm khuôn mặt hắn thêm điểm lệ quyến rũ.

“Nhanh lên... Người tiến vào...”

Bắc Đường Diệu Nhật nhíu mi. Phân thân y đã sớm cứng như sắt, nhưng thấy Huy nhi thể này, y sao có thể không biết xấu hổ mà chỉ lo khoái hoạt cho chính mình?

Bắc Đường Diệu Huy dường như biết y suy nghĩ cái gì, quyến rũ cúi đầu cười, khe khẽ môi dưới, “Đừng lãng phí thời gian... Người biết phải làm thế nào mới có thể cho ta khoái hoạt mà.”

Bắc Đường Diệu Nhật tiếp nhận được bình của hắn, trừng mắt một cái, “Người luôn mang theo loại này đồ vật này sao?”

“Ha ha a... Đó là đương nhiên. Ai biết lúc nào người muốn ôm ta...”

“Người là đồ yêu tinh!” Bắc Đường Diệu Nhật mắng một câu, biết gia hỏa này không lúc nào là không muốn dụ dỗ y lên giường.

Từ mười tám tuổi năm ấy, sau khi bị hắn kê đơn, Bắc Đường Diệu Huy tựa hồ lấy việc khiêu chiến tự chủ của y làm thú vui. Sau đó chính y có lòng phòng bị, kê đơn mặc dù dùng được, nhưng lại sửa thành tự mình ra trận, hấp dẫn khiêu khích, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Tóm lại muốn y phải đánh vỡ cấm kị nhân luân chi thường (những điều cấm kị của đạo lý làm người (thời xưa)) mới bỏ qua.

Bắc Đường Diệu Nhật chấm thuốc mỡ, chậm rãi đưa vào trong cơ thể hắn.

Hậu huyệt của Bắc Đường Diệu Huy so với người khác càng thêm chật chẽ nhỏ hẹp nên càng dễ dàng bị thương, mỗi lần làm đều rất phiền toái. Cũng chỉ có Bắc Đường Diệu Nhật tự chủ hơn người, lại có tính nhẫn nại, mới có thể cẩn thận chiếu cố hắn như vậy.

Đáng tiếc Bắc Đường Diệu Huy đối với sự thương tiếc của y cũng không cảm kích, hậu huyệt của hắn mới vừa dung nhập được hai ngón tay liền thúc giục y, “Tốt lắm, có thể rồi”.

Bắc Đường Diệu Nhật nhíu mi, “Sẽ bị thương.” Nói xong liền vỗ vỗ cái mông tuyết trắng của hắn, “Tách

ra thêm chút nữa đi.”

“Không sao đâu, bị thương thì bị thương thôi, ta không cần, người mau vào đi.” Bắc Đường Diệu Huy vừa nghe lời tách hai chân ra, vừa nửa quỳ gối, nâng lên cái mông hấp dẫn của hắn.”Được của ta có thể... A !”

Nói còn chưa dứt lời, Bắc Đường Diệu Nhật đã không chịu nổi mùi mọc của hắn, xông nhanh vào. Nhưng bên trong hắn thật sự nhỏ hẹp, Bắc Đường Diệu Nhật đi vào một nửa rồi cũng không thể không dừng lại.

“Huy nhi...” Bắc Đường Diệu Nhật nhú chặt mày, siết chặt vòng eo mảnh khảnh của hắn.

Bắc Đường Diệu Huy hít thở không thông, đau đến cơ hồ cắn phá môi dưới. Hai tay hắn nắm chặt lấy đệm chăn, trên trán lấm tấm mồ hôi, lại làm như không có việc gì, quay đầu, thản nhiên cười nói, “Ta không sao, người dùng lực chút...”

Bắc Đường Diệu Nhật thở ồ ồ, vẫn không hề động. Bắc Đường Diệu Huy cắn răng một cái, mạnh mẽ đóng cửa thân thể một chút.

Chỉ nghe một thanh âm cực kỳ kỳ quái vang lên, na căn của Bắc Đường Diệu Nhật đã đi vào toàn bộ.

Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy cơn đau như bị xé rách, đau đến muốn bất tỉnh, đôi tay đang chống đỡ thân thể run lên, rồi mới ổn định lại. Hắn khàn khàn run rẩy, “Được rồi, có thể động.”

“Người a...”

Bắc Đường Diệu Nhật tựa hồ cúi đầu thở dài một câu, y có thể cảm nhận được đau đớn bên trong Bắc Đường Diệu Huy. Bởi vì Bắc Đường Diệu Nhật đã không lưu tình mà nhanh chóng luật động trong cơ thể, Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy trong cơ thể như có lưỡi dao sắc bén sắp nhập, chỉ có thể nắm chặt chặt bị (chấn gối) dưới thân mới có thể không bị loại đau đớn công kích này làm suy sụp.

5. Quyển 1 - Chương 4

Sa trường bên trong chỉ nghe tiếng ồ ồ thở dốc kịch liệt. Bắc Đường Diệu Nhật đỡ lấy vòng eo tinh tế đầy đặn, va chạm từng đợt từng đợt như để chứng minh nhiệt huyết của mình.

“Ách... A nhanh lên... Nhanh hơn chút...” Bắc Đường Diệu Huy như cảm thấy chưa đủ, miệng phát ra thanh âm hưởng thụ, thản nhiên lại bám chặt lấy tay Bắc Đường Diệu Nhật, thúc giục y càng thêm xâm nhập chính mình.

Một vết máu men theo bắp đùi tuyết trắng của hắn chậm rãi chảy xuống, gần như không thể nhận ra.

Bắc Đường Diệu Nhật biết hắn muốn cái gì, càng thêm thô bạo dùng sức.

Tiếng rên rỉ của Bắc Đường Diệu Huy càng thêm vỡ vụn. Hắn ngẩng cổ, sợi tóc hỗn độn không ngừng rơi xuống, cả người không ngừng lắc lư lay động.

Dưới loại kịch liệt hoan ái này, phân thân Bắc Đường Diệu Huy cuối cùng cũng chậm rãi hưng phấn. Bắc Đường Diệu Nhật dùng một bàn tay an ủi hắn, làm cho vẻ mặt hắn càng thêm mê ly...

Giờ dần (~ 3g sáng), ngoài trường truyền đến tiếng gõ mõ canh tuần doanh.

Bắc Đường Diệu Huy biếng nhác nằm trong lòng ngực Bắc Đường Diệu Nhật, ngón tay tuyết trắng nhẹ nhàng vẽ loạn trên người y.

Bắc Đường Diệu Nhật nằm nghiêng một bên, hai mắt khẽ nhắm, tựa hồ đã muốn ngủ. Ai dám quấy rầy y khi đang ngủ chứ? Đến khi tay Bắc Đường Diệu Huy dần không an phận lần xuống phía dưới, Bắc Đường Diệu Nhật bất đắc dĩ bắt được tay hắn.”Người đang làm gì vậy?”

“Không làm gì cả.” Bắc Đường Diệu Huy cười khẽ, máy mắt mấy cái, lông mi dày rậm như cây quạt nhỏ xinh đẹp dị thường nhẹ nhàng chớp chớp, giống như tiểu phiến tử khe khẽ xúi giục, “Ta muốn sờ sờ chút thôi mà.”

Bắc Đường Diệu Nhật đối với câu trả lời của hắn chỉ cảm thấy vô lực, “Không phải đã làm rồi sao. Còn chưa thỏa mãn sao?”

“Chưa đủ nha...” Bắc Đường Diệu Huy thở dài một tiếng, thanh âm lại vừa khẽ vừa mềm. Hắn dán bên tai Bắc Đường Diệu Nhật, nhẹ nhàng hỏi khẽ bên cổ y, “Thích ta không, Diệu Nhật?”

Bắc Đường Diệu Nhật vén mái tóc đen của hắn, thản nhiên nói, “Hậu diện có bị thương không? Người cũng không đi rửa sạch một chút sao?”

“Không cần. Ta nói rồi, ta thích cái của người ở lại bên trong ta.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe đáp án biến thái như thế nhưng không có cảm giác xao động gì trong người cả, hoặc là nói y sớm đã quen Bắc Đường Diệu Huy tùy hứng, luôn nói ra cái gì đó cổ quái.

“Người còn chưa trả lời ta đó, Diệu Nhật. Thích ta không?”

“Ân. Thích.”

Bắc Đường Diệu Huy vui mừng nói, “Thật không?”

“Thật.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Thật không?”

...

Hắn lặp lại vô số lần, Bắc Đường Diệu Nhật đều nhất nhất kiên nhẫn trả lời. Cuối cùng Bắc Đường Diệu Huy cũng cảm thấy thỏa mãn, tiến vào ngực Bắc Đường Diệu Nhật, ở trước ngực y cọ cọ, thấp giọng nói, “Cho dù tất cả mọi người trên thế gian này không cần ta, chỉ cần đại ca thích ta là đủ rồi.”

Bắc Đường Diệu Nhật yêu thương nói, “Đứa ngốc, nói bậy cái gì đó. Phụ vương và phụ thân không phải đều thực thích ngươi sao? Còn có Diệu Nguyệt Diệu Thần nữa.”

Bắc Đường Diệu Huy không nói gì, ngón tay khẽ vuốt ve cái bớt hình hoa mai trên ngực Bắc Đường Diệu Nhật.

Có một số việc hắn không phải không biết, nhưng chỉ cần Bắc Đường Diệu Nhật không nói, hắn coi như không biết.

Hắn là hài tử không ai muốn. Bất luận Bắc Đường Diệu Nhật an ủi hắn thế nào, hắn cũng không thể quên, chính mình là dã loại (đứa trẻ không biết do ai sinh ra) không ai muốn.

“Ngươi là dã loại! Ngươi là hài tử không ai muốn!”

“Đừng gọi ta là mẫu phi! Ta không phải mẫu phi ngươi! Ngươi không xứng gọi ta là mẫu phi!”

“Khóc khóc khóc! Chỉ biết khóc! Ngươi là đồ vô dụng! Ai mà muốn đồ vô dụng như ngươi!”

“Kêu cái gì mà kêu, ngươi gọi ai là ca ca? Ha ha ha... Bắc Đường Diệu Nhật không phải ca ca ngươi. Ngươi là dã loại không rõ lai lịch!”

“Phi! Ngươi cũng xứng đáng gọi hắn là phụ vương? Hắn không phải phụ vương ngươi! Hắn là phụ vương của Huy nhi nhà ta!”

...

Điên cuồng, mãnh liệt, huyết tinh, thô bạo, ngược đãi...

Trí nhớ xa xôi giống như một mầm mống, ở thế giới trong trắng của hài tử đã quét lên bóng đen u ám, như bóng ma ám ảnh hắn. Cho dù đã nhiều năm qua đi, cho dù có cố gắng quên, nhưng mầm mống đã đâm sâu, ở chỗ sâu không thấy đáy chậm rãi sinh sôi nảy nở, dần dần hư thối.

Bắc Đường Diệu Huy bỗng nhiên thở dồn dập, cảm giác vết sẹo trước người và sau lưng hắn không lúc nào buông tha hắn. Bóng đen từng bước to lớn dần hơn, lần thứ hai phá hủy thể xác và tinh thần hắn.

“Có chuyện gì vậy?” Bắc Đường Diệu Nhật nhạy cảm, phát hiện hô hấp hắn càng lúc càng nhanh.

Bắc Đường Diệu Huy nâng mặt lên, khoe môi khê nhếch, lộ ra một nụ cười đẹp mắt.

Hắn không nói gì, nhưng tiến lên, nhẹ nhàng hôn môi Bắc Đường Diệu Nhật. Hắn hôn thật cẩn thận, không phải cơ khát khi hoan ái, không phải buồn bực khi ngây ngốc, mà dường như đó là nghi thức tế bái nào đó, mang theo ý thành kính thương yêu, gần như là nụ hôn hèn mọn.

Bắc Đường Diệu Nhật hơi cảm động. Nhìn thấy Bắc Đường Diệu Huy như vậy càng làm y thấy thương tiếc hơn bất cứ thứ gì hắn làm so với trước kia, thế là y vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Bọn họ cái gì cũng không làm, chỉ ôm chặt lấy nhau, ở trường tháp nhỏ hẹp nhưng thoải mái sưởi ấm cho nhau.

“Huy nhi, có đôi khi ta thật không rõ ngươi đến tột cùng muốn cái gì.”

Bắc Đường Diệu Huy thở dài, “Ta chỉ là muốn ngươi thuộc về ta.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấp giọng nói, “Thật sao?”

Bắc Đường Diệu Huy khó hiểu nhìn y.

Bắc Đường Diệu Nhật nhẹ nhàng thở dài, ngón tay thương tiếc nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo dữ tợn như bị sét đánh. “Huy nhi, có lẽ ngươi cái gì cũng không hiểu. Có lẽ, ngươi cũng không biết chính mình muốn cái gì.”

Bắc Đường Diệu Huy há to miệng, Bắc Đường Diệu Nhật dừng lại trên môi hắn, thản nhiên nói, “Được rồi, đừng nói nữa. Ta biết ngươi muốn nói cái gì, nhưng không cần lo lắng, sau này sẽ có đáp án thôi.”*****

Buổi sáng ngày hôm sau, khi Bắc Đường Diệu Huy tỉnh lại khi bên người đã không thấy bóng dáng Bắc Đường Diệu Nhật đâu nữa. Hắn gọi phó dịch (người hầu), chuẩn bị tốt dực dưng, thư thư phục phục (thong

thả chậm rãi) tắm rửa một cái. Miệng vết thương ở hậu huyệt còn hơi đau, nhưng cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng. Mật được do hần điều chế không giống những loại khác, ngoài công dụng bôi trơn còn có thể chữa thương.

Cái chức Vương gia của hần vốn là chức vị nhàn tản, đối với mấy chuyện như thu tế cũng chỉ là có mặt cho đủ, không cảm thấy hứng thú. Dựa theo quá trình tế diễn, hôm nay Hoàng Thượng phải cùng các quan lại săn bắn, Bắc Đường Diệu Nhật thân là Bắc Đường vương, đương nhiên cũng phải đi theo.

Bắc Đường Diệu Huy lẽ ra cũng phải đi theo, nhưng mấy năm trước trong một cuộc săn bắn, hần bị hoảng sợ lớn, hần lại không thực sự hứng thú với mấy trò này nên hoàng thượng đặc biệt hạ chỉ, cho hần tùy ý tham gia. Từ đó, Bắc Đường Diệu Huy cũng không tham gia nữa.

Hần từ từ tắm rửa xong, đem mình tẩy rửa sạch sẽ, đến khi ra khỏi doanh trường thì mặt trời đã sớm lên cao.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, bầu trời thảo nguyên trong vắt, gió nhẹ từng trận, thật là sáng khoái. Bắc Đường Diệu Huy ở trên thảo nguyên vòng vo vài vòng, cũng không tìm được cái gì hảo ngoạn (chơi vui), nhớ tới cuộc hoan hảo hôm qua, trong lòng ngọt ngào, liền đi ra bên ngoài nơi đóng quân, tìm một sườn núi yên lặng nằm xuống, thản nhiên phơi nắng, chờ Bắc Đường Diệu Nhật trở về.

Hần đang nhớ lại từng chút từng chút chuyện đêm qua, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa chạy đến gần, liền đứng dậy, thấy phía trước mấy con tuấn mã chạy như bay, dẫn đầu là người một thân minh hoàng (từ đầu đến chân mặc đồ màu vàng), đầu đội hoàng quan (mũ miện của vua), đúng là đương kim Thánh Thượng Ti Hồng Dật.

Ti Hồng Dật dừng lại trước mặt hần. “Đoan thân vương một người ở đây làm gì vậy?”

Bắc Đường Diệu Huy hành lễ, cúi đầu nói, “Hồi Hoàng Thượng, thần ở trong này phơi nắng.”

Ti Hồng Dật thấy hần da trắng tóc đen, hồng y phần phật, dung mạo đẹp như ngọc, nhìn một lúc lâu mới nói, “Hôm nay cuối thu quang đăng, con mồi rất nhiều, ái khanh sao không cùng trẫm đi săn.”

Bắc Đường Diệu Huy nheo mắt, cũng không lộ dấu vết nói, “Vì thần không giỏi cưỡi ngựa bắn cung, nếu cùng đi sẽ làm mất hưng trí của bệ hạ, vẫn không nên bêu xấu trước mặt bệ hạ thì tốt hơn.”

Ti Hồng Dật ha ha cười, “Không ngại không ngại. Ái khanh như mỹ nhân, trẫm cũng miễn cho người không phải cử (nâng) cung săn bắn, tổn hại đến khí độ tuyệt sắc của ái khanh. Ái khanh chỉ cần làm bạn bên người trẫm, dựa vào khí độc của khanh cũng có thể đưa tới linh thần bạch lộc, đến lúc đó nếu trẫm săn hạ được bạch lộc sẽ đưa cho ái khanh. Thế nào?”

Linh thần bạch lộc là linh lộc (nai quý) ở chân núi, theo truyền thuyết là do người trời biến thành, cả người trắng như tuyết, rất có linh tính, là con vật đẹp nhất, mỹ lệ nhất. Người trong Minh quốc đều lấy việc săn hạ được Linh thần bạch lộc như là điều vinh quang và may mắn nhất.

Hôm qua Bắc Đường Diệu Huy mới vừa cùng Bắc Đường Diệu Nhật hoan hảo (abc xyz), dưới thân có thương tích, không nên kỵ mã (cưỡi ngựa). Huống chi hấn vốn cố kị với hoàng đế háo sắc vô năng này, luôn chán ghét không thôi, làm sao có thể đi cùng gã. Hấn liền vắt hết óc, cúi đầu cau mày, nghĩ cách thoái thác.

Hấn đang muốn nói thì lại có một đội nhân mã chạy vội tới. Bắc Đường Diệu Huy ngẩng đầu, thấy đúng là Bắc Đường Diệu Nhật.

Chỉ thấy Bắc Đường Diệu Nhật tử y như hà (áo tím như ánh chiều tà), cao quý anh khí, tuấn mỹ phi phạm. Đón nắng chạy băng băng, hoa mỹ như phi hồng (cầu vồng), từ thiên hải (biển trời ~ người trời) đến.

Bắc Đường Diệu Huy mặc dù cực lực che dấu nhưng đôi mắt đẹp vẫn phát ra loại sắc thái kì lạ, làm sáng bừng cả khuôn mặt vốn đã diễm lệ. Ti Hồng Dật vẫn chăm chú nhìn hấn, lúc này hai mắt trầm xuống, lộ ra vẻ lo lắng.

“Hoàng Thượng, thì ra ngài ở trong này, làm cho vi thần phải đi tìm.” Bắc Đường Diệu Nhật cung kính nói.

Ti Hồng Dật thản nhiên nói, “Bắc Đường vương sẵn được con mời gì rồi?”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, “Vi thần kĩ chuyết (năng lực kém cỏi), chưa sẵn được cái gì.”

Hoàng Thượng chưa có thu hoạch, người khác lại sao dám vượt mặt? Bắc Đường Diệu Nhật mặc dù không giống phụ vương lãnh ngạo quyền cường (lạnh lùng kiêu ngạo, nóng nảy thất thường) nhưng tâm cơ thì vẫn phải có.

“Công phu của Bắc Đường vương cũng chỉ đến thế thôi a.” Ngữ khí Ti Hồng Dật hình như có chút trào phúng.

Bắc Đường Diệu Nhật dường như không nghe thấy, nhìn Bắc Đường Diệu Huy liếc mắt một cái, giống như vô tình nói, “Không biết Hoàng Thượng cùng xá đệ vừa rồi đang nói cái gì?”

(xá đệ: cách gọi em trai một cách khiêm tốn với người ngoài)

Bắc Đường Diệu Huy xông về phía trước, giữ chặt ống tay áo Bắc Đường Diệu Nhật, “Đại ca, Hoàng Thượng đang muốn ta cùng đi săn đó. Nhưng kỹ thuật của ta, đại ca cũng biết đó, thật không dám ở trước mặt hoàng thượng xấu mặt. Đại ca mau nói giúp ta, ta cũng không muốn Hoàng Thượng chê cười a.” Hấn nói vừa như làm nũng vừa ung dung, làm cho ý đồ của hoàng thượng tiêu tán hơn phân nửa.

Bắc Đường Diệu Nhật nghe xong liền nói với Ti Hồng Dật, “Hoàng Thượng còn nhớ rõ năm năm trước, trong đại điển thu săn, xá đệ đi theo hoàng thượng, lại gặp phải hắc hùng (gấu chó = gấu đen). Kỹ thuật của hấn không tốt, suýt nữa mệnh tang hùng khẩu (rơi vào miệng gấu), cứu tử nhất sinh.

“Sau đó Hoàng Thượng thấy hấn chán kinh quá độ, đặc biệt cho hấn không cần tham gia thu săn. Xá đệ nguyên bản vốn không giỏi săn bắn, hiện giờ lại qua năm năm, chỉ sợ ngay cả cung cũng cầm không xong. Da mặt hấn mỏng, không muốn bêu xấu trước mặt hoàng thượng. Hoàng thượng khoan dung độ lượng, thương xót cho thần tử, đừng để hấn phải mất mặt.”

Ti Hồng Dật nghe y nói như thế, nhớ lại chuyện lúc trước, cũng không muốn gây khó dễ cho nam nhân trước mặt này nữa, đành phải nói, “Vậy thì thôi.” Nói xong liền vung roi, quát thị vệ phía sau, “Đi! Theo trẫm vào sơn cốc!”

“Vâng.”

Mọi người chạy theo Hoàng Thượng. Bắc Đường Diệu Nhật lần thứ hai lên ngựa, nghĩ nghĩ, lại hạ thấp thắt lưng, ở bên tai Bắc Đường Diệu Huy dặn dò, “Buổi tối chúng ta có thể phải ăn ngủ trong sơn cốc, người ở nơi đóng quân không được chạy loạn, nếu buồn chán thì cứ quay về kinh trước đi. Mấy ngày nay hậu diện (sau núi) này đều là nơi săn bắn, nếu người không thấy hứng thú thì không cần phải ở đây chờ ta.”

Bắc Đường Diệu Huy cười nói, “Người cho ta là hài tử sao? Hay là sợ ai đến ăn ta? Ta đợi ở kinh mới buồn chán đó. Khó có thể ra ngoài một chuyến, ta càng muốn ở đây chờ người. Chờ đại điển chấm dứt, chúng ta cùng nhau trở về. Nói không chừng...” Hấn hướng Bắc Đường Diệu Nhật nháy mắt mấy cái, nói, “Chúng ta còn có thể giống lần trước ấy, theo đường vòng quay về kinh.”

Bắc Đường Diệu Nhật bật cười, “Thì ra người có chủ ý này.” Hấn tiện tay kéo kéo vạt áo Bắc Đường Diệu Huy bị gió thổi đến bay phấp phật, “Vậy tùy người, bất quá ta cũng không dám cam đoan cùng người trở về.” Lần trước sau thu săn quay về kinh, hai người đi đường vòng xem phong cảnh Lộc Sơn, hai người ôn tồn mấy ngày, đúng là ngọt ngào vô cùng.

Bắc Đường Diệu Nhật lại cùng với hấn vài câu rồi mới phóng ngựa đuổi theo đội ngũ của Hoàng Thượng.

Lại nói đến Ti Hồng Dật, đang chạy về trước vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại liếc mắt một cái, thấy hai huynh đệ kia, một ở trên ngựa, một ở dưới ngựa, dựa vào quá gần, không biết đang nói cái gì.

Ti Hồng Dật chỉ thấy bóng dáng Bắc Đường Diệu Nhật khom thắt lưng, thấy không rõ vẻ mặt y, nhưng Bắc Đường Diệu Huy lại đối diện gã.

Chỉ thấy khuôn mặt phi phàm động lòng người kia cười yếu ớt, lộ ra nụ cười hiếm thấy, thật như thiên tiên hạ phàm, mỹ điểm khôn kể. Hai mắt Ti Hồng Dật híp lại, trong con ngươi âm trầm phát ra vẻ tham lam. *****

Bắc Đường Diệu Huy đợi đến khi Bắc Đường Diệu Nhật đi đến lúc không còn thấy bóng dáng mới trở về nơi đóng quân, ở trong doanh trường của Bắc Đường Diệu Nhật nghỉ ngơi đến trưa.

Hấn ngủ say trên chiếc giường mà hôm qua hai người hoan hảo, tới chạng vạng mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại chỉ cảm thấy tinh lực dư thừa, cả người thoải mái, nhưng không biết Bắc Đường Diệu Nhật tối nay có

trở về hay không.

Tựa hồ chỉ có rời đi kinh thành, Bắc Đường Diệu Nhật mới có thể bỏ qua sự trói buộc của thân phận, cùng chính mình tự tại ở chung, bởi vậy Bắc Đường Diệu Huy cũng không muốn đại điển sớm chấm dứt.

“Đoan Vương gia.” Bắc Đường Diệu Huy mới ra khỏi doanh trướng, chưa đi hai bước, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi hắn. Quay đầu vừa thấy, đúng là Quân Như Trúc.

“Quân đại nhân?” Bắc Đường Diệu Huy có chút ngoài ý muốn.

Quân Như Trúc thi lễ. Bắc Đường Diệu Huy ho nhẹ một tiếng, nói, “Thật trùng hợp. Không ngờ Quân đại nhân cũng không đi du liệt (du = đi chơi; liệt = đi săn).”

“Ta không giỏi cưỡi ngựa bắn cung, hưởng thu tế tế điển, văn thần mà cũng phải chủ trách hiến tế (quan văn cũng phải có trách nhiệm làm lễ tế).”

“Thì ra là thế.”

Quân Như Trúc nhìn hắn một cái, hỏi, “Đoan Vương gia đây là muốn đi đâu?”

“Bổn vương chỉ tùy ý đi một chút. Quân đại nhân thỉnh tự tiện.”

“Cái kia... Ta vừa lúc cũng không có chuyện gì phải làm, không bằng bồi Vương gia giải sầu.”

Bắc Đường Diệu Huy sững sốt một chút, nói, “Không cần, bổn vương thích một người đợi.” Hắn lãnh đạm nói xong liền không hề để ý đến gã, xoay người đi.

Hắn vòng vo trên thảo nguyên vài vòng, đi đến một cây trên sườn núi, khoe miệng khe khẽ, cuối cùng không nhịn được mà quay đầu lại nói, “Quân đại nhân, người một đường theo bổn vương làm gì?”

Quân Như Trúc đứng ở xa xa phía sau, nghe vậy có chút thất thố, đứng yên trong chốc lát rồi đi lên, thấp giọng nói, “Đoan Vương gia, ngài... Ngài chán ghét ta sao?”

“Cái gì?” Bắc Đường Diệu Huy sững sốt.

“Ngày ấy vô cùng cảm tạ Vương gia giúp đỡ, nếu không có Vương gia... thật sự không dám tưởng tượng. Nhưng không biết tại sao mà Vương gia có ý muốn tránh ta. Nhưng ta đã làm sai cái gì?”

Bắc Đường Diệu Huy không biết nên trả lời như thế nào, lặng yên một lát mới nói, “Bổn vương không phải

tránh người.” Bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, hỏi, “Sao người biết tôi đó là ta?”

Quân Như Trúc nghe vậy, sắc mặt ửng đỏ, có chút quẫn bách nói, “Kỳ thật đêm đó khi chúng ta vào đã thấy Vương gia. Vương gia như vậy đương nhiên rất thu hút sự chú ý của người khác... Sau đó ta.. ta... tuy thần trí không rõ nhưng tướng mạo vương gia vốn xuất chúng, còn có người trên mùi.. Ta...” Gã lắp bắp giải thích, tới mấy câu cuối cùng, lời nói đều rối loạn.

Bắc Đường Diệu Huy đã hiểu được, thì ra dung mạo của mình đã mang đến tai họa, không khỏi ngấm ngầm bực bội. Rồi hắn nghĩ đến Quân Như Trúc lại vẫn nhớ rõ chuyện đó, lại không khỏi thấy xấu hổ.

Quân Như Trúc đương nhiên cũng không được tự nhiên, hai người đứng bất động một lát, không tự chủ nhớ tới chuyện tình đêm đó.

Bắc Đường Diệu Huy càng lúc càng bất an, vội vàng nói, “Đêm đó chỉ là hiểu lầm. Bỏn vương cũng không phải chán ghét Quân đại nhân, Quân đại nhân không cần nghĩ nhiều. Bỏn vương còn có chuyện, xin cáo từ trước.” Nói xong chạy trốn chết.

Thực con con mẹ nó tà môn! Tinh thần Bắc Đường Diệu Huy hỗn loạn. Lần này là lần thứ ba hắn phải tránh né Quân Như Trúc, làm cho hắn càng nghĩ càng buồn bực.

Quân Như Trúc này có ý gì? Không phải là bị ta sờ soạng vài cái liền yêu ta chứ? Hay là giống mấy tên bại hoại khác, mê luyện sắc đẹp của ta à?

Bắc Đường Diệu Huy đột nhiên nhớ tới ngày ấy khi hắn đến Tầm Phương các đã làm rối hình hương hà bao (túi thơm), không khỏi nhíu mày. Hắn giương mắt nhìn thảo nguyên xa xa, chờ đợi Bắc Đường Diệu Nhật sớm trở về. Chỉ có khi ở bên người, hắn mới có thể bình tĩnh một chút.

Lửa trại ở nơi đóng quân đã nổi lên, tiệc tối đã bắt đầu. Các cô nương vừa múa vừa hát, một trong những việc trọng yếu của thu tế Minh quốc đã bắt đầu. Các thiếu nam thiếu nữ nhà quan lớn quyền quý, thể gia vọng tộc biến lễ tế thành lễ tương thân (tìm bạn đời).

Dân phong Minh quốc mở rộng, các tiểu thư khuê các nhà giàu có hoặc nhà quý tộc cũng cởi mở hơn. Rất nhiều tiểu thư được sủng ái hoặc có dung mạo không tồi đều đi theo người nhà đến tế điển này, cho nên cả thảo nguyên náo nhiệt vô cùng.

Bắc Đường Diệu Huy cũng không tham gia loại hoạt động này. Bắc Đường Diệu Nhật tối nay không trở lại, hắn nghĩ nghĩ, còn không bằng quay về lều của mình, nghiên cứu chế tạo chút tân dược giết thời gian.

Đại trưởng (lều lớn) của Đoan Vương phủ cách Bắc Đường vương cung cũng không xa. Lúc này tất cả mọi người đi tham gia tiệc tối, bọn thị vệ cũng không tập trung canh gác. Phụ trách an toàn cả tế điển là thượng khanh cấm vệ của kinh kì (kinh đô và vùng lân cận) Bắc Đường Diệu Nguyệt, giờ đang mang người ra ngoài tuần tra.

Bắc Đường Diệu Huy trở lại doanh trường của mình, vén rèm đi vào, gặp bên trong u ám, chỉ có ánh nến nhỏ như hạt đậu, ở trong góc phát ra ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ.

“Được nhi! Được nhi?” Hắn gọi hai tiếng tiểu tử bên người, thấy không có người trả lời, không khỏi nhú nhú mày, thầm nghĩ kia tiểu tử có thể nào thấy mình đêm qua không về, hôm nay trộm đi tham gia tế điển không. Hắn đang muốn đi tìm, bỗng nhiên thoáng nhìn chỗ mình đặt chân, hình như có thân người dựa vào đó. Xem thân hình kia, không phải Được nhi thì là ai nữa.

Bắc Đường Diệu Huy bốc hỏa, vỗ một cái sau đầu nó, mắng to, “Xú tiểu tử. Vương gia nhà ngươi trở về, ngươi còn ở nơi này ngủ như chết a.”

Ai ngờ lẩn lôn lốc một tiếng, thân mình Được nhi yếu đuối ngã trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích. Bắc Đường Diệu Huy lắp bắp kinh hãi, vội vàng đi lên xem xét, phát hiện hơi thở Được nhi lúc có lúc không, đúng là bị người ra tay phong bế huyết đạo. Bắc Đường Diệu Huy cảm giác không đúng, đang muốn kêu người, chợt nghe phía sau một trận gió đánh úp lại, hắn phản ứng mau lẹ, hốt hoảng nghiêng người, chặt vật né ra.

Trong trường ánh nến hờn ám, hắn ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy người nọ dáng người khôi ngô, một thân hắc y, trên mặt có đeo diện tráo (mặt nạ bảo hộ).

“Đến ” Bắc Đường Diệu Huy mới mở miệng, người nọ lại chuyển thân lên, cứng rắn đưa tiếng kinh hô của hắn nghẹn trở về.

Bắc Đường Diệu Huy tuy rằng có thuật chế được nổi tiếng thiên hạ, nhưng võ công lại bình thường. Bởi vì khi còn bé thân thể chịu vết thương quá nặng, sau đó tuy cẩn thận điều dưỡng, nhưng căn cơ võ thuật bị hủy, không thể tu tập Minh Nguyệt thần công của Bắc Đường gia. Sư phụ thấy hắn có tư chất hơn người, giờ lại bị hủy căn cơ, thấy vô cùng đáng tiếc nên muốn nghĩ phương pháp khác dạy công phu cho hắn.

Từ sáu tuổi, mỗi ngày Bắc Đường Diệu Huy đều ngâm mình trong hơn trăm loại dược liệu d chính sư phụ sở chế. Hơn mười năm trước, hắn không chỉ có cơ thể bách độc bất xâm, lại thêm mất tinh tai thính. Mặc dù hắn không có nội lực, nhưng thân thủ mau lẹ, phản ứng linh mẫn, lại có được thuật trong người, đi ra giang hồ cũng miễn cưỡng đến nhất lưu cảnh giới (cảnh giới hạng nhất). Nếu có thêm võ công nữa, chắc chắn hắn phải đứng nhất nhì trên giang hồ.

Lúc này Bắc Đường Diệu Huy dùng khinh công cao siêu, ở trong trường xê dịch né tránh, miễn cưỡng né qua hai chiêu, lại âm thầm kinh hãi, biết mình cũng không phải đối thủ của người trước mắt. Hắn vốn định dùng được, nhưng người nọ tựa hồ hiểu được ý của hắn, ra chiêu vô cùng tàn nhẫn, làm cho hắn không thể làm gì được. Cứ thế hắn mạnh mẽ chống đỡ một lát, cuối cùng vẫn bị người nọ đánh trúng một chưởng, trước mắt tối sầm, ngất đi.

(đòn đánh bằng tay gọi là chưởng; đòn đánh bằng chân gọi là cước)*****

Bắc Đường Diệu Huy từ cơn mê tỉnh lại, phát hiện mình đã trong một căn phòng xa lạ.

Hắn hơi hơi hí mắt, đánh giá chung quanh, trước mắt hiện ra đồ trang trí đẹp đẽ quý giá phô trương làm thấy có chút quen mắt. Nhìn màn giường có thêu ngũ trảo kim long (năm con rồng vàng), hắn đột nhiên nghĩ ra, nơi này hẳn là biệt cung của hoàng thượng ở Lộc Sơn.

Hắn giật giật, phát giác hai tay mình đã bị trói trên đầu giường, không khỏi nhú mày, trong lòng vừa sợ vừa hận.

“Ha ha a, mỹ nhân, ngươi đã tỉnh rồi.” Ti Hồng Dật bước vào tấm thất (phòng ngủ), vén lên màn che, thấy đôi mắt đẹp của Bắc Đường Diệu Huy đang trừng gã, chỉ cảm thấy cả người như say.

Gã si mê đánh giá người trên giường, mà người trên giường nhân cũng bất động thanh sắc đánh giá gã.

“Hoàng Thượng, không biết ngài đưa vi thần tới đây làm gì?” Bắc Đường Diệu Huy tựa tiểu phi tiểu nói.

“Mỹ nhân, trẫm muốn làm cái gì, ngươi không phải sớm biết rồi sao.” Ti Hồng Dật kích động vươn tay, như muốn vuốt ve Đường Diệu Huy, nhưng bàn tay đến trước vạt áo hắn lại dừng lại.

Như là nhớ lại chuyện gì đó, lúc này Ti Hồng Dật không có tâm tình cơ sắc (~ ‘ăn’ ngay) như ngày xưa, ngược lại tâm tư bất định. Gã ngậy người một lát, đứng dậy lấy ra một cái cung đẳng (đèn cung đình), để sát vào Bắc Đường Diệu Huy, cẩn thận nhìn ngắm khắp thân thể hắn.

Tấm thất vốn âm u, Bắc Đường Diệu Huy bị ngọn đèn trong tay Ti Hồng Dật chiếu đến chói mắt.

Hắn âm thầm kinh hãi, không biết hoàng đế háo sắc này sẽ làm gì hắn.

Bây giờ tuy huyết đạo toàn thân hắn đã bị điểm nhưng người từ nhỏ đã tắm trong được như hắn, phương pháp điểm huyết này cũng không có tác dụng với hắn. Sở dĩ hắn ngất đi là vì bị hắc y nhân kia cho một chưởng. Tuy huyết đạo không bị quản chế nhưng thứ trói hai tay hắn là công sắt được tinh luyện; đừng nói nội lực hắn không đủ, cho dù có nội lực thâm hậu như đại ca hắn cũng không thoát được.

“Đẹp! Thật đẹp! Ái khanh, ngươi sao có thể có dung mạo đẹp đến vậy? Hay mẫu phi của ngươi chính là yêu tinh a?” Ti Hồng Dật si thần (tán thưởng như cuồng si), hai mắt sáng lên, vẻ mặt mê luyến.

Trong lòng Bắc Đường Diệu Huy run lên, khẽ cười nói, “Hoàng Thượng nói đùa, vi thần thân là nam nhi, có thể đẹp đến đâu được chứ. Lại nói, mẫu phi của vi thần sao có thể so sánh với yêu tinh được?”

Ti Hồng Dật trầm trầm liếc hắn một cái, tà cười, “Ái khanh thân là nam nhi, nhưng còn đẹp hơn tất cả phi tần trong hậu cung của trẫm. Mẫu phi của ngươi... cũng có thể thấy hắn là yêu tinh a.”

Bắc Đường Diệu Huy hơi hơi chấn động, nói, “Hoàng Thượng, ngươi có ý gì? Người phải làm cái gì?”

Ti Hồng Dật buông cung đẳng, thật cẩn thận vuốt ve hai gò má hần, từ trên trán trơn bóng tiến dần xuống cằm, lại kéo dài xuống phía dưới. “Trẫm muốn làm gì, ái khanh không biết sao?”

Chỗ Bắc Đường Diệu Huy bị hần vuốt ve nổi lên da gà tầng tầng lớp lớp, chỉ cảm thấy trong ngực ghê tởm, mấy lần muốn nôn ra nhưng lại mạnh mẽ nhịn xuống, chuẩn bị tinh thần nói, “Thỉnh Hoàng Thượng nhớ kĩ, vi thần là thân nam nhi, không chịu nổi liên sủng (abước xz). Hoàng Thượng thân là đương kim minh chủ, đừng vì vi thần mà phải gánh cái danh ‘bất luân’.”

“‘Bất luân’?” Hần không nói lời này hoàn hảo, vừa nói lời này, sắc mặt Ti Hồng Dật lập tức âm trầm. “Hừ! Trẫm bất luân, chỉ sợ còn kém xa Bắc Đường vương.” Nói xong tay liền dùng chút lực, roạt! một tiếng, vạch vạt áo Bắc Đường Diệu Huy ra.

Vết sẹo dữ tợn lộ ra, Ti Hồng Dật sửng sốt. Sắc mặt Bắc Đường Diệu Huy tái nhợt, cả người phát run. Hần vừa định nói, đột nhiên Ti Hồng Dật lại dùng chút lực, cả áo đều bị xé xuống.

Dấu vết làm người ta sợ hãi đã hoàn toàn bại lộ; chớp mắt, Ti Hồng Dật không thể đem thân hình xấu xí ghê rợn này đặt cùng một chỗ với chủ nhân xinh đẹp của nó.

Nhưng sau một lúc lâu, gã lại hưng phấn lên, cúi đầu cười, ngón tay lần theo vết sẹo của hần mà vuốt ve, thấp giọng nói, “Đáng tiếc. Thật đáng tiếc... Nhìn thân thể xinh đẹp này, da thịt nhẵn nhụi này, toàn bộ bị hủy. Hoàn toàn bị hủy. Bất quá có lẽ quá hoàn mỹ mới có thể làm cho người ta nhịn không được muốn bị phá hủy...”

Ti Hồng Dật như bị ma nhập, rất nhanh cởi sạch quần áo Bắc Đường Diệu Huy.

“Không! Đừng như vậy! Người sẽ hối hận!” Bắc Đường Diệu Huy bỗng thấy sợ hãi. Cái loại sợ hãi sâu sắc này làm toàn thân hần run rẩy. “Ti Hồng Dật! Nếu người dám đụng vào ta, người sẽ phải hối hận!” Hần lớn tiếng kêu lên.

“Ha ha ha... Nếu không đụng vào người trẫm mới phải hối hận!” Ti Hồng Dật cười to.

Gã đã trù bị từ lâu vì ngày hôm nay. Lúc còn ở trong kinh, Bắc Đường Diệu Huy lĩnh chức quan nhàn tản, như con cá trơn, thấy được nhưng không bắt được; lần này đến thảo nguyên hần mới thả lỏng để phòng.

Tối nay Ti Hồng Dật cố ý lệnh cho Bắc Đường Diệu Nhật đi bắt linh thần bạch lộc, lại sai người dẫn y tới sơn cốc qua đêm, mình lấy cơ thân thể mỗi mệt, muốn quay lại doanh trại trước. Bắc Đường Diệu Nhật không nghi ngờ gã, dẫn nhân mã vào thâm sơn. Gã lại phân phó cho thiếp thân thị vệ bên người đi bắt Bắc Đường Diệu Huy, bí mật đưa hần tới biệt cung cách nơi đóng quân mười dặm này.

Lúc này dâm ý âm thầm tích lũy trong nhiều năm, giờ lại có mỹ nhân ngay trước mắt, cơn đói của Ti Hồng Dật sớm không thể át nữa rồi. Người hoàn mỹ như thế vốn dễ dàng làm cho người ta nảy sinh ý muốn tàn phá, huống chi trên người hần còn có vết thương làm người tưởng tượng ra xoi như thế.

Ti Hồng Dật vốn không phải hạng người thiện lương gì, trong cung của gã lại là bao nhiêu thứ đón ý nói đùa đúng sở thích của gã – đông cung đồ.

Háo sắc thành tính, hấn thích nhất là đổi khẩu vị, cùng các vị tần phi hoan hảo. Mỗi khi đem mấy mỹ nhân này đặt dưới thân liền thỉnh thoảng ảo tưởng đó là Bắc Đường Diệu Huy. Tưởng tượng đó là dung nhan hoàn mỹ nhất, thân hình đẹp dễ nhất, lại bị chính mình đặt dưới thân, đúng là cảm giác không gì tả nổi.

Ti Hồng Dật bị tưởng tượng trong lòng như muốn thiêu đốt gã. Hai mắt đỏ đậm, nhìn chăm chăm không nháy mắt thân thể trước mắt, như dã thú bị cơn đói lâu ngày hành hạ, giờ đang nhìn chòng chọc con mồi ngon lành nhất.

6. Quyển 1 - Chương 5

Bắc Đường Diệu Huy thấy bộ dáng gã, cả người phát run, nắm chặt tay, cắn răng nói từng chữ từng chữ, “Ti Hồng Dật, ngươi chết chắc rồi!”

Ti Hồng Dật bịt tai không nghe thấy, cấp bách khó dẫn lòng mà nhào tới. Bắc Đường Diệu Huy ngược lại không hề từ chối. Hấn cứ để thân thể trần trụi như vậy mà nhìn Ti Hồng Dật, vẻ mặt lạnh liệt như băng nhưng ẩn sau đó là cơn phấn nộ tới cực điểm.

Ti Hồng Dật lung tung hôn môi hấn. Bắc Đường Diệu Huy quay đầu... Cố nén cảm giác ghê tởm và dơ bẩn.

Xương quai xanh hoàn mỹ tinh xảo chọc người triu mến. Dục vọng của Ti Hồng Dật quả thực khắc chế không được nữa, vội vàng muốn hòa hợp nhất thể với người dưới thân.

Nhưng theo xương quai xanh đi xuống là vết sẹo dữ tợn khiến gã lại nảy sinh một loại dục vọng khác.

Ti Hồng Dật vươn ngón tay được bảo dưỡng đến mượt mà, móng tay chậm rãi vuốt ve vết sẹo, bỗng nhiên mãnh liệt dùng chút lực, móng tay đâm sâu vào da thịt, ở vết thương cũ trào ra vết máu.

Bắc Đường Diệu Huy đột nhiên run lên, cắn chặt môi dưới.

Nhiều năm qua đi, vết thương trong lòng hấn chưa bao giờ làm hấn thôi đau đớn, lúc nào cũng làm hấn thấy nhức buốt không chịu nổi. Mà hành động của Ti Hồng Dật lúc này lại làm hấn cảm thấy ngực như bị bổ đôi ra, cảm giác đau đớn được phóng đại lên gấp nhiều lần so với thực tế.

Máu tươi chậm rãi chảy ra, trong không khí tản ra một mùi nhàn nhạt, nếu không chú ý kĩ thì khó có thể phát hiện ra.

Trên trán Bắc Đường Diệu Huy toát ra mồ hôi lạnh, lại bỗng nhiên ngoảnh đầu, cười yêu mị với gã, “Bệ hạ, máu vi thần có đẹp không?”

Ti Hồng Dật hưng phấn mà cả người phát run, lúc này thấy hắc tử cười vô cùng mị hoặc, lại kích động đến nói không ra lời. “Đẹp... Đẹp... Ha ha ha, thật sự là rất động lòng người!”

Bắc Đường Diệu Huy tiếp tục cười nói, “Vậy bệ hạ có muốn ném thử máu vi thần không? Hương vị càng thêm động lòng người a.”

Ti Hồng Dật lúc này đã bị sự kích động không hiểu nổi làm lu mờ lý trí, vươn đầu lưỡi, cuốn vết máu trên ngực hắc tử vào miệng, liếm đến thâm mỹ. “Mỹ vị... Thật sự là thật mỹ vị...”

Bắc Đường Diệu Huy tưởng tượng mình như ngư nhục (coi người như cá thịt => không phản kháng), cho gã tùy ý phát tiết, làm nhục, chính mình lại yên lặng tính toán thời gian.

Lúc Ti Hồng Dật ngoạn đến thứ cuối cùng trên người hắc tử, bài khai hạ thể hắc tử, đem huyết khẩu xinh đẹp bí ẩn lộ ra, ánh mắt thâm dục của gã như phát sáng. Bắc Đường Diệu Huy chán ghét nhìn trò hề của gã, lạnh lùng nhìn chăm chú khi gã bỗng dưng biến sắc, hai tay nắm yếu hầu chính mình, miệng phát ra thanh âm “a a”

Bắc Đường Diệu Huy lạnh lùng cười, nói, “Phàm là những gì xinh đẹp, phần lớn đều có độc. Bệ hạ chẳng lẽ không biết sao?”

Ti Hồng Dật hoảng sợ cực kỳ, run rẩy chỉ chỉ hắc tử, muốn nói cái gì đó, nhưng bỗng nhiên co giật hai cái ngã nhào lên người hắc tử, không nhúc nhích nữa.

Bắc Đường Diệu Huy gian nan lấy từ đầu mình ra một lưỡi dao bạc, mỏng như lá liễu, không biết qua thời gian bao lâu mới cắt được thiết liên đang trói tay mình, cổ tay và ngón tay đều nhiễm đỏ máu. Hắc tử xích lô đứng dậy, không liếc mắt một cái đến người té trên mặt đất, nhanh chóng tìm ra quần áo của mình, mặc vào từng cái từng cái, nhẹ bước ra cửa.

Ti Hồng Dật mang theo không nhiều người, chỉ mang theo hắc tử vệ công cao nhất đã bắt Bắc Đường Diệu Huy. Đáng tiếc, người kia cũng không sống nổi.

Bắc Đường Diệu Huy nhìn người nằm đầy sân, mặt không chút thay đổi, nhưng vỗ vỗ tay như muốn phải đi mấy thứ bẩn thỉu gì đó dính trên tay. Lúc này sắc trời đã dần sáng, thời tiết trong núi rét lạnh, nơi nơi mờ mờ sương mù sáng sớm, tất cả nhìn qua đều như mờ mờ lung lung.*****

Khi Bắc Đường Diệu Nhật tới, trong sân đều im ắng, không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Chỉ có Bắc Đường Diệu Huy một người lẳng lặng đứng trên bậc thềm cao cao, một thân hồng y, phiêu vũ tung bay (tung bay theo gió). Hắc tử đứng ở nơi đó, cao cao tại thượng, giống như tiên tử từ thiên cung,

giống như trời sinh nên đứng ở nơi đó.

Bắc Đường Diệu Nhật sững sốt rồi nhanh chóng đi tới. “Huy nhi!”

Ánh mắt Bắc Đường Diệu Huy không biết nhìn về phía nào, nghe được tiếng gọi của y, đột nhiên chấn động, phục hồi tinh thần lại. “Diệu Nhật.”

“Người không sao chứ?” Bắc Đường Diệu Nhật lo lắng hỏi, lại đột nhiên phát hiện khi gió thổi bay vạt áo hắn, đập vào mắt y là dấu vết gì đó. Bắc Đường Diệu Nhật cảm thấy cả kinh, xé ngoại y (áo ngoài) hắn, thấy mấy tác dưới hồng y của Bắc Đường Diệu Huy là dấu vết bạo ngược có thể thấy rõ. “Huy nhi...”

Bắc Đường Diệu Huy bỗng nhiên lão đảo, có chút mệt mỏi tựa vào trên người y, thấp giọng nói, “Diệu Nhật, ta rất lạnh...”

Bắc Đường Diệu Nhật vội vàng ôm chặt hắn, không nói gì, ánh mắt đảo quanh biệt viện này.

Y và Diệu Huy có phương pháp đặc biệt để liên lạc với nhau. Đêm qua hoàng đế lấy cớ cho y đi săn linh lộc, ngoại túc thâm lâm (ngủ đêm ngoài rừng), y cảm thấy không ổn, âm thầm phái một tâm phúc quay về quân doanh điều tra, lại nghe tin Hoàng Thượng vẫn chưa trở về, Bắc Đường Diệu Huy cũng không thấy bóng dáng, liền biết đại sự không ổn.

Linh kiều (con cú có linh tính) tìm được mùi hương đặc biệt của Bắc Đường Diệu Huy, Bắc Đường Diệu Nhật vừa vào, chỉ biết sự tình không ổn. Cả biệt cung tĩnh lặng như đêm xấu, không có sự sống.

Y cảm thấy kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ), sự lo lắng đối với Huy nhi lúc đầu dần biến thành một loại lo âu khác.

Bắc Đường Diệu Nhật đem đầu bông (áo choàng) của mình khoác trên người Bắc Đường Diệu Huy, ôm lấy hắn, bước vào biệt cung. Chỉ thấy trên mặt đất ở đại điện có mấy cỗ thi thể đang nằm, thản nhiên hỏi, “Bọn họ đều đã chết?”

“... Ân.” Bắc Đường Diệu Huy im lặng rúc trong lồng ngực y.

Bắc Đường Diệu Nhật khẽ cắn môi, ôm hắn đi đến chỗ sâu nhất trong nội điện. Nơi đó là tử cấm của hoàng đế.

Một thân thể trần trụi, gương mặt vụn vỡ nằm trên mặt đất, hai tay vẫn ôm chặt cổ họng mình.

“Gã cũng đã chết?” Bắc Đường Diệu Nhật nhíu nhíu mi, ngữ khí thấp trầm.

Bắc Đường Diệu Huy ngay cả ánh mắt cũng chưa nâng, hữu khí vô lực nói, “Hắn liếm máu của ta...”

Bắc Đường Diệu Nhật hiểu được.

Bắc Đường Diệu Huy từ nhỏ bởi vì thân thể suy yếu, ăn quá các loại dược vật.

Là dược ba phần độc (phàm là thuốc đều có ba phần là độc), tích lũy lâu dần, trong cơ thể sẽ có một lượng độc tố không bao giờ hết được. Sự phụ phụ hắn là thần y đệ nhất thiên hạ, thái độ làm người đặc lập độc hành, thấy hắn điều dưỡng thể nào cũng không thể sống quá bốn mươi tuổi, liền biết rõ trong người hắn có loại kịch độc khác, nên lấy độc trị độc, khiến cho thân thể hắn khỏe mạnh. Không chỉ có thế, còn làm cho hắn từ nay bách độc bất xâm, lấy huyết vi độc (không độc nào xâm nhập được vào cơ thể, máu cũng là một loại thuốc độc).

Nếu do Bắc Đường Diệu Huy hạ độc, có lẽ còn có thuốc giải. Nhưng nếu uống phải máu hắn thì chắc chắn phải chết, bởi vì trên đời này không có thuốc giải.

Bắc Đường Diệu Nhật không biết hắn làm sao, chính mình và Diệu Nguyệt, Diệu Thần, còn có một ít thân nhân bằng hữu sẽ không bị trúng huyết độc của Bắc Đường Diệu Huy, bởi vì ngày thường hắn đều lấy máu mình hòa lẫn một ít dược vật khác, rải quanh thân hoặc hòa lẫn cơm canh, để cho bọn họ dần có sức kháng cự.

Nhiều năm qua, trừ phi là người bên người hắn, bằng không người bình thường không chịu nổi khi chạm phải máu hắn, đừng nói đến chuyện uống phải nó.

Bắc Đường Diệu Nhật thả Bắc Đường Diệu Huy xuống, nhặt quần áo hắn lên, cởi bỏ ngoại y hắn, giúp hắn mặc vào từng thứ từng thứ một, ai ngờ Bắc Đường Diệu Huy lại nắm chặt vạt áo, lắc lắc đầu.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, kêu, “Lăng Đào!”

Một hắc y nhân chợt hiện ra, quỳ trên mặt đất, “Có.”

“Kéo xuống, thu thập sạch sẽ.” Ngữ khí Bắc Đường Diệu Nhật nói giống như giải quyết mấy con nai chết, lợn chết hay chó chết gì đó.

“Vâng.”

Lăng Đào xé đồng chăn đơn hôn độn trên giường, thuận thực bao lấy mấy thi thể đó rồi kéo đi.

Bắc Đường Diệu Nhật vờ như không thấy thiết liên trên đầu giường và dấu vết loang lổ kia, cầm lấy y phục cho hắn mặc vào. “Người ở trong này nghỉ ngơi một lát, ta đi xử lý chuyện đó.”

Bắc Đường Diệu Huy nhìn y, “Người không hỏi xem đã xảy ra chuyện gì sao? Không muốn biết gã đã làm gì ta sao?”

“Mặc kệ gã đã làm gì người, lúc này người đã chết.”

Bắc Đường Diệu Huy cười lạnh, “Người đang trách ta? Nếu gã không chết, người chết lúc này sẽ là ta.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hắn, đưa tay sờ sờ mặt hắn, thấp giọng nói, “Huy nhi, hảo hảo ở trong này đợi một chút, mọi chuyện ta sẽ xử lý tốt.”

Bắc Đường Diệu Nhật rời khỏi phòng, Bắc Đường Diệu Huy một mình ngồi trên giường. Hắn quả thực một khắc cũng không muốn ở lại nơi ghê tởm này, nhưng hắn cũng biết chuyện mình làm đêm qua sẽ mang đến đại họa.

Hắn lần này độc chết cũng không phải là a miêu a cầu gì gì đó, lần này hắn độc chết chính là hoàng đế Đại Minh quốc a.

Bắc Đường Diệu Huy khoác đầu bông của Diệu Nhật, không biết ngồi yên trên giường đã bao lâu.

Bắc Đường Diệu Nhật đi đến, y đi lại trầm ổn, không thấy một chút bối rối, cho dù vừa rồi thấy thi thể Hoàng Thượng, y cũng vẫn bình tĩnh đến dọa người. “Huy nhi, chúng ta đi thôi.”

Bắc Đường Diệu Huy có chút dại ra, ngẩng đầu nhìn y, nghi hoặc nói, “Đi? Đi đâu?”

Bắc Đường Diệu Nhật bật cười, “Đương nhiên là quay về doanh trường tế điện chứ. Chẳng lẽ người còn muốn ở chỗ sao?”

“Ta... Chúng ta còn có thể trở về?” Bắc Đường Diệu Huy lấp bắp. Hắn độc chết Ti Hồng Dật, đơn giản hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, đem người trong biệt cung toàn bộ diệt khẩu (giết sạch).

Sau khi một người đứng trên cao, gió lạnh thổi vào, chính mình cũng thanh tỉnh một chút, biết chuyện đã làm chính là đại họa không thể vãn hồi, cảm thấy hoảng loạn không yên, không biết nên làm gì nữa. Ai ngờ Bắc Đường Diệu Nhật lại khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng băng quơ) nói trở về, dường như bọn họ bắt quá chỉ là đi ngoài dạo chơi một vòng.

Bắc Đường Diệu Nhật khó có lúc thấy hắn lộ ra loại bộ dáng này, lại còn có tâm trạng tốt mà hôn hôn lên mặt hắn, kéo tay hắn nói, “Có đại ca ở đây, người không phải sợ gì cả.”

Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy ấm áp, nghe xong lời này thật sự cái gì cũng đều quên hết, ngây ngốc bị y kéo đi, theo y đi ra ngoài.

Đi ra ngoài biệt cung, chỉ thấy ‘Ti Hồng Dật’ đang cùng đại nội thị vệ đứng ở ngoài cửa; thấy bọn họ đi ra, nhìn Bắc Đường Diệu Nhật khẽ động nhưng lập tức bình tĩnh lại.

Bắc Đường Diệu Nhật phát phát tay, mỉm cười nói, “Hoàng Thượng, ngài ra cung đã lâu, cũng nên đi trở về, chớ để chúng thần lo lắng.”

‘Ti Hồng Dật’ kia cười nói, “Bắc Đường vương nói phải, trăm cũng phải về thôi.” Nói xong liền xoay người lên ngựa, mang theo thị vệ đi khỏi.

Bắc Đường Diệu Huy ở bên ngơ ngác nhìn, một cổ hàn khí từ đáy lòng toát ra, lạnh lẽo quanh thân.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hẩn cười, ôn nhu nói, “Huy nhi, chúng ta cũng đi thôi.”

Bắc Đường Diệu Huy ngậy ngốc, không biết mình làm sao mà quay về doanh trường với y, cũng không biết làm thế nào mà bôi thuốc, tắm rửa rồi chui vào ổ chăn. Bắc Đường Diệu Nhật vẫn ở bên cạnh hẩn, chăm sóc hẩn, nhưng giờ phút này, hẩn vẫn cảm thấy cả người mình lạnh như băng, lạnh như một khối băng.

“Có chuyện gì? Còn không ngủ sao? Ngoan, nhắm mắt lại, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Bắc Đường Diệu Nhật giống mới trước đây, ôn nhu trìu mến dỗ dành hẩn, lại nói, “Dược nhi không sao, ta đã cho đại phu xem qua, hiện tại Minh Nhân đang chăm sóc nó. Người đã một ngày một đêm không ngủ, cần hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành quay về kinh.”

Bắc Đường Diệu Huy đột nhiên bắt lấy tay y, nói giọng khàn khàn, “Ti... Những người đó... Người... người xử trí thế nào?”

Bắc Đường Diệu Nhật dùng tay nhẹ nhàng để lên hai mắt hẩn, ôn nhu nói, “Việc này người đừng quản, mau ngủ đi.”

Bắc Đường Diệu Huy cuối cùng cũng nhắm mắt lại, có lẽ là do Bắc Đường Diệu Nhật điểm thụ huyết (huyết ngủ) của hẩn, hẩn chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Nhưng hẩn ngủ cũng không yên; trong bóng đêm dày đặc, lúc là Ti Hồng Dật nhe răng cười với hẩn, chốc lát sau lại biến thành một cổ thi thể đáng sợ. Hẩn trần trọc thật lâu, trong mộng mà đổ mồ hôi lạnh liên tục.

Diệu Nhật

Hẩn muốn cao giọng gọi, giống như lúc trước, y là người trong hẩn luôn dựa vào; nhưng không biết vì sao, lần này ở trong mộng, y cũng không mở miệng đáp lại.*****

Tế điện cuối cùng cũng chấm dứt, tất cả trọng thần chậm rãi theo ngự liễn (xe vua ngồi) của hoàng đế trở lại kinh thành.

Bắc Đường Diệu Huy mơ màng trầm trầm, nửa nằm nửa ngồi trong xe ngựa, hai mắt ngơ ngác chăm chú nhìn phía trước, không biết nhìn nơi nào.

Ngày ấy Dưộc nhi chỉ bị thương ngoài da, ngủ một ngày đã khỏe lại, lúc này đang ở bên Bắc Đường Diệu Huy ngồi trong mã xa, thấy bộ dạng này của Vương gia nhà mình, không khỏi lo lắng hỏi, “Vương gia, ngài xảy ra chuyện gì? Không thoải mái sao?”

Bắc Đường Diệu Huy ngay cả trả lời cũng lười. Dưộc nhi trong lòng lo lắng, “Vương gia, ngài có muốn ăn hoa quả không? Hay là nghỉ ngơi trong chốc lát nhé? Nếu không ta đi tìm Bắc Đường vương đến...”

Bắc Đường Diệu Huy cuối cùng có phản ứng, vội vàng giữ chặt nó, “Đừng! Đừng đi! Ta không muốn thấy y.”

“Vương gia?” Dưộc nhi trừng lớn mắt, lại càng không hiểu được. Vương gia nó lại không muốn gặp Bắc Đường vương?

Bắc Đường Diệu Huy có chút mệt mỏi nói, “Ta hơi mệt, ai cũng không muốn gặp.”

“Nga.” Dưộc nhi không dám nói gì nữa.

Trong xe ngựa nhất thời tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng bánh xe lộc cộc lộc cộc.

Từ tế tràng ở vùng ngoại đến Diêu Kinh, đại khái cần cả ngày mới đến nơi. Trên đường đi ngang qua chân núi, bỗng nhiên cả đội ngũ loạn cả lên, xa xa phía trước truyền đến tiếng động bổi rổi ồn ào.

Bắc Đường Diệu Huy yế oải chán chường ghé vào gối mềm, hữu khí vô lực giương mắt, “Có chuyện gì vậy? Dưộc nhi, đi xem thử đi.”

“Vâng.”

Dưộc nhi nhảy xuống xe ngựa, sau một lúc lâu mới hoang mang chạy về, “Vương gia, vừa rồi Hoàng Thượng gặp thích khách.”

“Cái gì?” Bắc Đường Diệu Huy biến sắc, bật người ngồi dậy, “Cái gì? Hoàng thượng sao rồi?”

“Vương gia không cần lo lắng, thích khách đã bị Bắc Đường vương và Tam thể tử đánh lui. Hoàng Thượng không có việc gì, nhưng đã chết mấy đại nội thị vệ.”

Ánh mắt Bắc Đường Diệu Huy lóe lóe, “Đã chết mấy đại nội thị vệ?”

“Vâng.”

Bắc Đường Diệu Huy lặng yên một lát mới nói, “Được nhi, đi hỏi thăm kĩ càng một chút, xem đã chết mấy thị vệ rồi.”

“Nga, được.” Được nhi cảm thấy kỳ quái. Vương gia nhà nó sao lại muốn biết chuyện đó chứ, bất quá cũng không dám hỏi nhiều, lại đi hỏi thăm.

Bắc Đường Diệu Huy thấy lạnh cả người. Khi xa vào thành đã là chạng vạng, sắc mặt hắn vẫn vô cùng tái nhợt.

Hắn nhớ việc Được nhi báo, “Hình như người chết là Trương đại nhân và sáu bảy người nữa. Cụ thể thì ta cũng không hỏi thăm được, nghe nói Bắc Đường vương đã xử lý xong. Hoàng Thượng chỉ bị hoảng sợ một chút thôi, không có trở ngại gì.” Tiếp theo Được nhi tựa hồ có chút nghi hoặc, thì thảo lẩm bẩm, “Trương thị vệ là đệ nhất thị vệ bên người hoàng thượng, công phu tốt như vậy mà lại hi sinh. Thật là không ngờ được...”

Đúng vậy, thật không ngờ được. Bắc Đường Diệu Huy ôm chặt chính mình.

Không ngờ Diệu Nhật lại động thủ nhanh như vậy.

Những thị vệ này đều là thân tín bên người Hoàng Thượng, ở trong cung không biết có liên quan đến bao nhiêu chuyện nữa. ‘Trương thị vệ’ kia nếu không chết, sau khi hồi cung không biết sẽ đem đến những phiền toái gì nữa. Nói vậy lần này ‘hi sinh’ đều là những thị vệ trong biệt cung hôm ấy.

“Huy nhi.” Xe ngựa vào nội thành, Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên thúc ngựa đi đến bên cạnh xe, đập xà song (cửa xe), nói vào bên trong, “Hôm nay cùng ta về nhà không?”

Bắc Đường Diệu Huy hạ mi mắt, thấp giọng nói, “Không được. Ta đã lâu không quay về vương phủ, nên trở về xem thử một chút.”

“Àn, vậy cũng tốt.” Bắc Đường Diệu Nhật nhìn nhìn hắn, nhíu mi nói, “Sắc mặt ngươi có chút khó coi, trở về nghỉ ngơi một chút cũng tốt, mấy ngày nay ta muốn vào cung bồi hoàng thượng, có việc cứ tới tìm ta.”

“... Được.”

Bắc Đường Diệu Huy ghé vào cửa sổ, nhìn Bắc Đường Diệu Nhật hắc y khinh kị (mặc áo đen cưỡi ngựa), mang theo thị vệ Bắc Đường vương phủ đi theo ngự liễn của Hoàng Thượng đi theo hướng vào cung, qua một lúc lâu mới thu hồi tầm mắt, phân phó, “Quay về Đoan Vương phủ.”*****

Bắc Đường Diệu Huy trở lại Đoan Vương phủ, đóng cửa đến bảy tám ngày không ra. Đối với hắn mà nói là việc vô cùng hiếm thấy. Hắn tuy rất ít khi ở đây, nhưng cho dù hắn có ở đây thì cũng chưa bao giờ nhiều ngày liên tiếp như thế mà không ra khỏi cửa.

Lão quản gia Lâm Tùng của Đoan Vương phủ có chút lo lắng, cảm thấy Vương gia có chút khác thường, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì. Bất quá này chuyện này đối với Đoan Vương phủ mà nói thật ra lại chuyện tốt.

Quốc phong (phong tục một nước) Minh quốc rộng mở, sùng bái sức mạnh và tự do, địa vị của nữ tử trong xã hội cũng rất cao. Đại hộ nhân gia (nhà giàu có) nếu không có nhi tử truyền thừa (con trai nối dõi), sản nghiệp và tước vị cũng có thể truyền cho nhi tử của nữ nhi, không giống nước khác chỉ có thể truyền cho thiên hệ nam tự (con trai trực hệ) trong tộc, hoặc nhất định phải truyền cho nhi tử nhận làm con thừa tự (con nuôi).

Việc truyền sản nghiệp và tước vị cho ‘người họ khác’ khiến cho nữ tử không nhất thiết phải xuất giá tòng phu (lấy chồng theo chồng – 1 trong 3 điều của luật tam tòng thời xưa.)

Bởi vì truyền thống này mà Bắc Đường Diệu Huy được kế thừa tước vị Đoan thân vương của ngoại tổ phụ (ông ngoại).

Lâm gia nhiều thế hệ đều là trọng thần Minh quốc, Lâm Thượng Huân năm đó cũng từng là nhất quốc chi tương (tể tướng một nước), địa vị vô cùng tôn quý. Nguyên bản ông cũng có con trai, nhưng đứa con đó lại muốn đi theo con đường của một võ tướng, hai mươi tuổi đã chết trận. Lâm gia chỉ còn một nữ nhi là Lâm Yên Yên, mà Bắc Đường Diệu Huy lại là nhi tử độc nhất của nàng, bởi vậy Lâm Thượng Huân đã truyền lại tước vị Đoan thân vương cho hắn.

Lúc Bắc Đường Diệu Huy kế thừa vương vị thì vẫn còn nhỏ, lại bị thương nặng trong hỏa hoạn; sau đó hắn được Bắc Đường vương đưa về phủ tĩnh dưỡng cho nên Đoan thân vương phủ bị bỏ không, do người của Bắc Đường vương phủ quản lý. Đến khi Bắc Đường Diệu Huy mười sáu tuổi trưởng thành, chính thức kế thừa vương vị, Đoan thân vương phủ mới chính thức nghênh đón chủ nhân của mình.

Nhưng Bắc Đường Diệu Huy cũng không quen ở đây, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, hắn đã có đến ba trăm sáu mươi ngày ở Bắc Đường vương phủ hoặc nơi khác, dù có ngẫu nhiên trở về đây ở vài ngày cũng là do phải giải quyết vài chuyện trong phủ.

Lâm Tùng biết Vương gia không thích nơi này. Ở đông nam Đoan Vương phủ có hậu viên bị lửa thiêu trụi. Nơi đó là chỗ ở ngày xưa của Bắc Đường vương phi khi chưa xuất giá – Lâm Yên Yên.

Lâm Yên Yên năm đó từng mang nhi tử ở đó gần một năm, đến lần bị hỏa hoạn đó, Lâm Yên Yên nhảy vào biển lửa, Bắc Đường Diệu Huy cũng bởi vậy mới bị trọng thương, lúc này mới bị này phụ vương Bắc Đường Ngạo đưa về.

Chắc là kí ức khi đó quá mức thảm thiết, chỗ phế viên (khu vườn hoang phế) kia, đến nay Bắc Đường Diệu Huy chưa từng cho người sửa sang lại, vẫn là bộ dáng của tiêu viên phế thổ (vườn cháy đất hoang). Bản

thân hần cũng không bao giờ tới gần đó, chính mình ở Lạc Mai Viên, nơi xa nhất hoang viên kia.

Bắc Đường Diệu Huy tựa hồ cũng không coi nơi này là nhà, mặc dù có khi hồi phủ cũng ở vài ngày, nhưng ba ngày thì phải có hai ngày chạy đến kỹ viện hoặc biệt viện, tuyệt đối không bao giờ an phận ở phủ. Lâm Tùng thường hoài nghi Vương gia là sợ Bắc Đường vương trách cứ hần lưu liên hoa tùng (lưu luyến bụi hoa => chỉ hành động phóng túng, sống buông thả) nên đến khi điều chế tân dược, phải đến lúc phong lưu khoái hạt mới chạy đến đây ở.

Nhưng lần này thật không bình thường. Vương gia trở về lâu như thế, đừng nói đi kỹ viện, ngay cả đại môn được phòng cũng chưa bước vào, một mực chính mình trong phòng đợi cái gì đó.

Lão quân gia lo lắng, không biết Vương gia đã xảy ra chuyện gì. Ông chần chờ, muốn đi báo cho Bắc Đường vương một chút, nhưng lại sợ chính mình chuyện bé xé ra to.

Lão quân gia nghĩ nghĩ, vẫn đưa thư cho Bắc Đường vương phủ. Mặc kệ như thế nào, chỉ cần Bắc Đường vương đến đây, Vương gia sẽ không mất hứng.*****

Thư vừa đưa đi, ngày hôm sau có một vị khách đến Đoan thân vương phủ.

Bắc Đường Diệu Huy nhìn thấy người tới, có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không ngoài sự đoán của hần. “Thì ra là người.”

Quân Như Trúc thi lễ, “Đã quấy rầy Vương gia.”

“Không quấy rầy gì cả. Quân đại nhân, mời ngồi.”

Bắc Đường Diệu Huy mấy ngày nay ở nhà đóng cửa không ra, vẫn nghĩ đến chuyện xảy ra vài ngày trước đó. Đã trải qua một phen kinh tâm động phách, những chuyện khác đều phai nhạt, đối mặt Quân Như Trúc cũng không xấu hổ như trước.

Dù sao ngay cả hoàng đế cũng đã giết, còn có cái gì phải sợ chứ. Bắc Đường Diệu Huy trong lòng tự giễu.

Quân Như Trúc thấy vẻ mặt hần có chút tiêu tụy, thân thiết nói, “Nghe nói Vương gia gần mấy ngày nay không xuất môn, là do thân thể không khỏe sao?”

Bắc Đường Diệu Huy mỉm cười, “Không phải, đa tạ Quân đại nhân quan tâm. Chẳng qua là do cuối thu quyeten đái (lười biếng mệt mỏi), lười xuất môn mà thôi.”

Quân Như Trúc là người am hiểu tâm ý, thấy vậy cũng không nhiều lời nữa, nhìn tâm tình hần tựa hồ cũng không tệ lắm, liền cùng hần nói chuyện phiếm. Bắc Đường Diệu Huy gần đây ngưi giác tiềm trung (rúc vào sừng trâu ~ đi vào ngõ cụt ~ trốn tránh phiền phức), tâm tình muộn phiền. Quân Như Trúc học thức

phong phú, lời nói có từ, Bắc Đường Diệu Huy cùng gã nói chuyện phiếm, cảm thấy có chút thanh thản.

Kỳ thật tính tình hắn vốn kiêu căng, lại chịu kích thích lớn từ khi còn quá nhỏ, làm việc khó tránh khỏi cực đoan, chỉ có khi đối diện với Bắc Đường Diệu Nhật mới thu liễm vài phần. Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật lại là người thấy được mà không đoán được, từ nhỏ Bắc Đường Diệu Huy lại có ý niệm chiếm giữ y rất mạnh, vì thế hắn không tiếc thủ đoạn đùa giỡn với Diệu Nguyệt Diệu Thần; sau đó lớn dần, biết lý lẽ mới chuyển qua cách khác.

Năm đó cũng là thu tế đại điển, hắn dùng được mê đảo Bắc Đường Diệu Nhật, ở trong doanh trường mạnh mẽ cùng y hoan hảo.

Sau việc đó, Bắc Đường Diệu Nhật tuy rất giận dữ nhưng lại tiếp nhận rồi dần xuôi xuống.

Khi đó Bắc Đường Diệu Huy chỉ có mười tám, mười chín tuổi, còn trẻ thất thường, muốn y một lòng chỉ muốn chính mình, một lòng chỉ nhìn chính mình. Bây giờ hắn mới bỗng nhiên phát hiện, Bắc Đường Diệu Nhật không phải là người dễ dàng nhìn thấu. Chính mình tự cho là hiểu hết y, bỗng nhiên trong một đêm tất cả đều bị phủ định.

Bắc Đường Diệu Huy vốn cũng là người có tâm kế, nhưng đối mặt Bắc Đường Diệu Nhật lại giống như người ngu ngốc.

Giờ phút này hắn này hoang mang mâu thuẫn, phiền não nóng nảy, nhưng Quân Như Trúc cũng là một quân tử ôn nhã, đối mặt với gã, Bắc Đường Diệu Huy lần đầu tiên phát giác, nếu chính mình không phòng bị người khác, người khác cũng sẽ không tính kế hắn. Cho nên hôm nay cùng gã nói chuyện, tán gẫu chút chuyện vụn vặt, thấy tính tình gã ôn hòa, cử chỉ thanh nhã, quanh thân đều có một khí chất bình thản, dần dần hắn cũng tĩnh tâm lại, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Bắc Đường Diệu Huy từ miệng Quân Như Trúc biết được, hiện giờ triều đình hết thấy bình thường, không có chút dị trạng. Bất quá hoàng đế liên tiếp điều động một ít cận vệ, tựa hồ thay đổi một ít thị vệ mới. Điều này ở đại nội là chuyện vô cùng phổ biến nên cũng không ai đặc biệt chú ý.

Bắc Đường Diệu Huy nghe xong, tim đập nhanh vài cái nhưng trên mặt cũng chỉ cười cười.

Quân Như Trúc thấy lần này hắn hào hứng nói chuyện phiếm với mình rất lâu, không khỏi có chút vui sướng, lúc gần đi mỉm cười nói, “Ta thấy về mặt Vương gia có chút buồn bã rầu rĩ, nguyện tùy thời đến tâm sự với Vương gia.”

Bắc Đường Diệu Huy hơi sững sốt, thấy Quân Như Trúc nói lời này tuy có vẻ ung dung nhưng dưới da mặt đỏ bừng lại ẩn ẩn vẻ khẩn trương, trong lòng không khỏi khẽ động.

Bên người hắn chưa bao giờ thiếu nam tử kỳ hảo (giao thiệp tốt), bất quá đều là loại ham muốn quyền thế hoặc say mê dung mạo của hắn, hắn đều thấy được, tất nhiên là vô cùng chán ghét. Nhưng chưa bao giờ có người như Quân Như Trúc, dường như tận đáy lòng gã là sự yêu mến hắn.

Bắc Đường Diệu Huy cũng không phải là người vô tình, mà ngược lại hoàn toàn, hẳn vốn là người chuyên tình, nhiệt tình như hỏa, tính cách sáng sủa mạnh mẽ. Ban đầu hẳn đối với Quân Như Trúc chỉ có sự áy náy, lại có chút chột dạ không hiểu được, cho nên vẫn ganh tị với gã, lúc này đột nhiên hiểu được tâm ý gã, cảm thấy như báu vật hiếm có.

Quân Như Trúc thấy hẳn không đáp, ý cười chậm rãi thu lại, thấp giọng nói, “Như Trúc thân phận thấp, không biết điều, làm cho Vương gia chê cười. Sau này loại mạo muội trong lời nói này sẽ không dám nữa.”

“Không phải, người đừng hiểu lầm!” Bắc Đường Diệu Huy vội hỏi, “Tâm ý này của Quân đại nhân khiến ta vô cùng cảm kích.” Hẳn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên trịnh trọng cúi chào Quân Như Trúc, “Trước kia là ta hồ đồ, nếu có mạo phạm, mong Quân đại nhân thứ lỗi.”

Quân Như Trúc không ngờ hẳn lại làm như thế, ngây người một lát mới phục hồi tinh thần, chân tay luống cuống nói, “Vương gia đây là làm cái gì... Đây là lời ta nên nói mà.”

Bắc Đường Diệu Huy mỉm cười, kéo tay gã, “Quân đại nhân nếu không chê, sau này cứ gọi ta là Diệu Huy được rồi. Ta cũng gọi người là Như Trúc, được không?”

Sắc mặt Quân Như Trúc đỏ lên, “Này, này quá thất lễ...”

“Không có cái gì là thất lễ hết. Thân phận này của ta bất quá là do tổ tiên truyền xuống, không so được người là thực tài thực học Trạng Nguyên lang. Nếu người không muốn là xem thường Vương gia ta không học vẫn không nghề nghiệp, không muốn cùng ta làm bằng hữu.”

“Không phải, không phải...” Quân Như Trúc không biết là khấn trương hay là cao hứng, sắc mặt ửng hồng, vẻ mặt có chút quần bách.

“Vậy cứ thế đi nhé.” Bắc Đường Diệu Huy mỉm cười, diện sinh huy (vẻ mặt sáng ngời), đoan đặc mỹ mạo (khuôn mặt xinh đẹp), làm chói mắt người khác.

Quân Như Trúc làm sao chịu được mị lực này của hẳn.

Bắc Đường Diệu Huy bộ dạng vốn mỹ, nhưng hẳn luôn luôn khinh thường sự lợi dụng mỹ mạo của mình, lại chán ghét loại người háo sắc, cho nên trước mặt người ngoài ít khi mở miệng cười. Mỗi khi phải xã giao, phần lớn cũng là gương mặt giả dối, ngoài cười nhưng trong không cười. Lúc này hẳn lại biểu lộ chân tình, đương nhiên Quân Như Trúc chống đỡ không nổi.

“Như Trúc, nếu rảnh rồi thì vào phủ ta ngồi một chút. Người vào kinh lâu như thế, không biết đã đi du ngoạn xung quanh chưa? Nếu Hàn Lâm Viện không có việc gì, ta có thể cùng người đi xung quanh dạo chơi.”

“Như thế... Đa tạ!” Quân Như Trúc mặc dù không rõ vì sao thái độ hẳn đột nhiên chuyển biến, nhưng đây

lòng cũng vui sướng dị thường.

Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy gã thật sự là người đơn giản, trong lòng nghĩ cái gì liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Hắn vốn không đem Quân Như Trúc để ở trong lòng, hiện giờ lại thân thiết. Một người đơn giản ôn nhu như vậy sao có thể sinh tồn trong triều đình chứ.

Hàn Lâm Viện tuy là nơi an tĩnh, chỉ chuyên tâm vào học thức, nhưng rốt cuộc vẫn là một chức quan, bên trong cũng không thiếu tranh đấu trong triều. Xem Quân Như Trúc này khiêm khiêm (khiếm tốn nhún nhường) công tử, tinh khiết như giấy trắng, nếu bị mực nhiễm bẩn thì thật đáng tiếc.

Bắc Đường Diệu Huy không kiên nhẫn nhất là việc trong triều, bởi đó luôn là nơi lục đục đấu đá nhau, cho nên thân là Đao thân vương nhưng hắn lại muốn là một vương gia nhàn tản. Nhưng mọi người đều có con đường riêng của mình, nếu Quân Như Trúc đã nguyện ý xuất sĩ (ra làm quan), hắn cũng không tiện nhiều lời; đáy lòng còn hi vọng gã đừng để chính mình bị ô nhiễm.

7. Quyển 1 - Chương 6

Sau hôm đó, Bắc Đường Diệu Huy dần dần cùng Quân Như Trúc đi lại. Bọn họ ở chung cũng không có gì đặc biệt, nhưng có khi Bắc Đường Diệu Huy mang gã nhìn xem một chút danh thắng ở gần Diêu Kinh, có khi lại ở Đao Vương phủ nói chuyện phiếm.

Kỳ thật hai người cũng không thường nói chuyện. Bắc Đường Diệu Huy không biết vì sao, lúc ở cùng Quân Như Trúc, nỗi lòng đặc biệt tĩnh lặng. Lúc hắn nghiên cứu được, Quân Như Trúc ở bên đọc sách vẽ tranh, bình thường luôn yên lặng, nhưng khi hắn ngẩng đầu lên nhìn, người kia luôn lặng lẽ nhìn hắn.

Bắc Đường Diệu Huy dần dần thích loại cảm giác này. Có một bằng hữu như vậy làm cho hắn cảm thấy được chính mình không hề là một người độc cô. Hoa nhai liễu hạ (làng chơi) ồn ào huyên náo ngày trước cũng không có lực hấp dẫn lớn như thế với hắn.

Ngày hôm đó Bắc Đường Diệu Huy mới từ bên ngoài trở về, vừa vào phòng liền gặp một người thân nhiên đang ngồi trước bàn, nhìn họa cuộn tròn của hắn. Bắc Đường Diệu Huy hơi hơi sửng sốt.

“Đã về rồi.” Người nọ giương mắt, nhìn hắn mỉm cười, đúng là Bắc Đường Diệu Nhật.

“Người sao lại đến đây?” Bắc Đường Diệu Huy có chút ngoài ý muốn.

“Đã lâu không thấy ngươi, trong lòng thấy nhớ. Sao mấy ngày nay không về? Làm cho ta phải lo lắng. Trước đó vài ngày Lâm quân gia đã đưa thư cho ta.”

Bắc Đường Diệu Huy im lặng không nói.

“Gần đây sao rồi? Ta thấy sắc mặt ngươi cũng không tệ lắm, không sinh bệnh chứ?” Bắc Đường Diệu Nhật đi đến bên cạnh hắn.

Bắc Đường Diệu Huy không giống trước kia luôn làm nũng quẩn quýt si mê y, cười gượng, “Không có gì. Ta ổn mà, không cần lo lắng.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hắn thật sâu, đưa tay lướt nhẹ qua tóc hắn, “Nghe nói mấy ngày nay, ngươi và Quân Như Trúc rất thân thiết?”

Bắc Đường Diệu Huy thản nhiên nói, “Ngươi không phải nói gã và Ngôn phụ thân có cố giao (tình bạn cũ) sao? Ta không nề mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật chứ, đương nhiên ta phải chiều cố gã một chút rồi.”

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Ta nghĩ các ngươi bát tự (ngày tháng năm sinh => thường dùng để bói xem hai người có hợp nhau hay không) không hợp.”

Bắc Đường Diệu Huy ha hả cười, “Đó là do ta cố tình gây sự thôi. Kỳ thật gã quả thật không tồi.”

“Nga?” Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hắn, cũng mỉm cười, thản nhiên nói, “Ta thật không ngờ giao tình các ngươi lại sâu như thế, ngay cả hình hương hà bao (túi thơm) của ngươi cũng tặng cho gã.”

Bắc Đường Diệu Huy hơi hơi sững sốt, “Sao ngươi biết?”

“Hình hương hà bao của ngươi là do tự ngươi đặc chế, hương thơm không giống bình thường. Quân Như Trúc mỗi ngày đều mang nó mang trên người, sao có thể không chú ý đến.”

Bắc Đường Diệu Huy im lặng không nói.

Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên nghiêm mặt nói, “Huy nhi, Quân Như Trúc là người khiêm tốn. Gã... đối với ngươi có chút tâm tư, ngươi nên hiểu được. Ngươi nếu không thể đáp lại gã thì đừng đi trêu chọc gười ta. Gã cũng không phải tửu nhục bằng hữu (bạn khi vui thì vỗ tay vào => chỉ những người bạn xấu, khi có chuyện thì chạy mất) của ngươi.”

Bắc Đường Diệu Huy nhú nhú mày, không nói gì.

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Lời nói của ta ngươi hiểu được không?”

“Cái đó thì sao?” Bắc Đường Diệu Huy có chút phiền lòng, đột nhiên hờn giận, “Tâm tư của ta đối với

người, người cũng hiểu được mà. Người lại không muốn đáp lại ta sao?”

Bắc Đường Diệu Nhật không ngờ hẳn lại nói như thế, không khỏi sững sốt nhú mi, “Người muốn ta phải đáp lại người thế nào? Chúng ta dù sao cũng là huynh đệ...”

“Chúng ta có phải hay không huynh đệ hay không, chính người cũng biết.” Thanh âm của Bắc Đường Diệu Huy vang lên lạnh lùng, “Diệu Nhật, ta muốn cái gì, người rõ ràng cũng biết, vì sao vẫn giả bộ hồ đồ?”

Bắc Đường Diệu Nhật lặng yên không nói.

Bắc Đường Diệu Huy thấy y không nói lời nào, lại cảm thấy áp lực. Hẳn không phải là lần đầu tiên nói những lời này với Bắc Đường Diệu Nhật. Từ mười sáu tuổi năm ấy hẳn đã nói tâm sự này với y, nhưng nhiều năm trôi qua, người này chưa lần nào đáp lại hẳn.

Hẳn có chút buồn bực, lại có chút thương tâm, xoay người nói, “Ta không muốn thấy người. Người đi đi.”

“Người đuổi ta?” Bắc Đường Diệu Nhật kinh ngạc.

Bắc Đường Diệu Huy bực bội, đi đến bên giường ngồi xuống, không để ý đến y. Bắc Đường Diệu Nhật chần chờ một lát, đi đến bên người hẳn, thở dài, “Huy nhi, đừng tức giận, nhiều năm như thế, người sao còn cố chấp như thế.”

“Cố chấp không tốt sao?” Bắc Đường Diệu Huy bỗng nhiên ngẩng đầu, nói, “Người không cũng cố chấp như ta sao!”

“Ta cố chấp cái gì?”

“Chính người biết!”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy tâm tình hẳn hôm nay không tốt, nghĩ mình chủ động đến xem hẳn lại gặp phải loại đối xử này nhưng cũng không giận, cũng không muốn trêu chọc hẳn nữa, chỉ nói, “Được, ta đi đây, ngày khác lại đến nhìn người.” Nói xong xoay người phải đi ra, không ngờ lại bị Bắc Đường Diệu Huy giữ chặt ống tay áo.

“Đừng đi! Ta chỉ là bực bội trong người thôi, người đừng đi.” Bắc Đường Diệu Huy kỳ thật vẫn đau lòng, nhưng lại thật sự không muốn để y đi. Người này khó có thể đến nhìn hẳn, cứ thế để y trở về hẳn không cam lòng.

Bắc Đường Diệu Nhật bật cười, “Người rốt cuộc muốn ta như thế nào?”

Bác Đường Diệu Huy ôm lấy thắt lưng y, đem mặt chôn ở thắt lưng mềm dẻo ấy, cúi đầu nói, “Để ta ôm người đi.”

Bác Đường Diệu Nhật lấp bắp kinh hãi, thân mình cứng một lát, lúng túng nói, “Sao vậy đột nhiên muốn thế này...”

Tay Bác Đường Diệu Huy đã kéo kim tú yêu ái (thắt lưng thêu màu vàng) của y, trượt vào y phục y, chậm rãi sờ soạng trên người y, rầu rĩ nói, “Không thể sao? Đã lâu đã không làm rồi, ta muốn ôm người.”

Bác Đường Diệu Nhật muốn ngăn tay hắn, nhưng bên hông bị hắn ôm chặt, bầu không khí cũng cực kì quái dị, liền chuyển đề tài, “Chuyện Quân Như Trúc người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Bây giờ ta muốn người!”

Bác Đường Diệu Huy sao không biết y cố tình chuyển đề tài, thấy y không tức giận, không khỏi bốc hỏa trong lòng, ngược lại hạ quyết tâm không thể không làm. Đông tác nhanh chóng coiwr bỏ vạt áo y, đẩy ngã y lên giường.

Kỳ thật Bác Đường Diệu Nhật cũng không muốn làm trái tâm nguyện hắn. Đối với ‘đệ đệ’ này, y luôn sủng nịch có thừa, thực ra bị hắn đặt dưới thân cũng không phải không thể, dù sao cũng không phải lần đầu tiên. Chẳng qua giữa hai người luôn tồn tại bầu không khí là lạ, tâm tư Bác Đường Diệu Huy lại luôn luôn hay thay đổi, hướng chi... y cũng có sự do dự băn khoăn của chính mình.

“Từ từ! Huy nhi, bây giờ còn là ban ngày, người nhất quyết phải làm bây giờ sao?” Bác Đường Diệu Nhật còn muốn ngăn hắn lại.

Nhưng Bác Đường Diệu Huy đã ở trên người y, thái độ phi thường cường ngạnh, trằm mặt cũng không nói, hai tay nhanh như gió lột quần áo trên người y xuống. Bác Đường Diệu Nhật cũng là cao thủ nhưng cũng không ngăn cản y làm bừa.

Bác Đường Diệu Nhật nhìn sắc mặt tối tăm kia của hắn, trong lòng cười khổ. Hôm nay sao bỗng nhiên lại muốn ôm y? Thật đúng là không phải bình thường, lại còn bầu không khí quái dị này nữa chứ.”Huy nhi, vẫn là chờ hôm nào đó đi. Hôm nay...”

“Người câm miệng! Ta phải làm! Ta muốn làm!” Bác Đường Diệu Huy quát.

Hắn kiềm chế nhiều ngày không đi gặp y như thế, tuy rằng hành động như thế nhưng trong lòng có thể nào không nhớ? Thật vất vả mới chờ được y tìm đến, thế mà y lại mở miệng nói mình phải lập tức rời xa bằng hữu xứng đáng nhất mình vừa kết giao. Hơn nữa lại còn cái gì mà ‘cố chấp’ linh tinh cái thí gì đó!

Hắn cố chấp đó, thì sao? Từ nhỏ trong mắt hắn chỉ có mình y. Nhưng y thì sao?

Đầu tiên là Diệu Nguyệt, Diệu Thần. Được rồi, đó là đệ đệ muội muội, hấn nhện! Sau đó là đến chuyện vương phủ, chuyện triều đình, thậm chí còn... Tóm lại, chính mình ở trong lòng y là cái gì?

Bắc Đường Diệu Nhật thấy ánh mắt hấn đã đỏ lên, hai mắt vốn xinh đẹp tuyệt trần nay tràn ngập sự ủy khuất, không khỏi cảm thấy cả người mềm nhũn.

Sự chần chừ chờ trong chốc lát này đã bị Bắc Đường Diệu Huy hoàn toàn đẩy lên giường, buông sàng duy (màn giường) xuống.

Ban ngày lặn qua lộn lại trên giường, Bắc Đường Diệu Nhật đương nhiên không không thích, hướng hồ y lại là người phía dưới. Kỳ thật từ lúc hai người phát sinh loại quan hệ này tới nay, trên cơ bản mười lần có chín lần là Bắc Đường Diệu Huy ở dưới. Bắc Đường Diệu Nhật cũng thật sự mâu thuẫn, chịu sự trói buộc của đạo đức và tình cảm, cùng đệ đệ phát sinh loại quan hệ này, y cũng rất phiền não.

Lấy lý trí mà nói đương nhiên là y không tình nguyện, nhưng Bắc Đường Diệu Huy là người vô cùng tùy hứng, nếu hấn mất hứng liền trực tiếp kê đơn, mặc kệ y nguyện ý hay không đều đạt được mục đích của hấn. Nếu phải lựa chọn giữa việc bị hấn kê đơn, làm cho thần trí y điên đảo mê loạn, làm hấn bị thương, không bằng để y thanh tỉnh cũng hấn hoan hảo còn hơn.

Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ như thế mới dung túng hấn hết lần này đến lần khác. Nhưng kì thật từ đáy lòng yungx biết, y không phải không bị Bắc Đường Diệu Huy hấp dẫn.

Nếu nói mỗi lần ở phía trên hấn còn có thể nói là lấy cớ; vậy y cam nguyện ở phía dưới thì thật là không có lý do gì. Bắc Đường Diệu Nhật thở dài, thầm than mình quả thật đã quá dung túng hấn rồi, nhưng y không thể thấy hấn có chút mất hứng hoặc ủy khuất nào a.

“Ngô... Huy nhi, ngươi cho ta dùng cái gì vậy?” Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, phát giác lúc y ngẩn người, Bắc Đường Diệu Huy đã cầm cái gì đó bơi vào phía sau y.

“Phù xuân tó!”

“Đó là cái gì nữa?” Bắc Đường Diệu Nhật trợn to mắt, đáy lòng ần ần có dự cảm không tốt.

“Xuân được ta mới chế ra.” Bắc Đường Diệu Huy trả lời rõ ràng lưu loát, đảo mắt lại thắm ướt một ngón tay sắp nhập vào hậu huyệt Bắc Đường Diệu Nhật.

“Cái gì!” Bắc Đường Diệu Nhật kinh hãi, cơ hồ nhảy dựng lên, cả giận nói, “Ta không phải không cho ngươi làm mấy thứ hoang đường này nọ sao? Ngươi dám xem lời ta nói như gió thoảng bên tai! Giờ lại còn dám cho ta dùng?”

“Ha hã, đại ca, ngươi thành kiến quá đó. Đờng lớn tiếng như thế, cẩn thận Dục nhi và Lâm bá nghe được đó.”

Bắc Đường Diệu Huy đề y lại, dán vào bên tai y cười khẽ, “Người yên tâm, ta muốn tốt cho người thôi. Công hiệu của phù xuân tô này đã được ta cho người thử qua, hôm nay chúng ta thử xem ‘nội phu’...”

(nội phu: vừa có nghĩa tác dụng của thuốc, vừa có nghĩa là ‘công phu’ của ‘vợ’ => ám chỉ abc xyz)

Hai chữ cuối cùng hần nói được cực kỳ mờ ám, đồng thời ngón tay lại ở trong cơ thể Bắc Đường Diệu Nhật lại giật giật.

Bắc Đường Diệu Nhật chán nản! Y hận nhất là việc hần cứ hạ được mình, nhất là hôm nay mình lại ở phía dưới.

“Người thật là lớn mật!” Y nghiêng răng nghiêng lợi.

Đôi mắt đẹp của Bắc Đường Diệu Huy đột nhiên rũ xuống, thấp giọng nói, “Ngay cả hoàng đế ta cũng giết, lá gan còn nhỏ sao.”

“Chớ có lên tiếng!” Bắc Đường Diệu Nhật biến sắc, lập tức che cái miệng của hần, lạnh lùng nói, “Lời này nếu không thể nói ra! Hoàng Thượng hiện giờ đang êm đẹp ở triều đình, người đừng làm chuyện điên rồ!”

Bắc Đường Diệu Huy nhìn y chăm chú, phương mâu xinh đẹp lấp lánh, bỗng nhiên cúi người ôm chặt lấy y, kích động khẽ gọi, “Đại ca, người vẫn rất quan tâm đến ta phải không? Đại ca... Diệu Nhật...”

Bắc Đường Diệu Nhật bị tính tình hần hỉ nộ vô thường nháo đến không có biện pháp, thở dài, hai tay vuốt lưng hần, ôn nhu nói, “Mấy ngày nay rốt cuộc người có chuyện gì? Có phải muốn tránh ta không?”

Bắc Đường Diệu Huy yên lặng không nói. Mái tóc đen bóng theo tay y rơi xuống như thác nước đen.

Bắc Đường Diệu Nhật vén tóc hần lên, vỗ vỗ đầu hần, ôn nhu nói, “Còn muốn làm hay không?”

Bắc Đường Diệu Huy ngẩng đầu, ánh mắt ẩm ướt, lại đột nhiên cười, “Không làm? Nơi đó của người khó chịu rồi phải không?”

Sắc mặt Bắc Đường Diệu Nhật có chút cứng nhắc, cảm giác hậu huyệt đã bắt đầu dần dần vừa xóp vừa ngứa, quý dị khó nhịn. Y nhịn không được nhíu mày trừng Bắc Đường Diệu Huy.

Mắt Bắc Đường Diệu Huy ẩn chứa cười, âm thanh mềm nhũn lấy lòng, “Ta thề đây là lần cuối cùng! Sau này không bao giờ... nữa.”

“Hừ!” Thề? Hần không biết đã thề không biết bao nhiêu lần rằng sẽ không kê đơn mình nữa, kết quả thì sao? Thật không thể sơ sẩy chút nào!

Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, sắc mặt khẽ biến, chần chờ nói, “Thuốc này...”

“Sao vậy?” Lúc này Bắc Đường Diệu Huy đã hưng phấn đến vội vã cởi áo tháo dây lưng, ngón tay mềm nhẹ vẫn vân vê xoa nắn trên chọc người dưới thân.

“Thuốc này... Có tác dụng thôi tình không?”

Bắc Đường Diệu Huy cứng người một chút, ngẩng đầu nhếch miệng cười, “Đại ca người yên tâm, mấy thứ này chỉ có tác dụng làm tâm động thôi, thân động thì dùng cái thứ a!”

Lời này nói ra có chút thô lỗ. Bắc Đường Diệu Nhật thấy hấn tươi cười, bỗng nhiên tâm sinh áy náy ý, ngưng ngừng nói, “Ta không phải có ý kia. Người có biết ta...”

“Ta hiểu được ý của người. Nhiều năm như thế nhiều năm cũng chưa xảy ra chuyện gì mà, người lo lắng cái gì.”

Bắc Đường Diệu Huy cười thực bình thường, lại không biết đáy lòng có bao nhiêu chua xót. Những năm gần đây, tuy rằng cơ hội ít đến đáng thương, nhưng dù sao Đường Diệu Nhật cũng có lúc ở phía dưới, hơn nữa Bắc Đường Diệu Huy chưa bao giờ cho y uống thuốc tránh thai của người Ma Da. Lúc đầu là do hấn không nghĩ tới, sau đó nhớ đến lại phát hiện Bắc Đường Diệu Nhật căn bản không có chuyện gì.

Ma Da là tộc người kì lạ, tuy nam nhân trong tộc có thể thụ thai, nhưng chỉ khi động tình mới có thể. Nhưng tiêu chuẩn động tình này lại không ai biết là gì.

Tình chi nhất tự, hà vi động? (một chữ tình như thế, làm thế nào mới có thể động được?)

Bắc Đường Diệu Nhật đối với hấn yêu thương có thừa, mọi chuyện bao dung, mọi sự sùng nịch, cũng không nhẫn nghịch (nhẫn nhịn không làm trái). Cái này còn không phải tình sao?

Đúng vậy. Đó chính là tình huynh đệ, nghĩa thủ túc (tay chân. Thường ví tình cảm anh em như tay với chân)

Nhưng còn có cái khác? Nếu có dù chỉ một chút, vì sao chưa bao giờ thụ thai?

Bắc Đường Diệu Huy cúi người xuống, môi lưỡi mềm mại hàm trụ phân thân người nọ, tinh tế liếm hút, giống như đang nhấm nháp thứ vô cùng trân quý. Nghe thấy âm thanh hô hấp dồn dập của y, cảm giác y vì mình mà động tình, đáy lòng Bắc Đường Diệu Huy liền trào dâng cảm giác thỏa mãn.

Như vậy... cũng tốt. Mặc dù tâm không thể vì chính mình mà động, nhưng thân thể y vì chính mình mà động, vậy cũng đủ rồi.

Ít nhất, trên đời này, người có thể làm cho Bắc Đường Diệu Nhật như thế, chỉ có chính mình!

Kỹ thuật của Bắc Đường Diệu Huy cũng không phải tốt lắm, có lẽ bởi vì hắn rất ít khi ở mặt trên, có lẽ bởi vì hắn căn bản không có thiên phú ở phương diện này.

Mặc dù dung mạo luôn rực rỡ nhưng chuyện tình phong hoa tuyết nguyệt (tình cảm), nhưng hắn vẫn là người vô cùng ngốc ở phương diện tình dục. Nói hắn lưu luyến hoa phở, đương nhiên cũng phải hiểu biết ít nhiều phương diện gì đó, nhưng không biết tại sao lại không chút tiến bộ nào. Bắc Đường Diệu Nhật cười khổ. Nếu không phải bị hắn dùng xuân dược, thân thể y không tự chủ được mà bốc cháy lên, sợ thật đúng là chịu không nổi hắn ‘ân ái’ kiểu này.

Bất quá Bắc Đường Diệu Huy tuy rằng ngốc nhưng lại vô cùng ôn nhu, cũng không làm cho y thấy khó chịu. Hơn nữa hiệu quả của phù xuân tô kia vô cùng cao, rất nhanh liền làm cho y sinh ra khoái cảm thật lớn, chậm rãi thích ứng với luật động trong cơ thể.

Thế là hành động trái với lễ giáo thông thường ngay giữa thanh thiên bạch nhật, thậm chí là cùng hoan ái với người có thể vi phạm luân thường đạo lý cũng làm cho ‘chủ khách’ vô cùng vừa lòng.

Bắc Đường Diệu Huy bởi vì có bóng ma lớn trong lòng, cộng với thể xác và tinh thần đều bị thương, là người rất khó sinh ra tình dục, cho nên từ xưa đến nay hắn luôn thích làm người thừa nhận. Nhưng dù sao hắn cũng là nam nhân, nhìn người luôn luôn anh minh thần võ ở dưới thân chính mình thở dốc, toàn thân đều nổi lên sắc thái tình dục, tự nhiên cũng có thể dùng từ hưng phấn để hình dung.

Vốn thời tiết đang sáng sủa, tới chạng vạng không biết sao lại âm u.

Bắc Đường Diệu Huy lười biếng nằm ở trên giường, ngón tay chậm rãi lướt nhẹ qua mái tóc đen đang rơi rải rác trên gối của Bắc Đường Diệu Nhật. Hắn thực thích loại cảm giác này. Chỉ cần Bắc Đường Diệu Nhật nằm ở bên người hắn, hắn liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Bóng đen đã phát sinh trước đó vài ngày, giờ khắc này cũng coi như đã biến đâu mất.

Bởi vì bị hạ xuân dược nên Bắc Đường Diệu Nhật hao tổn thể lực hơn hắn nhiều, cho nên ngay sau cơn kích tình đã ngủ mất. Bắc Đường Diệu Huy vẫn còn vô cùng hưng phấn, chống tay ở bên nhìn y.

“Đừng đùa.” Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên tỉnh lại, nhíu mi, đẩy ra tay hắn đang chơi đùa tóc mình ra. “Canh mấy rồi?”

“Không biết, đại khái đã qua giờ Thân (~ 3 – 5g).”

Bắc Đường Diệu Nhật đẩy hắn ra, đứng dậy mặc quần áo.

Bắc Đường Diệu Huy ôm chặt sau lưng y, “Sao lại muốn đi a? Ở lại phủ của ta dùng bữa tối đi.”

“Không được, trong vương phủ còn có việc.” Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên bỏ tay hắn ra, xuống giường mặc quần áo.

Bắc Đường Diệu Huy ghé vào trên giường nhìn y, hai tròng mắt lóe ra không rõ, thấy y nhanh nhẹn thu thập, bỗng nhiên nói, “Việc kia.... Có thể lừa được thái hậu và quốc cữu sao?”

Bắc Đường Diệu Nhật cúi đầu, tay đang thắt đai lưng bỗng dừng dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn hắn cười, “Người không cần lo lắng, ta đều có an bài.”

“Ta sao có thể không lo lắng...” Bắc Đường Diệu Huy thì thào nói. Giả mạo Hoàng Thượng đó là đại tội đó a.

Ti Hồng Dật thật ở biệt cung đã bị hắn độc chết; trong vòng nửa ngày, Bắc Đường Diệu Nhật đã cho ám vệ bố trí thỏa đáng, mặc dù trên đường từ tế trang vùng ngoại ô về kinh đô, ‘hoàng thượng’ ‘gặp chuyện’, mấy ám vệ giả làm đại nội thị vệ bên người hoàng thượng đã chết, nhưng dù sao ‘hoàng thượng’ cũng không thể dễ dàng gặp chuyện bỏ mình như thế.

Triệu quốc cữu giả dối đa nghi, Thái hậu nhiếp chính đã lâu, hiện giờ người giả mạo trong cung không biết có ứng phó nổi không.

Bắc Đường Diệu Nhật công lực thâm hậu, đương nhiên nghe được lời thì thào của hắn, nhưng không nói gì,.

“Ta đi về trước, người đừng gây chuyện gì.” Nói xong, nhìn hắn còn ngăn người trên giường, không khỏi thở dài, giúp hắn phủ thêm quần áo, “Trời giá rét, người dù không sợ lạnh thì cũng nên đứng lên mặc thêm quần áo vào đi.”

Bắc Đường Diệu Huy giữ chặt tay y, nhẹ giọng nói, “Ca ca, người rốt cuộc có tính toán gì không? Nói cho ta biết đi mà. Có lẽ ta có thể trợ người giúp một tay.” Đây là ngọn nguồn mâu thuẫn mấy ngày nay của hắn.

Bắc Đường Diệu Huy sớm biết rằng ám vệ dưới tay hắn có những ám vệ chuyên thể thân cho người khác. Nhưng chỉ trong chớp lát mà có thể Ti Hồng Dật đến duy diệu duy tiểu (giống y như đức), hiển nhiên không phải là chuyện ngày một ngày hai mà có thể giả mạo được. Mà Ti Hồng Dật bị độc huyết bỏ mình là chuyện mà ai cũng không ngờ tới; trong khi đó chỉ trong nửa ngày mà Bắc Đường Diệu Nhật có thể tìm được ám vệ đến đối phó, không biết đã trù tính bao lâu.

Tâm tư y quá thâm trầm, nghĩ đến làm cho người ta không rét mà run.

Bắc Đường Diệu Huy mấy ngày nay bị bóng ma của việc này bao phủ sâu sắc, cho nên mới sinh ý sợ hãi và cảm giác xa lạ với Bắc Đường Diệu Nhật. Nhưng buổi chiều hôm nay một phen triển miên này lại làm cho

hắn hạ quyết tâm. Bất luận như thế nào, hắn đều yêu trước mắt người này! Chỉ cần này điều người này muốn, thứ người này làm, hắn sẽ luôn ủng hộ!

Ai ngờ Bắc Đường Diệu Nhật ảm đạm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ má hắn, “Đừng nghĩ nhiều, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Lại không biết hôm nay mây mưa, người nên hảo hảo nghỉ ngơi là ai nữa.

Bắc Đường Diệu Huy nhìn thân ảnh y rời đi, bất đắc dĩ cười cười. Chính mình có lẽ... mãi mãi không bắt được y.*****

Bắc Đường Diệu Nhật trở lại trong phủ, cho người chuẩn bị ôn trì (bể nước nóng) tắm rửa. Nghĩ nghĩ, lại gọi đại tổng quản Lăng Thanh, bảo ông đi chuẩn bị một phần thuốc cho mình.

Nước ấm rất nhanh, Bắc Đường đến gần dực trì (bể tắm), cởi đồ rồi ngâm mình trong ôn thủy (nước ấm) nghỉ ngơi.

Một lát sau có tiếng đập cửa vang lên, Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Vào đi.”

Đại tổng quản nhẹ nhàng đi đến bên người y, đem chén thuốc để trên án kê (bàn nhỏ trong phòng tắm). Bắc Đường Diệu Nhật nhắm mắt dưỡng thần, đại tổng quản há miệng như muốn nói cái gì, nhưng do dự một chút, cuối cùng cũng không nói gì mà yên lặng lui xuống.

Bắc Đường Diệu Nhật sau một lúc lâu mới chậm rãi mở mắt ra, bưng lấy chén thuốc kia, nhìn nước thuốc màu đen đến xuất thần.

Thuốc này là thuốc tránh thai của người Ma Da, cuối cùng y có nên uống hay không? Kỳ thật không uống... có lẽ cũng không sao. Nhưng hôm nay Huy nhi dùng được, chính mình hình như cũng có chút động tình; có lẽ nên uống thì tốt hơn. Nhưng...

Bắc Đường Diệu Nhật cũng nói không rõ mình ở do dự cái gì. Hắn là người làm việc cẩn thận, tuyệt đối không bao giờ cho người khác cơ hội do dự không quyết, cho dù là chính mình cũng không được. Nhưng nghĩ đến vẻ mặt lo được lo mất hôm nay của Bắc Đường Diệu Huy, ánh mắt bi thương của hắn khi hỏi mình có động tình hay không khi dùng thứ xuân dược kia, thật sự y không đành lòng.

Nghĩ đến đây không khỏi có chút buồn cười.

Dù có không đành lòng thì có thể thế nào? Chẳng lẽ y có thể vì Huy nhi mà hoài thai sao? Đừng nói trăm triệu lần không thể, dù tình huống có cho phép đi nữa, chính y cũng không thể động tình với Huy nhi đến thế sao?

Bắc Đường Diệu Nhật trái lo phải nghĩ, dần dần xuất thần. Đến khi phục hồi tinh thần lại được thì thuốc đã lạnh.

Y cuối cùng cười cười, vẫn ngửa đầu đem thuốc uống cạn. Vô luận như thế nào, cho dù không có quan hệ huyết thống, Huy nhi cũng là đệ đệ của y, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.*****

Ngày ấy Bắc Đường Diệu Huy chú ý đến chuyện trong cung, không vì mục đích gì khác mà chỉ vì Bắc Đường Diệu Nhật.

Mặc dù không rõ y đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng sự tình đi đến bước này, chính mình cũng có trách nhiệm. Dù sao Ti Hồng Dật cũng thực sự chết trên tay hắn.

Lâm gia từ trước cũng có chút thế lực và nhân mạch (những người có quan hệ huyết thống) ở trong cung, những năm gần đây Bắc Đường Diệu Huy tuy rằng sơ vu đả lý (không quan tâm chú ý), nhưng nếu y muốn cũng có thể loại trừ. Hắn không phải người khác không được, lại vô cùng giỏi về giao tiếp, trừ lúc phải đối mặt với Bắc Đường Diệu Nhật bên ngoài, đối với những người khác đều là mạnh vì gạo, bạo vì tiền (nói chung là biết lôi kéo phe cánh), rất biết lôi kéo lừa dối; chỉ mới mấy ngày mà đã có thể đem những mối quan hệ bất hòa nhiều năm kéo lại gần.

Bất quá ngày hôm đó, một đạo ý chỉ làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Bắc Đường Diệu Huy đứng trong Từ Trữ cung của Thái hậu, tâm thần bất định. Hoàng thái hậu Triệu thị luôn luôn ẩn tại幕后 (ẩn sau bức rèm => chỉ những người đàn bà cầm quyền thực sự sau lưng vua), chưa bao giờ có giao tình gì với hắn, hôm nay lại đột nhiên truyền hắn vào cung, không biết là có chuyện gì.

Hắn khép tay lại trong tay áo, nhẹ nhàng thưởng thức ngọc giới đeo trên ngón trỏ, không chút để ý mà ngồi đợi. Giờ phút này hắn vô cùng nhẫn nại, đến khi đợi được hai nén hương (~ 30 – 40 phút), Hoàng thái hậu mới khoan thai đi đến.

“Vi thần khấu kiến Thái hậu. Thái hậu vạn phúc kim an.”

“Đứng lên đi.” Triệu Thái hậu ngồi ngay ngắn ở chủ vị phía trên, cười đón hậu với hắn, “Đoan thân vương đã lâu chưa từng tiến cung, ai gia có chút tưởng niệm, hôm nay vừa thấy, hình như là gầy hơn trước phải không.”

“Vi thần thụ sủng nhược kinh, làm cho Thái hậu phải nhớ đến.”

Triệu Thái hậu mỉm cười nói, “Hôm nay gọi Đoan thân vương đến cũng không không có chuyện gì đâu, chỉ là nhân thoại việc nhà thôi. Trước đó vài ngày Bắc Đường vương dâng cho ai gia mấy vò long tiên của Bắc Đường vương phủ, rượu hương thuần hậu, Đoan thân vương cũng nếm thử chút đi.”

Một bên cung nữ bưng bầu rượu, châm cho hắn một ly.

Bắc Đường Diệu Huy ngửi ngửi, nói, “Ân... Đúng là loại rượu hai mươi năm trong vương phủ.”

Thái hậu mỉm cười, “Không hổ là Nhị thế tử của Bắc Đường gia, cái mũi thật thính a.”

Bắc Đường Diệu Huy ảm đạm cười, lấy tay áo che miệng, đem rượu uống.

Thái hậu quả thực cùng hần nhân thoại việc nhà, đông lập tây xả tùy ý tán gẫu.

Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy khả nghi. Vốn Thái hậu triệu ngoại thần tiến cung cũng không có gì đặc biệt, nhưng không phải tiệc rượu mà lại mang rượu chứ không phải trà lên? Mà loại rượu này lại đúng là long tiên nhà mình tiến hiến (dâng lên cho vua). Thật quá sức kì quái.

Thái độ làm người của Triệu Thái hậu này cũng vô cùng không đơn giản, năm đó bà là một thị nữ bên người thái tử phi lại có thể bò lên long sàng thái tử. Sau khi thái tử đăng cơ vi đế (lên ngôi hoàng đế), bà được phong làm quý phi.

Ti Hồng Dật hoàng tử thứ tư của tiên hoàng do bà sinh ra, luận trường (luận về gia thế hay tài năng) đều không thể hơn những hoàng tử trước. Tiên hoàng lúc đó còn có ba hoàng tử trước Ti Hồng Dật, bao gồm cả thái tử Ti Hồng Thọ, toàn bộ cả ba hoàng tử này đều tảo yêu (chết yểu), cuối cùng do con bà đi lên ngôi vị hoàng đế. Hơn nữa Ti Hồng Dật từ khi lên ngôi tới nay vẫn chưa có con nối dòng (con trai), ngay cả một công chúa cũng chưa sinh ra; về phương diện này không biết có bao nhiêu hoàng gia bí tân (âm mưu đen tối trong hoàng gia).

Bắc Đường Diệu Huy chưa bao giờ dám khinh thường nữ nhân, nhất là nữ nhân ở địa vị cao, hần đối Hoàng thái hậu này cảnh giác mười phần. Bất quá vô luận hần đoán thế nào cũng đoán không ra này lão bà đến tột cùng muốn làm cái gì.

Kỳ thật Hoàng thái hậu không già. Tuổi bất quá chỉ quá bốn mươi, lại bảo dưỡng tốt, nhìn qua nhiều lắm chỉ ba mươi mấy. Nhưng nàng ở hậu cung tắm dâm (tắm = ngấm, thấm; dâm = -!!! => ngấm dâm dăng???) hơn hai mươi năm, tâm tư quả thật cao hơn cả tuổi tác.

Bắc Đường Diệu Huy thật cẩn thận ứng phó, cùng bà nhân thoại việc nhà, trong lúc bất tri bất giác đã uống hết hai chén long tiên.

Một lát sau, Thái hậu nói, “Ồ trong cung đợi lâu, vắng vẻ lạnh tanh. Hôm nay thời tiết tốt, Đoan thân vương bồi ai gia đến ngự hoa viên một chút đi.”

“Vâng.” Bắc Đường Diệu Huy cung kính đứng dậy, đi theo Thái hậu ra khỏi Từ Trữ cung, dọc đường đi lại không thấy cung nhân nào, không khỏi âm thầm cảnh giác.

Đi vào ngự hoa viên, mùi hoa gay mũi. Thái hậu dẫn hần đi vào giữa hoa viên, chỉ bụi hoa có từng đóa từng đóa hoa màu tím tiên diễm, “Đoan thân vương có biết đó là hoa gì không?”

Bắc Đường Diệu Huy có chút ngây ngất, quan sát một lát, nói, “Hình như là loài hoa phía nam nước Thục – Tử Đà La Lan.”

Thái hậu mỉm cười gật gật đầu, “Không tồi, đúng là hoa này, Đoan thân vương quả nhiên học vấn sâu rộng. Nghe nói hoa thật này rất ít, hàng năm tàn thu mới nở, hoa kỳ (thời gian hoa nở) chỉ ngắn ngủn ba ngày, không biết việc này có đúng không?” Nói xong liền dẫn hắn đến gần bụi hoa kia.

“Đúng vậy, hoa này sinh trưởng ở vùng phía nam, vốn là vùng nắng nóng ẩm thấp; phương bắc lạnh lẽo rất khó gieo trồng. Không ngờ trong ngự hoa viên này lại có giống hoa hi hữu này.”

“Nghe nói Đoan thân vương được lý hơn người, không biết hoa này có thể dùng làm thuốc gì được không?”

“Được hiệu thật ra cũng có. Kỳ thật cũng không cái gì, đó là...” Thanh âm Bắc Đường Diệu Huy thấp dần, ý thức cũng dần dần không rõ.

Vừa rồi tiến vào hoa viên thấy loại hoa này, đáy lòng hắn liền ẩn sinh cảm giác xấu, thần trí hắn luôn phải mạnh mẽ chống đỡ lúc đối đáp với Thái hậu, giờ lại đến gần bụi hoa kia, mùi hoa thơm nồng càng kích thích thần kinh hắn. Từ nhỏ hắn đã ngâm trong được, dần dần tạo ra sức chống đỡ.

Thì ra hoa này không có công hiệu khác, chỉ có một, đó là thúc dục túy (có tác dụng thúc tỉnh).

Long tiên nguyên là loại rượu tinh thuần trăm dặm mới tìm được một khó, loại Bắc Đường Diệu Nhật dâng lên cho Thái hậu cực phẩm trong cực phẩm.

Bắc Đường Diệu Huy ở Từ Trữ cung đã uống ba chén, còn có thể miễn cưỡng thanh tỉnh. Nhưng lúc này lại ngửi thấy được hiệu thúc tỉnh cực mạnh của Tử Đà La Lan, cuối cùng đem cảm giác say vốn đã cực lực khắc chế toàn bộ kích phát ra.

Bắc Đường Diệu Huy lúc này lung lay sắp đổ, chỉ cảm thấy từng trận mùi rượu vương vấn phía trên, tầm mắt bắt đầu mơ hồ.

Ý thức cuối cùng của hắn là Thái hậu chậm rãi đến gần hắn, mỉm cười trứ nói, “Nghe nói Đoan thân vương không thắng rượu lực, nhưng rượu phẩm là vô cùng tốt, chỉ không biết...”

Không biết cái gì? Bắc Đường Diệu Huy rốt cuộc nghe không rõ, bịch một tiếng, yếu đuối ngã trên mặt đất.

8. Quyển 1 - Chương 7

Triệu Thái hậu lạnh lùng nhìn người té trên mặt đất, nói với cung nữ yên lặng mặc đi theo, “Người nhìn mặt hẩn xem, đúng là làm cho người ta phải đó kị.”

Cung nữ kia cũng đã có tuổi, dung mạo bình thường, mặt không chút thay đổi, lúc này cúi thấp đầu, không nói gì.

Triệu Thái hậu vươn chân, cung hài tinh xảo điểm lệ hung hăng giẫm lên mặt Bắc Đường Diệu Huy.

“Ngay cả mặt cũng giống hồ mị (hồ ly mị hoặc)! Nghĩ muốn lừa mọi người sao? Coi ai gia là đồ mù chắt!”

“Thái hậu.” Cung nữ kia đại khái cảm thấy cử chỉ của Thái hậu có chút không hợp, ở bên gọi bà một tiếng.

Triệu Thái hậu thu chân, tao nhã phất phất tóc mai, nhẹ nhàng cười, “Ai gia thật sự là luẩn quẩn trong lòng. Hồ ly tinh Thanh Phi kia sớm đã chết, thi thể cháy sạch, ngay cả xương cốt cũng không còn. Người còn sống, là ai gia! Người thắng, cũng là ai gia! Người nói có phải hay không?”

Bà bỗng nhiên ngửa đầu phá lên cười, vẻ mặt tựa hồ cực kỳ vui sướng, nhưng trong thanh âm lại có chút thê lương và hận sở (hận = oán hận; sở = đau khổ) không thể nói rõ. Tiếng cười này kéo dài khá lâu, quanh quẩn mãi trong hoa viên vắng lặng. Tuy là ban ngày nhưng vẫn làm người ta cảm thấy lạnh cả người, thật là quý dị.

Triệu Thái hậu cuối cùng dần dần bình ổn, lệ cười trong đáy mắt cũng biến mất không còn bóng dáng, khô phục lại khuôn mặt thanh sạch, mang phong thái kiêu ngạo tôn quý của một Thái hậu, lạnh lùng nói, “Dem hẩn đưa đến chỗ Dật nhi.”*****

Bắc Đường Diệu Huy mở mắt ra, ý thức còn có chút chênh choáng. Dù sao từ nhỏ hẩn đã được ngâm dục, tuy thể chất trời sinh không thắng được tử lực nhưng sức chống cự vẫn rất cường liệt, bởi vậy hẩn tỉnh lại cũng nhanh hơn nhiều so với sự tưởng tượng của mọi người.

Nhưng mặc dù hẩn tỉnh nhưng trên cảm giác cả người nặng vô cùng. Long tiên mặc dù không phải rượu loạn rượu mạnh nhất nhưng hậu quả để lại vô cùng mãnh liệt, có thể nói là cực phẩm trong các loại rượu; hơn nữa lại có Tử Đà La Lan thúc phát, so với uống hết một vò con say hơn.

Lão bà Thái hậu này đúng là cao tay! Trong lòng Bắc Đường Diệu Huy thầm mắng. Tầm mắt hẩn chậm rãi dao động, phát hiện tình hình lần này đích giống y như lần té điển trước, nói vậy thì nơi này chính là tẩm cung của bộ hạ.

Quả nhiên, hẩn vừa nghĩ đến đây, chợt nghe ngoài màn truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là thanh âm của một thái giám đích vang lên.

“Bệ hạ, lễ vật Thái hậu cho ngài ngay ở bên trong.”

“Nga? Mẫu hậu lại muốn đưa cho trẫm nữ tử mặc danh kì diệu (không rõ) nào đây?”

“Thái hậu nói, lần này cho ngài chính là vưu vật mà ngài ngày đêm mong nhớ, bệ hạ nhất định vừa lòng.”

Hoàng đế xuy một tiếng, nói, “Mấy năm nay nữ nhân mà mẫu hậu đưa tới cho trẫm còn ít sao? Người nào mà không có quan hệ họ hàng với Triệu gia? Hiện giờ hậu cung của trẫm, mười phi chín nữ là người bọn họ, thật sự là lão nhân gia nàng quan tâm không ít.”

Ti Hồng Dật tuy không hoang dâm, nhưng dù sao cũng là hoàng đế. Gã đăng cơ khi còn nhỏ, Thái hậu và quốc cữu nâng đỡ phía sau, quốc sự thì do thái hậu nắm giữ. Đến khi gã lớn nhưng thái hậu vẫn không tin tưởng năng lực của gã, vẫn nắm giữ triều chính như trước, còn muốn buông rèm chấp chính.

Ti Hồng Dật dần dần không vui, gần hai năm nay, quan hệ của gã và mẫu thân dần căng thẳng.

Thái giám kia không dám hé răng.

Hoàng đế nói, “Thôi thôi, để cho trẫm xem nàng là dạng mỹ nhân nào, nếu thật sự là vưu vật thì đúng là đã làm cho mẫu hậu lao tâm khổ tứ rồi.” Tiếp theo gã hề hề cười, đi tới bên giường.

Bắc Đường Diệu Huy vẫn nghe trứ bọn họ nói chuyện, lúc này do dự muốn hay không tiếp tục giả bộ ngủ.

‘Ti Hồng Dật’ kia không chỉ có diện mạo giống như đúc, ngay cả cách nói chuyện hay cử chỉ, thậm chí là quan hệ với Thái hậu, đều bị hắn nắm chắc đắc phi thường tinh chuẩn (tinh = tinh tường, hiểu rõ; chuẩn = chính xác), cũng không biết rốt cuộc phải luyện tập bao lâu. Nếu không phải trong lòng hắn biết Ti Hồng Dật thật đã chết, lúc này chắc chắn cũng không ngờ được.

Màn được vén lên, Bắc Đường Diệu Huy nhắm hai mắt lại, làm bộ như vẫn còn hôn mê. Tiếp theo hắn nghe được tiếng hút không khí, cho thấy người vém rèm vô cùng khiếp sợ.

‘Ti Hồng Dật’ kia lắp bắp nói, “Này, này... Đây là chuyện gì?”

Ti Hồng Dật thật nếu nhìn thấy đệ đệ Bắc Đường vương – Đoan thân vương gia – nằm trên long sàng của mình sẽ có phản ứng gì, hắn không biết; nhưng hiện tại, phản ứng của vị ‘Ti Hồng Dật’ này cho thấy là khiếp sợ và kinh hãi

Thái giám thấp giọng nói, “Thái hậu nói, thỉnh bệ hạ hảo hảo hưởng dụng, có hậu quả gì đều do Thái hậu một mình gánh chịu.”

Đáy lòng ‘Ti Hồng Dật’ giãy dụa, không biết nên làm thế nào mới tốt. Nếu thật sự ‘hưởng dụng’ kinh hỉ này sẽ không thể ăn nói với Bắc Đường vương bên kia; huống chi lấy thân phận mà nói, Bắc Đường Diệu Huy cũng coi như chủ tử của gã. Nhưng nếu dựa vào tính tình của Ti Hồng Dật thật, gã đã thèm nhỏ dãi Đoan thân vương từ lâu, lúc này thấy giai nhân trên giường, gã nhất định sẽ không bỏ qua thời cơ tốt như vậy.

Gã đang do dự không quyết, chợt thấy lông mày của mỹ nhân trên giường khẽ động, hé mắt ra liếc gã một cái.

Gã cảm thấy cả kinh. Bắc Đường Diệu Huy trừng gã một cái rồi lại nhắm mắt lại.

‘Ti Hồng Dật’ kia đã biết nên làm như thế nào, liền cười hắc hắc với thái giám kia, “Hảo! Hảo! Tâm ý của mẫu hậu, trẫm đã biết. Người trở về nói cho mẫu hậu, trẫm vô cùng vui sướng, sau khi xong việc sẽ đến Từ Trữ cung thỉnh an lão nhân gia.”

Thái giám kia cúi người thi lễ, thấp giọng nói vâng rồi chậm rãi lui ra.

Trong tấm cung, mặt ‘Ti Hồng Dật’ lộ vẻ lo lắng, thấp giọng nói, “Nhị thể tử, ngài không sao chứ?”

Gã là ám vệ của Bắc Đường gia, cho nên không gọi Bắc Đường Diệu Huy là Đoan thân vương, mà gọi là Nhị thể tử, tương tự, xưng hô với Bắc Đường Diệu Thần đã xuất giá cũng là Đại tiểu thư mà không phải Cung phu nhân.

“Không sao, nhưng say.”

“Say?” ‘Ti Hồng Dật’ kinh ngạc.

“Người tên gì?” Bắc Đường Diệu Huy chuyển hướng đề tài. Hắn là người chuyên dùng được, nay lại bị Thái hậu bày kế, đây đương nhiên không phải chuyện vinh dự cho cam.

“Thuộc hạ là Lăng Nhan.”

Ám vệ họ ‘Lăng’ là người thân cận, tổng cộng có hai mươi bốn người. Bất quá Bắc Đường Diệu Huy cũng không hoàn toàn biết được tên của bọn họ, nghe xong cũng chỉ là gật gật đầu. “Người biết Thái hậu đem ta đưa tới đây là ý gì chứ?”

“Vâng, thuộc hạ sẽ nghĩ biện pháp báo cho Bắc Đường vương. Việc này thuộc hạ không được tự chủ.”

Bắc Đường Diệu Huy nói, “Nếu không cho Thái hậu vừa lòng đẹp ý, chỉ sợ phải gặp chuyện không may. Người ở trong cung có thể lộ dấu vết gì không?”

“Hắn là không có. Bất quá Thái hậu và Hoàng Thượng dù sao cũng là mẫu tử liên tâm, chỉ sợ sẽ hoài nghi cái gì đó.”

Bắc Đường Diệu Huy thử giật giật nhưng vẫn cảm thấy trên người hư nhuyễn, đầu óc cũng nặng nề.

Hắn không có tinh lực tập trung suy nghĩ nữa, nhân tiện nói, “Người nhanh đi báo cho đại ca, có chuyện gì thì làm theo chỉ thị của y. Bây giờ ta rất mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Lăng Nhan nói, “Vâng, nhưng thuộc hạ phải che dấu một chút, thỉnh ngài lượng giải (hiếu và bỏ qua).”

Bắc Đường Diệu Huy gật đầu, vô lực nhắm mắt lại. Vừa rồi cố tỉnh lại đã hao phí rất nhiều sức lực và tinh thần của hắn.

Hắn mơ màng trầm trầm ngủ, mơ hồ cảm thấy mình bị người di động, giống như đổi đến chỗ khác. Hắn muốn mở mắt ra nhìn xem, nhưng lại say không chịu nổi. Không biết qua bao lâu, dần dần cảm thấy được miệng khô lưỡi khô, cả người khô nóng.

“Nước...” Hắn thì thào gọi, cảm giác có người đỡ hắn lên, đưa nước vào bên môi hắn. Hắn cầu nhàu muốn một bát lớn, thần trí có chút thanh tỉnh, mơ hồ nhận ra này nhiệt độ cơ thể quen thuộc này đến từ ai. “Diệu Nhật...”

“Ta cho người uống giải tửu thang (thuốc giải rượu), rất nhanh sẽ không sao.”

“Ta thực nóng...”

Bắc Đường Diệu Nhật nhú mi.

Trong cung, nhất là tấm cung của Hoàng Thượng luôn luôn có đốt thôi tình hương (hương kích dục). Mọi người trong cung đã quen, Bắc Đường Diệu Huy tuy rằng thích nghiên cứu chế tạo mấy thứ này nhưng chính mình cũng không thường dùng, cho nên cũng bị ảnh hưởng một chút.

Y do dự một chút, đưa tay tham tiến vào trong lý y, đụng đến hạ thân Bắc Đường Diệu Huy, nơi đó quả nhiên đã ngạnh lên. Ngón tay y bắt đầu luật động, muốn giúp hắn mau chóng giải phóng ra.

Bắc Đường Diệu Huy nhắm mắt, thở dốc nói, “Lão bà kia hạ được ta, phân lượng đó đủ cho người bình thường say ba ngày ba đêm. Ta, ta...”

“Đừng nói nữa, chuyên tâm một chút.”

“Ách...” Bắc Đường Diệu Huy vô cùng thoải mái. Hắn không biết bây giờ có còn ở trong cung không, nhưng

chỉ cần có Bắc Đường Diệu Nhật ở bên người, hẳn liền an tâm, lười suy nghĩ những chuyện khác.

Hắn bắt lấy vạt áo y, “Chúng ta làm đi.”

“Ta đang giúp người.”

“Ta cảm thấy không đủ. Ta muốn ôm người...” Bắc Đường Diệu Huy muốn nhào người qua.

Bắc Đường Diệu Nhật đè hắn lại, thấp giọng nói, “Không được. Người nhịn xuống một chút.”

“Đối với người...”

“Từ từ!” Bắc Đường Diệu Nhật trầm giọng đánh gãy hắn, nghiêng đầu nghe xong một chút rồi nói, “Người nhĩn ngơi trước, ta đi ra ngoài một chút.” Nói xong liền bỏ tay hắn ra.

“Không! Người đừng đi!” Nghe được y phải đi, Bắc Đường Diệu Huy khủng hoảng, giữ chặt y lại, “Cùng ta làm!”

Bắc Đường Diệu Nhật nhú nhú mi.

Bây giờ hai người bọn họ còn chưa rời khỏi hoàng cung mà đang ở Thanh Liên hoa trì ở lãnh cung. Vừa rồi y nghe Lăng Đào cảnh báo, sợ bên ngoài có chuyện gì đó nên muốn đi xem, không ngờ lại bị Bắc Đường Diệu Huy giữ lại không cho đi.

Bắc Đường Diệu Nhật biết hắn bị tác dụng thúc tình của Tử Đà La Lan và cung hương, hiện tại trên người nhất định rất khó chịu. Nhưng giờ phút này hắn không thể giúp hắn phát tiết, hắn có là trọng yếu hơn sự phải làm.

Bắc Đường Diệu Nhật cạy mở tay hắn, vội vàng nói, “Người nhịn một chút, ta sẽ trở lại rất nhanh.”

Bắc Đường Diệu Huy ngã vào trên giường, nhìn y không quay đầu lại mà rời đi ngay.

Lúc ấy đại khái ai cũng không ngờ, việc Bắc Đường Diệu Nhật rời đi đã làm hai người phải tiếc nuối suốt đời. *****

Quân Như Trúc ở Hàn Lâm Viện đang thanh dật (yên tĩnh nhàn nhã) thưởng thức mặc thanh liên đồ (tranh hoa sen dùng màu xanh và mực để vẽ). Gã am hiểu hoa sen, ngay cả Hoàng thái hậu cũng biết tiếng, bởi vậy nửa tháng trước đã lệnh cho gã vẽ một bức, muốn treo trong Từ Trữ cung.

Cái này đối với vị tân khoa Trạng Nguyên mà nói là vinh hạnh lớn lao, hơn nữa Thái hậu đặc biệt cho phép gã được tự do ở liên hoa trì (ao sen) của hoàng cung mà vẽ.

Trong hoàng cung tổng cộng có hai liên hoa trì. Một là Tú hồ trong ngự hoa viên, một là liên hoa trì do hoàng đế đời trước xây cho ái phi của mình ở Tây cung. Nhưng vị phi tử kia sau đó bị thất sủng rồi bị phế, vườn của nàng cũng thành lãnh cung, sớm đã điêu linh hoang tàn suy sút.

Quân Như Trúc ở Tú hồ vẽ hai ngày, đã vẽ được hai bức thủy mặc thanh liên nhưng cũng chưa được vừa ý. Ngày ấy đột nhiên nhớ rằng lão cung nhân có nhắc tới liên hoa trì ở Tây cung, đã lâu không người chăm sóc, không biết bây giờ ra sao.

Gã nhất thời hứng thú, muốn lại đó xem thử, không ngờ phát hiện liên hoa trì ở Tây cung này tuy không được người để ý nhưng lại sinh trưởng cực kì tốt, thanh mà không diễm, đẹp không sao tả xiết, cho nên hai ngày nay đều ở đây vẽ tranh.

Hôm nay gã cũng như mấy ngày trước, ở ven hồ bày một cái bàn, pha mực, bức đầu vẽ tranh. Lúc đang xuất thần bỗng nhiên lại nghe bùm! một tiếng, thấy bờ bên kia có người ngã vào hồ.

Quân Như Trúc kinh hãi, một bên hô to người tới, một bên chạy vội tới đó. Nhưng Tây viên này vốn hoang vắng, đừng nói cung nữ thái giám, ngay cả thị vệ đều rất ít lại đây.

Quân Như Trúc sốt ruột cứu người, chạy đến bờ bên kia liền nhảy vào, bơi đến phía người vừa rớt xuống nước.

Người nọ từ lúc rơi xuống nước cũng không thấy nổi lên nữa nhưng có một tảng phấn hồng tú sam (áo thêu màu hồng phấn) nổi trên mặt nước.

Quân Như Trúc nhìn thấy, ần ần cảm thấy quần áo kia có chút quen thuộc. Gã sống tại phía nam, kỹ năng bơi vô cùng tốt, vừa chạy đến bờ hồ liền nhảy vào nước, bắt được cánh tay người nọ lập tức ôm lấy rồi kéo người đó trôi lên mặt nước.

“Phốc khụ khụ... Buông...”

Quân Như Trúc không ngờ người nọ còn giãy dụa, chẳng lẽ là muốn tìm cái chết?

Thanh âm người nọ khàn khàn, nhất thời gã cũng không nhận ra là người ở đâu nhưng vội vàng khuyên nhủ, “Đừng làm chuyện điên rồ. Người tới! Đến ”

Gã mới vừa hô hai tiếng, bỗng nhiên bị người nọ lấy tay che miệng, quát khế, “Câm miệng! Đừng kêu!”

Quân Như Trúc thấy rõ mặt người đó, không khỏi chấn động. Bắc Đường Diệu Huy?

Bắc Đường Diệu Huy cũng không ngờ trong Tây viên hoang vắng này cũng có người. Vừa rồi nhảy vào trong nước chìm xuống đáy hồ, ần ần nghe thấy bùm! một tiếng, còn tưởng rằng là Bắc Đường Diệu Nhật phải ám vệ coi chừng hắn. Ai ngờ trời lên mặt nước mới thấy, đúng là người hắn vạn lần không ngờ tới.

“Là người?” Bắc Đường Diệu Huy kinh ngạc, tròng lớn mắt.

Hai người cùng lên tiếng, nhất thời đều sững sốt. Vẫn là Quân Như Trúc phục hồi tinh thần lại trước, bỗng nhiên tròng ớn hai mắt, cố hết sức túm hắn vào bờ.

Hai người bơi tới bờ, Quân Như Trúc kéo Bắc Đường Diệu Huy đi lên, thở hồng hộc nhìn chăm chăm vào hắn, bỗng nhiên kéo áo hắn, nâng tay cho hắn một cái tát. Bắc Đường Diệu Huy còn chưa kịp phản ứng, chỉ biết ngây ngốc nhìn gã.

“Người làm cái quỷ ngu ngốc gì vậy!” Quân Như Trúc vẫn nắm chặt áo, nhìn chăm chăm vào hắn.

Bắc Đường Diệu Huy sờ sờ mặt mình, hai mắt đăm đăm.

Quân Như Trúc hai mắt đỏ bừng, khó thở nói, “Ta hỏi người đó! Vì sao người lại muốn làm chuyện điên rồ đó? Đang êm đẹp bỗng nhiên đi nhảy hồ? Có cái gì không thể...”

Gã bỗng nhiên im miệng, bởi vì sắc mặt Bắc Đường Diệu Huy bỗng nhiên trở nên dị thường làm cho người ta sợ hãi, mũi miệng thở phì phò, nhìn chăm chăm vào gã, lồng ngực phập phồng thở dốc.

“Người...”

Quân Như Trúc kinh ngạc, vừa muốn há mồm nói chuyện, lại đột nhiên bị Bắc Đường Diệu Huy đánh gục trên mặt đất, miệng đè ép vào miệng gã.

Quân Như Trúc ngốc lảng. Chỉ cảm thấy cả người Bắc Đường Diệu Huy nóng đến dọa người, một chút không giống người vừa ngâm trong nước hồ thu, ngược lại lại giống như đang giữa hè nóng đến khốc liệt, nhiệt khí xao động. Hơn nữa đôi môi gã bị hắn ngăn chặn, cảm giác được đầu lưỡi hắn đang tiến quân thần tốc, xông vào. Tình thế này, tình thế này phải... Quân Như Trúc giấy dựa địa muốn đẩy hắn ra, chợt thấy trên người buông lỏng. Bắc Đường Diệu Huy đã thả tay ra.

Gã vừa thấy hít thở lại được nhưng gương mặt vừa thấy, không khỏi thiếu chút nữa hồn phi phách tán, hồn vía lên mây. Chỉ thấy đôi mắt vốn đẹp đẽ của Bắc Đường Diệu Huy giờ đỏ đậm như lửa, tròng mắt đen như bị thiêu đốt, như ánh mamwts của dã thú đang nhìn con mồi.

Quân Như Trúc theo bản năng liền lùi bước ra sau, ần ần cảm thấy không ổn. “Đoan... Đoan...”

Bị Bắc Đường Diệu Huy mang đến tắm điện tại Tây viên, vút trên giường, Quân Như Trúc còn chưa phục

hồi tinh thần.

Khí lực Bắc Đường Diệu Huy lớn đến dọa người, lệ khí trên người cũng am trầm đến dọa người. Quân Như Trúc cơ hồ là bị hấn mang đến phế điện, ném lên giường.

“Đoan Vương... Diệu... Diệu Huy người...” Quân Như Trúc lấp bắp, ngã đến thất điên bát đảo, trong lòng lại biết không ổn.

Thần sắc Bắc Đường Diệu Huy vừa thấy biết ngay như người mất trí, dung mạo luôn luôn mỹ diệu hiện tại lại âm trầm làm cho người ta sợ hãi, có loại quỷ dị yêu mỹ, như ma lực đến từ địa ngục.

“Người bình tĩnh một chút. Bình tĩnh...” Nói một tiếng, quần áo đã bị hấn xé rách. Bắc Đường Diệu Huy giống như dã thú nhào về trước.

Hấn điên rồi! Hấn điên rồi

Trong lòng Quân Như Trúc thét lớn. Bất luận gã giấy dựa thế nào đều không thể thoát khỏi bàn tay Bắc Đường Diệu Huy.

Gã không ngờ Đoan thân vương luôn phong lưu mạo mỹ lại có một mặt hung tàn lãnh khốc như thế.

“A ” Khi lợi khí dưới thân Bắc Đường Diệu Huy xông thẳng vào vào gã, huyết khẩu chưa được bôi trơn và khuếch trương trước nhất thời bị xé rách, đau đến mức làm gã khóc kêu thảm thiết, khóe mắt rơi lệ.

Hai mắt gã nhắm lệ, nhìn nam nhân trên người mình không ngừng luật động. Thân đau, tâm cũng đau.*****

Từ lúc ánh nắng tươi sáng sau ngộ đến lúc hoàng hôn hôn ám âm trầm, Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy được chính mình như đã trải qua một giấc mộng dài, mọi thứ hoang đường trong mộng làm hắn không thể kèm chế được.

Lão kĩ nữ Hoàng thái hậu kia giống như tú bà hạ được hắn, đưa đến long sàng của con bà; mà đứa con gái kia của bà đã biết đó là củ khoai lang nóng bỏng tay, nhanh chóng đi báo cho Bắc Đường vương, để ca ca Bắc Đường Diệu Nhật của hắn đến giải quyết. Không ngờ Bắc Đường Diệu Nhật lại bỏ mặc hắn.

Người vô tình như y mặc kệ mình đau khổ ầu xin vẫn nhẫn tâm rời đi.

Vì sao người lại vô tình với ta như thế?

Bắc Đường Diệu Huy thống khổ. Bị dục hỏa đốt người đến nỗi hắn muốn tự mình chết chính mình

Không không, hấn không phải muốn chết, hấn muốn bình tĩnh lại, bởi vì hấn biết mình đã bị được tính và lửa giận bức điên rồi.

Hấn cần bình tĩnh! Cho dù hấn chế được vang danh thiên hạ nhưng không phải người luôn mang theo các loại giải được chạy khắp nơi.

Trog nhân sinh luôn phát sinh cái gì đó mà người không bao giờ đoán được, luôn có chuyện khiến người không kịp trở tay. Đến khi có chuyện phát sinh, người chỉ có thể nghĩ biện pháp giải quyết mà không phải thỏa hiệp với nó.

Bắc Đường Diệu Huy cũng không cho rằng chính mình là một người nhận thua. Cho nên hấn cố nhất hơn hai mươi năm với Bắc Đường Diệu Nhật, chưa bao giờ buông tay. So với bề ngoại xuất trần, tính cách hấn càng khiến người ta phải kinh ngạc tán thán!

Nhưng vận mệnh có khi lại kỳ diệu như thế. Hoặc là nói Bắc Đường Diệu Huy nhưng đặc biệt xui xẻo.

Ông trời cho hấn xuất thân mà người khác không thể so sánh được, nhưng cũng ban cho hấn vận mệnh vô cùng thâm hiểm.

Ông trời cho hấn dung mạo hơn người, nhưng cũng cho hấn môi vận (số phận mốc meo, ý chỉ vận xui) không ai sánh kịp.

Khi hấn mở mắt ra đã là ba ngày sau. Hấn an tường địa nằm trong phòng ngủ chính mình ở Bắc Đường vương phủ, ngửi thấy vị thuốc đông y quen thuộc, cảm thấy vô cùng an tâm.

Nhưng là loại này an tâm nhưng một loại dấu hiệu giả dối.

“Được nhi?” Hấn thử gọi một tiếng, phát hiện thanh âm của mình khàn khàn như bị cả cái cổ nghẹn qua.

“Vương gia, ngài tỉnh rồi.” Được nhi canh giữ bên người hấn, nghe thấy tiếng gọi, vội mặt kinh hãi chạy tới.

“Lúc nào ta trở về? Ngủ mấy ngày rồi?”

“Ba ngày trước Đại vương gia đưa ngài trở về. Ngủ đã ngủ suốt ba ngày.”

“Ba ngày?” Bắc Đường Diệu Huy cười cười, “Giấc ngủ này cảm giác khá dài a.”

Được nhi lo lắng nhìn hấn. Bắc Đường Diệu Huy dựa vào gối mềm ngồi dậy, vẻ mặt thản nhiên, “Ta phát bệnh?”

“Ngài không bệnh, nhưng... nhưng bất tỉnh mà thôi.” Dược nhi chậm rãi nói.

Bác Đường Diệu Huy tự bắt mạch, dò xét một chút, nói, “Dược là do người phổi? Ta thấy có chút hư nhược.”

“Là Dược nhi học nghệ không tinh.” Dược nhi cúi đầu.

Bác Đường Diệu Huy mỉm cười, “Không trách người. Liệu lượng đã nắm chắc không sai, so với lần trước là có tiến bộ.”

Dược nhi có chút cao hứng, “Có thể giúp đỡ Vương gia là tốt rồi.”

“Đại vương gia đâu?”

“Đại vương gia hiện nay không ở trong phủ.”

“Doan Vương phủ bên kia có chuyện gì sao?”

“Không có.”

“Đi đi. Ta muốn nghỉ một lát.”

Dược nhi lui đi ra ngoài. Bác Đường Diệu Huy một người lẳng lặng nằm trên đệm, day day cái trán.

Một lát sau, Dược nhi bưng chút đồ tiến vào, “Vương gia, ăn một chút gì đi.”

Bác Đường Diệu Huy ba ngày nay chưa ăn cái gì, đương nhiên bụng đói đến kêu vang, ăn chút gì đó nóng hằm hập, nói, “Đi chuẩn bị nước đi, ta phải tắm rửa.”

Hắn tắm rửa xong, đem chính mình chỉnh đốn sạch sẽ. Bên ngoài sắc trời còn sớm, Bác Đường Diệu Nhật chưa trở về.

Hắn không quan tâm chính mình ra khỏi cung bằng cách nào, cũng không quan tâm chuyện Hoàng thái hậu bên kia giải quyết ra sao. Dù sao bằng năng lực ca ca hắn, chuyện gì cũng có thể xử lý thỏa đáng.

Chuyện hắn quan tâm là ma yểm (bóng đè = ác mộng) ngày đó là thể nào.

Trước đó, hắn bị ma yểm hai lần. Lần đầu tiên hắn nhớ không rõ, chỉ biết là hắn năm tuổi năm ấy bị mẫu

phi nổi điên kia của hắn ném vào biển lửa, chính hắn cũng bị điên không ít thời gian, sau đó được sư phụ hắn thỉnh ngọc diện thần y Thu Diệp Nguyên chữa khỏi cho hắn. Nhưng có lẽ khi đó đã lưu lại bệnh căn, sau đó tuy rằng sư phụ tận tâm kiên trì chữa trị cho hắn vài năm nhưng tâm lý xấu đó không thể trị được tận gốc.

Còn một lần khác, đó là năm năm trước, trong đại điển thu tế, hắn bồi giá hoàng thượng đi săn gặp phải hắc hùng... Lần đó do chấn kinh quá độ, dẫn đến hậu quả nghiêm trọng. Bất quá hoàng thượng cũng đặc biệt cho hắn không phải tam gia thu săn nữa.

Nhưng lúc này đây, chuyện đó cũng làm hắn ngán ngẩm bất đắc dĩ.

Hắn còn nhớ rõ trước khi mất đi ý thức, kí ức của hắn vẫn mơ hồ nhớ được chút gì đó. Hắn không rõ người nọ tại sao lại xuất hiện trong phế viên? Đại ca dù có bỏ hắn lại cũng sẽ không bao giờ không để lại ám vệ canh giữ ở đó. Người nọ đã xông vào trong lúc vô ý sao? Hay là có người an bài trước? Nếu đây là một âm mưu thì người sau màn là ai?

Bắc Đường Diệu Huy xoa nhẹ cái trán.

Hắn chán ghét âm mưu. Nhưng bây giờ quan trọng nhất là hắn nên làm gì bây giờ?

Bắc Đường Diệu Huy lại nghỉ ngơi một ngày, điều được (phối thuốc) cho chính mình, cuối cùng mới đỡ hơn một chút. Sau ngày hắn tỉnh lại, Bắc Đường Diệu Nhật đi vào phòng ngủ của hắn, sắc mặt có chút tiều tụy, hai gò má hóp lại; nói vậy mấy ngày nay y cũng không sống yên ổn.

“Tốt lắm? Không có việc gì?” Bắc Đường Diệu Nhật đem tay để lên trán hắn.

Bắc Đường Diệu Huy nhẹ nhàng đẩy tay y ra, “Cũng không phát sốt gì đâu. Chỉ là trong đầu có bệnh, không phải chỉ sờ là có thể thấy.”

Về mặt Bắc Đường Diệu Nhật nghiêm túc, “Đầu óc người không có bệnh.”

Bắc Đường Diệu Huy cười cười, nói lảng sang chuyện khác, “Chuyện trong cung sao rồi?”

“Đã giải quyết ổn thỏa, người không cần lo lắng.”

“Ta hỏi không phải cái này, ta hỏi... người kia sao rồi?”

Bắc Đường Diệu Nhật nhượng mảy, không nói gì.

Bắc Đường Diệu Huy thản nhiên nói, “Ta chỉ thấy lạ là sao gã lại vào hoang viên kia thôi.”

“... Đây là ngoài ý muốn, ai cũng không nghĩ tới. Gã bị thương, tạm thời ta an bài gã ở biệt trang ngoại ô.”

“Có bị thương nặng không?” Bắc Đường Diệu Huy cúi đầu, nhìn chính mình hình thù trên ống tay áo mình.

Bắc Đường Diệu Nhật dừng một chút, nói, “Bị thương không nặng, bất quá cần tĩnh dưỡng vài ngày. Ta giúp hẩn ở báo danh giả ở Hàn Lâm Viện.”

“Vậy Thái hậu bên kia thì sao? Nghe nói gần đây gã tiến cung là vì phải vẽ tranh cho lão bà kia; có thể phiền toái gì không?”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hẩn, con người đen như hiện lên chút kì quái. “Người không lo Thái hậu bày mưu tính kế người sao?”

Bắc Đường Diệu Huy cười, “Ta mà phải sợ lão kỹ nữ kia sao? Bà ta tự hạ thân phận mình mà vì đứa con dẫn mối, đáng tiếc đứa con bà ta đã sớm hóa thành tro, làm bà ta phải hao tâm một phen rồi.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhú nhú mày, không nói cái gì, chỉ nói, “Hảo hảo nghỉ ngơi đi, chuyện trong cung không cần lo lắng.”

Bắc Đường Diệu Huy lười biếng nằm lệch qua trên giường, không chút để ý nói, “Ta không lo lắng. Có đại ca ở đây thì ta có gì phải lo lắng?”

Bắc Đường Diệu Nhật lại nhú mi, há miệng muốn nói, nhưng chần chờ một chút vẫn nuốt vào.

“Đại ca, ta mệt mỏi, muốn ngủ một lát.”

Bắc Đường Diệu Nhật sững sốt, “Vậy người nghỉ ngơi đi, ta đi trước.” Đây là lần đầu tiên Bắc Đường Diệu Huy chủ động muốn y rời đi.

Ra sân, y đứng ở cửa một lúc lâu. Không biết vì sao, y lại cảm thấy trong lòng rầu rĩ không vui, có loại cảm giác không thể nói rõ.

Bắc Đường Diệu Nhật ngây người trong chốc lát, lắc lắc đầu, loại bỏ chút tạp niệm, đi vào sân viện của mình.

Gần đây chuyện ngoài ý muốn nhiều lắm, y là người không phải thần tiên, đối mặt với cục diện như thế cũng sẽ cảm thấy lực bất tòng tâm.

Xem ra y không đủ sức kéo lại nữa.

Tâm tình Bắc Đường Diệu Nhật trầm trọng, quyết định phải làm mọi việc nhanh hơn một bước.

9. Quyển 1 - Chương 8

Bắc Đường Diệu Huy đợi Bắc Đường Diệu Nhật rời đi, ở trên giường nằm một lát, bỗng nhiên đứng dậy kêu, “Được nhi, thay quần áo cho ta, ta phải đi ra ngoài.”

Được nhi tiến vào, kỳ quái nói, “Ngài muốn đi đâu? Quay về Đoan Vương phủ sao?”

Bắc Đường Diệu Huy không nói gì, chỉ để cậu giúp mình thu thập thỏa đáng, lại đi hiệu thuốc lấy vài thứ rồi dắt ngựa ra cửa, mang luôn cậu theo.

Đi vào biệt viện ở ngoại ô, Bắc Đường Diệu Huy vào trong. Lão quản gia biệt viện thấy hần đến, kinh ngạc nói, “Nhị thể tử, sao ngài lại đến đây?”

“Trong đó có ai không?”

Lão quản gia trong lòng cả kinh, nghĩ ngay rằng nhị thể tử đến nơi này ‘bắt gian’.

Ngày ấy Vương gia dẫn theo một công tử trẻ tuổi trở về, trên người đều là thương tích, vừa thấy chỉ biết là xảy ra chuyện gì. Lúc ấy trong lòng ông còn nói thầm, người này không phải là bị Vương gia biến thành như vậy chứ? Bất quá xem thái độ làm người của vương gia, tuyệt đối sẽ không làm đến mức này đâu.

Người nọ hôn mê hai ngày, sau khi tỉnh lại vẫn suy yếu như con mèo nhỏ, còn vùng vẫy nói phải quay về kinh. Lão quản gia phụng mệnh Vương gia, phải đem gã lưu lại dưỡng hảo thương, hơn nữa không được nói cho bất luận kẻ nào, cho nên khuyên can mãi mới làm cho gã yên lặng lại. Mấy ngày nay người nọ đều thành thành thật thật ở trên giường nằm, hiện tại Nhị thể tử đột nhiên chạy đến, hay là có hiểu lầm gì?

“Nhị gia, việc này Vương gia có dặn dò, thứ lão nô không dám nhiều lời.” Lão quản gia cẩn thận nói.

Bắc Đường Diệu Huy cười, “Người yên tâm, đại ca đã nói cho ta biết, nhưng y để ta tới xem thương tích của người nọ.” Nói xong liền đi thẳng, “Người nọ ở gian nào?”

Lão quản gia không có biện pháp, đành phải nói, “Ở gian nhà sau Tây viện.”

Bắc Đường Diệu Huy đi tới Tây viện, khi tới cửa lại ngập ngừng không vào.

Lão quản gia kỳ quái, “Nhị gia, ngài không đi vào sao?”

Bác Đường Diệu Huy phục hồi tinh thần lại, thở sâu, cắn răng nói, “Vào! Các người đừng vào, cứ ở bên ngoài chờ.” Nói xong ném lão quản gia và Được nhi ở ngoài, chính mình đi vào phòng ngủ.*****

Phòng ngủ mờ tối, đóng cửa sổ, đốt an thần hương. Một người quay mặt vào trong giường, sàng trướng (màn giường) treo một nửa.

Người nọ nghe thấy có người tiến vào, mơ mơ màng màng thấp giọng hỏi, “Thôi quản gia?”

Bác Đường Diệu Huy cũng không nói gì, ngồi vào mép giường nâng tay gối, bắt mạch.

Người nọ quay đầu lại, thấy là hắc, sợ tới mức cơ hồ nhảy lên, “Đoan Vương gia?” Hắc vừa tựa mình đã tác động đến thương thế trên người, nhất thời đau đến biến sắc, lại ngã xuống.

Về mặt Bác Đường Diệu Huy xấu hổ, thấp giọng nói, “Người đừng động, ta giúp người xem một chút.”

Người nọ bị hắc cầm tay bắt mạch, cả người run rẩy, thấp giọng nói, “Không cần làm phiền Đoan Vương gia, Quân mã đã khỏe, đã không sao nữa rồi.”

Người này đúng là Quân Như Trúc. Gã thấy Bác Đường Diệu Huy, theo bản năng có chút hoảng hốt, hơn nữa tình cảnh hai người thật sự xấu hổ, không biết phải nói cái gì.

Bác Đường Diệu Huy chẩn mạch, phát hiện gã không bị nội thương, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Nói vậy ngày đó chính mình bị được tính làm mê loạn, cũng làm mất đi vài phần sức lực, không làm hại gã, gã chỉ bị ngoài thương.

Bác Đường Diệu Huy lấy được vậ đã chuẩn bị tốt từ trong lòng ngực, để ở đầu giường, “Ngày đó thật không phải. Ta chuẩn bị chút được, đối với thương thế của người rất có lợi, người giữ lại dùng đi... Ngày đó là ta không đúng, muốn đánh hay làm gì đều tùy người xử trí.”

Quân Như Trúc nghe vậy, lặng yên sau một lúc lâu, chậm rãi quay đầu, nhìn hắc nói, “Ta biết ngày đó người trúng mê được, là chuyện ngoài ý muốn, ta không trách người.”

Bác Đường Diệu Huy không biết Bác Đường Diệu Nhật giải thích với gã thế nào. Có lẽ chính mình điên cuồng có bộ dáng tương tự lúc mình bị hạ mê được; nhưng cho dù là kiểm cố nhưng chuyện đã phát sinh là không thể văn hồi.

Hắc thở sâu, thấp giọng nói, “Mặc dù nói thế nào thì ngày đó đều là ta không đúng. Còn có... Kỳ thật lần ở Tầm Phương các là ta hạ được người, muốn chọc ghẹo người. Thực xin lỗi!”

Quân Như Trúc cả kinh, “Ngươi nói cái gì?”

Bắc Đường Diệu Huy xấu hổ nhìn gã, bỗng nhiên đứng dậy, nghiêm chỉnh đứng trước mặt gã, khom lưng xuống, nói, “Thực xin lỗi.”

Quân Như Trúc nhìn hắn chằm chằm, thần sắc thay đổi mấy lần, nhất thời cảm thấy lửa giận bốc lên đến không chịu nổi, nhất thời lại cảm thấy được vừa xấu hổ vừa oán hận không thôi, đủ loại cảm tình lòng xẹt qua đáy lòng trong nháy mắt.

Bắc Đường Diệu Huy vẫn khom thắt lưng, nói ra việc đã giấu giếm bấy lâu, trong lòng bỗng có cảm giác thoải mái, nhưng thấy đối phương không hề có động tĩnh gì lại có chút bất an không yên.

Qua một lúc lâu sau hắn mới nghe được một thanh âm, “Cút!”

Bắc Đường Diệu Huy thật cẩn thận ngẩng đầu, thấy Quân Như Trúc hung hăng bắt lấy gối đầu, cắn răng nói, “Cút! Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa!”

“Như Trúc, ta...”

“Cút !!” Quân Như Trúc đột nhiên rút gối đầu trong tay ném vào hắn.

Bắc Đường Diệu Huy chật vật bị gã đuổi ra phòng. Thấy Dược nhi đang chờ ngoài cửa, thần sắc quái dị nhìn hắn, không khỏi đỏ mặt lên.

Dược nhi hỏi, “Vương gia, chúng ta quay về vương phủ sao?”

Bắc Đường Diệu Huy dừng một chút, “Không trở về! Hôm nay ở lại đây!”

Dược nhi sửng sốt, “A? Ở đây?”

Bắc Đường Diệu Huy vung tay lên, “Đi gọi Thôi quản gia đem phòng của ta dọn dẹp sạch sẽ, chúng ta không trở về vương phủ mà ở lại đây.”

Dược nhi lắp bắp, “Này... cái này sao được? Cái gì cũng chưa chuẩn bị mà. Lại nói Đại vương gia, Đại vương gia...”

Cậu không nói tới Bắc Đường vương còn tốt, nhắc tới Bắc Đường vương, Bắc Đường Diệu Huy sắc mặt nhất thời âm trầm, lớn tiếng đánh gãy cậu, “Ta là chủ tử của ngươi hay Đại vương gia mới là chủ tử của ngươi?”

“Vương gia...” Được nhi hoảng sợ.

“Ta nói ở đây thif ở đây, nói nhảm nhiều như thế làm gì!”

Được nhi vội hỏi, “Vâng, Được nhi không dám nữa.”

Bắc Đường Diệu Huy nghĩ nghĩ, lại nói, “Đi nói với Đại vương gia là ta ở lại biệt viện này mấy ngày để y khỏi lo lắng.”

“Vâng.”*****

Hắn nói không đi thì đúng không đi, liên tiếp ở vài ngày trong biệt viện. Trong lúc Bắc Đường Diệu Nhật phải người trở về nói với hắn hảo hảo ở lại đây, cẩn thận dưỡng thương, lại phải người đưa vài thứ đến.

Bắc Đường Diệu Huy càng ngày càng thấy nản lòng thoái chí, không thể nói rõ là đau thương hay là oán hận, trên mặt vẫn thản nhiên như thường nhưng trong đáy lòng lại dần dần ảm đạm. Bất quá hắn ở biệt viện cũng không nhàn rỗi, còn thật sự trị thương cho Quân Như Trúc.

Từ ngày đó hắn nói hết mọi việc, Quân Như Trúc vẫn không chịu nhìn đến hắn. Hắn cũng không bực tức, căn cứ thương thế của gã mà Thôi quản gia hỏi báo, mỗi ngày tự mình chế được tốt nhất cho người hầu đưa đi.

Quân Như Trúc cũng không biết được này đều do hắn chế ra, luôn phối hợp trị liệu. Trên người gã chỉ là ngoại thương nên dưỡng vài ngày thì đã tốt rồi, có thể xuống giường đi lại.

Bắc Đường Diệu Huy tránh gã, chỉ đợi trong viện của mình. Cả ngày không phải gần người điều chế được thì nhiều lắm chỉ hỏi hai ba câu về tình trạng của Quân Như Trúc, đối với mấy việc ở kinh lại không đề cập tới một chữ.

Được nhi thấy hắn như vậy, trong lòng lo lắng, cũng không dám hỏi không dám quản, chỉ trông mong Đại vương gia sớm phải người tới đón bọn họ, cho vương gia bậc thang mà xuống. Ai ngờ cậu đợi vài ngày, Đại vương gia bên kia vẫn không nhúc nhích, lại nghe được một tin tức kinh người.

“Vương gia! Chuyện lớn! Chuyện lớn rồi!” Được nhi vọt vào nội viện, thở hồng hộc, vẻ mặt kinh hoảng.

Bắc Đường Diệu Huy đang ở được phòng đùa nghịch được liệu, nghe vậy không vui nói, “Cái chuyện gì?”

“Vương gia, Tam thế tử, Tam thế tử...” Được nhi cũng không biết làm sao, lời nói trong lúc kích động lắp ba lắp bắp.

“Tam thế tử xảy ra chuyện gì?”

“Tam thế tử bị Đại vương gia ‘gả’ cho Văn quốc Tĩnh tiểu vương gia rồi!” Được nhi cuối cùng một hơi nói cho hết lời, lại nghe Bịch! một tiếng, chỉ thấy hấn gia Vương gia trợn mắt há hốc mồm mà đứng ở đó, được liệu trong tay rơi đầy trên đất.

“Người vừa nói cái gì?” Bắc Đường Diệu Huy hoài nghi chính mình vừa rồi nghe lầm.

“Vương gia, là thật đó, Đại vương gia đem Tam thế tử gả cho Văn quốc Tĩnh tiểu vương gia, hiện tại trong kinh đều truyền ra, nói Tam thế tử phải gả đến Văn quốc làm Vương phi.”

Bắc Đường Diệu Huy thấy hoa mắt, ngã ngồi trên ghế phía sau.

Được nhi không ngờ hấn lại phản ứng như thế, hoảng sợ, “Vương gia, ngài không có việc gì chứ? Có lẽ, có lẽ là kinh lý lầm truyền (đồn nhảm). Tam thế tử là nam nhân, sao có thể xuất giá chứ? Chắc chắn là tin đồn nhảm thôi.”

Bắc Đường Diệu Huy cắn răng, trầm thanh nói, “Chuẩn bị đi, chúng ta quay về kinh.”

Nếu đại ca thật sự ngoan hạ tâm (quyết tâm là chuyện tàn nhẫn) cho Diệu Nguyệt ‘xuất giá’, như vậy có lẽ cách ngày y làm ra chuyện kia cũng không lâu.

Bắc Đường Diệu Huy biết được tin tức, nếu việc này là thật, hấn hiểu được Bắc Đường Diệu Nhật vì sao phải làm như thế. Nhưng vô luận như thế nào cũng không cần phải đem Diệu Nguyệt ‘gả’ đi chứ?! Cái này là nói thế nào!

Xưa nay Bắc Đường Diệu Huy tuy chưa bao giờ thân thiết với Diệu Nguyệt, nhưng dù sao cũng là huynh đệ của mình, đáy lòng cũng có một phần ý thức trách nhiệm và sự quan tâm của ca ca dành cho đệ đệ. Dù có thế nào hấn cũng vô pháp tưởng tượng đệ đệ Phong Thần như ngọc, thanh nhã như sen của mình lại phải ‘xuất giá’, thật sự rất khoa trương, không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá Văn quốc đích Tĩnh tiểu vương gia...

Hình như nghe có chút quen tai a?

Bắc Đường Diệu Huy trên đường hồi kinh suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên nhớ tới Tĩnh tiểu vương gia kia không phải tiểu hoàng tử đi sứ Minh quốc hồi sáu năm trước sao? Hấn nhớ rõ nó là nhi tử được tiên hoàng Văn quốc sủng ái nhất, nhạy bén sắc sảo, vẻ mặt thông minh. Hình như khi đó nó đã đặc biệt chú ý đến Diệu Nguyệt, thường chạy đến quý phủ đến ‘xuyên môn’ nhà mình, thấy Diệu Nguyệt liền dính chặt lấy không gỡ ra được.

Bắc Đường Diệu Huy nhin không được cười nhẹ. Nếu là tiểu gia khỏa thú vị kia...

Hắn nghiêng đầu trầm tư, tựa hồ Diệu Nguyệt ‘gả’ cũng không phải chuyện không tốt.*****

Nô bộc trong Bắc Đường vương phủ đều vội vàng mua sắm ‘giá trang’ (đồ cưới, của hồi môn) cho tam thế tử.

Bắc Đường Diệu Huy xông vào thư phòng, thấy Bắc Đường Diệu Nhật đang viết cái gì đó ở thư án, thấy hắn tiến vào đầu cũng không nâng. Bắc Đường Diệu Huy không khỏi sinh khí mà chất vấn, “Lời đồn bên ngoài là thật? Người thật muốn đem Diệu Nguyệt ‘gả’ đến Văn quốc?”

“Không sai.” Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên liếc hắn một cái, không đợi hắn nói chuyện đã rút ra mấy phong thư đưa cho hắn.

Bắc Đường Diệu Huy cố nhin nghi vấn trong lòng, cầm lấy lật xem, thì ra là thư từ qua lại của Bắc Đường Diệu Nhật và hoàng đế Văn quốc. Hắn nhìn nội dung thư, sắc mặt biến thành màu đen, “Lúc nào phụ vương chỉ phúc vi hôn với Đông Phương Gia? Sao ta chưa nghe thấy bao giờ? Người muốn để Diệu Nguyệt thay Diệu Thần ‘gả’ đi? Cái này cũng quá hoang đường rồi!”

Bắc Đường Diệu Nhật gọi lên khước môi, mỉm cười nói, “Nếu không thì phải làm sao? Văn đế nắm chặt hôn ước không tha, còn muốn thỉnh phụ vương rời núi làm chứng, muốn Bắc Đường gia chúng ta có bộ dáng không cam lòng đây mà. Hai đứa con của Diệu Thần đều sinh ra cả rồi, bây giờ còn đang ở cữ, chẳng lẽ lại bắt nàng đi? Mà nàng có đồng ý đi chẳng nữa thì chỉ sợ Cung Kiếm Vũ cũng muốn cùng ta liều mạng.”

Bắc Đường Diệu Huy hiện lên một ý niệm trong đầu. Nam nam thành hôn là chuyện kinh hải thế tục, tuy rằng Văn quốc hiện tại nam phong thịnh hành, nhưng Minh quốc đối loại việc này vẫn vô cùng khó khăn bảo thủ.

Nếu Bắc Đường gia cùng hoàng thất Văn quốc thật sự thành thông gia thì với một mức độ nào đó, thế nhân cũng sẽ có một phần nhận thức với việc nam nam mến nhau. Nếu thật sự như thế, tương lai hắn và Diệu Nhật... có lẽ rất nhiều chuyện cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Hắn thầm khinh bỉ lòng dạ mình hẹp hòi nhưng trên mặt vẫn là một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, lời nói trong ngoài không đồng nhất. “Nhưng hai nam tử lập gia đình cũng quá sức hoang đường. Diệu Nhật sao có thể đồng ý?”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hắn quan tâm đến hôn sự của Diệu Nguyệt, không khỏi vô cùng vui mừng, “Ta đã nói qua với Diệu Nguyệt, nó cũng đồng ý hôn sự này. Hơn nữa phụ vương và phụ thân cũng đều đồng ý rồi.”

Bắc Đường Diệu Huy giật mình không thôi, “Phụ vương và Ngôn phụ thân đều đồng ý?”

Xú tiểu tử kia làm sao mà được vậy a?

Tron đầu Bắc Đường Diệu Huy hiện ra hình ảnh tiểu hoàng tử có khuôn mặt nghịch ngợm năm đó, không thể tưởng tượng được nó làm thế nào mà nhận được sự đồng ý chấp nhận của phụ vương a?

Bắc Đường Diệu Nhật tóm tắt chuyện Đông Phương Hạo Diệp làm như thế nào hướng hai vị phụ thân cầu thân, nói, “Việc này đã định rồi, đại hôn ngay tháng sau, trong phủ còn có rất nhiều việc phải lo. Nếu người đã dưỡng hảo thân thể, tạm thời không phải về Đoan Vương phủ, hảo hảo ở nhà giúp Diệu Nguyệt chuẩn bị, tận tâm tận lực làm tròn trách nhiệm của ca ca đi.”

“... Được.” Bắc Đường Diệu Huy đồng ý, thấy Bắc Đường Diệu Nhật lại cúi đầu viết vội gì đó, dừng một chút nói, “Ta không quấy rầy người nữa, ta trước đi ra ngoài.”

“Ân.”

Bắc Đường Diệu Huy đi tới cửa, quay đầu lại lại nhìn thoáng qua, thấy người nọ vẫn dựa vào bàn bận rộn, không gọi mình lại mà cũng không ngẩng đầu lên nhìn mình, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Cố nén một lát, cuối cùng cũng không giống như trước luôn quẩn luyến, căn rằng rời khỏi thư phòng.

Bắc Đường Diệu Nhật nghe tiếng bước chân hần rời đi, ngẩng đầu đại môn đã khép lại, vẻ mặt có chút ảm đạm.

Y không phải không biết Bắc Đường Diệu Huy vừa rồi trông mong cái gì. Hần mong muốn mình và hần hòa hảo. Tuy không nói rõ nhưng hai mươi mấy năm ở chung làm bọn họ hiểu nhau rất rõ nhưng luôn có một cái gì đó, mỏng manh thôi, yếu ớt thôi, nhưng không thể bỏ qua.

Bắc Đường Diệu Nhật lấy tay đỡ trán, tâm tình có chút phiền táo.

Y biết ngày đó là y không tốt, không nên để một mình Bắc Đường Diệu Huy lại lãnh cung kia, hướng chi lúc ấy hần còn trúng mê dược. Tuy rằng chính mình đã an bài ám vệ cho hần, nhưng ai ngờ...

Hần không bảo vệ tốt Huy nhi, đây là chuyện có thật. Bắc Đường Diệu Nhật không muốn tìm cớ. Hơn nữa nghĩ đến việc này còn liên lụy đến một người khác...

“Ai...” Bắc Đường Diệu Nhật sâu kín thở dài một tiếng, trong lòng lo lắng không chịu nổi.

Bắc Đường Diệu Huy ra sân, vừa mới đi qua hành lang liền thấy xa xa có một thân ảnh màu trắng đi qua, vội vàng kêu, “Diệu Nguyệt! Từ từ.”

Người nọ đúng là vừa mới từ chức hồi phủ – Bắc Đường Diệu Nguyệt. Hần đã từ chức cấm vệ quân, giao lại tất cả sự vụ, lúc này một thân áo trắng thanh quý, tóc dài bó buộc vô cùng đơn giản ở phía sau, nhìn

qua sạch sẽ gọn gàng, phiêu dật tuần mỹ.

“Nhị ca, người đã trở lại?” Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy hắn có chút kinh ngạc, “Mấy này nay người ở đâu mà không thấy bóng dáng?”

“Người còn có tâm quản ta a. Người, người...”

Bắc Đường Diệu Huy chần chờ không biết làm sao để mở miệng, trái lại Bắc Đường Diệu Nguyệt thản nhiên nở nụ cười, “Thì ra Nhị ca đã nghe nói.”

Bắc Đường Diệu Huy không nói. Hắn thật sự không thích hợp với tình cảnh huynh hữu đệ cung (anh như bạn, em cung kính = anh em vô cùng hòa thuận yêu thương nhau) này. Hơn nữa đối với đệ đệ cùng lớn lên từ nhỏ này, từ trước đến nay hắn không cũng không phải đặc biệt thân thiết, ngược lại có chút hờ hững, bài xích và ghen tị.

Loại cảm giác này thực vi diệu (kì diệu), chủ yếu vẫn là đến từ việc hắn luôn bá đạo, có dự vọng muốn độc chiếm Bắc Đường Diệu Nhật. Mà Bắc Đường Diệu Thần vốn là nữ hài tử, tính cách mềm mại, thích làm nũng, cho nên hoàn hảo ở chung.

Bất quá Bắc Đường Diệu Huy có khi muốn làm ca ca tốt, nhưng kể ra cũng lạ, tính tình Diệu Nguyệt từ lúc còn nhỏ thật sự quá mức kiên cường, như ông cụ non, làm cho hắn rất khó có được cảm giác làm ca ca; cho nên lúc hắn muốn thể hiện một chút quan tâm của ca ca cũng không biết nên làm thế nào.

Thấy hắn không nói lời nào, vẫn là Bắc Đường Diệu Nguyệt chủ động nói, “Nhị ca, đến phòng ta ngồi đi.”

“Được.”*****

Đi đến Hàn Thanh các, Bắc Đường Diệu Nguyệt cho người chuẩn bị nước trà, ngồi xuống đối diện với Bắc Đường Diệu Huy. Trong nhất thời, hai người cũng không nói chuyện rồi mới vô cùng trùng hợp đồng thời ngẩng đầu.

“Diệu Nguyệt.”

“Nhị ca.”

Hai người đều sững sốt một chút.

Bắc Đường Diệu Nguyệt âm thầm cười, “Nhị ca, người nói trước đi.”

Bắc Đường Diệu Huy nói, “Diệu Nguyệt, người thật muốn... đến Văn quốc?”

“Vâng.”

“Người đã nghĩ kĩ chưa?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt gật gật đầu, “Nghĩ kĩ rồi.”

Bắc Đường Diệu Huy thấy hần thoải mái như thế, ngược lại không biết nói gì, lặng yên một lát, thở dài, bĩu môi nói, “Vậy thì tùy người đi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy vậy biểu tình trẻ con bắt đầu xuất hiện trên mặt Nhị ca, so với nữ nhân còn mũ diễm hơn, không khỏi buồn cười, “Nhị ca, người mất hứng?”

“Vô nghĩa! Là đệ đệ ta phải ‘xuất giá’ a, ta phải cao hứng hả?” Hần cố ý cường điệu hai chữ ‘đệ đệ’, để biểu đạt sự bất mãn của mình, nghĩ nghĩ lại bồi thêm một câu, “Tiểu vương gia kia nếu thực sự thích người thì sao nó lại không tới đây?”

“‘Xuất giá’ (gả chồng) hay thú thê (cưới vợ), đều chỉ là hình thức mà thôi, ta cũng không để ý.” Bắc Đường Diệu Nguyệt ảm đạm cười, có chút dăm chiêu nói, “Nhưng liên hôn giữa Bắc Đường gia và Đông Phương Gia còn có liên quan đến một việc của Bắc môn và Đông môn nữa, ta vẫn nên đến bên kia thì hơn.”

Bắc Đường Diệu Huy thấy nó đã có chủ ý, đành phải nói, “Người đã nghĩ kĩ rồi thì ta đây cũng không xen vào việc của người khác, trong lòng người biết là tốt rồi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú nhú mi, cười tà nhìn hần, “Nhị ca quan tâm ta?”

“Nói cái gì vậy hả?! Ta đương nhiên phải quan tâm người.”

“Nga...” Bắc Đường Diệu Nguyệt kéo dài thanh âm, chậm rãi nói, “Ta còn nghĩ Nhị ca rất vui mừng khi ta đi rồi, sau này trong nhà cũng chỉ còn hai người người và đại ca thôi chứ.”

Bắc Đường Diệu Huy đang uống trà, nghe nó như thế vừa nói, lập tức phun trà ra, ho khan vài tiếng, gương mặt ửng đỏ, cả giận nói, “Người nói bậy cái gì!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt ha ha cười, biết tổng tâm sự của hần nhưng vẫn một vừa hai phải nói, “Ta hay nói giỡn thôi, Nhị ca đừng kích động như thế.”

“Buồn cười! Một ta còn lo lắng người, thật sự là rảnh quá nên kiếm chuyện mà.” Bắc Đường Diệu Huy cầm giạn buông chén trà.

“Cám ơn Nhị ca, lòng ta lĩnh (nhận).” Bắc Đường Diệu Nguyệt cười cười, bỗng nhiên nói sang chuyện khác.

“Sau này ta đi rồi, trong nhà thật sự chỉ còn đại ca và Nhị ca. Đại ca mười hai tuổi đã kế thừa vương vị, trên lưng y phải gánh vác những thứ nặng hơn chúng ta đeo nhiều lắm. Những năm gần đây... kỳ thật y cũng không thoải mái.”

Bắc Đường Diệu Huy nghiêm túc nói, “Ta biết.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cân nhắc một chút từ ngữ, chậm rãi nói, “Nhị ca, ngươi là ca ca, kỳ thật so với ta càng hiểu rõ, không tới phiên ta nói những lời này. Nhưng đại ca... y cũng là người, không phải thần thánh. Ta thật sự có chút lo lắng, dù sao y cũng phải chống đỡ nhiều thứ lắm...” Nó thở dài, buồn bã nói, “Ta ở đây cũng không giúp được đại ca cái gì, ta đi rồi càng không giúp được y cái gì. Sau này trong nhà chỉ có hai người đại ca và Nhị ca, ta hy vọng Nhị ca thông cảm với đại ca nhiều hơn, giúp y chia sẻ giải ưu.”

Bắc Đường Diệu Huy nhất thời cảm khái, lặng yên không nói.

“Nhị ca?”

“Ta biết.” Bắc Đường Diệu Huy lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng cười, “Ngươi không cần nói nữa, ta hiểu được ý của ngươi.”

Không hổ huynh đệ chân chính, có quan hệ huyết thống, Bắc Đường Diệu Nguyệt tuy không biết những an bài của Bắc Đường Diệu Nhật nhưng vẫn có thể ẩn ẩn phát hiện một ít tình hình.

Bắc Đường Diệu Huy không thể không bội phục sự miễn cảm của huynh đệ bọn họ, cũng vì lời nhắc nhở của Diệu Nguyệt mà cảm thấy hổ thẹn và trầm trọng.

Hổ thẹn vì mình trời sinh tính tình tùy hứng thích tiêu dao, đối với chuyện của vương phủ chẳng quan tâm.

Trầm trọng bởi hắn biết Bắc Đường Diệu Nhật mưu tính sâu xa, sở đồ xa (toan tính sâu xa) không phải chuyện Diệu Nguyệt có khả năng tưởng tượng, thực sự có thể làm dao động căn cơ của Minh quốc, mà hắn cũng không tin Diệu Nhật có thể tin tưởng hay hứng thú cho hắn làm chuyện đó.

Nhưng là đối mặt với thỉnh cầu của Diệu Nguyệt, hắn cũng không thể nói lời cự tuyệt.

Trốn tránh không phải biện pháp, hơn nữa hắn cũng là người của Bắc Đường gia, đến khi Bắc Đường Diệu Nhật bắt đầu mưu tính mọi chuyện, tất cả mọi người bọn họ đều bị cuốn vào trong đó, không thể thoát thân. Có lẽ chính vì điều này nên Bắc Đường Diệu Nhật muốn đem Diệu Nguyệt đến Văn quốc.

Ít nhất đệ đệ của y có thể rời xa khỏi nơi thị phi này.

Giờ khắc này, Bắc Đường Diệu Huy hoàn toàn hiểu được lương khổ dụng tâm của Bắc Đường Diệu Nhật. Mà Diệu Nguyệt ‘gả’ đến Văn quốc cũng có thể chừa lại đường lui cho Bắc Đường gia nếu vạn nhất

thất bại.

Bắc Đường Diệu Nguyệt không biết những chuyện đó, nhưng nó hiểu, ở trong lòng Nhị ca, phân lượng của đại ca đều nặng hơn so với bất luận kẻ nào, cho nên nó tin, chỉ cần có Nhị ca ở đây, đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể trợ giúp đại ca vượt qua tất cả cửa ải khó khăn.

Nó đứng lên, cung kính thi lễ với Bắc Đường Diệu Huy, "Đa tạ Nhị ca."*****

Hôn sự đã định, Bắc Đường vương phủ bắt đầu khẩn trương chuẩn bị. Khác với lúc Bắc Đường Diệu Thần thành hôn, lúc này đây bất luận là hôn lễ hay cấp bậc thì vẫn là hai bên thành hôn, đương nhiên không thể giống người thường.

Bắc Đường Diệu Huy cả ngày vội đến xoay quanh, lần đầu tiên phát hiện thì ra mình có sức chịu đựng kinh người, toàn bộ lễ vật 'bồi giá' của Diệu Nguyệt, tổng cộng ba trăm chín mươi chín thứ đều là do hắn tự tay lựa chọn, lại càng không dùng những y đai (thắt lưng), phát đai (đồ búi tóc), hài tử (giày), thủ mật (khăn tay)... bình thường linh tinh lẻ tẻ.

Hôn lễ này không chỉ là sự kết hợp của Bắc Đường gia và Đông Phương Gia, mà còn là quan hệ thông gia của hoàng thất hai nước. Đông Phương Hạo Diệp là Vương gia Văn quốc, Bắc Đường gia cũng là Vương gia Minh quốc. Đông Phương gia đưa sính lễ rất nhiều, chừng một trăm rương. Mà 'bồi giá' của Bắc Đường gia cũng tuyệt không ít hơn số này. Mỗi ngày Bắc Đường Diệu Huy bị danh sách đồ cưới và thứ cần xem xét đưa tới cũng sắp bị học máu.

Bắc Đường Diệu Nhật vì đệ đệ chuẩn bị hôn lễ vô cùng long trọng, quả thực vượt qua quy cách của công chúa và hoàng tử.

Có đại thần thượng tấu Bắc Đường gia vượt quá phép tắc lễ nghĩa, nhưng Hoàng thái hậu và Hoàng Thượng đều không để ý tới, ngược lại còn tặng hạ rất nhiều hạ lễ, đủ để nói lên rằng địa vị của Bắc Đường gia ở Minh quốc không thể dao động.

Bắc Đường Diệu Nhật vì 'ngoại vụ' vội đến không ngừng, thế là toàn bộ 'nội vụ' trong phủ đều biến thành việc Diệu Huy.

Năm Diệu Thần thành hôn, hắn còn chưa phải quản cái gì, lúc này thật đúng là đã ném được vị đắng gian khổ rồi.

Trong phủ, người thanh nhàn nhất là Bắc Đường Diệu Nguyệt. Nó căn bản phải tay mặc kệ, hưởng thụ thời gian cuối cùng ở Diêu Kinh. Mà Tĩnh vương gia Đông Phương Hạo Diệp vốn đã tới Diêu Kinh từ sớm cũng không quản cái gì là quy củ trước hôn lễ *, cả ngày cứ quán lấy Đường Diệu Nguyệt đi quang Diêu Kinh xem phong cảnh.

(*: quy củ trước hôn lễ: tân lang và tân nương không được gặp nhau trước ngày thành thân, nếu không sẽ gặp chuyện không may.)

Đại hôn được chuẩn bị suốt hai tháng, cuối cùng là thời khắc tống thân (đưa dâu).

Bắc Đường Diệu Nguyệt mặc phục sức (quần áo và trang sức) hoàng thất Văn quốc, Đông Phương Hạo Diệp mặc lễ phục Minh quốc, chậm rãi xuất phát từ vương phủ.

Bắc Đường Diệu Nhật và Diệu Huy, Diệu Thần tiễn bọn họ đến tận ngoài cửa thành, Bắc Đường Nguyệt chào từ biệt mọi người, Diệu Thần đột nhiên oa một tiếng khóc nức, làm mọi người vội vàng đến luống cuống tay chân.

“Rốt cuộc là ta hay là ngươi phải đi a? Ngươi khóc cái gì a?” Bắc Đường Diệu Nguyệt dở khóc dở cười, lấy khăn tay ra lau lệ cho nàng.

“Văn quốc xa như vậy... Ô ô...” Bắc Đường Diệu Thần khóc nức nở, bắt lấy vạt áo Diệu Nguyệt không buông.

“Được rồi được rồi, Diệu Nguyệt cũng không phải không trở lại.” Bắc Đường Diệu Nhật ở bên nhẹ giọng khuyên nhủ. Đối với muội muội duy nhất này, y và Diệu Nguyệt đều không có cách.

Bắc Đường Diệu Huy bực nhất là nữ nhân khóc, lúc này quay mặt qua chỗ khác, kéo Đông Phương Hạo Diệp xấu hổ đang đứng một bên tránh xa, “Tiểu vương gia mặc lễ phục Minh quốc của chúng ta thật đúng là phong lưu tiêu sái.”

“Thật sao?” Đông Phương Hạo Diệp đắc ý giật nhẹ quần áo, cười meo meo nói, “Ta cũng biết y phục rất hợp với ta a, nhìn qua thực oai hùng.”

“Tiểu vương gia vốn cũng rất oai hùng.” Bắc Đường Diệu Huy cười hắc hắc.

“Quên đi, mỹ nhân Nhị ca, ngươi lừa ta chứ gì.” Đông Phương Hạo Diệp cũng không phải là ngọc tử, vừa thấy biểu tình của Bắc Đường Diệu Huy thì biết, lập tức suy sụp cúi khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Là tiểu tử ngươi một mực lừa chúng ta đó chứ, rót bao nhiêu nước mắt như thế, cuối cùng đem Diệu Nguyệt thú đi rồi, trong lòng hẳn đang rất đắc ý đi.” Trong hai tháng này Bắc Đường Diệu Huy sớm đã vô cùng quen thuộc với nó, nói chuyện cũng không cố kỵ.

“Hắc hắc...” Lần này đến phiên Đông Phương Hạo Diệp ngây ngô cười. Về chút tâm tư này, xem ra hai vị Vương gia Bắc Đường gia đều rất rõ ràng, bất quá đáng tiếc chỉ có Bắc Đường Diệu Nguyệt là người trong cuộc lại không nhìn ra thâm tình của mình, đi tin lời nói dối kia.

“Tiểu tử, ngươi nghe kĩ cho ta, nếu ngươi dám khi dễ Diệu Nguyệt, để cho ta đã biết, ta sẽ kê đơn cho người cả đời bất cử (không cương được -.-!!!) ! Biết không?” Bắc Đường Diệu Huy nhìn nó đang cười đến xuân phong đắc ý, thấy vô cùng khó chịu nên phải ra vẻ hung ác.

Đông Phương Hạo Diệp rút lui cổ, “Ta nào dám a. Nhị ca, sao ngươi lại nghĩ ta dám khi dễ Diệu Nguyệt a?” Nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, thật đúng là một bộ dáng chịu ủy khuất.

“Còn dám giả vờ!”

Bọn họ hai người ở bên cạnh nói chuyện, bên kia huynh muội ba người còn tại khóc sụt sùi. Bắc Đường Diệu Nhật và Diệu Nguyệt mất khí lực rất lớn mới trấn an được Bắc Đường Diệu Thần. Cuối cùng cuối cùng không bỏ lỡ giờ lành.

Thiết kị (đội quân tinh nhuệ) từ Bắc Đường gia hộ tống, cuối cùng Bắc Đường Diệu Nguyệt và Đông Phương Hạo Diệp chậm rãi rời khỏi Diêu Kinh, dần khuất xa tầm mắt mọi người.

Ánh mắt Bắc Đường Diệu Thần không che dấu. Bắc Đường Diệu Huy cũng mắt mắt thở dài.

Mặc kệ như thế nào thì nó cũng là đệ đệ của mình; cứ như vậy rời đi, trong lòng thật đúng là có chút luyến tiếc.

Hắn nghiêng đầu nhìn Bắc Đường Diệu Nhật, thấy y vẫn chăm chú nhìn hướng Diệu Nguyệt ly khai, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng hai tay bên người đã nắm chặt thành quyền.

10. Quyển 1 - Chương 9

Bắc Đường Diệu Thần trở về Cung gia, Bắc Đường Diệu Huy và Bắc Đường Diệu Nhật trở lại vương phủ. Thâm trạch đại viện này lập tức chỉ còn lại có hai người hắn, đột nhiên có cảm giác rất tịch mịch.

Bắc Đường Diệu Nhật dừng lại trước Hàn Thanh các của Diệu Nguyệt, nhìn thoáng qua, đi đến viện tử của mình. Bắc Đường Diệu Huy một mực yên lặng mặc đi theo phía sau y, không có ý rời đi.

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Ngươi cũng mệt mỗi một ngày rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

“Ta không mệt, muốn theo ngươi.”

“Ta có cái mà theo.” Bắc Đường Diệu Nhật bật cười.

“... Đại ca, sau này trong nhà chỉ còn hai người chúng ta.”

“Ân.”

Bác Đường Diệu Huy bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước y rồi ngồi xổm xuống, dịu ngoan tựa đầu trên đùi y, nắm lấy tay y, nhẹ giọng nói, “Đại ca, chúng ta hòa hảo đi.”

“Chúng ta có cãi nhau sao?” Bác Đường Diệu Nhật ôn nhu vuốt ve mái tóc đen bóng mềm mại của hắn.

“Ngoài miệng không có nhưng nơi này có.” Bác Đường Diệu Huy chỉ chỉ vào ngực mình.

Bác Đường Diệu Nhật lặng yên một lát, nói, “Chuyện ngày đó ngươi còn trách ta sao?”

Bác Đường Diệu Huy lắc lắc đầu.

“Ngày đó là đại ca không tốt.” Bác Đường Diệu Nhật thở dài, dịu hắn đứng lên, để hắn ngồi bên cạnh mình, nhẹ giọng nói, “Đã để ngươi chịu ủy khuất, đại ca xin lỗi ngươi.”

Đôi mắt Bác Đường Diệu Huy bỗng nhiên đỏ lên, buồn bực tựa đầu vào lồng ngực y, hai tay ôm chặt thắt lưng y.

Hai tháng nay luôn vội vội vàng vàng chuẩn bị hôn sự cho Diệu Nguyệt, hai người đều cố ý không nhắc tới chuyện ngày ấy nữa. Bác Đường Diệu Huy đã muốn đem chuyện hoàng cung vứt ra sau đầu, đối Quân Như Trúc thật ra có chút áy náy, phải người tặng rất nhiều được. Sau đó lại nghe nói gã lành thương rồi lại trở về trạch tử của gã, hắn lại phải người đưa đến rất nhiều đồ vật quý giá, nhưng cuối cùng vẫn bị gã từ chối.

“Ta cũng không có gì, chẳng qua... thực xin lỗi người kia.” Bác Đường Diệu Huy rầu rĩ nói.

Bác Đường Diệu Nhật nắm tay hắn thật chặt, chậm rãi nói, “Quân Như Trúc... mấy ngày trước đã từ quan hồi hương.”

“Cái gì?” Bác Đường Diệu Huy chấn động, vội hỏi, “Chuyện thế nào?”

Bác Đường Diệu Nhật nhìn hắn, con ngươi tối đen sâu không thấy đáy, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói, “Không có gì, nghe nói là lão gia (cha) ở quê gã đã qua đời, gã phải đi về giữ đạo hiếu. Hoàng Thượng cho gã ba năm tang kỳ, đợi gã mãn hạn chịu tang thì cho gã trở về.”

“Thì ra là thế.” Bác Đường Diệu Huy nhẹ nhàng thở ra, an quyết tâm ngã vào trong lồng ngực y, ngón tay tinh tế duyên dáng nhằm chán gầy gầy ngọc bội bên hông y.

Bác Đường Diệu Nhật không thoải mái như hắn. Nhớ tới người kia, không khỏi hơi nhíu mi, tái cúi đầu nhìn người trong lồng ngực, theo bản năng nắm chặt cánh tay.

Gần đây Diệu Kinh xảy ra một ít biến hóa. Một số đại thần bằng khứu triều chính giác sâu sắc đã ẩn ẩn

phát hiện một ít bất đồng.

Từ hơn một tháng trước khi Tam thế tử của Bắc Đường vương phủ ‘gả’ đến Văn quốc, Cung Kiếm Vũ cũng mang theo Bắc Đường Diệu Thần và hai cái đứa con bị Hoàng Thượng đến biên quan, rồi một vài quan viên có quan hệ sâu với Bắc Đường gia bị triều đình hoặc bị minh thăng ám hàng (ngoài mặt là được lên chức nhưng trên thực tế là bị giáng chức), hoặc bị biếm phạt; chèn ép không ít, làm cho thế lực của Bắc Đường gia nhìn qua như bị giảm sút.

Nhưng hiển nhiên mọi người cũng biết, Bắc Đường vương Bắc Đường Diệu Nhật cũng không phải một người dễ đối phó. Y không giống phụ vương Bắc Đường Ngạo luôn lãnh ngạo không thể thân cận, mà y rất ít đặc thù với người khác, hơn nữa xử sự khéo léo, cẩn thận. Người biết rõ y thì biết y càng đáng sợ hơn so với phụ vương y, bởi vì y kiên nhẫn, tính tình tốt, càng làm cho người khác nhìn không thấu. Cho nên bọn họ đang đợi, đang nhìn. Đợi Hoàng Thượng chuẩn bị xuất ra thủ đoạn gì để thu thập Bắc Đường gia; đang nhìn Bắc Đường vương lại chuẩn bị dùng phương pháp gì để xoay chuyển càn khôn, bảo vệ thế lực gia tộc đã tồn tại cả trăm năm, thâm căn cố đế.

Mà mấy ngày nay Bắc Đường Diệu Nhật nhìn qua thực nhàn nhã.

Đệ muội rời khỏi, trong vương phủ chỉ còn hai người y cùng Diệu Huy. Bắc Đường Diệu Huy cũng không quay về Đoan Vương phủ, thanh thần ổn định ở lại trong nhà, mỗi ngày còn cùng y đánh đàn, xem thư, ngay cả được lư cũng không đi.

Có hẳn ở bên, ngày tựa hồ hết sức thoải mái.

Bắc Đường Diệu Huy tuy rằng mặc kệ việc trong triều, võ công cũng coi như không cao, nhưng tự bảo vệ mình cũng dư dả. Hơn nữa với mỹ mạo đó thì trí tuệ hẳn dù kỳ thật cao hơn so với sự tưởng tượng của mọi người nhưng có rất ít người thực sự chú ý tới.

Lại nói hẳn luôn làm một vương gia nhàn tản, vài phần nguy hiểm trước nay đều từ hoàng đế luôn thêm nhỏ dãi hẳn. Hiện giờ hoàng đế âm thầm thay đổi người thì còn chuyện gì mà hẳn phải để tâm nữa đâu.

“Đại ca, hình như ngươi đã lâu không vào triều rồi đó.”

Bắc Đường Diệu Nhật dựa vào nhuỷn tháp ẩm áp, nhàn nhã lật sách, “Nửa tháng mà thôi, cũng không phải lâu lắm.”

Bắc Đường Diệu Huy đang ăn điểm tâm, giống như con mèo không xương, tựa lên lưng y lười biếng, “Không đi cũng tốt. Ở nhà càng thoải mái.”

Bắc Đường Diệu Nhật đẩy đẩy hẳn, “Đi xuống, nặng.”

Bắc Đường Diệu Huy hướng về phía trước cọ cọ, vẫn như cũ đem sức nặng nửa người đặt trên người y, tiếp

tục ăn điểm tâm.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hấn, “Ngươi cả ngày ở nhà mà không buồn? Ăn nhiều như thế không khó chịu hả?”

“Đúng là có chút khó chịu, buồn thì không.” Hấn thích nhất mùa đông, bởi vì mùa đông là thời điểm hấn có thể dính chặt bên người Bắc Đường Diệu Nhật mà sẽ không lo bị cacis cơ quá nóng đuổi đi.

Bắc Đường Diệu Nhật bị hấn ép tới nửa người tê rần, đành phải trừng mắt liếc hấn một cái, bất đắc dĩ thở dài.

Bắc Đường Diệu Huy thích không có việc gì, cái gì cũng không làm dính chặt bên người y, vĩnh viễn cũng không sợ nhàm chán. Hấn nằm trong chốc lát, bỗng nhiên nói, “Đại ca, sắp xếp cho ta cái chức vụ gì đi.”

“Ăn?”

“Lễ bộ hoặc là hộ bộ đều có thể. Tuy rằng ta rất vừa ý thái y viện, bất quá vẫn quên đi, một Vương gia đi làm thái y, cũng quá khó nói a.”

Bắc Đường Diệu Nhật buông sách, nhìn chòng chọc hấn, “Không phải mới vừa nói ở nhà thoải mái sao?”

Bắc Đường Diệu Huy biếng nhác cười nói, “Cũng có lúc thôi chứ. Tuổi ta cũng không còn nhỏ nữa, nam nhân cần có sự nghiệp mà.”

Lời này từ miệng hấn nói ra, không thể không làm cho người ta trầm tư. Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hấn một lát, mỉm cười nói, “Không cần, ngươi vẫn ở nhà là tốt rồi.”

Bắc Đường Diệu Huy bỗng nhiên nghiêm mặt nói, “Ta có ý thật đấy. Nếu đại ca cảm thấy được không có cách để ‘Hoàng Thượng’ an bài, ta cũng có thể tự mình nghĩ biện pháp.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhú nhú mày, “Trong nhà còn chưa đến cần người hỗ trợ đâu.”

“Nhưng cũng không thể ở nhà cả đời a.” Bắc Đường Diệu Huy khe khẽ thở dài, thùy hạ tú mục (hạ đôi mắt đẹp), nói, “Ta không chỉ là Vương gia mà vẫn còn là một phần của Bắc Đường gia. Ta nghĩ qua, mặc kệ ngươi có kế hoạch gì, phía sau sắp xếp cho ta vào triều sẽ không làm cho người ta hoài nghi.” Khi Bắc Đường gia bị chèn ép, Đoan thân vương làm đã muốn lấy tư cách là Nhị thế tử của Bắc Đường gia, đồng căn tương liên (cùng chung gốc rễ nguồn cội), lúc này cũng muốn cố gắng một chút, mọi người thấy đây cũng là lẽ thường.

“... Để ta nghĩ đã.” Kỳ thật Bắc Đường Diệu Nhật vừa mới mới phát hiện, người mà y tin tưởng nhất là Bắc Đường Diệu Huy; có thể cùng y kề vai chiến đấu, cũng là hấn.

Ý niệm này trong đầu làm choy kinh hãi.

Thì ra bất tri bất giác, địa vị của Huy nhi ở trong lòng y đã trọng yếu như thế, không còn là một cái đệ đệ đơn thuần nữa.

Loại biến hóa này bắt đầu từ lúc nào? Vì sao chính mình một chút cũng không phát giác?

Diệu Nguyệt và Diệu Thần đã rời đi, y nên buông bỏ kế hoạch của chính mình. Y trù tính lâu như thế, tuyệt đối không thể thất bại. Nhưng y cũng không chưa bao giờ tính đẩy Bắc Đường Diệu Huy ra sớm như vậy, bởi vì hắn là con bài quan trọng nhất mà mình chưa lật.

Bắc Đường Diệu Huy đương nhiên biết hắn phải làm đại sự, thậm chí đã đoán được hắn phải làm cái gì. Nhưng nếu Bắc Đường Diệu Nhật không nói, hắn cũng sẽ không chủ động nói ra, nhưng chính hắn cũng không rõ mình nên bắt đầu từ đâu.

Bắc Đường Diệu Nhật giữ hắn bên người, đã nói lên rằng y tín nhiệm mình; cho nên người đứng bên cạnh y lúc này, trợ giúp y, cũng chỉ có mình hắn.

Nghĩ vậy, Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy phi thường cao hứng và tự hào. Hắn không muốn mình vĩnh viễn chỉ có thể cuộn mình ở phía sau Bắc Đường Diệu Nhật làm một đệ đệ yên lặng vô danh. Hắn cũng muốn đứng bên người y, cùng y tiểu điểm giang sơn, nhân khán phù vân lược thế.

(tiểu điểm giang sơn: cười nhìn giang sơn; nhân khán phù vân lược thế: nhìn mây bay qua đời người. Ý hai câu này là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, nắm tay nhau đi hết một kiếp người.)*****

Sau tân xuân (năm mới), tin tức lớn nhất của Minh quốc là Đoan thân vương Bắc Đường Diệu Huy vào lễ bộ, làm một gã thị lang nho nhỏ. Đây là chuyện kinh người nhất từ sau khi Tam thế tử của Bắc Đường gia ‘xuất giá’ năm ngoái.

Lẽ ra một vị hoàng thân quốc thích vào triều làm quan cũng không phải đại sự gì, nhưng oanh động toàn bộ kinh thành, không vì cái gì khác mà chỉ vì mỹ mạo của Bắc Đường Diệu Huy cả nước đều biết, mà chuyện của mỹ nhân chuyện đương nhiên luôn khiến người khác chú ý hơn so với người thường, huống chi lại là người thuộc Bắc Đường gia không ổn định như thế.

Hiện giờ toàn bộ mọi người trong kinh thành đều hưng phấn mà nghị luận, sau này thấy Đoan Vương gia không thể gọi hắn là Vương gia, mà phải gọi hắn là đại nhân. Hơn nữa nghĩ đến bộ dáng mặc triều phục của vị mỹ nhân kia chắc chắn phải có phong thái khác.

Những người thuộc lễ bộ hầu hết đều là lão nhân, nhưng người trẻ tuổi cũng không ít. Giờ ở đây lại có một người thân thể hiển hách lại danh môn kinh thành như hắn, tâm tình mọi người cũng có chút phức tạp.

Những lão nhân đều lo lắng Đoan thân vương chỉ có ‘hoa danh’. Biệt danh này có hai hàm nghĩa. Một là hấn yêu thích lưu luyến thanh lâu kĩ phường, lại giỏi việc chế được này nọ, đương nhiên các lão cũng lo lắng hấn làm bại hoại nề nếp của lễ bộ. Thứ hai bản thân hấn đó là khuynh thành danh hoa nhất đóa (đóa hoa nổi danh khuynh thành, ý chỉ người đẹp nổi tiếng). Một người nam nhân trưởng thành có bộ dáng đó cũng đủ để xưng là ‘họa thủy’, tai họa một phường.

Những người trẻ tuổi phần lớn là hưng phấn. Lễ bộ là nha môn thanh nhàn, ngoại trừ việc tổ chức các loại tế điển và tiếp đãi các quốc gia, công việc bình thường chỉ là xã giao, liên hệ với các bộ khác càng trọng yếu. Bây giờ một mỹ nhân như Bắc Đường Diệu Huy lại đến đây, không chỉ là cảnh đẹp ý vui, mà còn là tiền đặt cược đó a. Lại nói... Hắc hắc hắc, hấn chế được đến mức vang danh thiên hạ, chúng ta cận thủy lâu thai (gần nguồn nước, ý nói gần người tài thì cũng được nhờ), cũng có thể có chút lợi ích a.

Mặc kệ người của lễ bộ có tâm tư gì, tóm lại Bắc Đường Diệu Huy sau năm mới liền nghênh ngang đi nhậm chức.

Hấn tuy rằng lưỡi biếng, không muốn ra ngoài, nhưng vừa ra khỏi cửa nhất định phải nổi bật mười phần, có đi hoa phố cũng muốn đem hoa khôi áp chế. Hơn nữa hấn lại khác với người thường, nếu đã đến đâu thì cũng phải mạnh vì gạo bạo vì tiền, khéo léo miễn tiện.

Tới lễ bộ không đến một tháng, Bắc Đường Diệu Huy đã như cá gặp nước, thu phục ‘phương tâm’ mọi người.

Người trẻ tuổi đương nhiên không cần phải nói, nói vài câu chuyện vui, tặng mấy viên dược hoàn ‘tình thú’, lại cùng mọi người đi thanh lâu kỹ viện hai tối liền nước chảy thành sông (thuận theo tự nhiên, ý nói thuận lợi kết thân).

Những lão nhân lớn tuổi thì phải hao tâm hơn một chút. Thân thể không tốt thì giúp bọn họ chấn mạch, tặng mấy phương thuốc bổ thân. Lão bà nhiều thì tặng mấy viên đại thuốc bổ hoàn, cường thân kiện thể. Tính tình cứng rắn, khuôn mặt tươi cười tổ tiểu phục đề (khiêm tốn nhún nhường), thân thủ bất đả tiểu kiếm nhân (không thể đánh người tươi cười).

Tóm lại, cuộc sống ở lễ bộ so với tưởng tượng của Bắc Đường Diệu Huy thì thoải mái đơn giản hơn nhiều, làm hấn tương đối thỏa mãn hài lòng.

So với Bắc Đường Diệu Huy vui vẻ như cá gặp nước thì cuộc sống Bắc Đường vương tựa hồ đau khổ hơn nhiều.

Một ngày đầu xuân, Bắc Đường vương vốn lấy cố bị bệnh mà ở nhà tĩnh dưỡng hơn một tháng vừa mới vào triều, nhân tiện bị đám người Triệu quốc cầu tham tấu y giết Lí Dược – con trai độc nhất của Đại tướng quân Lí Tham đa ng đóng quân ở Tây quan.

Hoàng Thượng cũng không cao hứng. Thấy y dám giết giáo úy Lí Dược; tuy trước đây Lí Dược có hành vi không hợp lễ nhưng cha gã là nguyên lão tam triều của Minh quốc, lại đóng quân ở trọng địa nên cũng không dám bỏ qua cho y, đành phải tạm thời cho y về nhà tự kiểm điểm, cách chức, ba tháng không được

vào triều.

Lần này đúng là sóng to gió lớn. Phải biết rằng từ khi Bắc Đường vương nổi lên từ ba triều đại trước, không ai dám không nể mặt mũi của Bắc Đường vương; hơn nữa thực lực quốc gia và thổ địa của Minh quốc hiện giờ đều là do một tay phụ vương Bắc Đường Ngạo của y năm đó giành được, hiện giờ bỗng nhiên lại bị yêu cầu về nhà tự kiểm điểm, còn bị tạm thời cách chức; đây đúng là lần đầu tiên trong trăm năm trở lại đây.

Thế là Bắc Đường Diệu Nhật vừa vào triều không đến nửa tháng lại về nhà nghỉ ngơi.

Lần này không như cuối năm, có nhiều quan viên đi tới cửa nịnh bợ; nhất thời trước cửa Bắc Đường vương phủ có thể giăng lưới bắt chim (văng tanh). Ngẫu nhiên có người đến bái phỏng cũng là đến tìm Bắc Đường Diệu Huy.

“Đều là một đám chỉ có thể lực trong mắt.” Bắc Đường Diệu Huy hừ lạnh. Mùa xuân tới, hắn lại lấy đích đào hoa phiến (quạt vẽ hình hoa đào) của mình ra, ra vẽ phong nhã quạt tới quạt lui.

Bắc Đường Diệu Nhật ngồi trước thư trác đọc sách, nghe vậy thản nhiên nói, “Người cũng đừng ở đây nữa, mấy ngày nữa dọn về Đoan Vương phủ đi.”

“Vì sao?” Bắc Đường Diệu Huy nhướn mày, vẻ mặt không vui.

“Lúc này nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện. Người ở trong này rất đáng chú ý, đi đó ở một thời gian đi, chờ ta sắp xếp xong lại nói sau.”

Bắc Đường Diệu Huy lắc lắc cây quạt, không hỏi y muốn sắp xếp cái gì, nhưng hắn biết y đều có tính toán, chính mình ở lại trong nhà cũng không phải cách, nhân tiện nói, “Ta đây đi về trước. Bắt quá... Đại ca, có cần gì ở ta nhất định phải nói cho ta biết.”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, “Lẽ bộ là chỗ tin tức linh thông. Người đó hảo hảo ở đó đã là giúp ta rồi.”

Bắc Đường Diệu Huy đồng ý nhưng hai tròng mắt tối đen chăm chăm nhìn y.

Mấy ngày nay tuy rằng hai người hòa hảo, nhưng không biết vì sao vẫn không phát sinh quan hệ.

Bắc Đường Diệu Nhật tính tình luôn luôn lãnh đạm, đối với phương diện này vô cùng nhạt nhẽo. Hơn nữa y và Bắc Đường Diệu Huy có danh phận huynh đệ nên cũng không chủ động trêu chọc hắn.

Mà tâm tình Bắc Đường Diệu Huy phức tạp hơn. Lòng yêu mến kính trọng của hắn đối Bắc Đường Diệu Nhật hơn tất cả mọi người, chỉ hận không đem người khóa trong thể giới của chính mình, trong mắt trong lòng y chỉ có một người là mình.

Hắn vốn tưởng rằng ngày ấy hai người hòa hảo thì có thể trở về như lúc trước, không ngờ trong lòng hắn vẫn có khúc mắc.

Khúc mắc của hắn không phải Bắc Đường Diệu Nhật, mà là chính hắn. Bởi vì hắn từng cùng Quân Như Trúc phát sinh quan hệ.

Ở phương diện tình cảm và thân thể, Bắc Đường Diệu vô cùng chuyên nhất. Hắn chưa từng nghĩ tới khi hắn còn sống, ngoại trừ Bắc Đường Diệu Nhật, hắn còn có thể cùng người khác phát sinh quan hệ. Bất luận nam nhân hay là nữ nhân, hắn có thể tiếp nhận một người là Bắc Đường Diệu Nhật. Nhưng là hiện tại, hắn lại ‘hắn bội’ đại ca hắn yêu nhất.

Hắn cảm thấy chính mình tựa hồ... tựa hồ không thuần khiết. Hắn đã chạm qua người khác, quả thực không thể tha thứ!

Loại cảm giác này tựa như lúc hắn được cứu ra từ đại hỏa khi trước, trên người đều là vết sẹo xấu xí không thể gặp người. Khi đó hắn tự biết xấu hổ, hận không thể đi tìm chết; nhưng lại luyến tiếc và không cam lòng.

Loại tâm tình này vô cùng phức tạp, chính hắn cũng không thể hoàn toàn hiểu được, nhưng hắn biết loại chương ngại tâm lý này nhất định phải phá bỏ mới được. Hắn không cam lòng từ từ thành người xa lạ với Bắc Đường Diệu Nhật, cũng luyến tiếc buông tay người hắn yêu sâu sắc như thế.

Bắc Đường Diệu Nhật cảm giác được tầm mắt hắn nóng rực, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, liếc mắt một cái liền hiểu được hắn muốn cái gì, không khỏi hơi hơi chấn động.

Mấy ngày nay Bắc Đường Diệu Huy biểu hiện vẫn rất ‘thành thật’. Ở trong phủ sớm chiều với y nhưng không quán lấy mình đòi hoan hảo, thật đúng là chuyện hiếm thấy.

Bắc Đường Diệu Nhật cảm thấy may mắn là quan hệ huynh đệ này, nhưng từ sâu trong đáy lòng đã có chút gì đó mất mát.

Có khi y thấy rõ ràng Bắc Đường Diệu Huy chộn rộn, lại không biết vì sao cuối cùng hắn luôn thu tay lại. Y tưởng Huy nhi trưởng thành, suy nghĩ cẩn thận nhưng lại cảm thấy không có khả năng đó.

Từ hơn mười tuổi hai người đã dây dưa cùng một chỗ, nhiều lần mắng hắn, trách cứ hắn nhưng hắn cũng chưa từng hối cải, giờ sao lại đột nhiên buông tay? Đương nhiên y không thừa nhận cũng không được, chính mình luôn dung túng hắn cũng là nguyên nhân âm hai người mãi mãi không chém đứt nổi nghiệt duyên này.

“Huy nhi, ta còn có chút việc phải làm, ngươi đi về nghỉ ngơi trước đi.” Bắc Đường Diệu Nhật bất động thanh sắc nói.

Bắc Đường Diệu Huy cũng hạ quyết tâm, nếu không thể cùng đại ca cảm tình hợp lại mà khuyết thiếu sự tiếp xúc của thân thể.

Từ mười năm trước hắn đã bắt đầu trù tính, làm cho thân thể Bắc Đường Diệu Nhật chỉ có thể quen thuộc với mình, chỉ có thể thích ứng với mình.

Bởi vì hắn biết y luôn lãnh đạm với tình dục cho nên muốn dùng hết mọi biện pháp câu dẫn y, hấp dẫn y, ngăn cản y hoan hảo với những người khác, cố sức nắm chặt y trong tay mình. Hiện tại, hắn tuyệt đối không thể mất đi ưu thế này.

“Đại ca...” Bắc Đường Diệu Huy thu hồi chiết phiến, chậm rãi lại gần y. Tú thủ khinh thù (~ mĩ nam kế), lộ ra cái cổ đẹp dễ động lòng người, mị nhãn như tơ.

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật vừa động. Y không phải thánh nhân siêu phàm thoát tục, đương nhiên cũng có nhu cầu bình thường của nam nhân. Mặc dù y không chủ động trong quan hệ với Diệu nhưng không thể nói y không bị ảnh hưởng.

“Đại ca, ngày mai ta sẽ hồi vương phủ, sẽ không thể cùng ngươi thân cận như thế này nữa.”

Bắc Đường Diệu Nhật dừng một chút, đưa tay lên đỡ lưng hắn.

Bắc Đường Diệu Huy mừng rỡ, lập tức dựa trên người y, thấp giọng nói, “Đêm nay ta không trở về phòng.”

“Àn...” Bắc Đường Diệu Nhật không chút để ý liền đồng ý ngay, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác.

Buổi chiều một phong mật báo đến đây, là tr Quân Như Trúc rời khỏi kinh, y đã phái ám vệ âm thầm đi theo bảo vệ gã; đây là thư của ám vệ đó đưa tới. Tin tức trên thư có chút khả nghi, làm cho Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ đến một khả năng. Khả năng này có thể làm cho y bất an, hơn nữa còn có loại cảm giác hờn giận không muốn để người khác biết.

Không xác định rõ mọi chuyện sẽ làm y luôn lo lắng, cho nên y buộc lòng phải thừa nhận chuyện y đột nhiên muốn Huy nhi quay về Đoan Vương phủ có quan hệ với việc này. Hơn nữa bởi vì muốn chứng minh ngoại trừ hoài nghi thì mình không có ý gì khác với việc này nên y hưởng ứng sự nhiệt tình của Bắc Đường Diệu Huy.

Trên môi ẩm áp. Bắc Đường Diệu Huy đã hôn lên môi y, đôi môi mềm mại khiêu khích y.

Nhìn khuôn mặt còn xinh đẹp động lòng người hơn cả nữ nhân kia, hiện giờ trên mặt hắn hiện lên vẻ toàn tâm toàn ý, yêu thương say đắm, Bắc Đường Diệu Nhật đột nhiên cảm thấy căng thẳng, giống như bị người đột nhiên bóp chặt trái tim.

Huy nhi...

“Ngô...” Bắc Đường Diệu Huy rời khỏi môi y, nhú mày nhìn y, trong mắt lóe ra nghi vấn.

Bắc Đường Diệu Nhật lúc này mới phát hiện tay mình đặt trên lưng hắn đã dùng sức quá mức làm đau hắn.

“Diệu Nhật, người xảy ra chuyện gì?” Bắc Đường Diệu Huy nhú mi, phát hiện y rõ ràng không yên lòng.

“Không, không có gì.” Bắc Đường Diệu Nhật có chút chật vật. Y không muốn thừa nhận vừa rồi y thất thần trong nháy mắt. Ý nghĩ xẹt qua tâm y khi đó tựa hồ... là một loại cảm giác có tên là ghen tị.

Y sao lại ghen tị? Y ghen tị với ai? Quân Như Trúc sao?

Vì sao? Không có khả năng!

Y đương nhiên sẽ không ghen tị với Quân Như Trúc. Bởi vì người mà Bắc Đường Diệu Huy toàn tâm toàn ý yêu là mình. Chính mình cũng, cũng...

Bắc Đường Diệu Nhật càng nghĩ càng đen mặt, ánh mắt trầm xuống.

Bắc Đường Diệu Huy nhìn bộ dáng kia của y, trong lòng cũng trầm xuống.

Chẳng lẽ... Diệu Nhật quả nhiên để ý chuyện kia? Y... Chán ghét ta? Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy căng thẳng, bắt lấy tay y, càng thêm chủ động muốn ôm lấy y, ai ngờ hai vai lại bị y đè lại, chậm rãi đẩy ra.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hắn nhưng lại khe thở dài, thấp giọng nói, “Huy nhi, hôm nào đi. Hôm nay ta không có tâm trạng.”

Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy lạnh lẽo. Hắn chậm rãi thối lui, trên mặt có chút cứng ngắc, tầm mắt nhìn chăm chăm vào mặt đối phương, hy vọng có thể nhìn ra một ít manh mối.

Nhưng cái gì cũng không có. Bắc Đường Diệu Nhật rất giỏi che dấu tâm trạng chính mình, cái gì y cũng không biểu lộ ra ngoài. Bất luận là phiền chán hay là bất đắc dĩ, trên mặt y không có một chút cảm xúc nào.

Bắc Đường Diệu Huy miễn cưỡng mỉm cười, “Được. Vậy người hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi trước.”

Hắn đi lại trầm trọng rời khỏi phòng Bắc Đường Diệu Nhật, không thấy tầm mắt người phía sau nhìn chăm

chú hấn.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hấn ảm đạm rời đi, tâm trạng đau thất.

Cho tới bây giờ hấn chưa bao giờ thấy bộ dáng không vui của Bắc Đường Diệu Huy, nhưng hiện tại mới đột nhiên phát hiện, mười lần y không vui thì có chín lần là bởi vì chính mình.

Huy nhi, ta phải làm thế nào với người đây?

Hai người lại buồn bã chia tay. Ngày hôm sau Bắc Đường Diệu Huy liền về lại Doan Vương phủ. Bắc Đường Diệu Nhật cũng không được thanh nhàn, sau khi hấn rời đi không lâu đã trộm dẫn người rời khỏi Diêu Kinh.

Lần này nơi y muốn đi là Sóc Châu ở Minh quốc và chỗ thủy quân đang đóng ở Giao đảo. Lần này y rời đi là chuyện cực kì bí mật, ngoại trừ đại quân gia trong vương phủ, ai cũng không biết chuyện y đã rời khỏi, ngay cả Bắc Đường Diệu Huy cũng chẳng hay biết gì.

Bắc Đường Diệu Nhật làm việc cho tới bây giờ đều an bài gọn gàng nghiêm chỉnh. Một tháng này y đã gặp những người cần gặp, chuyện cần mật đàm cũng đã nói qua. Nhưng lúc trở lại Diêu Kinh, y lại đi theo lộ tuyến khác.

Đó là một tòa tiểu viện bình thường, ẩn trong thị trấn Thông Châu, không xa Diêu Kinh. Chung quanh cũng không phồn vinh mà vô cùng thanh tịnh, chỉ lác đác vài hộ dân cư.

Khi Bắc Đường Diệu Nhật căn cứ vào mật báo của ám vệ mà tìm tới nơi này, bầu trời đang đổ trận mưa nhỏ đầu xuân.

Y phủ áo tơ, dắt một con ngựa màu tro bấn hề hề toàn bụi là bụi, phong trần mệt mỏi, đi lại chậm chạp, nhìn qua không khác người qua đường bình thường là bao.

Y đứng ở cửa tiểu viện một lúc lâu, giữ giữ áo tơ và nón, cuối cùng tiến lên gõ gõ đại môn.

Qua một hồi lâu mới có một người nhỏ gầy vội vàng mở cửa, từ cửa cẩn thận nhìn y, hỏi, “Tìm ai?”

Tính tình Bắc Đường Diệu Nhật rất tốt, nhận ra nó là tiểu đồng bên người người nọ, không khỏi mỉm cười, “Tần Nhân, ta tìm công tử nhà ngươi.”

Tiểu đồng kia lắp bắp kinh hãi, “Người biết ta? Người là ai?”

Bắc Đường Diệu Nhật lại nâng áo tơ và nón lên nhưng cũng không lộ ra khuôn mặt, ôn hòa nói, “Chuyển

cáo công tử nhà ngươi, nói có cổ nhân từ cốc tới chơi.”

Nhân tình tiểu đồng kia bỗng nhiên sáng lên, “Ngươi là Bạch Vũ từ cốc đó có đúng không? Công tử nhà ta chờ ngươi đã lâu rồi đó, mau mau vào đi.”

Bắc Đường Diệu Nhật cảm thấy tâm trạng trầm xuống. Y biết Bạch Vũ là tên gọi chung của đại phu trong Linh Ẩn cốc, chuyên môn chữa bệnh cho người Ma Da.

Người Ma Da có y thuật cao minh, rất nhiều danh y kỳ thật ít nhiều gì đều có chút liên quan với dân tộc Bạch Vũ, hoặc là sư đồ đồ tôn (thầy trò), hoặc là đã từng tiếp xúc và truyền thừa từ hơn mười năm, thậm chí mấy trăm năm trước.

Bạch Vũ Tiên của Linh Ẩn cốc ít xuất cốc, trừ bỏ người Ma Da thì người ngoài tuyệt đối không biết bọn họ là cùng một người.

Bắc Đường Diệu Nhật cũng không giải thích, theo nó đi vào sân rồi vào ngoại đường.

11. Quyển 1 - Chương 10

“Ngài tới vừa lúc, đã nhiều ngày nay công tử nhà ta không thoải mái. Ngài đã tới thì nhanh giúp công tử nhìn xem.” Tần Nhân không tâm cơ gì, đưa Bắc Đường Diệu Nhật vào phòng, nói liên miên lải nhải không ngắt.

Bắc Đường Diệu Nhật vẫn lặng yên. Tần Nhân pha xong trà cho y liền vội vàng đi thỉnh công tử nhà nó.

Bắc Đường Diệu Nhật bỏ áo tơ và mũ xuống, nhìn quanh bốn phía, thấy ngoại thính (phòng khách) sạch sẽ mộc mạc, tiểu viện cũng thu dọn chỉnh tề, là nơi tốt nhất cho người bình thường an cư.

Một lát sau, từ ngoài truyền đến tiếng bước chân chậm rãi nặng nề. Bắc Đường Diệu Nhật buông chén trà, nhìn ra cửa.

“Để ngài đợi lâu, tại hạ...” Người tới đang nói, bỗng nhiên thấy rõ mặt người đang ngồi trên ghế, không khỏi chấn động, đứng ngốc tại chỗ.

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, “Quân đại nhân, đã lâu không thấy.”

Người tới đúng là Quân Như Trúc năm trước rời đi kinh thành.

Nửa năm không thấy, gã tựa hồ có chút mập ra, trên mặt mập giả tạo, khí sắc hoàn hảo. Thấy Bắc Đường Diệu Nhật, gã hơi hoang mang, lui về sau từng bước, hai tay theo bản năng khép lại trước người, tựa hồ như muốn che dấu cái gì đó.

Bắc Đường Diệu Nhật theo động tác của gã mà hạ tầm mắt, thấy áo bông đầu xuân cũng không thể che lấp cái bụng, không khỏi cúi đầu thở dài, “Không cần giấu nữa, ta đều biết cả rồi.”

Sắc mặt Quân Như Trúc trong phút chốc trắng bệch, run giọng nói, “Vương gia...”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, trấn an nói, “Không cần khẩn trương. Hôm nay ta chỉ là cố nhân tới chơi, đến xem ngươi, không phải ý của hân.”

Quân Như Trúc vẫn cứng ngắc đứng tại chỗ.

Bắc Đường Diệu Nhật lại thở dài, coi như y mới là chủ nhân, ý bảo nói, “Lại đây ngồi đi.”

Quân Như Trúc ngậy người một lúc lâu mới chậm rãi đi lại đây, ở trước mặt y chậm rãi ngồi xuống.

Bắc Đường Diệu Nhật cẩn thận đánh giá gã một phen, nói, “Thân mình của ngươi... chắc đã được sáu tháng?”

Ngón tay Quân Như Trúc run rẩy.

Bắc Đường Diệu Nhật không thích quanh co lòng vòng, nhẹ giọng nói, “Ta biết, là hài tử của Diệu Huy.”

Sắc mặt Quân Như Trúc trắng bệch, gắt gao cắn chặt môi không nói.

Bắc Đường Diệu Nhật vẫn chậm rãi nói, “Ngươi tính toán thế nào?”

Quân Như Trúc bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm y, “Ngài tính thế nào?”

Bắc Đường Diệu Nhật không ngờ gã lại hỏi lại mình, không khỏi sửng sốt, dừng một chút mới nói, “Ngươi không nên hỏi ta. Việc này hân là nên do Diệu Huy quyết định.”

“Hân, hân...”

“Hân vẫn chưa biết.”

Quân Như Trúc rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu sờ sờ bụng mình. Cách cái bàn, Bắc Đường Diệu Nhật không thấy rõ thân hình của gã, nhưng thấy rõ khi gã nhìn đến bụng mình lại có tình cảm yêu thương hiện rõ trên mặt, trong lòng y không khỏi có chút cổ quái.

Ma Da thật sự là một dân tộc thần kỳ. Bọn họ dân tộc thần bí lưu lại từ thời thượng cổ, nghe nói do được thần linh chiếu cố nên nam nữ đều có thể thụ thai sinh tử (sinh con).

Mà kỳ diệu nhất là nam tử chỉ cần động tình sẽ thụ thai, nếu cùng với nam tử bình thường không yêu khác thì không có gì.

Vì mấy trăm năm nay, tộc nhân của dân tộc này không giống người thường mà đã bị một ít quý tộc vương thất khi dễ hãm hại, dần dần tuyệt tích ở Trung Nguyên. Nhưng kỳ thật bọn họ cũng không hoàn toàn biến mất mà là che dấu thân phận, tha hương khắp nơi, thậm chí chậm rãi thành lập một nơi thế ngoại đào nguyên cho chính bọn họ.

Cho tới hôm nay, người biết tới người Ma Da trên đời vô cùng ít ỏi, mà Bắc Đường Diệu Nhật sở dĩ biết chuyện bọn họ rõ ràng đến thế bởi y cũng là một người Ma Da.

Đường đường người thừa kế của Bắc Đường vương Đại Minh quốc lại là người Ma Da, nói vậy cũng đủ làm thế nhân khiếp sợ. Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, Bắc Đường Diệu Nhật là do một nam nhân Ma Da sinh ra. Cha ruột của y là Ngôn Phi Ly, hiện giờ ông và phụ vương Bắc Đường Ngạo của y đang ẩn cư tại Linh Ẩn cốc của tộc Ma Da, bởi vậy Bắc Đường Diệu Nhật cũng có chút quen thuộc với Linh Ẩn cốc.

Kỳ thật trước khi Quân Như Trúc nhập kinh, Bắc Đường Diệu Nhật chỉ thấy qua gã. Là do một năm trước khi y đi trong cốc ngẫu nhiên đi qua học đường của tộc nhân trên trấn, bên trong có hơn mười người, trong đó Quân Như Trúc mới mười bốn tuổi nhưng học thức tốt nhất, được phụ tử yêu thích. Lúc ấy Bắc Đường Diệu Nhật liền nghĩ, hài tử này nếu tương lai nhập kinh khảo học, nhất định có thể trúng cử.

Sau đó Quân Như Trúc quả nhiên đỗ Trạng Nguyên, phụ thân Bắc Đường Diệu Nhật – Ngôn Phi Ly – phi thường cao hứng, cố ý viết thư làm người mang đến kinh thành đưa cho y, nói y chiếu cố đến người này nhiều hơn một chút. Đó cũng là nguyên nhân tại sao Quân Như Trúc là người đầu tiên đến bái phỏng Bắc Đường Diệu Nhật sau khi kì thi kết thúc.

“Người không tính nói cho Diệu Huy chuyện của hài tử sao?” Bắc Đường Diệu Nhật nhìn về mặt gã, phỏng đoán.

Quân Như Trúc thấp giọng nói, “Ta còn chưa nghĩ tới.”

Bắc Đường Diệu Nhật cũng không ép, nói sang chuyện khác nói, “Người một người sống một mình nơi này cũng không phải cách, vẫn nên quay lại Diêu Kinh đi. Diệu Huy tinh thông y lý, để cho hắn...”

“Vương gia.” Quân Như Trúc thản nhiên đánh gãy lời y, “Như Trúc tuy rằng thân phận hèn mọn, nhưng cũng không muốn trèo cao. Đoan Vương gia đối với hài tử này, chỉ sợ sẽ không yêu thích.”

Bắc Đường Diệu Nhật có chút giật mình, “Vì sao ngươi lại nói như thế?”

Quân Như Trúc không trả lời, cũng không tự chủ nhớ lại ngày kia... Người cao quý mỹ diệu như phượng hoàng kiêu ngạo nằm trên người gã, giống như một hài tử cứ khóc mãi, miệng hoảng loạn gọi, “Diệu Nhật, Diệu Nhật, đừng rời khỏi ta... Trừ ngươi ra ta ai cũng không cần! Ai cũng không cần...” Thanh âm tuyệt vọng đau đớn kia, thần sắc si mê điên cuồng kia đều nói rằng tình cảm của hắn không thể chia sẻ cho bất cứ ai khác.

Quân Như Trúc là người Ma Da, đối với chuyện nam nam mến nhau cũng không xa lạ, cũng không bài xích, nhưng loại tình cảm loạn luân này vẫn làm gã thấy kinh sợ.

Gã vẫn biết Bắc Đường Diệu Huy có lòng nhưng gã vĩnh viễn không đoán được tâm tư luôn giấu sâu tận đáy lòng của người nọ – người tuấn mỹ cao quý trước mặt – Bắc Đường vương – thân ca ca của Bắc Đường Diệu Huy.

Nhưng những lời này gã không thể nói ra nên chỉ nói, “Đoan Vương gia đối với ta chỉ có tình bằng hữu, không có ý gì khác.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn gã, chậm rãi nói, “Nhưng ngươi có tình ý khác với hắn, nếu không hài tử này sao có thể có.”

Quân Như Trúc lại không phản ứng gì, chỉ có chút đăm chiêu thản nhiên nói, “Kỳ thật Đoan Vương gia... là một hài tử cô đơn.”

Hài tử cô đơn?

Bắc Đường Diệu Nhật không hiểu rõ lắm nhưng bị lời nói của gã làm ẩn ẩn ảy sinh một cảm giác khó chịu.

Đối mặt Quân Như Trúc tránh nặng tìm nhẹ, Bắc Đường Diệu Nhật cũng không muốn ép hỏi nhiều. Gã ở tiểu viện của Quân Như Trúc hơn nửa canh giờ, khi rời đi tâm tình có chút phức tạp.

Quân Như Trúc không chịu quay về Diệu Kinh, đối với chuyện của hài tử, hai người cũng không thương lượng thỏa đáng. Theo ý của Bắc Đường Diệu Nhật, hài tử là của Diệu Huy, đương nhiên phải thuộc về Đoan Vương phủ.

Bởi vì y biết, nếu không có lần ngoài ý muốn đó thì cả đời này có lẽ Bắc Đường Diệu Huy cũng sẽ không có con nối dòng của chính mình. Bởi vì dựa theo tính tình hắn, không có khả năng đi bính (chạm) nữ nhân, mà Diệu Nhật đương nhiên sẽ không vì hắn mà sinh nhi dục nữ.

Bắc Đường Diệu Nhật cũng không hy vọng sau này Bắc Đường Diệu Huy không người nối dõi. Y vốn định đưa Quân Như Trúc quay về kinh, cho dù có phải bất hòa với Huy nhi cũng có thể an bài tốt cho gã và hài tử. Nhưng khi trong đầu y nảy sinh ý niệm này lại khiến lòng y đau đến khó hiểu, tựa hồ không muốn hai

người kia thân cận lần nữa.

Cũng may Quân Như Trúc cự tuyệt đề nghị này. Nhưng nếu không để hài tử bên người thì y lại không làm được. Bởi vì chính y khi còn nhỏ từng bị phụ vương cố ý mang khỏi bên người phụ thân, nhiều năm sau mới có thể gặp lại. Y có thể hiểu được tâm trạng của phụ thân, bởi vậy suy bụng ta ra bụng người, y cũng không đành lòng làm chuyện tương tự như vậy với Quân Như Trúc. Nhưng nếu cứ như vậy thì hài tử sẽ biến thành một nan đề (vấn đề khó giải quyết).

Quân Như Trúc tuy tính tình ôn hòa nho nhã, nhưng trong cốt tủy lại có phần thanh cao và ngông nghênh của người đọc sách. Nếu gã không muốn buông hài tử, chỉ sợ...

Bắc Đường Diệu Nhật thở dài. Y không muốn làm Quân Như Trúc khó xử, cũng không nguyên lý quyền áp nhân, huống chi hắn không phải Bắc Đường Diệu Huy, không có tư cách nói chuyện, bởi vậy đành phải qua loa từ bỏ, chờ hài tử sinh ra lại nói sau.

Trước khi đi, Quân Như Trúc tiễn y tới cửa.

Lúc này mưa đã ngừng, Quân Như Trúc đứng ở nơi đó, nhẹ nhàng nói với Bắc Đường Diệu Nhật, “Vương gia, thỉnh ngài... Đối xử với hắn tốt một chút.”

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật khẽ động, ẩn ẩn cảm thấy đối phương tựa hồ phát hiện ra cái gì đó, thần nhiên nói, “Hắn là đệ đệ của bốn vương, bốn vương đương nhiên phải đối xử tốt với hắn. Một mình người ở chỗ này phải cẩn thận, có việc gì thì cho người đến Diêu Kinh tìm ta.”

“Vương gia, cảm ơn ngài, Như Trúc không dám nhận.” Quân Như Trúc mi mắt vi thùy (hạ mắt), thần sắc phức tạp.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy vẻ mặt gã, chỉ nói, “Trở về đi, bên ngoài lạnh lẽo. Cẩn thận... thân thể.” Nói xong cũng không quay đầu rời khỏi.

Quân Như Trúc cầm yêu bài trong tay do y đưa lại lúc gần đi, dựa vào cạnh cửa, nhìn bóng dáng càng lúc càng xa kia.

Cho dù là lúc sắc trời sáng trong sau cơn mưa, dáng người người nọ cũng phóng khoáng như đang đi trên đường lớn, kiên định, cao ngất như núi.

Người như vậy thì người khác sao có thể không ngưỡng mộ?

Quân Như Trúc nghĩ đến người chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến mình kinh diễm lại đau khổ vì phải yêu say đắm ca ca của mình, mà vị ca ca này của hắn cũng không phải người bình thường mà là Bắc Đường vương của Đại Minh quốc quyền cao chức trọng, hữu tình hữu nghĩa nhưng tâm cơ vô cùng thâm trầm.

Gã nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhìn miếng yêu bài trong tay. Có lẽ cuộc đời này của mình sẽ vĩnh viễn không có cơ hội sử dụng nó, nhưng phần tình nghĩa này cũng không thể không nhận.

Bắc Đường vương không cưỡng bách gã, không ép buộc gã nhưng điều y làm lại khiến người ta phải kinh ngạc: y lấy thân phận bằng hữu đi thăm hỏi gã. Tuy y chưa từng nói rằng hi vọng gã đem đưa nhỏ trong bụng lưu lại cho Bắc Đường Diệu Huy nhưng ý tứ trong đó không thể làm người ta cự tuyệt.

Quân Như Trúc thu lại yêu bài, xoay người trở về tiểu viện.*****

Cùng lúc đó, Diêu Kinh, trong cung.

“Gã không phải Dật nhi! Ta lặp lại lần nữa, gã không phải Dật nhi!” Khuôn mặt Triệu Thái hậu vốn được bảo kĩ càng, giờ đây lại có chút vằn vẹo, gân xanh trên trán nhảy lên.

Quốc cữu Triệu Tiền ngơ ngác ngồi ở ghế, không thể tin được, “Sao có thể? Thái hậu, ngài có phải hồ đồ rồi không?”

“Hồ đồ?” Triệu Thái hậu tiến lên từng bước, túm lấy vạt áo của đệ đệ ngu xuẩn, đem người nâng khỏi ghế, nổi giận mắng, “Người là đồ ngu xuẩn! Ta là mẫu thân của nó, người kia có phải thân nhi tử của ta hay không, chẳng lẽ ta lại không biết? Ta đã sớm hoài nghi rồi. Nếu không phải Hồng Châu lên vào phòng tắm, phát hiện gan bàn chân trái của gã không có vết hồng chí (nuốt ruồi màu đỏ) của Dật nhi thì sao ta có thể xác định như thế?”

“Này, này...” Quốc cữu bị chuyện bất khả tư nghị này làm cho hồ đồ, lắp bắp nói, “Nếu gã không phải Hoàng Thượng thì gã là ai? Hoàng Thượng ở đâu?”

“Ta không biết!” Triệu Thái hậu đã muốn phẫn nộ đến quên cả tự xưng ‘ai gia’. Bà cũng bị chuyện hôm qua xác định rõ làm chấn kinh rồi. “Ta muốn người đi điều tra rõ xem gia hỏa kia có thân phận gì, mau chóng tìm được Dật nhi của ta về đây! Nghe rõ rồi chứ?”

Mặt mày Triệu thái hậu tái nhợt. Hết thấy mọi chuyện của Triệu gia đều hiện ra trước mắt Thái hậu. Nếu không có Hoàng Thượng thì cũng sẽ không có Thái hậu! Đây không phải là chuyện lớn rồi sao?

Trong đầu Triệu Tiền bỗng hiện ra một ý nghĩ đáng sợ, liền hỏi Thái Hậu, “Nếu... nếu Hoàng Thượng đã mất thì sao?”

Bốp! Triệu Thái hậu hung hăng tát một cái trên mặt quốc cữu. “Người dám nguyên rửa con ta?”

“Tỷ tỷ!” Quốc cữu ôm mặt kêu lên sợ hãi.

“Ta nói cho người biết, bằng mọi cách phải tìm được hoàng nhi! Bất luận thế nào cũng phải tìm được hoàng

nhi của ta!” Lúc này Triệu Thái hậu đã từ một vị phu nhân biến thành một mẫu thân bình thường.

Thị nữ Hồng Châu bên người Triệu Thái hậu vẫn lẳng lặng đứng sau hai người. Tại mật thất này chỉ có ba người họ, hiển nhiên thân phận của Hồng Châu không chỉ là thị nữ đơn giản. Nàng nhẹ nhàng tiến lên từng bước, “Thái hậu, thỉnh ngài bình tĩnh một chút, việc quốc cữu nói có thể... không phải là không có khả năng.”

Triệu Thái hậu nghe thấy thị nữ tối tâm phúc của mình cũng nói thế, không khỏi giống như bọt khí, lập tức xẹp xuống.

“Không có khả năng...” Bà thì thào nói, “Bọn chúng nhất định đã đem hoàng nhi dấu đi... Bọn chúng nhất định đem hoàng nhi dấu đi...” Cho dù đây là ảo tưởng của chính mình nhưng bà cũng biết không thể tin được.

Hồng Châu vẫn nói, “Nô tỳ đã đi tìm tất cả mọi chỗ và mật đạo có thể giấu người trong hoàng thành nhưng đều không có tung tích của Hoàng Thượng. Mà hiện tại vị ‘Hoàng Thượng’ kia, bất luận là quốc sự hay hậu cung, đều không có chút sơ hở nào, lại có Lưu công công tại bên người, nói vậy...” Nàng là người thông minh nên cũng không thêm gì nữa, nhưng những người ở đây đều biết ý của nàng.

Triệu Tiễn lập tức xui lơ, giống như bị ý niệm trong đầu mình có thể trở thành sự thật mà dọa sợ. Sắc mặt Triệu Thái hậu cũng trắng bệch, lung lay sắp đổ.

Hồng Châu đỡ lấy bà, cảm thấy cả người bà đều run rẩy, thấp giọng nói, “Thái hậu, hiện tại chúng ta không chỉ có muốn nhanh chóng tìm được Hoàng Thượng, điều tra rõ thân phận của kẻ giả mạo kia mà còn phải sớm nghĩ đường lui hoàn hảo.”

Triệu Thái hậu có chút hoảng hốt, mờ mịt nói, “Đường lui? Cái gì đường lui?”

“Vạn nhất... Nô tỳ là nói vạn nhất. Vạn nhất Hoàng Thượng mất rồi, ngài và quốc cữu phải làm sao?”

Triệu Thái hậu đang bắt lấy tay nàng đột nhiên dùng sức, suy nghĩ lập tức điên đảo.

Bà tuy như một mẫu thân muốn bảo vệ nhi tử nhưng đồng thời bà cũng là nữ nhân có tham vọng. Làm một nữ nhân ở hậu cung đã hai mươi mấy năm, đối với quyền lực bà còn có khát vọng lớn hơn nhiều, lúc này tham vọng của bà đã chiến thắng sự quan tâm đối với nhi tử.

“Làm sao? Người nói chúng ta nên làm thế nào?”

Hồng Châu lẳng yên một lát, chậm rãi nói, “Nếu chúng ta tìm không thấy Hoàng Thượng, lại không thể vạch trần thân phận tên giả mạo kia thì cũng chỉ có thể phế gã đi!”

Hoàng thái hậu và quốc cữu lập tức trừng lớn mắt, nhìn người cung nữ có dung mạo bình thường này như đang nhìn quái vật.

“Người muốn ta... muốn ai gia, phé đi ‘thân nhi tử’ của mình?” Triệu Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói ba chữ cuối cùng, tựa hồ phải dùng khí lực rất lớn mới có thể nhổ ra.

“Phải phé hoàng đế, lập thái tử!”

“Thái tử? Làm sao có thái tử?” Nhi tử ham mê tranh giành kia của bà, bởi vì đam mê nữ sắc khiến thân thể mệt mỏi, hiện giờ đã đại hôn với hoàng hậu gần mười năm mà vẫn chưa có con. Thái hậu nhớ tới chuyện này liền cảm hận.

Hồng Châu nhắc nhở, “Thái hậu quên sao? Bảy năm trước có Vương tài nhân bị ngài trượng trách (phạt đánh bằng gậy) mà chết có để lại một vị hoàng tử.”

Triệu Thái hậu còn chưa nhớ thì quốc cữu đã nhớ đến việc này, thất thanh kêu lên, “Nhưng nó là ngốc tử a!”

Hồng Châu thản nhiên nói, “Ngốc tử thì thế nào? Chỉ cần là huyết mạch hoàng gia thì có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế được rồi. Chờ đến khi nó trưởng thành thì cho nó nạp tần phi; chỉ cần có thể sinh hạ hoàng tử bình thường khỏe mạnh thì nó liền vô dụng rồi.”

Triệu Thái hậu lúc này mới nhớ đến hoàng tôn kia. Trong cung này, ngoại trừ hai vị hoàng tử đã chết yếu kia của Hoàng Thượng thì chỉ có hoàng tử ngu ngốc nhưng lại sống bình yên đến tận bây giờ.

“Không tồi. Hồng Châu nói đúng! Hiện giờ hoàng thất hư không, chỉ cần kế thừa huyết mạch tiên hoàng thì cần gì phải quản nó có ngốc hay không. Chỉ cần có ai gia ở đây thì có thể để cho nó yên ổn ngồi trên long ỷ kia!”

Triệu Thái hậu đã khôi phục bộ dáng ung dung và trấn định của một Thái hậu. Hiểu rõ con đường sau này, sự lo lắng của bà đối với nhi tử cũng không cấp bách nữa. Bà bình tĩnh phân tích tình thế, “Triệu Tiên, người lập tức đi tìm Hoàng Thượng, thân phận của tên giả mạo kia. Nếu... thật sự tìm không thấy Hoàng Thượng, chúng ta liền trước lập, lập...”

“Trác, Ti Trác!” Hồng Châu kịp thời nhắc nhở Thái hậu tên của hoàng tôn ngốc nghếch kia

“Đúng! Lập Ti Trác làm thái tử, phé tên giả mạo kia đi!” Triệu Thái hậu hung hăng đập một chương trên bàn, trên mặt bà là hận ý đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đầu óc Triệu Tiên trung chuyển một vòng, cũng thấy đây là biện pháp tốt nhất.”Tỷ tỷ yên tâm, ta đi làm ngay.”

Hồng Châu nhìn bộ mặt dữ tợn của tỷ đệ hai người kia, hơi hạ mi mắt, đôi tay buông xuống bên người rụt lại vào tay áo.*****

Bắc Đường Diệu Huy gần đây có chút bực mình. Quay về Bắc Đường vương phủ không được, lẽ bộ lại vì chuyện lập thái tử mà vội vã không ngừng, căn bản không thời gian đi tìm đại ca. Hắn hồi phủ vài lần, đều bị Lăng tổng quản ngăn ở ngoài viện của đại ca, nói y không gặp khách.

Kỳ thật tám phần là y không ở nhà, không muốn cho người ta biết. Nhưng đáng lẽ chỉ là ngăn người ngoài, tại sao đến chính mình y cũng muốn lừa?

Bắc Đường Diệu Huy cảm thấy không vui, lại còn muốn ứng phó chuyện trên triều.

Nói đến cũng lạ, Hoàng Thượng lại phải lập nhi tử gốc ghéch bảy tuổi trong cung kia làm thái tử. Các đại thần cũng không đồng ý, ngay cả Bắc Đường vương vốn đang nhàn tản ở nhà cũng viết tấu phản đối, nhưng đây rõ ràng là ý của Thái hậu.

Tuy rằng Hoàng Thượng dường như cũng không vui nhưng vẫn hồ đồ đồng ý. Đến lúc này, điển nghi và tế thiên tế tổ lập thái tử dồn dập ào đến, lẽ bộ vốn thanh nhàn lập tức vội vàng vàng.

Một ngày này Bắc Đường Diệu Huy bớt thời giờ lại trở về vương phủ. Lần này Lăng tổng quản thật không ngăn cản nữa. Vừa vào đến viện đã thấy Bắc Đường Diệu Nhật xa xa đứng ở thủy đình giữa liên trì tại hậu viện, không biết suy nghĩ cái gì.

“Đại ca, ngươi đã về rồi.”

Hắn vừa nhìn thấy Bắc Đường Diệu Nhật, bất mãn đã tích lũy nhiều ngày nay lập tức bị vút lên chín tầng mây, trong lòng hắn chỉ còn lại nỗi nhớ tràn đầy. Hắn cao hứng phấn chấn chạy tới, gió mát ngày xuân phất lên phất dải (đỏ bó tóc), tôn thêm khuôn mặt hoa đào phỉm hồng.

Bắc Đường Diệu Nhật quay đầu lại nhìn hắn, bỗng nhiên cảm thấy ngẩn ngơ.

Hài tử đáng yêu như kim đồng bước ra từ trong tranh năm đó luôn dính bên người mình, nhu thuận nghe lời, từ lúc nào đã lớn đến thế? Đã sắp làm cha rồi.

Quan hệ huynh đệ của bọn họ từ lúc nào bắt đầu bị biến chất? Chính mình đối với hắn, là loại tâm tư gì?

“Đại ca, ngươi suy nghĩ cái gì vậy?”

Bắc Đường Diệu Nhật lấy lại tinh thần, nói, “Không có gì. Hôm nay sao lại đột nhiên đến đây? Lẽ bộ gần đây có phải rất bận rộn không?”

“Cũng vội đôi chút, bất quá khó được người hôm nay ở nhà, may mắn ta đến đây.” Bắc Đường Diệu Huy nhìn y, “Trước đó vài ngày người đã đi đâu vậy? Vì sao không nói với ta?”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, “Đi ra ngoài bàn chút chuyện thôi, không muốn cho người ta biết nên cũng không nói cho người.”

“Vậy thì cũng không cần phải lừa ta a, ta cũng sẽ không can thiệp đến chuyện của người mà.” Bắc Đường Diệu Huy nhún mày. Hắn đoán Bắc Đường Diệu Nhật có ít nhất hai tháng không ở trong kinh nhưng cũng không nói cho hắn một tiếng, cảm thấy không khỏi có chút mất mát.

Bắc Đường Diệu Nhật chuyển hướng đề tài, “Gần đây chuyện lập thái tử sao rồi?”

“Lễ bộ đã chuẩn bị ổn thỏa rồi.” Bắc Đường Diệu Huy nhìn y, lo lắng nói, “Đại ca, Hoàng Thượng, không, Thái hậu vì sao lại cấp bách muốn lập thái tử như vậy? Hải tử kia có khuyết điểm, Hoàng Thượng lại còn trẻ, theo lý thì không phải lo lắng mới đúng chứ, có phải...”

Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên nói, “Bà ta muốn lập thì lập. Không phải chuyện của ta.”

“Rốt cuộc người muốn làm gì?” Bắc Đường Diệu Huy vội la lên. Hắn thật sự lo lắng. Thái hậu lo lập thái tử, thực có thể là đã phát hiện ‘hoàng Thượng’ có vấn đề, vạn nhất bị bà ta phát hiện chân tướng có thể dẫn đến việc sao gia diệt tộc (tịch biên tài sản, giết cả họ).

Bắc Đường Diệu Nhật không đáp, ngược lại hỏi, “Huy nhi, cả đời này người có chí hướng gì?”

“Chí hướng?” Bắc Đường Diệu Huy sửng sốt, tinh tế nghĩ nghĩ, bỗng nhiên phát hiện mình từ nhỏ đến lớn ngoại trừ một lòng muốn hiểu được người trước mắt này, thật đúng là không có chí hướng gì khác.

Hắn từ nhỏ thân phận cao quý, cả đời ăn uống không lo. Theo y chế được tuy là sở trường của hắn nhưng cũng chỉ là sở thích mà thôi. Nếu cho hắn làm cái gì là ‘thiên hạ đệ nhất được sư’ thì hắn cũng chẳng thêm quan tâm.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hắn ngưng thần suy tư, không khỏi âm thầm thở dài, nói, “Chẳng lẽ người không muốn có sự nghiệp sao, đem chí khí nam nhi mà tự lập?”

Bắc Đường Diệu Huy khinh miệt cười, mỉa mai, “Thế nào là sự nghiệp nam nhi? Thế nào đem chí khí nam nhi mà tự lập? Chẳng lẽ địa vị bây giờ của ta còn chưa đủ cao? Chẳng lẽ ta còn cần quyền trọng? Thế đạo mình mình, tự hữu thiên ý (cuộc đời tầm tối mù mịt hay không đều do ý trời). Ta chỉ cầu chính mình cả đời thống khoái, bất chấp chuyện bên ngoài.”

Ánh mắt Bắc Đường Diệu Nhật nhún lại, thấp giọng nói, “Sư phụ người dạy người thế nào vậy hả?”

“Sư phụ chỉ dạy ta làm người làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm, những cái khác sẽ không gò bó ta.” Bắc Đường Diệu Huy nhớ tới sư phụ khác người kia của hắn, nhưng tận đáy lòng hắn thật sự kính sợ kính phục.

Kỳ thật lấy hiểu biết của Bắc Đường Diệu Nhật đối với đã sớm đoán được hắn sẽ đáp lại như thế. Bất quá nếu chỉ có vậy mà có thể buông tha thì đã không phải Bắc Đường Diệu Nhật.

“Huy nhi, nếu có một ngày ta hy vọng người công thành danh toại, có sự nghiệp vẻ vang thì người sẽ thế nào?” Khóe miệng Bắc Đường Diệu Nhật khẽ giương, như đang mỉm cười, con mắt tối đen thâm trầm nhìn hắn chằm chằm.

Trong lòng Bắc Đường Diệu Huy buồn bã, trên mặt lại xuân phong đái tiếu (cười như gió xuân), nghiêm túc nói, “Đại ca đã muốn thế thì ta tất sẽ không để người thất vọng.”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, đưa tay sờ đầu hắn vô cùng thân thiết.

Bắc Đường Diệu Huy thuận thế ngã vào lồng ngực y, ngón tay không khách khí xoa ngực y, cúi đầu nói, “Huy nhi rất nghe lời. Mặc kệ đại ca bảo ta làm cái gì, ta đều nguyện ý.”

“Ta biết.” Bắc Đường Diệu Nhật cúi đầu nhìn người trong ngực, vuốt ve mái tóc hắn, nhẹ nhàng hạ xuống nụ hôn trên trán hắn, ôn nhu nói, “Huy nhi là đệ đệ tốt của ta, đại ca yêu Huy nhi nhất.”

Bắc Đường Diệu Huy nhẹ nhàng cười, trở tay ôm chặt lấy y.

Đại ca, cho dù biết rõ người muốn lợi dụng ta, ta cũng nguyện ý. Cho dù người không ôn nhu như thế, ta cũng sẽ nghe lời.

Tuy rằng biết rõ Bắc Đường Diệu Nhật lợi dụng chỉ tâm, nhưng đối mặt với việc chủ động ôn nhu này của y, Bắc Đường Diệu Huy vẫn là vạn phần quý trọng.

“Đại ca, hôm nay ta không trở về phủ.” Bắc Đường Diệu Huy khẽ nhướng đôi mắt đẹp, mỉm cười ám muội nhìn y, ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng nói, “Lần trước người nói không có tâm trạng, không biết hôm nay thì thế nào?”

Đối mặt với sự khiêu khích lớn mật của hắn, Bắc Đường Diệu Nhật sửng sốt nhưng con ngươi đen lập tức trầm xuống, thấp giọng khàn khàn, “Hảo.”

Đại tổng quản Lăng Thanh của Bắc Đường vương phủ yên lặng nhìn hai bóng người tương y tương huê (cùng nắm tay nhau), cuối cùng biến mất ở cuối hoa viên, nhẹ nhàng thở dài.

12. Quyển 1 - Chương 11

Minh quốc Hồng Đổng mười lăm năm, những ghi chép lịch sử bí ẩn nhất, nhanh chóng nhất, cũng là thành công nhất đã oanh liệt triển khai một lần ‘mưa phản’. Đương nhiên, thời điểm âm mưu này bắt đầu, Minh quốc còn chưa có người nào ý thức được đây là lúc bắt đầu thay đổi triều đại.

Sau khi lập ngốc thái tử không lâu, Hoàng thái hậu và Hoàng Thượng bắt đầu có bất hòa lớn, chuyện từ hậu cung lan ra cũng liên lụy vô số đại thần. Đây là chuyện những năm gần đây chưa bao giờ xảy ra.

Đối với chuyện mẫu tử hoàng thượng bất hòa đã lâu, các đại thần cũng đã quen, nhưng đột nhiên bùng nổ gay gắt như thế cũng rất làm cho người ta kinh hãi bất an. Đầu tiên là Hoàng thái hậu trách cứ Hoàng Thượng trước đây trước hoàng minh thọ (đêm trước khi làm ma chay của vua) không trai giới cấm dục, thành tâm không đủ, làm cho đêm minh thọ (đêm trước khi làm ma) đó lãng tẩm tiên hoàng bị cháy lớn, thiêu rụi cả tiền điện.

Sau khi Hoàng Thượng oán khí bùng nổ, liên tiếp bãi miễn vài vị quyền thần có qun hệ thân thiết với Thái hậu Triệu gia. Hoàng thái hậu lại phẫn nộ, tức giận mắng Hoàng Thượng là người bất hiếu bất nhân, công bố ‘mười tội lớn’ của Hoàng Thượng, muốn phế gã lập hoàng thái tử đăng cơ.

Tin này làm triều đình như bùng nổ. Cho tới bây giờ chưa bao giờ nghe qua có Thái hậu muốn phế thân nhi tử của chính mình, lập tôn tử làm hoàng đế. Tuy rằng Cối đế trước kia từng có chuyện này nhưng cũng bởi vì Cối đế và Thái hậu đều không phải là thân sinh mẫu tử.

(Tần Cối: gian thần thời Nam Tống, Trung Quốc)

Chuyện âm ỉ này làm cả kinh thành không ai được yên, lo sợ kinh hoảng. Các đại thần đều cuống quýt, khuyên hoàng đế có, khuyên Thái hậu có, hỏi thăm tin tức có mà chậm chạp đợi thời cơ cũng có.

Ai ngờ rắc rối đó còn chưa được giải quyết thì đột nhiên lại truyền đến một tin tức chấn động hơn – Hoàng thượng bị cảm phong hàn sau một ngày nắng nóng, thân thể nhanh chóng suy yếu, không đến hai ngày đã chết bất đắc kỳ tử!

Cái chết này làm tất cả mọi người choáng váng. Hoàng Thượng tuy luôn hoang dâm vô độ, tuổi còn trẻ đã thân hư bất bổ (cơ thể suy nhược), nhưng dù sao cũng là người chưa tới ba mươi tuổi, sao có thể chỉ vì phong hàn mà đi? Có tin đồn nói là Hoàng thái hậu giết Hoàng Thượng bằng thuốc độc, nhưng hổ dữ còn không ăn thịt con, Hoàng thái hậu sẽ không tàn nhẫn như thế chứ?

Đang lúc lời đồn bay đầy trời thì Hoàng thái hậu đã đưa ngốc thái tử Ti Trác lên kế vị. Nhưng có hơn phân nửa đại thần đều thượng tấu phản đối.

Thái tử kế vị tuy là danh chính ngôn thuận, nhưng thái tử này là ngốc tử. Lúc trước lập thái tử, này các đại thần không lay chuyển được sự kiên trì của Thái hậu, Hoàng Thượng cũng ẩn ẩn ám chỉ chúng thần, đây chỉ là việc cần làm để trấn an mẫu hậu nhất thời, đợi sau này có tử tự (con nối dòng) khỏe mạnh đương nhiên phải thay đổi nhi tử trời sinh ngốc nghếch này. Thế là các đại thần phản đối mới có thể thỏa hiệp,

đồng ý tạm lập Ti Trác làm thái tử.

Nhưng ai có thể ngờ Hoàng Thượng anh niên tảo thế (chết khi còn trẻ)? Hoàng thất Minh quốc vốn chi phồn diệp mậu (cành nhiều lá tốt, ý chỉ đông con cháu), nhưng bởi vì thiên tai nhân họa (hạn của trời, họa của người), lại hỗn chiến nhiều năm với chư quốc, đến hai mươi năm trước chỉ còn sót lại Đông Dương thái tử và tiên hoàng là có quan hệ huyết thống trực hệ.

Nhưng Đông Dương thái tử lại chết bất đắc kỳ tử một cách khó hiểu, Đông cung đại hỏa (cháy lớn), cháy sạch đến thi cốt vô tồn (thi thể hài cốt cũng không còn). Tiên hoàng kế vị, vốn có bốn nhi tử (con trai), nhưng một đám đều trước chết non, chỉ để lại đương kim hoàng đế Ti Hồng Dật.

Mà Ti Hồng Dật so với lão tử (cha) già càng không bằng, hiện giờ nhưng lại chỉ để lại một nhi tử ngốc nghếch.

Nếu thực để ngốc thái tử này kế vị, triều đình chắc chắn bị Triệu Thái hậu thao túng. Ngoại thích đương triều (họ bên ngoại (ý chỉ họ của thái hậu, hoàng hậu...) nắm quyền) vốn là tối kỵ qua các triều đại, Triệu gia đã quyền khuynh triều dã (vua và dân) mười mấy năm, nếu còn tiếp tục như thế sẽ làm hại đến căn cơ của quốc gia.

Thế là thanh lưu phái (phái trong sạch, không nghiêng về ai) và bảo hoàng phái (phái bảo vệ quyền lợi và huyết mạch của vua) kiên định đứng đầu phản đối Triệu gia, hy vọng Hoàng thái hậu có thể phế thái tử, lập thái tử theo đúng ý chỉ trung trạch hiền (người tài giỏi phù hợp) của hoàng thất. Nhưng những chi bên không phải huyết thống quá xa thì cũng đã thông hôn với Bắc Quyết, Tây Ô, khiến cho huyết mạch bị pha tạp rất nhiều.

Nói đến này chuyện cùng ngoại tộc thông hôn, là do một thế hệ Bắc Đường vương Bắc Đường Ngạc bình định thiên hạ hậu, vì để tiếp nhận trăm tộc mà định ra quốc sách này. Dù sao năm đó chư quốc hỗn chiến, quanh Minh quốc có rất nhiều tiểu quốc là dân tộc khác, đến nay bọn họ vẫn còn thế lực tương đương như trước. Thế là để trấn an họ, bắt đầu từ hoàng tộc thông hôn với dị tộc nên cả nước lúc này mới được dung hợp và phồn vinh.

Nhưng hiện tại lại làm cho các đại thần trong triều phi thường đau đầu. Vừa không muốn cho ngốc thái tử kế vị làm thế lực của Triệu thị càng lớn thêm, vừa không muốn một hoàng đế không có huyết thống không tinh khiết. Thật đúng là khó xử!

Đang lúc này thì trong kinh âm thầm truyền ra một lời đồn đãi kinh tâm động phách – đương kim Đoan thân vương Bắc Đường Diệu Huy, là di cô (con mồ côi) của Đông Dương thái tử tiền triều, là huyết mạch duy nhất còn lưu lại của Đông Dương thái tử cùng với ái phi Sở Thanh Phi.

Kỳ thật loại lời đồn này sớm đã có điềm báo trước. Dù sao khuôn mặt kia của Bắc Đường Diệu Huy, phàm là cự thần năm đó đã từng gặp qua Thanh Phi đều âm thầm dự đoán được. Hơn nữa niên kỷ càng dài, hẳn không chỉ càng ngày càng giống Thanh Phi, còn ẩn ẩn kế thừa ba phần bộ dạng của Đông Dương thái tử.

Hơn nữa đời trước Bắc Đường vương Bắc Đường Ngạc và Đông Dương thái tử là biểu huynh đệ (anh em

bên họ mẹ), luôn luôn giao hảo, Đông Dương thái tử gặp chuyện không may khi ông đang lưu lại ở phụ cận Diêu Kinh. Lấy thế lực của Bắc Đường vương khi đó, đúng lúc cứu được thái tử di cô (con mồ côi của thái tử) cũng không có gì là lạ.

Lời đồn này càng truyền càng thịnh (mạnh mẽ, rộng rãi). Triệu Thái hậu đương nhiên cũng có nghe thấy, càng hoang mang lúng túng hơn, nhưng bà cố tình không để ý sự phản đối của mọi người, dưới sự hỗ trợ của Triệu thị, mười ngày sau khi hạ táng hoàng đế đã cho Ti Trác đăng cơ. Nhưng đúng vào lúc này, tam triều nguyên lão của Minh quốc đã từ quan quy ẩn – lão Thừa tướng Vương Hi – đột nhiên xuất hiện ở Diêu Kinh.

Chuyện ông đột nhiên đến đây như một tường hý kịch. Nhiều môn hạ của Vương Hi đứng trên đại điện chứng minh Bắc Đường Diệu Huy là thân sinh nhi tử của Đông Dương thái tử, cũng xuất ra chứng vật chứng minh khi đó Bắc Đường Diệu Huy được cứu ra, yêu cầu mọi người phò trợ huyết thống chính thống của hoàng thất.

Mà nhất phẩm võ quan Úc Phi Khanh – tổng binh Đại thống lĩnh của kinh kì (kinh đô và vùng lân cận) – cũng đồng thời đưa ra tín thư do chính tay Bắc Đường vương đời trước – Bắc Đường Ngạo – viết, nói rằng Bắc Đường Diệu Huy không phải thân tử (con ruột) của ông, mà là năm đó ông cứu được nhi tử của Ti Đông Dương trong biến loạn tại Đông cung ngày ấy, nguyên danh của Bắc Đường Diệu Huy là Ti Diệu Huy.

Một trận sóng to gió lớn nhất này thời làm Triệu Thái hậu bị kích động đến thương bạch dục quyết (tái nhợt hôn mê). Triều đình đại loạn.

Chỉ có Lễ bộ Thượng thư tam phẩm Bắc Đường Diệu Huy một người mặt không chút thay đổi đứng bên sườn đại điện, tuy phần đông ánh mắt đều phóng về phía hắn nhưng hắn lại đứng một bên như việc đó không liên quan đến mình, cúi thấp đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Lúc tan triều, mọi người nhìn đều hắn bằng ánh mắt hết sức cổ quái. Lão Thừa tướng có rất nhiều môn sinh, Úc tướng quân lại thống lĩnh kinh kì (kinh đô và vùng lân cận), nắm giữ mười vạn trọng binh; có hai người này ủng hộ, với thế lực Triệu gia cũng tạm thời không cần lo ngại.

Huống chi vẫn còn vị hoàng đế ‘nhàn trí’ ở nhà – Bắc Đường vương Bắc Đường Diệu Nhật.

Tuy rằng y và phụ vương y không ra mặt nhưng Minh quốc ai chẳng biết phần lớn thiên hạ này đều là do Bắc Đường gia gây dựng được. Lão Bắc Đường vương mở mang bờ cõi, kiến công lập nghiệp, hiện Bắc Đường vương cũng cố căn cơ, thế lực sâu rộng.

Những người này và thế lực lại ở cùng một chỗ, há có thể không để Triệu gia lung lay sắp đổ?*****

Tan triều trở lại Doan Vương phủ, tiếp nhận chén trà do Lâm tổng quản đưa qua, Bắc Đường Diệu Huy nhấp hai ngụm, bỗng nhiên âm thầm cười, “Hôm nay thật sự là màn kịch hay. Không biết vị huynh trưởng kia của ta phải an bài bao lâu.”

Lâm tổng quản cúi đầu nói, “Úc tướng quân là người của lão Bắc Đường vương, bất quá Vương thừa tướng cũng là rường cột trong triều, là người đứng đầu thanh lưu phái. Năm đó ông đã từng là thái phó của Đông Dương thái tử, Nói đến cùng... vẫn là người của Vương gia ngài.”

“Người của ta sao?” Đôi mắt hoa đào của Bắc Đường Diệu Huy mị mị, nhớ tới lão giả có gương mặt đầy nếp nhăn nhưng ánh mắt lại sắc bén vô cùng kia, lúc tan triều đứng ở cửa cung nhìn hắn với con mắt ước ướn.

“Đông Dương thái tử...” Tinh thần hắn có chút hoảng hốt, thì thào cái tên quen thuộc nhưng xa lạ này, bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, “Gần đây Bắc Đường vương bên kia không có chuyện gì chứ?”

Từ ngày ấy sau khi cùng Bắc Đường Diệu Nhật ôn tồn, phong vân ở Diêu Kinh đột nhiên nổi lên, hai người vốn cố kỵ nhiều thứ nhưng vẫn ngầm hạn chế lẫn nhau. Thậm chí lén trao đổi cũng rất ít.

“Bắc Đường vương bên kia không tin tức gì. Bất quá...”

“Àn?”

Lâm tổng quản nhìn chủ tử liếc mắt một cái, nói, “Nghe nói trong vương phủ Bắc Đường gần đây có thêm một anh nhi (trẻ sơ sinh).”

“Anh nhi?”

“Vâng. Cũng không biết là hài tử của ai, trước đó vài ngày đột nhiên xuất hiện ở trong vương phủ, nghe nói Bắc Đường vương vô cùng yêu thương. Có hạ nhân nói...” Lâm tổng quản lại chần chờ dừng lại, ngầm nhìn về mặt Vương gia nhà mình.

“Nói cái gì?” Bắc Đường Diệu Huy đưa trà lên, chậm rãi uống một ngụm.

“Nói... Là tư sinh tử (con riêng) bên ngoài của Bắc Đường vương.”

Sắc mặt Bắc Đường Diệu Huy có chút tái nhợt, khóe miệng lại gợi ra nụ cười tựa tiểu phi tiểu, nhẹ nhàng nói, “Thực thú vị.”

“Vương gia...”

Bắc Đường Diệu Huy thần nhiên nói, “Đã biết. Hiện tại tin đồn rất nhanh, người nên chú ý một chút chuyện trên triều.”

“Vâng.” Lâm tổng quản trầm ngâm một lát, lại nói, “Vương gia, mấy ngày gần đây ngài có tính quay về Bắc Đường vương phủ không?”

“Àn?” Lúc này về nhà? Quần gia vốn khôn khéo này của hắn có phải già rồi nên hồ đồ không?

Lâm tổng quản nói, “Lúc này đúng là thời buổi rối loạn, lão nô sợ có người gây bất lợi với Vương gia. Đoan Vương phủ tuy cũng có thị vệ hộ viện, nhưng...”

Bắc Đường Diệu Huy đánh gãy lời ông, “Không được. Đang lúc rối loạn thế này, ta tuyệt đối không thể gây thêm phiền toái cho đại ca nữa!”*****

Đêm khuya, bên ngoài Bắc Đường vương phủ có một bóng đen bỗng nhiên vút vào từ tường ngoài, đúng lúc thị vệ tuần tra thay ca. Thân ảnh kia không chút do dự, thật cẩn thận tránh né thị vệ, chạy vào viện của Bắc Đường Diệu Nhật.

Vào nội viện nhưng không có ám vệ xuất hiện, người nọ không khỏi âm thầm nhíu nhíu mày. Hắn đang muốn lên vào chính ốc, bỗng nhiên nghe thấy trong phòng bên cạnh truyền đến tiếng khóc nỉ non của trẻ con.

Hắn sững sốt, thay đổi chủ ý, đi vào gian phòng ngoài kia, nhìn trộm từ cửa sổ, thấy Bắc Đường Diệu Nhật ôm một anh nhi, cúi đầu dỗ dành, một phụ nhân nhìn như nhũ mẫu khoan tay đứng một bên.

“Nga, nga... Tiểu bảo bối xảy ra chuyện gì? Vì sao còn không ngủ a? Có phải bụng lại đói không?” Thanh âm của Bắc Đường Diệu Nhật vô cùng thấp trầm ôn nhu, vẻ mặt lộ vẻ sủng nịch, làm cho người ngoài cửa sổ kia cảm thấy vô cùng xa lạ.

“Vương gia, để đó cho nô tì đi. Tiểu công tử chắc là đói bụng rồi.” Phụ nhân kia thấy Vương gia dỗ một lúc lâu mà hài tử vẫn oa oa khóc không ngừng, may mà Vương gia tính tình tốt, vẫn nhân nại ôm lấy nó. Trong phủ từ dưới lên trên đều nói hài tử này là tư sinh tử của Vương gia, có lẽ thực sự có lý do chính đáng.

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Sao vậy? Không phải mới vừa mới cho ăn sao? Sao lại mau đói bụng như thế?”

Phụ nhân hé miệng cười, “Vương gia có điều không biết, tiểu hài tử đều là như vậy đó. Ăn nhiều mới có thể lớn lên khỏe mạnh, nói lên rằng thân thể công tử rất tốt, có phúc khí.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe xong lời này, tựa hồ thật cao hứng, liền đem hài tử đưa cho nhũ mẫu, “Vậy người cho ăn đi. Ăn no nó sẽ ngủ.”

Phụ nhân cười nói, “Vương gia thật có bộ dáng có kinh nghiệm a.”

Bắc Đường Diệu Nhật ha ha cười, rời khỏi phòng.

Y trở lại phòng ngủ của mình, đi vào liền thấy hắc y nhân kia đang ngồi ở đầu giường y, cũng không giạt mình, chỉ mỉm cười nói, “Mấy ngày nay trên triều thế nào?”

Người nọ trầm trầm nói, “Lâu lắm không gặp nhau mà câu đầu tiên của người khi thấy ta là câu này đó hả?”

Bắc Đường Diệu Nhật lấy khăn che mặt của hắn ra, “Vào được đến đây thì còn che làm gì.”

Bắc Đường Diệu Huy biết y nhất định là cho ám vệ rút lui hết, bằng không chính mình sẽ không dễ dàng ản vào như thế, thấp giọng nói, “Người sớm biết rằng đêm nay ta sẽ đến?”

“Ân.”

“Chuyện trên triều kia người đều đã biết, còn hỏi ta làm gì.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe ra tâm tình hắn đang hờn giận, cười nói, “Người không có gì muốn hỏi ta sao?”

Bắc Đường Diệu Huy giương mắt nhìn y, mặt không chút thay đổi, “Hỏi cái gì? Thân thể của ta? Sự sắp xếp của người? Hay là lúc nào cho ta đăng cơ, đại xá thiên hạ?”

Bắc Đường Diệu Nhật nhú mày, “Người không muốn biết sao?”

“Không muốn. Kỳ thật điều ta muốn hỏi nhất là anh nhi ở cách vách kia kia.” Bắc Đường Diệu Huy nhìn thẳng y, “Anh nhi kia là ai? Sao lại ở đây?”

Bắc Đường Diệu Nhật nhú nhú mày, “Huy nhi, người không lo đến chính sự một chút nào sao?”

“Chính sự?” Bắc Đường Diệu Huy cười nhạo một tiếng, “Đó là chính sự của người, không phải của ta. Ta muốn biết anh nhi cách vách kia là dã loại của ai.”

“Huy nhi!” Bắc Đường Diệu Nhật giận đến sắc mặt đều thay đổi.

Kỳ thật Bắc Đường Diệu Huy hôm nay trộm vào phủ là muốn cùng y thương nghị việc trên triều gần đây, nhưng vừa rồi hắn thấy tình cảm sủng ái của y đối với anh nhi kia, lại nhớ đến lời đồn trong phủ làm hắn không khỏi muốn thử y một chút. Ai ngờ vừa nhẹ nhàng hỏi một câu đã gặp phản ứng gay gắt của Bắc Đường Diệu Nhật như vậy, không khỏi làm tâm hắn lạnh đi.

“Anh nhi kia thật sự là hài tử của người?”

“Thì sao?” Bắc Đường Diệu Nhật bị hắn dùng từ ‘dã loại’ kia liền thấy tức giận, ngữ khí cũng trầm xuống.

Sắc mặt Bắc Đường Diệu Huy tái nhợt, chậm rãi đứng lên, chăm chăm nhìn y gần từng chữ, “Thật sự là

hài tử của người?”

Bắc Đường Diệu Nhật nhất thời không nói gì, trầm ngâm một lát, đang muốn mở miệng, lại bị hấn đánh gãy. “Hào! Hào!” Bắc Đường Diệu Huy gật đầu, nhẹ giọng nói, “Bản lĩnh của đại ca thật tốt, là ta quá ngây thơ rồi.”

“Huy nhi...”

“Không cần phải nói, ta đều hiểu được.” Mặt Bắc Đường Diệu Huy không chút thay đổi, “Mấy ngày nay nơi ở của ta không yên ổn, mong đại ca niệm tình huynh đệ trước kia, có ta nhiều nhiều ám vệ một chút.”

“Người yên tâm, điểm này ta sớm an bài rồi. Huy nhi...”

Bắc Đường Diệu Huy lại chặn đứng y, “Nói vậy trong cung và trong triều đại ca cũng đều có an bài rồi thì ta cũng không cần nhúng tay nữa, miễn cho không biết tình hình lại xung đột với kế hoạch của người. Có chuyện gì thì người phải ám vệ cho ta biết, ta sẽ hảo hảo phối hợp.”

“Ân.” Bắc Đường Diệu Nhật nghe hấn nói đến chính sự liền đồng ý, thuận tiện nói cho hấn nên chú ý cái gì.

Hai người nói xong chính sự, Bắc Đường Diệu Nhật còn muốn tìm cơ hội đem hiểu lầm vừa rồi giải thích rõ ràng, đã thấy Bắc Đường Diệu Huy một lần nữa đội khăn che mặt, đi ra ngoài cửa.

“Đêm đã khuya, ta về trước, sự tình sẽ làm theo lời đại ca.”

“Huy nhi.” Bắc Đường Diệu Nhật muốn gọi hấn lại, đã thấy hấn muốn đẩy cửa ra ngoài, chần chờ một chút, đành phải thôi.

Nhìn thân ảnh Bắc Đường Diệu Huy lộ vẻ gầy yếu biến mất ở ngoài tường, Bắc Đường Diệu Nhật có chút ngẩn người.

Hài tử kia... là do Quân Như Trúc nửa tháng cho ám vệ mang về vương phủ. Bên trong cường bảo (cái địu bọc trẻ con) của hài tử, ngoài yêu bài y lưu lại lúc trước còn có một phong thư do chính tay Quân Như Trúc viết.

Trong thư chỉ có vài câu ít ỏi. Nói gã trái lo phải nghĩ, cảm thấy hài tử cần phải nhận tổ quy tông, cho nên phó thác cho Bắc Đường Diệu Nhật nuôi nấng, đợi đến khi trưởng thành thì sẽ nói lại cho Bắc Đường Diệu Huy.

Am vệ mang hài tử về báo lại, nói Quân Như Trúc bởi vì sinh non trước một tháng nên hài tử gầy yếu, mấy tháng này phải thỉnh vài vị đại phu, thật vất vả mới giữ lại được.

Bắc Đường Diệu Nhật ảm ảm đoán, có phải Quân Như Trúc sợ chính mình không thể chăm sóc chu đáo cho hài tử nên mới nhịn đau đưa về đây không? Nhưng khi nghĩ đến ngay từ đầu gã đã không đặt tên cho hài tử, nói vậy có phải ngay từ đầu đã có ý cho nó nhận tổ quy tông không?

Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật dù sao cũng không phải thân sinh phụ thân của hài tử, quyền lợi này của Diệu Huy y không thể cướp đoạt, bởi vậy vẫn luôn kéo dài không quyết.

Mặt khác nghĩ đến việc bây giờ Bắc Đường Diệu Huy không hiểu rõ chuyện này, hơn nữa lấy tính tình hẩn có thể đoán được hẩn cũng không chấp nhận. Huống chi lúc này lại là lúc vô cùng đặc biệt, hẩn đã bị mình đưa lên nơi đầu sóng ngọn gió của việc tranh quyền đoạt vị, vạn nhất có sai lầm gì cũng không thể làm cả tiểu sinh mệnh non nớt này bị cuốn vào trong.

Cho nên Bắc Đường Diệu Nhật im lặng không nói, không đem chuyện hài tử nói cho hẩn, ai ngờ lại bị hẩn hiểu lầm, không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây.

Cũng may sau khi Bắc Đường Diệu Huy trở về vẫn thường lui tới, cũng không có làm chuyện gì kịch liệt. Nhưng Đoan Vương phủ bị hai lần bị thích khách tập kích và ám sát nhưng đều bị thị vệ và ám vệ do Bắc Đường Diệu Nhật phái tới ngăn chặn được.*****

Mùa thu năm đó, sau khi trải qua hơn nửa tháng rối ren hỗn loạn đến kinh tâm động phách, Bắc Đường Diệu Huy cuối cùng đã giành được thắng lợi trong trận cung đấu; được sự phò trợ của Vương lão thừa tướng, Ưc tướng quân cùng với Bắc Đường vương đã phế bỏ ngốc thái tử, chứng minh thân phận của mình, đi lên ngôi vị hoàng đế. Đây là cuộc ‘mưu phản’ thành công nhất, quang minh nhất trong lịch sử Minh quốc mấy trăm năm.

Bắc Đường Diệu Huy khôi phục thân phận vốn có của hẩn – nhi tử của Đông Dương thái tử, Ti Diệu Huy.

Triệu Thái hậu được suy tôn Thái hoàng thái hậu, thế lực Triệu gia bị Bắc Đường vương lấy tốc độ sét đánh đánh tan.

Ngốc thái tử Ti Trác được phong làm Ứng vương, đặc biệt cho phép tiếp tục ở lại trong cung, do Thái hoàng thái hậu nuôi nấng. Ai ngờ Triệu Thái hậu mất thấy đại thế đã mất, từ nay về sau sẽ không còn chỗ dựa trong cung nữa, giận dữ treo cổ tự tử, đỡ cho Ti Diệu Huy phải động thủ với bà.

Lúc này đại điển đăng cơ đã chấm dứt, Ti Diệu Huy một thân kim ti bàn tú long bào (long bào bằng lụa vàng), cùng Bắc Đường Diệu Nhật ngồi đối diện ở Vĩnh Hòa điện.

“Đại ca, hôm nay ta... Trẫm thuận lợi đăng cơ, người cao hứng không?”

“Bệ hạ là chân long thiên tử, đương nhiên là nên quang vinh đăng đại bảo (vinh quang lên ngôi hoàng đế), thần đương nhiên là cao hứng.”

Ti Diệu Huy cũng không sinh khí, cười dài nói, “Sao lại bày ra cái bộ dạng thần tử vậy? Chúng ta không đến nỗi xa lạ như thế chứ.”

“Quân thần hữu biệt, đây là quy củ.”

“Đại ca...” Ti Diệu Huy làm nũng gọi một tiếng.

Bắc Đường Diệu Nhật nở nụ cười, “Ta nghĩ ngươi còn sinh khí chứ.”

Ti Diệu Huy tự mình đứng dậy châm rượu cho y, giơ lên trước mặt y nói, “Ta đối với đại ca chưa từng thực sự tức giận. Chén rượu này là ta kính ngươi, mấy ngày nay ngươi đã vất vả rồi.”

Bắc Đường Diệu Nhật cười cười tiếp nhận, “Hoàng Thượng khách khí rồi. Đừng có ‘ta’ với ‘ta’ nữa, phải nhớ thân phận của mình.”

“Ừ, trẫm đã biết.” Ti Diệu Huy dị thường nghe lời, uống cạn chén rượu của mình rồi mới cười cười nhìn y.

Nếu là bình thường, Bắc Đường Diệu Nhật có thể sẽ phát hiện chút khác thường, nhưng hôm nay không giống ngày thường, y nhìn đệ đệ yêu quý đang ngồi trên ngôi vị hoàng đế, tâm nguyện được đền bù, tâm tình tốt lắm, liền nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Ti Diệu Huy xem ra cũng vô cùng cao hứng, mình hoàng bào mặc trên người hần phi thường vừa người, thần thái hào hứng phấn chấn, không chỉ có toát ra sự ung dung hoa lệ của bậc đế vương mà còn có một chút phong lưu mị thái ẩn hàm.

Hần càng không ngừng châm rượu cho Bắc Đường Diệu Nhật. Hai người lại uống hết mấy chén, đến khi Bắc Đường Diệu Nhật phải khước từ, “Vừa rồi lúc đại yển đã uống nhiều rồi. Ngươi vừa mới đăng cơ, ngày mai còn phải vào triều, nên uống ít một chút.”

“Sao vậy? Đại ca còn sợ trẫm không có giải tửu được (thuốc giải rượu) sao?” Ti Diệu Huy nhẹ nhàng cười, lại châm thêm một ly cho y, “Sau này trẫm ở trong cung này, vô cùng tịch mịch, uống rượu cũng không có ai bồi. Đại ca cần phải bồi trẫm nhiều nhiều a.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe hần nói có phần buồn bã, lại nghĩ đến tính tình vốn phong lưu của hần, sau này phải vĩnh viễn ở lại trong thâm cung này, trong lòng không khỏi có chút áy náy và không muốn, nhưng vẫn phải cố lắc đầu, “Ta là ngoại thân, không thể thường xuyên tiến cung.”

Ti Diệu Huy cứng đờ, mạnh mẽ ép ra nụ cười nói, “Đại ca, trẫm mới vừa làm hoàng đế nên ngươi không nghe trẫm sao? Lại nói ngươi là huynh trưởng của trẫm, sao không thể tới? Chỉ cần trẫm cho ngươi thường lưu trong cung là được.”

Bắc Đường Diệu Nhật bật cười, “Cho dù ta là huynh trưởng của ngươi thì cũng không phải lý do hợp lý. Huống chi quan hệ của hai người chúng ta đã khác lúc trước; trong mắt người khác Bắc Đường gia ta đã quyền thế ngập trời nên càng phải cẩn thận khiêm tốn, miễn miệng lưỡi thiên hạ nói lung tung.”

Ti Diệu Huy thản nhiên nói, “Đại ca để ý đến thanh danh và địa vị Bắc Đường gia đến thế sao?”

Bắc Đường Diệu Nhật lơ đãng nói, “Đương nhiên. Ta cũng chỉ muốn tốt cho ngươi thôi.”

Ti Diệu Huy bỗng nhẹ nhàng cười, chân mày lưu chuyển, liếc mắt yêu mị nhưng con ngươi lại ẩn ẩn sắc lạnh.

“May mà trẫm đã sớm nghĩ đến, để lại đường lui.”

Bắc Đường Diệu Nhật ngạc nhiên, “Cái gì là đường lui?”

Ti Diệu Huy cúi đầu cười, đi đến bên người y, bỗng nhiên duỗi tay ra, xoay người ôm y từ phía sau.

“Làm gì vậy?” Bắc Đường Diệu Nhật không rõ nên kéo kéo tay hắn nói, “Đừng nháo. Trong cung không thể so với trong phủ. Ngươi đã là hoàng đế, phải...”

“Đại ca.” Ti Diệu Huy cúi đầu đánh gãy lời y, đôi môi đỏ mọng dán vào bên tai y, lệ mâu híp lại, “Ngươi không phát hiện trên người có cái gì không thích hợp sao?”

Bắc Đường Diệu Nhật rung mình, âm thầm đề phòng, trên mặt lại cười nói, “Ngươi lại kê đơn ta?”

“Ha hã, không tồi. Đại ca đoán thử xem đó là được gì?”

Bắc Đường Diệu Nhật điều tức hơi thở, lại phát giác không có chút dấu hiệu của nội lực lưu chuyển, không khỏi lấp bắp kinh hãi nhưng vẫn bất động thanh sắc, “Ngươi hạ tán công hương với ta?”

“Cái loại được hạ cấp này sao làm sao đáng cho trẫm để trong mắt.” Ti Diệu Huy cúi đầu cười, kề sát trên người y, đôi môi chứa tình sắc ám muội mà lướt nhẹ lên vành tai và cổ y. “Đại ca, hôm nay là ngày đầu tiên trẫm quang vinh đăng đại bảo, trẫm nên hảo hảo cảm tạ ngươi mới phải.”

“Huy nhi...” Bắc Đường Diệu Nhật cảm thấy hơi kinh hãi, không biết hắn muốn làm cái gì.

Nếu là tán công hương thì y còn có biện pháp đối phó, nhưng Diệu Huy nếu biết nội lực y thâm hậu, loại được dùng đương nhiên không thể tầm thường. Tuy cung nhân đều bị đuổi ra ngoài điện nhưng nơi này dù sao cũng không phải Bắc Đường vương phủ, sao có thể để hắn làm bừa.

“Lúc này đại ca không nên gọi trẫm là Hoàng Thượng. Như thế cũng tốt, trẫm vốn cũng không muốn làm hoàng đế gì cả, trẫm chỉ muốn làm Huy nhi của ngươi.” Ti Diệu Huy cười đến vui vẻ, bỗng nhiên đưa hai tay ra ôm lấy Bắc Đường Diệu Nhật, đi về phòng ngủ phía sau.

“Huy nhi!” Bắc Đường Diệu Nhật quát chói tai, muốn ngăn hấn lại nhưng phát giác cả người mình vô lực, trong cơ thể khô nóng. Dường như... Dường như giống lúc bị hấn kê đơn mười năm trước.

Y không khỏi cả giận, “Sao ngươi lại làm chuyện hồ đồ này? Hôm nay là ngày đầu tiên ngươi đăng cơ a!”

Ti Diệu Huy không thèm quan tâm, đưa y ném lên giường, thoải mái cởi áo tháo đai lưng. “Thì sao?! Đại ca, sau này ngươi cũng đừng làm Bắc Đường vương nữa, làm hoàng hậu của trẫm luôn đi.”

“Hỗn trưởng!” Bắc Đường Diệu Nhật tức giận đến khuôn mặt tuần tú đỏ bừng. Y không phải lần đầu tiên bị đệ đệ bốc đồng này kê đơn nhưng chưa bao giờ tức giận như hôm nay.

“Đại ca nếu không cao hứng thì trẫm cũng có thể làm vương phi của đại ca a.” Ti Diệu Huy nhẹ nhàng cười, cởi hoàng bào, lộ ra dáng người thon dài duyên dáng. Hấn chậm rãi nâng ngón tay thon dài như bạch ngọc lên, ngón giữa khẽ búng, một tầng khói nhẹ hạ xuống.

Bắc Đường Diệu Nhật mất hết nội lực, chỉ cảm thấy trên mặt có một làn khói thơm, ý thức nhất thời mơ hồ.

Y cố tỉnh táo, ẩn ẩn nghe thấy Diệu Huy ghé vào lỗ tai y nói, “Vô luận như thế nào, ngươi đều phải ở lại bên người ta. Đại ca nếu vô lực thì cứ để đệ đệ tới hầu hạ ngài, nhất định nhất định cho ngươi...”

Lời sau đó cũng không thể nghe rõ ràng nữa. Bắc Đường Diệu Nhật mông lung nhắm mắt lại, ý thức cuối cùng là thân thể cực nóng của mình bị người nọ chặt chẽ ôm lấy...

HẾT CHƯƠNG 11

HẾT THƯỢNG BỘ

13. Quyển 2 - Chương 12-1: Văn Ân

Tranh quyền đoạt vị nơi đầu sóng ngọn gió,

Hấn thành Ti Diệu Huy.

Ngôi vị hoàng đế lạnh như băng mà nặng nề, cung điện buồn chán mà tịch mịch,

Tự dưng hài tử ngoài ý muốn xuất hiện,

Bắc Đường Diêu Nhật lập ranh giới quân thần,

Ghen tỵ, tức giận đồng loạt vọt tới,

Vết thương trên ngực Ti Diêu Huy chưa bao giờ đóng vảy, cuối cùng bị phá vỡ

Muốn có được toàn bộ thì không thể buông tay!

Lấy máu tươi làm thuốc dẫn, hình thành ‘tỏa tình chi độc’ ;

Lấy việc Ma Da tộc động tình thụ thai làm tiền đặt cược, chứng minh cái giá phải trả không hối hận nhiều năm.

Nhưng kết này chưa giải,

Phản quân xâm chiếm biên quan, phong hỏa (chiến tranh) Minh quốc tái khởi...

14. Quyển 2 - Chương 12-2

Bắc Đường Diêu Nhật cảm thấy thân thể của chính mình như vẫn bồng bềnh trong cơn sóng nhiệt, từng cơn từng cơn không ngừng tập kích. Cực hạn cực khoái hòa với sự mỗi một đan xen mà đến như muốn làm y cảm thấy lỗi giác.

Y hoa mắt ù tai, giống như tỉnh mà không phải tỉnh, giống như mộng mà không phải mộng.

Khi y tỉnh táo lại thì đã đến trưa ngày thứ hai; phát hiện mình vẫn nằm trong phòng ngủ của Ti Diêu Huy, trên người chỉ khoác mỗi lý y. Y khẽ động, lập tức cảm giác mình mình bất thường, không khỏi trầm mặt xuống. Tối hôm qua chỉ sợ bị đệ đệ tốt của y thượng một đêm; bởi vì y luôn thân cường thể kiện, lúc này lại cảm thấy xương sống thất lưng đau nhức như bị bẫy xa mã (xe ngựa) đồng loạt kéo qua.

Sờ sờ hậu huyệt, cũng may Diêu Huy đã xoa thuốc cho y, lành lạnh sạch sẽ; tuy có chút sưng đau nhưng cũng không thực sự nghiêm trọng.

Bắc Đường Diệu Nhật ngồi dậy, xốc màn lên. Một cung nữ bưng y vật đi đến, cúi người nói, “Nô tỳ kiến quá điện hạ.”

“... Đứng lên đi.” Bắc Đường Diệu Nhật thấy nàng có thể canh giữ ở ngoài điện hầu hạ, nói vậy nhất định là tâm phúc của Diệu Huy. Nhận y vật nàng đưa qua, “Ta tự mặc, ngươi đi xuống đi.”

“Vâng.”

Bắc Đường Diệu Nhật thu xếp như bình thường, đi vào ngoại thất, thấy cung nữ kia đã chuẩn bị tốt ngộ thiện. Nàng thấy hẳn đi ra liền khom người nói, “Bệ hạ còn đang thảo luận chính sự ở điện nghị sự, thỉnh ngài dùng ngộ thiện trước.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhíu mày, “Không cần. Bồn vương phải về phủ.”

Hôm nay là lần đầu tiên Diệu Huy thượng triều, y đường đường là Bắc Đường vương mà vắng mặt, còn ngủ lại trong cung. Nếu truyền ra ngoài sẽ không tốt. Tuy không biết Huy nhi hạ được gì cho y, bây giờ còn chưa khôi phục nội lực, nhưng y vẫn nên sớm ra cung là tốt nhất.

Bắc Đường Diệu Nhật vừa nghĩ vừa đi đến ngoài điện, đã thấy cung nữ kia vô thanh vô tức chắn trước người y.

Bước chân y hư nhuỷ, cung nữ kia lại ra ngăn trở. Cứ thế lặp lại hai lần, Bắc Đường Diệu Nhật cuối cùng xác định thân thủ cung nữ này chỉ sợ không thua mình, không khỏi âm thầm kinh ngạc, không biết Huy nhi lung lạc được cao thủ này từ khi nào.

Lần đầu tiên y liếc mắt đánh giá cung nữ kia, đột nhiên cảm thấy rung mình, bất động thanh sắc nói, “Bồn vương nhìn ngươi có chút quen mắt, hình như là người bên cạnh Thái hoàng thái hậu?”

“Phải nô tỳ tên là Hồng Châu, từ hôm nay bắt đầu được điều đến Vĩnh Hòa điện hầu hạ bệ hạ.”

Bắc Đường Diệu Nhật âm thầm nhíu mày, không biết Diệu Huy vì sao lại chú ý đến cung nữ bên người thái hoàng thái hậu đã chết kia, còn để nàng tới hầu hạ chính mình; nhưng y vẫn thản nhiên nói, “Thì ra là thế. Bồn Vương phải về phủ, ngươi chắn ở đây là có ý gì?”

Hồng Châu thuận theo nói, “Bệ hạ có chỉ, Bắc Đường vương không thể rời khỏi Vĩnh Hòa điện. Còn thỉnh điện hạ dùng ngộ thiện, chờ bệ hạ thảo luận chính sự trở về.”

Cái gì?

Bắc Đường Diệu Nhật cảm thấy tức giận, nhưng tâm tư y luôn thâm trầm, giờ phút này công lực chưa khôi phục, không phải đối thủ của nữ tử trước mắt nên không nói gì nữa, xoay người trở về nội thất.

Thì ra Hồng Châu này từng là tiểu tỳ bên người sủng phi Thanh Phi của Đông Dương thái tử năm đó. Nàng từng chịu đại ân của Thanh Phi, luôn cảm động và nhớ nhung trong lòng. Sau khi Đông Dương thái tử cùng Thanh Phi phát sinh cung biến, nàng có cơ hội tới bên cạnh Triệu Thái hậu nên vẫn âm thầm ẩn núp, cũng thời cơ trở thành tâm phúc của bà ta, tìm kiếm tin tức của tiểu hoàng tử. Dung mạo Ti Diệu Huy và Thanh Phi không khác nhau, Hồng Châu sớm biết hần là nhi tử của Đông Dương thái tử và Thanh Phi nhưng thấy hần làm Đao thân vương vô cùng vui vẻ nên vẫn chưa từng tương nhận (đến nhận quen).

Cho đến khi Bắc Đường vương bắt đầu hành động, nàng vốn mẫn tuệ sâu sắc nên nhanh chóng phát hiện thay đổi trong cung, liền âm thầm cùng Ti Diệu Huy tiếp xúc.

Giúp Hoàng Thượng giả âm thầm che dấu, giết giây Triệu Thái hậu phế giả để lập hoàng tôn, đều là những bước lót đường cho Ti Diệu Huy. Đến một tháng trước khi Triệu Thái hậu hoả thi (chết), bà ta để nàng đến ám sát Hoàng Thượng, nàng mới thuận thế trở lại bên người Ti Diệu Huy.

Ti Diệu Huy đối với nàng vô cùng tín nhiệm, lại biết võ công nàng cực kì cao, bởi vậy liền điều nàng đến ‘hầu hạ’ Bắc Đường Diệu Nhật. Trong cung cũng chỉ có nữ nhân Hồng Châu này vốn ẩn núp nhiều năm, tâm tư kín đáo, am hiểu sâu sắc cung quy, mới có thể kiềm chế Bắc Đường vương có thủ đoạn thông thiên.

Ngày hôm đó khi Ti Diệu Huy trở lại Vĩnh Hòa điện đã gần đến chạng vạng.

“Đại ca.” Hần tươi cười đi vào tấm thất, thấy Bắc Đường Diệu Nhật nằm nghiêng trên giường dựa lưng về phía hần, tú bào màu đen nằm vàng ối ở mép giường, làm tôn thêm cái vai rộng, bờ mông hẹp, eo thắt lại, đôi chân thon dài; những đường cong tràn ngập sức mạnh và ưu mỹ. Ti Diệu Huy cảm thấy ngứa ngáy, nhớ tới sự điên cuồng đêm qua làm hần không khỏi xuân tâm lại khởi, đặt mông ngồi vào bên giường, thuận tay vuốt từ thất lưng y.

Bắc Đường Diệu Nhật lạnh lùng nói, “Cho ta giải được, ta muốn xuất cung.”

“Đại ca cần gì phải lo lắng. Trẫm vừa mới đăng cơ, người bồi trẫm vài ngày nữa đã.”

“Huy nhi, đừng náo loạn.” Bắc Đường Diệu Nhật chụp tay hần lại, xoay người ngồi dậy, trầm giọng nói, “Ta không thể thường lưu trong cung. Người cũng biết người mới vừa đăng cơ, làm việc phải luôn cẩn thận.”

Ti Diệu Huy mỉm cười, “Đại ca yên tâm, việc triều chính trẫm sẽ giải quyết thỏa đáng. Người xem hôm nay là ngày đầu tiên trẫm lâm triều không phải đã xử lý xong chính vụ mới về cung đó sao, người hần là nên rộng rãi với ta một chút mới phải a.”

“Huy nhi.” Bắc Đường Diệu Nhật không muốn lằng nhằng với hần, “Người không để ta hỏi phủ, chuyện trong phủ phải giải quyết làm sao?”

“Không phải còn có Lăng tổng quản sao?”

“Sự vụ trong phủ ta sao có thể để ông ấy làm chủ chứ?”

“Vậy mang đến trong cung mà xử lý.”

“Huy nhi!” Bắc Đường Diệu Nhật buồn bực quát.

Bây giờ công lực y mất hết, Ti Diệu Huy hoàn toàn nắm được y, cũng không lo lắng, nói, “Trong cung những nhân tuyển (cơ sở ngầm) của đại ca đã bị trảm đuổi sạch sẽ rồi. Đại ca nên thành thật ở lại đây đi.”

Bắc Đường Diệu Nhật thở dài, nói, “Những nhân tuyển này đều dùng để phò người đăng cơ, giờ người đuổi đi rồi cũng tốt, đỡ cho chúng ta huynh đệ ly tâm (lục đục). Nhưng việc người vây hãm trong này cũng không lừa được bên ngoài đâu.”

“Cái đó phải thử mới biết được.” Ti Diệu Huy không chút để ý vuốt vuốt tóc mình, bỗng nhiên đảo mắt cười, “Trăm dẫn theo một người đến, đại ca thấy nhất định thích, chắc chắn an tâm lưu lại.”

“Người nào?”

Ti Diệu Huy vỗ vỗ tay, Hồng Châu ôm một anh nhi mập mạp đi đến.

“Bảo bảo?” Bắc Đường Diệu Nhật kinh ngạc, vội vàng đưa tay ôm lấy hài tử.

Lúc trước vì vội vàng lo chuyện đăng cơ của Diệu Huy nên đã vài ngày nay không nhìn đến nó, trong lòng y cũng rất nhớ a.

“Bảo bảo? Hài tử này còn không có tên sao?” Ti Diệu Huy thấy y luôn yêu thích hài tử đến không nói lên lời, không khỏi thấy vô cùng ghen tị, trong lòng thầm giận.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hẩn một cái, nhìn hài tử trong lòng ngực ngủ say chưa tỉnh, nói, “Vẫn chưa. Người cho nó một cái tên đi.”

Lần này đến phiên Ti Diệu Huy kinh ngạc, “Vì sao ta lại phải đặt tên cho nó?”

Bắc Đường Diệu Nhật thở dài, nhìn hẩn, lại nhìn hài tử, chậm rãi nói, “Bởi vì nó là nhi tử của người.”

Ti Diệu Huy không phản ứng, sau một lúc lâu mới nói, “Đại ca, đừng đùa như vậy.”

Bắc Đường Diệu Nhật lạnh lùng liếc mắt nhìn hẩn, không nói gì.

Trong lòng Ti Diệu Huy biết y sẽ không lừa gạt chính mình, không khỏi kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ) nói, “Sao ta lại có hài tử? Ta ta...” Hắn kinh hoảng đến nỗi ngay cả danh xưng của hoàng đế cũng đã quên, tầm mắt lại liếc đến anh nhi trắng nõn mập mạp kia.

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Việc này nói đến rất dài nhưng nó thật sự là nhi tử của ngươi.” Nói xong liền đem chuyện của Quân Như Trúc chậm rãi nói hết

Ti Diệu Huy ngây ngốc một lúc lâu, “Đại ca, sao ngươi không nói sớm cho ta biết...”

“Ngày ấy ta thấy ngươi hiểu lắm nhưng vẫn chưa giải thích. Hiện giờ ngươi đã đăng cơ vi đế, có thể danh chính ngôn thuận nhận hài tử này.”

Mặt Ti Diệu Huy không chút thay đổi, ngơ ngác không biết suy nghĩ cái gì.

Lông mày Bắc Đường Diệu Nhật nhăn lại, “Ngươi không muốn nhận nó?”

Ti Diệu Huy phục hồi tinh thần lại, mạnh mẽ nặn ra một nụ cười, nhìn anh nhi trong ngực y nói, “Đương nhiên không phải. Ta tin tưởng lời đại ca nói. Nhưng Như Trúc...”

“Hắn đã bỏ hài tử này, nói là đi du sơn ngoạn thủy. Ngươi yên tâm, ta sẽ phái người âm thầm chiếu cố gã.”

Nhắc tới Quân Như Trúc, huynh đệ hai người đều nhất thời im lặng không nói.

Ti Diệu Huy nhớ tới tình nghị (quan hệ tình cảm) ngày đó với gã, thốn thức nói, “Là ta có lỗi với gã. Thật không biết gã lại đối ta... Thật sự là không nghĩ tới.”

Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên nói, “Nếu ngươi nhớ đến gã thì không bằng đặt một cái tên kỉ niệm cho hài tử này đi.”

Ti Diệu Huy kỳ thật còn chưa phục hồi tinh thần lại từ lúc biết mình đột ngột có tử tự. Thần sắc hắn phức tạp nhìn Bắc Đường Diệu Nhật, “Đại ca, ngươi thực thích hài tử này?”

Bắc Đường Diệu Nhật ôm hài tử, vươn ngón trỏ đùa nghịch. Hài tử buồn ngủ mông lung, bàn tay nhỏ bé không tự giác bắt lấy ngón tay y, đưa vào miệng mút, đặc ý bật cười.

Y nghe thấy lời Ti Diệu Huy nói, không suy tư nói, “Nó là nhi tử của ngươi, ta đương nhiên thích.”

Trong nháy mắt Ti Diệu Huy sinh ra một loại ảo giác, này hài tử như là hắn và Bắc Đường Diệu Nhật sở sinh, giờ phút này bọn họ chính là một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, tề gia đoàn tụ.

Tâm tư hần vừa động liền nếu không thể ức chế, hướng chi hần đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không vì hiểu lầm của hài tử mà buông tay, thế là mỉm cười, nói, “Như thế cũng tốt, hài tử này tới thật kịp lúc. Ta vừa mới đăng cơ, chỉ sợ vài ngày nữa các đại thần sẽ tấu thỉnh ta nạp phi lập hậu, bây giờ đã có tử tự cũng đúng lúc lấp được cái miệng của họ.”

Bắc Đường Diệu Nhật không muốn hần đem hài tử này trở thành công cụ, nhú nhú mày nói, “Nhanh cho nó một cái tên đi.”

Ti Diệu Huy cười nói, “Nếu đại ca thích nó như thế thì vẫn nên để đại ca đặt tên là được. Người là đại bá của nó, ta lại không có ý gì, đều nghe người đi.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe hần nói như thế, cũng không chối từ, “Sin h phụ của nó họ Quân tên Như Trúc, tự Hàm Chi; vậy hài tử này gọi là Ti Quân Hàm đi. Sau này một thế hệ Bắc Đường gia sẽ lấy ‘Quân’ làm tên.”

“Hảo.” Ti Diệu Huy thấy y lại lấy bối phận Bắc Đường gia đặt tên cho hài tử, biết ở trong lòng y vẫn xem mình là người Bắc Đường gia, không khỏi cảm thấy cao hứng, đối với tên của hài tử này đương nhiên không có dị nghị.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy trời không còn sớm, nói, “Được rồi. Hài tử thì người nên phái vài cung nữ chiếu cố cho tốt, mấy ngày nữa sẽ cho nhập tông nhân phủ (đưa tên vào gia phả). Ta phải hồi phủ rồi.”

“Đại ca, ta đã nói người không được đi rồi mà.” Ti Diệu Huy không để ý tới y, gọi Hồng Châu tiến vào, bế hài tử bế xuống, nói, “Nên dùng văn thiện (bữa tối), chúng ta đi ăn cơm trước.” Nói xong không đợi y phản ứng lại đã kéo y kéo đến tiền thính dùng bữa.

Màn đêm buông xuống, Ti Diệu Huy vẫn cố ý để y ở lại trong cung. Bắc Đường Diệu Nhật càng tức giận, “Huy nhi, người cứ tùy hứng như thế nữa thì ta sẽ không khách khí.”

Ti Diệu Huy cũng không hoảng sợ, “Đại ca, mời.”

“Làm gì?”

Ti Diệu Huy kéo y đến bên cạnh bàn, nói, “Thỉnh đại ca viết tấu chương, nói bởi vì thân thể không khỏe, không thể vào triều.”

“Huy nhi!”

“Hoặc là viết lý do đặc biệt gì đó đều được. Nếu đại ca không viết, ta cũng có biện pháp khác.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hần cố chấp đến không thể nói lý, biết không còn cách nào khác, hừ lạnh một

tiếng, ngồi xuống viết tấu chương.

Ti Diệu Huy nhìn nhìn, vô cùng vừa lòng, mỉm cười, kéo y đến bên giường, nói, “Chúng ta đi ngủ đi.” Nói xong cái tay bắt đầu hầu hạ y thay y phục.

Bắc Đường Diệu Nhật bất đắc dĩ, sau khi lên giường liền đưa lưng về phía hắn, thầm nghĩ: *ta muốn xem người có thể đem ta nhốt ở chỗ này vài ngày không.*

Ti Diệu Huy nhìn bóng dáng y, tuy xuân tâm khó nhịn nhưng biết lúc này không nên đi chọc vào lửa giận của y nữa, thế là thành thành thật thật nằm xuống bên cạnh y, ôm y ngủ.

Ngày hôm sau lâm triều, Ti Diệu Huy tuyên bố việc của Ti Quân Hàm, sắc phong hoàng tử, đem một ít tấu chương thỉnh lập hậu tạm thời đè ép xuống. Lại đồng ý với tấu chương của Bắc Đường Diệu Nhật muốn tạm thời không lên triều, ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Tiếp theo đó một lần bất động thanh sắc (chuyện làm không ai biết) đại tẩy trừ trong cung, chậm rãi đem thể lực cũ trong cung từ trước trừ tận gốc, đem chuyện Bắc Đường Diệu Nhật giấu diếm cẩn thận.

Mọi việc thuận lợi, lại có Bắc Đường Diệu Nhật cùng bồi, tâm tình Ti Diệu Huy vô cùng sung sướng. Ai ngờ chỉ sau vài ngày đã xảy ra một chuyện ngoài ý, làm hắn vừa sợ vừa giận.

“Đại ca, người đợi trăm ở đây có gì bất mãn a? Vì sao phải cố ý rời đi?”

Bắc Đường Diệu Nhật thừa dịp hắn vào triều liền liên lạc với ám vệ, chuẩn bị trộm rời cung. May mắn có Hồng Châu canh giữ một bên, đúng lúc phát hiện tính toán của y.

Ti Diệu Huy nghe được tin tức, ngay cả triều nghị cũng chưa làm xong liền vội vàng chạy về Vĩnh Hòa cung.

Bắc Đường Diệu Nhật nghe được chất vấn của hắn, cũng không trả lời. Lần này hành động thất bại, xem ra là chính mình coi thường thủ đoạn của hắn, chỉ hỏi, “Rốt cuộc khi nào người mới cho ta giải được? Tỏa tình này, chẳng lẽ người muốn dùng nó vây ta cả đời sao?”

Ti Diệu Huy nói, “Không sai. Tỏa tình này đúng là bí được trăm nghiêm cứu chuyên dùng để đối phó với Minh Nguyệt thần công, đem toàn bộ công lực của người phong tỏa kiềm chế, không có giải được thì nửa bước cũng khó đi.”

“Huy nhi, người quá đáng rồi!” Bắc Đường Diệu Nhật động chân hỏa (thực sự nổi giận), trên mặt lại càng đông lạnh, hai tròng mắt sắc bén như kiếm. “Ta vốn chỉ nghĩ người muốn giam ta nhất thời, không ngờ người lại tính toán muốn vây hãm ta trong cung. Mấy ngày nay ta đã mặc người muốn làm gì thì làm, vậy còn chưa đủ sao? Bây giờ người lại ra tay với Lăng Đào! Người còn muốn làm cái gì nữa?”

“Ai bảo bọn họ muốn tiếp ứng người!” Ti Diệu Huy vô cùng hiểu tính tình của Bắc Đường Diệu Nhật, trên

mặt hần càng sắc lạnh, kỳ thật là càng động chân hỏa, hơn nữa nhìn sắc mặt hiện tại của y, chỉ sợ sự tình không tốt, khí thể của hần cũng không khỏi nhỏ xuống. “Nếu người mất hứng, trẫm có thể thả họ đi. Nhưng đại ca, người đừng nghĩ đến chuyện ra cung nữa. Hàm nhi còn nhỏ như thế, không thấy người nó sẽ khóc...”

“Đừng lấy Hàm nhi ra nói!”

Bắc Đường Diệu Nhật mấy ngày nay vẫn nhẩn nại ở trong cung, muốn chờ hần vui vẻ sẽ thả mình đi. Chính mình vẫn âm thầm muốn giải bí được kì quái kia.

Ai ngờ giải được vẫn không có hiệu quả, gần đây y lại phát hiện Diệu Huy âm thầm ra tay với ám vệ của Bắc Đường gia. Bắc Đường Diệu Nhật lúc này mới tức giận, tính toán hôm nay chờ tiếp ứng của bọn Lăng Đào sẽ bí mật rời cung. Ai ngờ xung quanh Vĩnh Hòa cung này luôn có người canh giữ nghiêm mật, Hồng Châu lại võ công cực cao, tâm tư kín đáo, khi phát hiện bọn Lăng Đào, còn cho cấm vệ quân bắt họ đi.

Tức giận của Bắc Đường Diệu Nhật hôm nay đã đến đỉnh điểm, không thể để mặc Diệu Huy vô lễ nữa.

Ti Diệu Huy biết Bắc Đường Diệu Nhật cực kỳ sủng ái mình, có một số việc cho dù hần vạn phần hờn giận cũng sẽ dễ dàng tha thứ chính mình. Nhưng mỗi việc để có giới hạn nhất định, một khi đã vượt qua giới hạn này thì Bắc Đường Diệu Nhật sẽ vô cùng tức giận, một bước cũng không nhường, nếu không làm mình nhận sai thì sẽ không để yên.

Loại sự tình này từ nhỏ đến lớn chỉ phát sinh hai lần. Một lần là khi còn nhỏ mình nhất định không chịu đi Linh Ẩn cốc học nghệ, còn muốn đuổi Diệu Nguyệt, Diệu Thần ra vương phủ, không cho bọn họ chia sẻ huynh trưởng yêu dấu với hần, kết quả bị Bắc Đường Diệu Nhật mắng to một trận, suốt hơn một tháng không để ý đến hần.

Lúc ấy Ti Diệu Huy nhỏ tuổi làm sao chịu được sự đả kích và lạnh nhạt đó, cuối cùng đành phải khóc sụt sùi nhận sai với y, đến khi y cam đoan sẽ thường xuyên đến thăm mình mới tâm không cam lòng không muốn đành phải đến Linh Ẩn cốc bái sư.

Còn một lần nữa là khi hần đã trưởng thành, kế thừa chức vị Đoan Vương phủ. Đáng lẽ phải rời khỏi Bắc Đường vương phủ nhưng hần nhất định không chịu, còn muốn đến Linh Ẩn cốc đi tìm phụ vương và Ngôn phụ thân, bẩm báo chuyện của hần và Diệu Nhật. Kết quả Bắc Đường Diệu Nhật khi đó cũng giận tím mặt, uy hiếp nếu hần báo cho trưởng bối chuyện của hai người bọn hần thì sẽ không bao giờ... nhìn hần nữa.

Lúc ấy Bắc Đường Diệu Nhật tức giận đến suốt nửa năm, không chịu gặp hần một lần, làm hần vô cùng sợ hãi; cuối cùng cũng phải thành thành thật thật kế thừa chức vị Đoan Vương gia, ra khỏi vương phủ, từ đó cũng không dám nhắc không dám nhắc lại chuyện của bọn họ báo cho phụ vương.

Bây giờ là lần thứ ba Ti Diệu Huy nhìn thấy bộ dáng tức giận của y, không khỏi cảm thấy có chút lo lắng và e ngại.

“Đại ca, ta chỉ muốn giữ người lại bên người, chẳng lẽ đó cũng là sai ư? Trong cung này lạnh như băng, ngay cả người nói chuyện cũng không có, ta chỉ có người. Người đừng nghĩ đến chuyện rời đi được không?” Ti Diệu Huy bỏ tư thái hoàng đế, kéo kéo ống tay áo y cầu xin.

Bắc Đường Diệu Nhật lạnh lùng phát tay hất ra, âm thanh lạnh lùng, “Ta không phải không muốn ở cùng người, nhưng người vừa mới đăng cơ, lại dùng loại thủ đoạn này, người bảo ta làm sao cam tâm được? Trước hết người thả Lăng Đào ra, giải tỏa tình trên người ta. Chúng ta sẽ hảo hảo nói chuyện.”

Ti Diệu Huy lặng yên một lát, cắn răng nói, “Thả Lăng Đào thì có thể, nhưng giải được của tỏa tình không thể cho người.”

Hai mắt Bắc Đường Diệu Nhật đột nhiên bộc phát ra ánh sắc bén như kiếm quang mang, bắn thẳng đến chỗ Ti Diệu Huy.

Phải biết rằng người học võ coi trọng nhất là võ công’ nếu mất đi toàn bộ công lực sẽ giống như người bình thường bị chém hết tay chân, xụi lơ trên giường. Loại khuất nhục và thống khổ này người bình thường không thể hiểu được. Đặc biệt đối với mấy ngày gần đây của Bắc Đường Diệu Nhật mà nói, phong bế võ công của y lại là đệ đệ y thương yêu nhất từ nhỏ tới lớn, bởi vậy càng không thể dễ dàng tha thứ.

Ti Diệu Huy bị tầm mắt lợi hại của y đâm vào sợ tới mức phải rút lui hai bước, trong lòng phát run, biết chính mình phạm vào kiêng kỵ lớn của y rồi, chỉ sợ sự tình không thể dễ dàng bỏ qua.

Lúc hấn hạ tỏa tình cho Bắc Đường Diệu Nhật cũng không biết Ti Quân Hàm là nhi tử của mình.

Hắn nghĩ đó là tư sinh tử của Bắc Đường Diệu Nhật; bởi vậy bao nhiêu ghen tỵ, tức giận và ý muốn chiếm giữ điên cuồng vọt tới, làm hắn liều lĩnh muốn đem Bắc Đường Diệu Nhật khóa bên người mình. Cho nên hắn căn bản không chuẩn bị giải được của tỏa tình.

Nhưng tới nông nổi thế này mà bắt hắn buông tay thì trăm triệu lần không thể. Nhưng lại có một nguyên nhân trọng yếu, đó là trước mắt hắn cũng vô pháp chế ra giải được.

Thì ra hắn hao hết tâm tư trăm phương nghìn kế chế tỏa tình không chỉ để nhằm vào việc phong bế công lực của Minh Nguyệt thần công, mà trọng yếu hơn là có thể giam người hạ được và người phục được (uống thuốc) trong tình ti (sợi tơ tình cảm).

(có thể hiểu tỏa tình như một loại bùa ngải, có thể làm hai người cho uống thuốc và người uống thuốc luôn bị giam vào nhau, không thể tách rời)

Tỏa tình này là do Ti Diệu Huy lấy máu tươi của chính mình làm thuốc dẫn cộng thêm phương thức vu cổ của người Diên chế ra. Nếu muốn chế ra giải được thì nhất định người phục được và người chế được phải hạ được phải thực tình yêu nhau, lấy máu hai người trộn lẫn với nhau mới có thể chế ra thuốc dẫn.

(Người Diên: một dân tộc ở tỉnh Vân Nam Trung Quốc, thường là nơi xuất phát của vụ cở trong mấy truyện cổ trang.)

Mà trong lòng Ti Diệu Huy hiểu được, những năm gần đây tình cảm của Bắc Đường Diệu Nhật đối với chính mình chỉ có tình huynh đệ thuần túy, cho dù có chút yêu thích ý cũng vô pháp có thể trở thành ái nhân.

Nhiều năm như thế trả giá và quần quýt si mê, kỳ thật cũng làm cho tâm lực Ti Diệu Huy thống khổ, đau đớn không chịu nổi. Hắn vô số lần mơ trong đêm khuya, cũng từng nghĩ tới chuyện buông tay, thoát khỏi con đường gập ghềnh trở trêu này, giải phóng tự do cho hai người... Nhưng hắn làm không được! Làm không được!

Từ khi hắn có thể nhớ được, lòng mắt trong lòng hắn chỉ có một ca ca duy nhất. Đó là tâm linh duy nhất hắn dựa vào, là bến bờ duy nhất néo giữ hắn.

Hàng năm Phụ vương không ở trong phủ, Lâm Yên Yên lại là nữ nhân đáng sợ điên cuồng. Có ai từng thật tình quan tâm hắn? Bảo vệ hắn?

Chỉ có ca ca. Chỉ có ca ca này a...

Bắc Đường Diệu Nhật tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã biểu hiện rõ phong phạm và khí độ của một vị huynh trưởng. Dù là nói chuyện hay làm việc, không có chỗ nào y không phải là tấm gương trong lòng Ti Diệu Huy, là đối tượng hắn sùng bái tín nhiệm.

Chỉ sợ Bắc Đường Diệu Nhật đối với hắn chỉ cần một chút quan tâm cũng làm cho đứa bé băng tuyết trong hắn tìm được chút lửa ấm áp, có thể sưởi ấm trái tim hắn. Huống chi Bắc Đường Diệu Nhật quan ái (yêu mến) và đau sủng (nuông chiều) hắn, thậm chí còn hơn cả với thân đệ muội Diệu Nguyệt, Diệu Thần kia.

Năm đó Ti Diệu Huy còn chưa đến năm tuổi, từ đại hỏa trốn ra đều tâm tâm niệm niệm nhớ đến ca ca, ngay cả phụ thân cũng vứt sau đầu. Đừng nói giờ đã qua bao năm như thế, tình cảm của hắn đối với y đã sớm vượt qua mức bình thường, sao có thể nói rời xa là rời xa? Sao có thể nói buông tay là buông tay?

Không được! Cho dù có phải vứt bỏ tính mạng cũng không hối tiếc! Hắn muốn cùng y một chỗ! Phải độc chiếm y! Có được y! Dù cho phải ngồi vị hoàng đế lạnh như băng không hề vui vẻ này, chỉ cần là hy vọng của y, chính mình cũng nguyện cùng y dấn tay, cùng chung giang sơn thiên hạ.

Ti Diệu Huy là một người cố chấp. Hắn cũng biết chính mình cố chấp. Mà trên thế giới này, chuyện có thể làm hắn cố chấp chỉ có một, chính là Bắc Đường Diệu Nhật.

Đáng thương vì hắn chỉ còn lại mình y! Muốn có được toàn bộ y thì vĩnh viễn không bao giờ được buông tay!

Trong lòng Ti Diệu Huy bắt đầu kiên quyết, cũng không chịu thoái nhượng chút nào nữa. Đối diện với ánh mắt sắc bén lợi hại của Bắc Đường Diệu Nhật đang nhìn mình chăm chú, hắn hơi run rẩy nhưng cố làm vẻ thong thả mà kiên định nói, “Nếu muốn giải được của tởa tình, trừ phi ngươi sinh một hài tử cho ta.”

“Cái gì?” Bắc Đường Diệu Nhật bị lời nói của hắn làm chấn kinh rồi. Y biến sắc, lạnh lùng nói, “Ngươi nói vậy cái gì?”

Ti Diệu Huy bỗng nhiên cười rộ, hai mắt diễm lệ quyến rũ lưu chuyển phong thái nhiếp nhân nhưng lại cực độ bí ẩn đến nỗi làm người ta sinh ra cảm giác như thấy băng tuyết trong trời chiều.

“Đại ca, ta nói, chỉ cần ngươi sinh một hài tử cho ta, ta sẽ thả ngươi.”

“Điều đó là không thể!” Sắc mặt Bắc Đường Diệu Nhật thoát xanh thoát trắng, ánh mắt biến ảo mấy lần. Y trăm triệu lần không nghĩ tới Diệu Huy lại đưa ra đề nghị làm người ta khiếp sợ như thế.

“Vì sao không thể?” Ti Diệu Huy nghe được câu trả lời của y, tâm lập tức trầm xuống đáy cốc. Y quả nhiên...

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn bộ dáng hắn thương tâm tuyệt vọng, không khỏi trong lòng sinh đau, né tránh ánh mắt hắn. “Ngươi không phải đã có Hàm nhi sao? Vì sao còn muốn ta sinh nữa?”

Ti Diệu Huy chậm rãi thu lại đáy lòng đang nhỏ máu đau xót, vẻ mặt trở lại như bình thường, bình tĩnh nói, “Nếu ngươi muốn giải được, nhất định phải làm như thế.”

“Ngươi!”

Ti Diệu Huy đối với tức giận của y đã như không còn cảm giác, ngồi xuống bên mép giường, chậm rãi nói, “Đại ca, ngươi hãy suy xét cho kĩ. Tởa tình này là do ta chế ra, cả thiên hạ này cũng chỉ có mình ta có thể giải. Nếu ngươi không muốn cả đời này không thể khôi phục võ công được nữa thì phải đáp ứng điều kiện của ta.”

Bắc Đường Diệu Nhật nắm chặt hai tay, mặt trầm như nước. Ti Diệu Huy si ngốc nhìn y, thấy vẻ mặt y do dự mà trầm gợn, biết trong lòng y nhất định không chịu, không khỏi bỗng nhiên cảm giác nản lòng thoái chí.

Người Ma Da chỉ có động tình mới có thể thụ thai; mà giờ mình lại bức bách y. Chính y không có loại tình cảm luyện ái với mình thì có ý nghĩa gì? Làm thế nào để thụ thai?

Lại nghĩ đến Quân Như Trúc bởi vì ám sinh tình cảm với mình, dù bị mình thi bạo cũng có thể hoài thai tử tự. Mà hắn cùng với Bắc Đường Diệu Nhật hoan ái nhiều năm, tuy hắn ở trên không nhiều lần lắm nhưng cũng đã có cơ hội, mà mãi vẫn không thấy y thụ thai... Điều này không phải đã chứng minh tất cả sao?

Ti Diệu Huy cũng không biết hai năm gần đây, sau khi Bắc Đường Diệu Nhật cùng hắn hoan hảo đều dùng ti dược thang trấp (thuốc nước tránh thai) đặc biệt của nam tử Ma Da. Hắn chỉ biết là vài năm đầu, vô luận hắn ở trên hay ở dưới cũng chưa bao giờ thấy Bắc Đường Diệu Nhật phục dược (uống thuốc). Hắn nghĩ với tính tình của Bắc Đường Diệu Nhật luôn phải nắm chắc mọi sự trong tay, nếu y chưa từng uống thuốc chắc chắn là do tự tin sẽ không hoài thai hài tử, nhưng hắn lại không biết rằng lúc đó Bắc Đường Diệu Nhật cũng đã dao động và động tình.

Lúc này Ti Diệu Huy chỉ cảm thấy mất hết can đảm, cái khe nho nhỏ trog ngực cuối cùng như bị nứt toác, gió lạnh vù vù thổi vào, quất lòng hắn đau nhức

Hắn đột nhiên buồn bã cười nói, “Hảo, người không chịu sinh cho ta, cũng được. Ta đã sớm nghĩ tới... Ta không làm khó dễ người. Chỉ cần người bồi ở ta bên người một thời gian, ta sẽ đem giải dược cho người.”

Bắc Đường Diệu Nhật cố nén tức giận, nói, “ Bao lâu?”

“Nửa năm đi...” Ti Diệu Huy cũng không xác định.

Trong phương thuốc tảo tình kia có vu cổ thuật của người Diên, bắt buộc phải lấy máu của người hạ dược hòa lẫn với máu của người phục dược, đồng thời hai người cũng phải yêu thương nhau, tâm ý tương thông thì máu đó mới có thể làm thuốc dẫn. Nếu không có vị thuốc dẫn này, việc điều chế giải dược là vô cùng khó khăn. Nhưng Ti Diệu Huy vô cùng tin tưởng y thuật của chính mình. Hắn tin rằng chỉ cần cho hắn thời gian nửa năm nhất định có thể tạo ra giải dược mà không cần thuốc dẫn.

Kỳ thật hắn đã muốn nói thời gian lâu lâu một chút, nhưng hắn hiểu tính tình của y, thời gian nửa năm chỉ sợ đã là cực hạn rồi.

Quả nhiên, Bắc Đường Diệu Nhật thở sâu, nói, “Nửa năm quá dài, ta chỉ chờ người đến lúc đông mai nở sang năm. Trước khi hoa nở, người phải cho ta giải dược, nếu không ta sẽ không tha thứ cho người!”

Đông mai là loại hoa mai tượng trưng cho vận mệnh của Minh quốc, không phải tháng chạp nở ra, mà là sau lập xuân hai tháng. Từ giờ cho đến lúc hoa nở đại khái chỉ còn thời gian bốn tháng.

Bốn tháng...

Ti Diệu Huy cảm thấy buồn bã. Ngay cả nửa năm y cũng không chịu chờ.

Nhưng lời nói kế tiếp của Bắc Đường Diệu Nhật lại đã kích hắn mạnh mẽ. “Người muốn cho ta lưu lại thì phải đáp ứng ta hai điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Thứ nhất, ta có thể ở lại trong cung, nhưng ta không muốn ở đây. Hậu sơn có một cấm địa, là nơi giam cầm hảo lánh. Ta muốn ở đó.”

Ti Diệu Huy sững sờ nhìn y một lát, thấp giọng nói, “Người không muốn thấy ta đến thế sao...”

Bắc Đường Diệu Nhật làm bộ như không thấy sắc mặt trắng bệch của hắn, tiếp tục nói, “Thứ hai, chuyện ta ở trong này không được để bất cứ ai biết. Chuyện trên triều ta có thể mặc kệ, nhưng chuyện vương phủ và ám vệ, người không thể cấm.”

“... Được.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hắn đều đồng ý, lại nói, “Hôm nay ta sẽ chuyển đến cấm địa. Hy vọng trước khi đông mai nở ta có thể tha thứ cho người.”

Ti Diệu Huy ngây ngốc sau một lúc lâu mới mang theo ý lấy lòng và cầu xin thương xót mà thấp giọng nói, “Lãnh viện ở cấm địa nên để ta cho người dọn dẹp một chút, ngày mai người hăng qua đó.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hắn một cái, không nói gì.

Ti Diệu Huy đứng dậy nói, “Hôm nay ta đi chỗ khác ngủ, người... nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Nói xong tự nhiên đi ra.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên cảm thấy có chút không đành lòng, nhưng nghĩ đến hắn vừa mới đăng cơ lại làm chuyện như thế với mình lại không thể mềm lòng nữa.

Hiện tại thân phận hắn đã là hoàng đế, sau này không thể cứ mãi tùy hứng như thế, mà mình cũng không thể bao dung hắn vô nguyên tắc thế được.

Bắc Đường Diệu Nhật ngồi xuống bên giường, nghĩ đến chuyện Ti Diệu Huy vừa rồi nói, muốn mình sinh hài tử cho hắn, đáy lòng đột nhiên nổi lên một chút bất an không thể nói thành lời. Y cúi đầu nhìn bụng mình.

Sau đêm đó, chính mình đang còn ở trong cung, vẫn chưa dùng ti dưng tráp của người Ma Da, không biết...

Hắn là sẽ không đâu. Mấy năm nay, từ trước cũng không uống thuốc cũng không thấy việc gì mà? Tuy hai năm nay y vô cùng cẩn thận, nhưng tình cảm của mình với Huy nhi... chỉ có loại tình cảm huynh đệ, không phải luyện nhân chi ái (người yêu) a!

Đúng! Chính mình chắc chắn sẽ không động tình!

Bắc Đường Diệu Nhật như muốn thuyết phục chính mình, đem chút tình ý dần dần nảy sinh với Diệu Huy hung hăng chôn tận đáy lòng.

15. Quyển 2 - Chương 13

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng?” Đại nội tổng quản lưu thái giám gọi cả ba tiếng, thấy người đứng dưới tàng cây vẫn không hề phản ứng, chỉ phải tiến lên từng bước, ho khan một chút, đề cao âm lượng nói, “Hoàng Thượng, Bù đại nhân cầu kiến.”

“Nga!” Lần này người một thân hồng y dưới tàng cây cuối cùng phản ứng lại, chậm rãi xoay người, thản nhiên hỏi, “Có chuyện gì?”

Trung thư khanh Bù Tố Hoa tuy đã gặp qua hần vô số lần, nhưng giờ phút này vẫn là không khỏi vì dung nhan xinh đẹp động lòng người của hần mà chấn động.

Tân hoàng Ti Diệu Huy một thân măng bào đỏ thắm, dài chấm đất. Kim quan bó lấy mái tóc đen bóng, nhẹ phất phơ theo gió. Hần vươn tay vén tóc che bên mặt. Từ tay áo màu đỏ thêu kim vân long măng (rồng ẩn trong mây vàng) lộ ra một bàn tay trắng nõn, xứng với bộ dáng chủ nhân lạnh lùng như thiên tiên, làm người ta có cảm giác bị mê hoặc nói không nên lời.

Bù Tố Hoa nhất thời không thể hô hấp. Tình cảnh này như hòa cùng dung nhan của mỹ nhân tuyệt lệ vô song ngày trước, thời gian và không gian giao hòa, cảnh vật động lòng người lại như hiện ra trước mắt.

Quả nhiên không hổ là nhi tử của Thanh Phi. Mỹ mạo và vẻ tao nhã như vậy, hần đã hoàn toàn kế thừa từ bà, thậm chí còn có phần hơn.

“Bù đại nhân là tới nhìn trẫm tới ngăn người sao?” Ti Diệu Huy thản nhiên hỏi, ngữ khí có ý trách cứ và ý không kiên nhẫn, hơi cúi đầu, mi mắt khẽ buông, không biết đang nhìn đi đâu.

Bù Tố Hoa phục hồi tinh thần lại, vội vàng xin lỗi, “Vi thần thất lễ, thỉnh Hoàng Thượng tha thứ!”

Ti Diệu Huy không để ý, nói, “Có chuyện nói mau.”

Bù Tố Hoa cũng biết tính cách Hoàng Thượng, không muốn dông dài mà tiến vào chính đề, “Vi thần được tin, biên quan Lý tướng quân tập hợp mười lăm vạn đại quân, đang trên đường đến kinh sư.”

Ti Diệu Huy lên tiếng, hỏi, “Không có hoàng lệnh, lại dám tự tiện rời vị trí trấn giữ, lão ta đến kinh sư làm gì?”

Bùi Tố Hoa nói, “Lý tướng quân to gan lớn mật, dám làm cờ hiệu, là... phải...”

“Là cần vương (cứu giúp triều đình trong cơn hoạn nạn)?”

“... Vâng.”

Ti Diệu Huy lơ đãng vuốt vuốt tóc, hai tay buông xuống quá thân, đột nhiên nói, “Bùi đại nhân, người nói gốc mai này khi nào thì nở?”

“Ân?” Bùi Tố Hoa hơi sững sốt, có chút phản ứng không kịp, nghĩ nghĩ mới nói, “Hoa mai hai tháng nở, có lẽ qua hai ba tháng nữa đi.”

“Còn lâu như thế a...” Hắn khẽ lẩm bẩm một câu, bên môi tựa hồ có tiếng thở dài cô đơn. Bất quá này âm thanh thở dài rất nhẹ rất ngắn, làm cho người ta không thể nghe thấy.

Bắc Đường Diệu Nhật đã chuyển đến cấm địa, hiện tại ngay cả gặp mặt cũng đều khó khăn.

Bùi Tố Hoa đợi thật lâu cũng không thấy Hoàng Thượng nói nữa, tựa hồ lại ngăn người đứng đó nhìn gốc mai kia, đành phải học bộ dáng Lưu tổng quản, khụ một tiếng, kêu, “Hoàng Thượng?”

Ổng tay áo đỏ thẫm khẽ run lên một chút, Ti Diệu Huy lấy lại tinh thần, “Quân chính xử các (chức quan trông coi triều chính và quân đội, tương đương với tể tướng) đại nhân ngài có ý kiến gì?”

“Úc Đại tướng quân lĩnh mười vạn tinh binh Ủy Nam đang trên đường gấp gấp về kinh, Cung tướng quân hiện tại đóng ở biên quan, truyền lệnh dường như không kịp...”

Ti Diệu Huy đánh gãy lời ông, “Lí Tham cần vương, là muốn cần ai làm vương (phò ai lên làm vua)?”

“Bắc Dự vương Ti Giản.”

Ti Diệu Huy cười nhẹ nói, “Ánh mắt lão ta cũng không tồi a.” Sau đó lại là sự yên lặng đáng sợ.

Bùi Tố Hoa bị thái độ phân tâm này của Hoàng Thượng khiến cho có chút nhứt đầu. Một bên Lưu tổng quản trầm lắng lắng đầu với ông, ý bảo ông đừng nói gì nữa, hôm nay đừng ở đây đi.

Bất quá Bùi Tố Hoa không cam lòng, do dự một chút, lại hỏi lại, “Hoàng Thượng, chuyện này, ý ngài là phải...?”

Ti Diệu Huy huy phát tay, tay áo dài đỏ thẫm hình thành một độ cung duyên dáng trên không, “Do quân

chính xử các đề ý đi.

“... Vâng.” Bùi Tổ Hoa bất đắc dĩ, đành phải lĩnh chỉ lui ra. Đi đến trước hành lang dài, nhin không được lại quay đầu lại nhìn một cái, than ảnh đơn bạc mà cao ngất tuyệt trần dưới cơn gió lạnh tháng mười, tựa hồ hết sức cô tịch.

Sau khi Bùi Tổ Hoa rời đi, Ti Diệu Huy vẫn đứng đó nhìn kia gốc mai khô cằn đến mất hồn mất vía, không biết suy nghĩ cái gì. Đến khi một cung nữ cuống quýt chạy đến đánh vỡ trầm tĩnh trong vườn.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, tiểu hoàng tử bị bệnh.”

Ti Diệu Huy chấn động một chút, vội vàng xoay người lại, “Hàm nhi bị bệnh? Có nặng không?”

Cung nữ kia trả lời, “Không phải quá nghiêm trọng, thái y nói là phong tà nhập thể (trúng gió), lại bị nhiễm lạnh, không có gì đáng lo. Nhưng tiểu hoàng tử vẫn khóc nháo không ngừng, nô tỳ...” Nàng nói còn chưa nói xong, Hoàng Thượng đã bước nhanh đi đến Tô Tâm điện.

Đi vào Tô Tâm điện, Hoàng Thượng giá lâm, cung nhân quỳ một góc.

Ti Diệu Huy đi đến bên giường nhỏ, đưa tay đem nhi tử đang khóc nháo không ngừng bế lên, lại xem mạch cho nó, quả nhiên không có gì đáng lo liền ôm vào ngực dỗ dành. Nhưng hài tử kia vẫn chừa mặt mũi cho hấn, vẫn khóc lớn không ngừng.

Hấn suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ôm hài tử ra nội điện. Lưu tổng quản theo sau, hấn chặn lại nói, “Ai cũng không được theo trẫm.”

Ti Diệu Huy ôm hài tử đi vào cấm địa sau cung. Sau rừng trúc là đỉnh núi cao khuất tầm mắt người ta.

Ngọn núi này từng từng đứng sau cung vũ, giống như bức bình phong che chắn ánh mặt trời.

Nơi này không có thủ vệ hay cung nhân, chỉ có gió bắc vù vù thổi.

Ti Diệu Huy đi đến trước trúc ốc trên sườn núi, nói nhỏ với đại môn đóng chặt, “Diệu Nhật, Hàm nhi bị bệnh, không thoải mái, ngươi nhìn nó chút đi.” Nói xong nhéo nhẹ hài tử một cái.

Vốn tiểu hoàng tử đã ngừng lại sau khi khóc nháo một mỗi giờ lại nghi hoặc mở mắt ra. Ti Diệu Huy thấy nó không phản ứng thì nhéo mạnh nó thêm một cái nữa. Tiểu hoàng tử lập tức “Oa” một tiếng lại khóc lớn lên.

Ti Diệu Huy nhân cơ hội cao giọng nói, “Ngươi nghe Hàm nhi khóc nhiều đáng thương lắm. Ngươi mở cửa

ra, ôm nó một cái đi... Diệu Nhật, Diệu Nhật, van cầu người..." Hấn gọi rất nhiều lần nhưng vẫn không thấy ai trả lời.

Sắc mặt Ti Diệu Huy dần dần thay đổi, cuối cùng mắt luôn kiên nhẫn, hung hăng dậm chân một cái, nói, "Được! DĐc! Người độc! Người thật độc! Ta muốn xem thử, là người độc hay là ta độc!" Nói xong liền đặt hài tử xuống đất, kêu lên, "Người không cần, ta cũng không để ý! Hôm nay cho nó ở đây khóc chết thì thôi!" Dứt lời xoay người rời đi, thân ảnh nháy mắt biến mất trong rừng trúc.

Tiểu hoàng tử Ti Quân Hàm cô đơn ngồi dưới đất lớn tiếng khóc. Nó mới vừa được nửa tuổi, vừa mới biết bò nhưng lúc này đã khóc nháo cả ngày trời, ngay cả khí lực để bò đi cũng không có. Đáng thương nó còn quá nhỏ, thân thể cũng không có nhiều năng lượng, tiếng khóc đều ách lại, còn có tiếng ho khan lẫn trong tiếng khóc, làm người ta nghe mà tan nát cõi lòng.

Cuối cùng đại môn chi nha! một tiếng chậm rãi mở ra, một thân ảnh thon dài chậm rãi bước ra.

Ngoa tử hắc sắc kim biên (giày đen viền vàng) đứng trước mặt tiểu hoàng tử. Tiểu hoàng tử nuốt tiếng nước nở mà ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thấy gương mặt quen thuộc liền ủy khuất mà biển biển (bệt bệt) cái miệng nhỏ, vươn đôi tay nhỏ bé ề ề gọi. Người nọ hạ thắt lưng, đem hài tử đã khóc đến đỏ bừng cả mặt bế lên, xoay người vào phòng. Lúc đại môn sắp khép lại có một thân ảnh hồng diễm (đỏ tươi) chen vào.

Bắc Đường Diệu Nhật lạnh lùng liếc hấn một cái, "Đóng cửa." Nói xong liền ôm hài tử vào buồng trong.

Ti Diệu Huy đóng cửa cho kỹ, yên lặng theo sát sau y.

Bắc Đường Diệu Nhật nói, "Được!"

Ti Diệu Huy vội lấy từ ống tay áo ra một bình được đưa qua, nhỏ giọng nói, "Ta làm thành nước đường, lấy nước này đút cho nó là được."

Bắc Đường Diệu Nhật đem nước thuốc hâm nóng lại rồi mới dùng muỗng nhỏ chậm rãi đút cho hài tử, sờ sờ cái trán nó, thấy hơi nóng lên, thấp giọng nói, "Rốt cuộc là ai nhấn tâm?"

Ti Diệu Huy cúi đầu không nói. Từ khi Bắc Đường Diệu Nhật chuyển đến cắm địa ở hậu sơn này vẫn không chịu gặp hấn. Hấn cũng có cách nào mới lấy nhi tử làm nước cờ đầu (cách để đạt được mục đích).

Bắc Đường Diệu Nhật đút được cho hài tử, đặt nó trên cái giường nhỏ, đỡ đỡ cho nó ngủ rồi mới đứng dậy đi đến bên thư trác, thần nhiên nói, "Hàm nhi ở hai ngày ở chỗ ta, chờ nó khỏi bệnh rồi sẽ trả về. Người về trước đi." Nói xong liền cầm một quyển sách ngồi lại trên ghế, tựa hồ trong phòng không còn ai khác nữa.

Ti Diệu Huy không biết làm gì đứng một lúc lâu, lại đi đến phía sau y kêu, "Đại ca."

Thấy Bắc Đường Diệu Nhật cũng không để ý đến hắn, vẻ mặt Ti Diệu Huy ủy khuất giống y như đức Ti Quân Hàm vừa rồi. Hắn cắn cắn môi dưới, lại nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Đại ca.”

Bắc Đường Diệu Nhật vẫn không để ý tới.

Ti Diệu Huy ngơ ngác đợi một lúc lâu, cuối cùng kiềm chế không được, nói, “Quyển sách này hay như vậy sao!?”

Bắc Đường Diệu Nhật bộp! một tiếng đem sách ném lên mặt bàn lạnh lùng nói, “Người có biết bây giờ mình có thân phận gì hay không?! Người nhìn xem người có tự giác của một hoàng đế hay không?”

Ti Diệu Huy bị y làm cho hoảng sợ.

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Hàm nhi vốn chỉ là bị phong hàn (cảm lạnh) nhẹ, cho nó uống thuốc rồi ngủ một giấc là được, vì sao người lại ôm nó đến đây? Bây giờ nó lại ho nhiều như thế, nếu chuyển thành hàn chứng (những loại bệnh nặng do bị nhiễm lạnh) thì sao?”

“Ta, ta...”

“Cái gì ‘ta’?”

“Trẫm, trẫm...”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn bộ dáng dè dặt của hắn, thoáng hạ khẩu khí, “Trên núi gió lớn, sau này người ít dẫn nó đến. Đi về trước đi.”

Ti Diệu Huy bỗng nhiên bỏ nhào ôm lấy hắn, cúi đầu nói, “Diệu Nhật, người đừng đuổi ta đi. Ta thật sự rất nhớ người...”

Mặt Bắc Đường Diệu Nhật không chút thay đổi đẩy hắn ra, đứng lên nói, “Đừng náo loạn, nhanh về đi.”

Ti Diệu Huy vừa oán vừa đau (vừa giận dữ vừa bị thương) nói, “Người không muốn thấy ta đến vậy sao?”

Bắc Đường Diệu Nhật lặng yên một lát, nói, “Dem giải được của tởa tình cho ta, ta sẽ không đuổi người đi!”

Ti Diệu Huy cứng đờ cả người.

Bắc Đường Diệu Nhật chậm rãi xoay người, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, thở dài nói,

“Huy nhi, người từ nhỏ luôn rất nghe lời ta mà. Đem giải được của tởa tình cho ta, ta sẽ không đuổi người đi nữa.”

Ti Diệu Huy ở trong lồng ngực y nhẹ nhàng phát run, nắm chặt nắm tay, cắn răng nói, “Không được.”

“Người nói cái gì?”

Ti Diệu Huy kiên trì nói, “... Không được. Còn chưa tới thời gian ước định.”

Bắc Đường Diệu Nhật buông hấn ra, lạnh nhạt nói, “Ta đã biết, người đi đi, ta không muốn thấy người!”

Sắc mặt Ti Diệu Huy tái nhợt, nhìn bóng lưng quyết tuyệt của y, qua một lúc lâu mới suy sụp bước đến đại môn.

“Chậm chút.”

Vẻ mặt Ti Diệu Huy lập tức mong chờ, xoay người lại.

Bắc Đường Diệu Nhật đã trở lại ngồi sau thư trác, vẫn chưa ngẩng đầu, chỉ thản nhiên nói, “Đi hạ thánh chỉ, nói Bắc Dự vương Ti Giản mưu đồ gây rối, cùng với đồng bọn mưu đồ tạo phản, hiện đang tụ tập đại quân của biên quan tiến vào kinh, muốn đưa dân chúng Minh quốc vào biển lửa. Nay lệnh cho tất cả các châu huyện trên đường tiến quân của chúng nhanh chóng tập hợp quân lực chống cự, hiệp trợ Úc tướng quân trấn áp đại quân phản loạn.”

Ti Diệu Huy thất vọng đáp ứng. Hấn biết chuyện trong triều không thể dối y được, đây là cho chính mình tiên hạ thủ vi cường.

“Còn có, ” Bắc Đường Diệu Nhật tạm dừng một chút, trầm tư một lát, chậm rãi nói, “Thấy Diệu Nguyệt... cái gì cũng đừng nói.”

Lòng Ti Diệu Huy như bị đâm một cái, thấp giọng nói, “Đã biết.” Nói xong ảm đạm rời đi.

Bắc Đường Diệu Nhật cầm sách lên nhưng không có tâm trạng đọc nữa, ném sách vào một bên, đi đến bên giường của hài tử, tỉ mỉ nhìn nó. Y vươn tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của nó, buông mi mắt, lầm bầm nói, “Hàm nhi, Quân Hàm... Ti Quân Hàm, Ti Quân Hàm... Quân Hàm Chi...”

Bắc Đường Diệu Nhật thở dài một tiếng. Huy nhi, chúng ta rốt cuộc, ai hơn hẳn tâm hơn...*****

Mang tâm tư hoang mang, lòng đau như cắt, Ti Diệu Huy lơ mơ trở lại hoàng cung, đến khi phục hồi tinh thần lại mới phát hiện mình đang ngồi ở ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, ngài không có việc gì chứ?” Lưu tổng quản thân thiết hỏi.

Ti Diệu Huy lắc đầu, phân phó nói, “Trẫm phải nghỉ chỉ (lệnh của vua), đi truyền Bùi đại nhân đến đây.”

Bùi Tổ Hoa vội vàng tới, Ti Diệu Huy đem ý tứ vừa rồi của Bắc Đường Diệu Nhật đã nói cho ông viết thành thánh chỉ, ấn ngọc tỵ lên rồi cho ban bố. Bùi Tổ Hoa đã nghĩ thật may mà Hoàng Thượng vẫn chưa hồ đồ, lo lắng cả một buổi chiều rồi cuộc hăn vẫn có một quyết định anh minh, bởi vậy ông vô cùng cao hứng lĩnh thánh chỉ kia đi.

Ti Diệu Huy lại bắt đầu ở ngự thư phòng ngắm người, một đồng tấu chương để một bên cũng không có tâm trạng xem đến, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi, “Gần đây Vương phủ có tin tức gì không?”

Lưu tổng quản cung kính nói, “Không có tin tức gì.”

“Nga?” Trong lòng Ti Diệu Huy kỳ quái. Rõ ràng Bắc Đường Diệu Nguyệt đã trở về ba ngày nay, vì sao vẫn chưa tới gặp hăn?

Lưu tổng quản thấy vẻ mặt của Hoàng Thượng, nói, “Nô tài nghe nói Tĩnh vương phi bị nhiễm phong hàn trên đường hồi kinh, có thể còn chưa khỏi hăn nên có lẽ mấy ngày nữa mới tới yết kiến hoàng thượng.”

Ti Diệu Huy nhú mi nói, “Cái gì Tĩnh vương phi. Ở Minh quốc này nó vẫn là Tam thế tử của Bắc Đường vương phủ, sau này không được gọi nó như thế nữa.”

“Vâng.”

“Thỉnh ngự y xem cho nó một chút. Người đi xuống đi.”

“Vâng.”

“Từ từ.” Ti Diệu Huy gọi ông lại, trầm ngâm một lát, nói, “Hôm nay không ở trong cung dùng bữa, trẫm muốn đi Bắc Đường vương phủ.”

“Bệ hạ, thời gian đã tối muộn...” Lưu tổng quản có chút khó xử.

“Không phải nói thân thể Tam thế tử không khỏe sao. Nếu nó không thể đến gặp trẫm thì trẫm nên đến xem đệ đệ này chứ.”*****

Ti Diệu Huy mang theo Lưu tổng quản và mấy thị vệ, cải trang cẩn thận đi vào Bắc Đường vương phủ.

Lúc này đã qua chạng vạng, Bắc Đường Diệu Nguyệt còn nghỉ ngơi. Ti Diệu Huy cũng không cho Lăng tổng quản bẩm báo, bước đi thông thả bước đi vào Hàn Thanh các.

Vừa đến ngoài cửa liền nghe được thanh âm của ‘túc địch’ (kẻ thù xưa nay) – nữ nhi của thần y thu Diệp Nguyên – Thu Tử Lăng.

“Diệu Nguyệt, cho dù không muốn ăn cũng phải ăn một chút gì đó chứ. Như vậy đối với hài tử của ngươi cũng không tốt đâu.”

Ti Diệu Huy cảm thấy cả kinh: Hài tử nào?

Chỉ nghe thanh âm lâu ngày không gặp của Bắc Đường Diệu Nguyệt vang lên, vẫn trong trẻo lạnh lùng, lại mang theo chút ôn nhu không thể phát hiện.

“Ngươi yên tâm, ta biết rồi. Nhưng hiện tại thật sự không muốn ăn gì cả.”

“Ngươi... Người nào?” Thu Tử Lăng còn muốn nói chuyện, bỗng nhiên phát hiện ngoài cửa có người.

Ti Diệu Huy cười cười thông thả bước vào, “Không ngờ đường đường Văn hậu (hoàng hậu Văn quốc – Thu Tử Lăng) lại ở đây, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn nay a.”

Thu Tử Lăng thấy khuôn mặt mỹ diệu gây họa của hắn, trong lòng không thoải mái, nhin không được trào phúng, “Không thể tưởng Minh đế lại đến đây. Văn quốc ta còn chưa cung chúc hoàng thượng đăng cơ cơ mà.”

Ti Diệu Huy cười nói, “Hoàng đế tướng công của ngươi đã phái sứ thần đến tặng hạ lễ rồi. Văn hậu không cần khách khí.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn dựa trên giường, chưa kịp tới hành lễ đã thấy Nhị ca và Thu Tử Lăng sắp ‘bóp’ chết nhau rồi.

Nó và Diệu Thần từ nhỏ đã chịu đủ khói lửa của hai người này, thật vất vả mới yên tĩnh được chút năm như thế, thật sự không ngờ mới từ Văn quốc trở về đã thấy ác mộng như trước, đành phải nhanh đứng dậy nói, “Nhị, Hoàng Thượng... Thần...” Nó vốn có tài ăn nói, giờ bỗng dưng không xưng hô thế nào với Nhị ca cùng lớn lên từ nhỏ này.

Ti Diệu Huy bật cười, nhất thời cả căn phòng đều đầy xuân sắc, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này.

“Mau đứng lên, đừng quỳ nữa. Cái gì mà Nhị Hoàng Thượng a. Hoàng Thượng còn có thể là lão nhị sao? Mà ngươi lại làm sao là ‘thần’. Vẫn nên gọi trẫm là Nhị ca đi. Nghe vài thập niên đã quen rồi, vẫn kêu như cũ thoải mái hơn.”

Ti Diệu Huy kéo kéo hần, Bắc Đường Diệu Nguyệt cười cười, cũng không cùng hần khách khí, liền ngồi xuống cạnh nó.

Thu Tử Lăng biết huynh đệ hai người bọn họ chắc chắn có lời muốn nói. Nàng cùng Ti Diệu Huy bát tự không hợp, luôn luôn không có gì để nói. Hiện tại hần là hoàng đế Minh quốc, chính mình là hoàng hậu Văn quốc, hàn huyền xong vài câu liền đứng dậy cáo từ.

Ti Diệu Huy đợi nàng đi khuất mới nhìn nhìn sắc mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt, hỏi, “Sao vậy? Nghe nói người bị nhiễm phong hàn trên đường quay về kinh sao? Nhìn sắc mặt người quả thật không tốt, Nhị ca giúp người bắt mạch xem.” Nói xong liền kéo tay nó qua, xem thử mạch đập của nó.

“Đi?” Ti Diệu Huy ngạc nhiên kêu lên một tiếng, liếc mắt nhìn Bắc Đường Diệu Nguyệt, hì hì cười, lấy ra chiết phiến ở bên hông phẩy phẩy, cười nói, “Chúc mừng Tam đệ a. Tiểu vương gia có phải vui đến muốn bay lên trời rồi không? Sao lại cam lòng cho người trở về như vậy a?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không khách khí nói, “Nhị ca, đại đông tới rồi đó, người giả cái gì phong nhã vậy a? Không thấy lạnh sao?”

Ti Diệu Huy bị nó làm sặc một câu nhưng cũng không sinh khí, thu chiết phiến lại, biết điều nói sang chuyện khác, “Cơn tức rất lớn a, đã hiểu đã hiểu. Nhị ca cho người ít an thai được, cam đoan hiệu nghiệm hơn cả Thu nữ nhân kia.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hoài niệm. Xem ra Nhị ca này của nó tuy đã làm hoàng thượng nhưng tính tình cũng không bị biến đổi. Cư nhiên còn gọi Thu Tử Lăng là Thu nữ nhân, hần đã quên thân phận chí tôn của nhau rồi.

“Nhị ca, đại ca đâu? Sao từ lúc ta trở về đều không thấy y?”

Sắc mặt Ti Diệu Huy khê biến, không chút để ý nói, “Y ở trong cung tĩnh dưỡng vài ngày, vì sợ miệng lưỡi người ngoài nên không nói cho ngoại nhân.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt đương nhiên biết sự tình không đơn giản như vậy. Nó vốn chuộng quân Bắc môn, lúc đầu hạ bị đại ca kêu về một chuyến để thu xếp sự vụ Bắc môn. Khi đó nó biết chỉ sợ có đại sự phải phát sinh, kết quả quả thế.

Kỳ thật chuyện đạo ca trong cung nó đã biết, bất quá nếu cả Nhị ca và đại ca đều có ý không muốn mình nhúng tay vào thì nó cũng không hỏi nhiều.

Huynh đệ hai người bọn họ còn nói vài câu, Ti Diệu Huy thấy nó trở về vẫn rất vui, bất quá thấy thái tức của nó bất ổn, lại luôn cật lực, không muốn quấy rầy nó nghỉ ngơi nữa. Sau khi cùng nó dùng xong bữa rồi liền trở về hoàng cung.

Ngày hôm sau hân trong mong mà đến cấm địa sau cung, vãn an Bắc Đường Diệu Nhật, “Hôm qua trẫm đi gặp Diệu Nguyệt.”

Ánh mắt Bắc Đường Diệu Nhật sắc bén bắn lại đây.

Ti Diệu Huy làm bộ như không phát hiện, có chút lấy lòng nói, “Trẫm cái gì cũng chưa nói. Bất quá có tốt tin tức muốn nói cho người, chúng ta phải làm thúc thúc a. Nga không, là cữu cữu. Ân...”

(thúc thúc: anh em bên họ của cha = bác/chú; cữu cữu: anh em bên họ của mẹ = bác/cậu)

Ti Diệu Huy nhú mày, đột nhiên phát hiện xưng hô của hài tử tương lai là cả vấn đề.

Bắc Đường Diệu Nhật vô cùng giật mình, “Cái gì? Người là nói Diệu Nguyệt...”

“Đúng vậy.” Ti Diệu Huy cười meo meo gật đầu, “Trẫm cũng thực giật mình, không thể tưởng được Diệu Nguyệt luôn lạnh lùng cứ nhiên lại động tình thụ thai. Xem ra Đông Phương tiểu vương gia kia quả thật đã đả động được nó.”

Bắc Đường Diệu Nhật tựa hồ còn có chút không thể tin được, “Diệu Nguyệt cứ nhiên, cứ nhiên lại...”

Lúc trước y đem Bắc Đường Diệu Nguyệt ‘gả’ cho Đông Phương Hạo Diệp, một là muốn cho Diệu Nguyệt tránh họa, không muốn nó bị cuốn vào chính biến; hai là vì đại cục suy nghĩ, có thể có quan hệ thông gia với Văn đế Đông Phương Hoa, đối với Bắc Đường gia mà nói, vô luận thế nào cũng có lợi rất lớn; thứ ba... Đó là thấy Đông Phương Hạo Diệp kia quả thật thiết tình thực lòng thích Diệu Nguyệt, hơn nữa phụ vương và phụ thân cũng đều đồng ý, y làm đại ca cũng không tiện phản đối.

Hơn nữa y tin tưởng Diệu Nguyệt, bởi vì nhìn hai người bọn nó thấy sao cũng là Diệu Nguyệt giống Vương gia, còn Đông Phương Hạo Diệp có chút... giống Vương phi. Ai biết...

Ti Diệu Huy nói, “Người mất hứng?”

Bắc Đường Diệu Nhật không thể nói rõ cảm giác kì quái trong lòng mình là gì. Dù sao Diệu Nguyệt là đệ đệ y, không phải muội muội a. Có ca ca nhà ai hy vọng đệ đệ mình sinh hài tử không?

Trên mặt y không biểu hiện gì, chỉ mỉm cười nói, “Sao có thể. Đây là chuyện tốt, phải chúc mừng Diệu Nguyệt. Thân thể nó sao rồi?”

“Hoàn hảo. Bất quá thai tức không ổn định lắm, trẫm đã khai dược cho nó rồi, nghỉ ngơi mấy ngày nữa thì tốt rồi.”

Ti Diệu Huy chưa nói bởi vì Bắc Đường Diệu Nguyệt lúc bắt đầu có thai hình như thân thể bị hư tổn, nội lực bị hao tổn nên thai tức không ổn định. Dù ao có hấn và Thu Tử Lăng ở đây, hài tử nhất định sẽ bình an không việc gì.

“Mấy tháng?”

“Ba tháng rồi.”

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật vừa động, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên tiếng khóc nỉ non của tể con từ nội thất vang ra. Y vội vàng đi vào nội thất, ôm lấy Ti Quân Hàm trên giường.

“Cái kia... phong hàn của Hàm nhi có tốt hơn chút nào không?” Ti Diệu Huy chậm rãi theo vào, nghĩ lại chuyện hôm qua chính mình đem đứa con đặt ở ngoài cửa đông lạnh cả nửa ngày, cảm thấy vô cùng áy náy.

Bắc Đường Diệu Nhật lạnh lùng liếc hấn một cái, “Tốt hơn nhiều. Không có việc gì nữa thì người về đi.”

Tâm Ti Diệu Huy cứng lại, ngơ ngác đứng đó một lúc lâu, há mồm muốn nói, nhưng nhớ hôm qua vừa bị y đuổi ra khỏi nhà, đành phải cúi đầu ngoan ngoãn đi ra.

Bắc Đường Diệu Nhật yên lặng nhìn bóng dáng hấn rời đi, không biết suy nghĩ cái gì. Đến khi tiểu hoàng tử trong lòng như bị mất hứng khi bị bỏ qua, dùng sức giật giật tóc y mới làm y hồi phục tinh thần lại.

Bắc Đường Diệu Nhật cười cười với hài tử. Y thật sự thích hài tử này, tựa như Diệu Huy nhu thuận đáng yêu trước đây, cười lộ lên ánh mắt mỉa thành một khe nhỏ, khờ dại động lòng người.

Y cẩn thận đặt hài tử trên giường, đi đến trước thư trác, đề bút viết phong mật hàm. Đợi đến buổi tối khi ám vệ đến sẽ cho bọn họ đưa ra ngoài. Phong thư này là cho Thu Tử Lăng.

Sau khi Thu Tử Lăng nhận được thư, ánh mắt nhú lại, cái gì cũng không hỏi, chỉ nói với ám vệ, “Ta đã biết, thỉnh chuyển cáo Bắc Đường vương, ta sẽ lập tức đi tìm cha ta cha. Trước mùa hoa nở sang năm nhất định sẽ cùng phụ thân quay về.”

Ám vệ chuyển nguyên vẹn lời nói của nàng cho Bắc Đường Diệu Nhật.

Bắc Đường Diệu Nhật đứng trước trúc ốc, trăng trong gió lạnh đưa y bào y bay múa theo gió, y bào mặc sắc như dung nhập vào đêm tối.

Hấn ngẩng đầu nhìn ánh trăng mờ lung như phủ một tầng hơi nước trên bầu trời, khóe miệng nở một nụ cười nhợt nhạt

Huy nhi, không phải ta không tin ngươi, chỉ là mọi sự phải nắm chắc phần lớn mới tốt.

16. Quyển 2 - Chương 14

Đảo mắt đã tới cuối năm.

Từ khi làm hoàng đế, mỗi ngày của Ti Diệu Huy không còn thanh nhàn như trước. Bất quá cho dù hần không vui, nhưng nếu đã ngồi lên vị trí này sẽ luôn chăm lo cho bách tính bách quan, bởi vậy hần cố gắng chăm chỉ thành thật, không bao giờ dám chậm trễ chức trách của mình.

Bắc Dự vương Ti Giản và tướng quân Lí Tham giương cờ làm phản, danh nghĩa cần vương, lại bị Đại tướng quân Úc Phi Khanh dẫn quân chặn ở biên cảnh Linh Châu, không tiến thêm được tấc nào.

Nhưng Linh Châu có hào sâu hiểm yếu, nhân mã của Úc tướng quân cũng không đánh được. Song phương giằng co ở đây, xem ra không phải trong thời gian ngắn là có thể giải quyết.

Gần đây Ti Diệu Huy bị chuyện của Bắc Dự vương và chính vụ trong triều quần chặt không thoát ra được, hần lại còn bỏ thời giờ nghiên cứu giải được của tảo tình, rất ít có thời gian đến cấm địa vấn an Bắc Đường Diệu Nhật. Thật vất vả đợi đến cuối năm, hần quyết tâm cho mình thời gian nghỉ ngơi. Bởi vậy khi xong đại yến trừ tịch liền dừng việc triều chính lại mà đi nghỉ.

Gần đây Hàm nhi vẫn ở lại chỗ của Bắc Đường Diệu Nhật. Nó được y dưỡng còn mập mạp hơn so với lúc ở Tô Tâm điện. Ti Diệu Huy thấy bây giờ nó không chỉ có thể bò mà còn có thể bám vào mép giường, lúc lắc bước đi hai ba bước, không khỏi vừa mừng vừa sợ.

“Đại ca, ngươi thật lợi hại, dẫn dắt Hàm nhi tốt như thế.”

Bắc Đường Diệu Nhật đang ngồi ở bên thư trác đọc sách, quay đầu lại nhìn thoáng qua phụ tử hai người đang đùa giỡn bên giường, không nói gì.

Trong lãnh viện sớm đã đặt những chậu than xung quanh; lại sợ tiểu hoàng tử mới biết đi bị té gây thương tổn nên trên mặt đất đã đặt những tấm thảm thật dày. Trong phòng vô cùng ấm áp, quả thực còn thoải mái hơn so với tấm cung hoa lệ của Ti Diệu Huy.

“Đại ca, Hàm nhi cũng phải nói chuyện rồi a? Sao vậy bây giờ còn chưa không gọi phụ thân a.”

Cuối cùng hôm nay Ti Diệu Huy đã có thể ở cả ngày trong này, tâm tình tốt lắm, đối với sắc mặt của Bắc Đường Diệu Nhật cũng không để ý tới. Hơn nữa dù sao cũng là tân niên khó có được nên da mặt dù có dày cũng muốn ở cùng nhau.

“Nhanh đi.” Bắc Đường Diệu Nhật không yên lòng nói.

“Đại ca, sao ngươi không uống cháo?” Ti Diệu Huy cùng nhi tử chơi chốc lát, càng ở chung càng cảm thấy vật nhỏ này đáng yêu, vô cùng tự nhiên mà ôm hài tử ngồi bên cạnh bàn, thấy chén cháo tổ yến phù dung trong tay Bắc Đường Diệu Nhật đã lạnh, thuận miệng hỏi.

Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên nói, “Không muốn uống.”

“Nghe nói nhiều ngày nay ngươi ăn uống cũng không tốt, để ta xem mạch cho ngươi đi.” Ti Diệu Huy nghĩ đến hồi báo mấy ngày nay của Hồng Châu, không khỏi có chút lo lắng.

“Không cần, vào đông thượng hoả, tràng dạ không tốt, chỉ có chút khó chịu thôi.” Bắc Đường Diệu Nhật tựa hồ có chút mạnh mẽ, không kiên nhẫn nói.

Ti Diệu Huy không hỏi lại nữa, bưng bát cháo nóng của mình lên, dùng thìa đút vào miệng nhi tử. Tiểu gia khóa thành thành thật thật ăn, còn ý do vị tăn (còn muốn) mà liếm liếm lưỡi, làm Ti Diệu Huy cười không ngừng.

Hồng Châu đưa tới ngọc thiện, ba món mặn một món canh, Ti Diệu Huy nhìn thấy, có chút không vui hỏi, “Sao lại thanh đạm như vậy?”

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Là ta bảo ngự thiện phòng làm. Nếu ngươi ăn không quen thì có thể hồi cung.”

“Đương nhiên quen a, ta cùng ngươi ăn.” Ti Diệu Huy vội vàng cười cười, giao nhi tử cho Hồng Châu dẫn xuống.

Bắc Đường Diệu Nhật giống như không muốn ăn, chỉ cầm bát cơm mà không hề động.

Ti Diệu Huy lo lắng mặt nhăn nhú mày, “Đại ca, ngươi ăn quá ít đó.”

“Ngươi đừng nói nhiều như thế.”

Ti Diệu Huy bỗng nhiên có chút ảm đạm nói, “Đại ca, ngươi... có phải bởi vì ta ở đây mới không muốn ăn không?”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hẩn một cái, thấp giọng nói, “Ngươi đừng nghĩ nhiều, thật sự gần đây tràng dạ không tốt, không thể ăn nhiều.”

“Đại ca...” Ti Diệu Huy đáng thương hề hề nhìn y, lệ ý trong một đôi đôi mắt đẹp lưu chuyển.

Bắc Đường Diệu Nhật có chút mềm lòng, chủ động gấp một đĩa đồ ăn đặt vào bát hân, “Mấy ngày nay triều chính bận rộn, vất vả cho người rồi, ăn nhiều một chút.”

Ti Diệu Huy lập tức đảo mắt cười, cũng gấp một đĩa đồ ăn cho y, “Đại ca, người cũng ăn nhiều một chút. Đại niên mừng một cũng không thể đói bụng.”

Bắc Đường Diệu Nhật không đành lòng bỏ qua hảo ý của hân, cúi đầu đưa đồ ăn đến bên miệng. Nhưng khi y ngửi thấy mùi đồ ăn lại thấy buồn nôn, không sao ăn được.

“Xảy ra chuyện gì?” Ti Diệu Huy thấy y cứ nâng chiếc đĩa, sắc mặt tái nhợt, hai hàng lông mày nhíu chặt, không khỏi hoảng sợ.

Bắc Đường Diệu Nhật tốn sức lực thật lớn mới cưỡng chế được cảm giác buồn nôn kia, cố nuốt đồ ăn xuống, làm ra vẻ không có gì, “Không sao. Vừa rồi đã no nên ăn thêm thấy hơi chướng.”

Ti Diệu Huy nghi hoặc, “Buổi sáng người ăn cái gì? Thực sự ăn no như thế? Rõ ràng còn không ăn nhiều bằng một nửa so với trước kia.”

Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên buông bát đĩa vội vàng nói, “Người ăn trước trứ, ta đi xem Hàm nhi.” Nói xong nháy mắt liền đi ra ngoài cửa.

Y cũng không đến phòng bên xem Hàm nhi mà chạy nhanh ra lãnh viện, đi ra sau trúc ốc, trốn sau một lùm cây khá cao, nôn một trận.

“Oe ” Y ới hết đồng đồ ăn trong dạ dày ra nhưng vẫn thấy buồn nôn, ngay cả nước chua cũng đã nôn ra, trên mặt lúc xanh lúc trắng.

Cánh tay ôm lấy thân cây ần ần phát run, Bắc Đường Diệu Nhật vô lực tựa vào trên cây, cả người cơ hồ hư thoát. Trong lòng y nhện không được châm chọc chính mình, chỉ mất đi công lực hộ thân mà ngay cả một chút khó chịu cũng không thể áp chế, vậy mà cũng là Bắc Đường vương.

Nhưng y bỗng nhiên có chút thất thần, bàn tay bất tri bất giác phủ lên bụng, cúi đầu nhìn bụng đến gần gần người.

Loại tình hình này không phải chỉ mới ngày một ngày hai. Tuy y không hiểu y thuật nhưng loại tình huống này của mình thật sự giống như lúc Diệu Thần mang thai. Cho dù y không muốn thừa nhận, sáng sớm nhưng mỗi ngày tỉnh lại, cảm giác buồn nôn và không khỏe lúc nào cũng nhắc nhở y.

Xem ra hoài nghi ngày đó... có lẽ đã thành sự thật.

Bắc Đường Diệu Nhật bị loại khả năng làm cho ngây ngốc.

Nếu thật sự đúng như y đoán, như vậy chỉ có thể chứng minh một việc, y đã động tình với Huy nhi.

Đối với hoan hảo đêm hôm đó của hai người, trên cơ bản Bắc Đường Diệu Nhật không có ấn tượng gì, nhưng y mơ hồ nhớ rõ lúc ấy mình phóng túng và điên cuồng, hoàn toàn mất đi bình tĩnh và tự chế ngày thường.

Y hoan ái với Diệu Huy, khi nằm dưới cũng chưa từng bị miễn cưỡng, lúc nào cũng là thanh tỉnh mà phóng túng cho hành vi của Huy nhi. Mặc dù không thể nói hoàn toàn không có khoái cảm, nhưng luôn đè ép tâm tình và dục vọng của mình.

Nhưng vài năm nay tâm tính y chậm rãi biến hóa, tình cảm đối với Huy nhi cũng ngày càng phức tạp, khi nằm dưới cũng phải dùng ti dưng trấp, phòng khi... Cái gì?

Ai...

Bắc Đường Diệu Nhật sâu kín thở dài một tiếng. Nhớ đến Huy nhi còn đang chờ y, chờ một chút cho khá hơn liền phủi phủi quần áo, xoay người đi đến lãnh viện.

Một thân ảnh lặng lẽ ẩn trong rừng trúc sau lãnh viện thấy tình huống của y đến nhất thanh nhị sở, mắt thấy y muốn quay về liền nhanh chóng về phòng trước y.

Bắc Đường Diệu Nhật đến phòng bên, thấy Hồng Châu đã cho Hàm nhi uống xong sữa, đổi tã, lại đỡ nó ngủ thì nhận lấy hài tử từ tay nàng, ôm vào nội thất.

Ti Diệu Huy đã dùng xong bữa, đang ngồi trước bàn chờ y, thấy y tiến vào liền hỏi, “Sao lại lâu như thế?”

“Hàm nhi muốn ngủ, ta phải dụ nó.”

“Nga, vậy đi thôi chứ.” Ti Diệu Huy gọi Hồng Châu tiến vào, cho nàng dọn dẹp mọi thứ rồi mới tự mình thu dọn giường, nói, “Muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Không cần.” Bắc Đường Diệu Nhật đem hài tử đã ngủ đặt lên giường, nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Ti Diệu Huy thấy đã đến lúc, từ lồng ngực lấy ra một vật, cẩn thận đưa qua, “Đại ca, hôm nay là đại niên mừng một, đúng là ngày sinh nhật của ngươi, cái này là thọ lễ (quà sinh nhật) trăm cổ ý chuẩn bị cho ngươi.”

Bắc Đường Diệu Nhật dừng một chút. Y không lưu tâm đến sinh nhật của mình, hơn nữa từ khi y còn nhỏ, hai vị phụ thân đã không luôn bên cạnh, chính mình cũng không thấy hứng thú. Chỉ có Diệu Huy, Diệu Thần, Diệu Nguyệt huynh muội ba người ghi nhớ trong lòng. Năm nay bởi vì bị Ti Diệu Huy giam lỏng

bên trong hậu sơn, việc này cũng cơ hồ quên mất.

“Vật gì vậy?” Y hặn lấy, thấy là một cái hà bao, mặt trên thêu hồng mai mà Ti Diệu Huy thích nhất, hương thơm ngào ngạt, rất khác biệt với những loại hà bao khác.

Ti Diệu Huy mỉm cười, “Trẫm biết đại ca không thích phô trương, cũng không thích tục vật (vật tầm thường) này nọ. Hà bao này là do trẫm tự mình điều phối các loại thảo dược có thể phòng được bách độc. Vô sắc vô vị, ngay cả rắn rết trùng thử (rắn, bò cạp, sâu, chuột => những thứ gây hại bình thường) cũng tránh được.”

“Nga? Lợi hại vậy sao?” Bắc Đường Diệu Nhật biết thứ gì đó do hẩn tặng không chỉ đơn giản như bề ngoài, tựa hồ rất vui sướng, lật lật qua xem, “Có thể cho Hàm nhi mang theo bên người a.”

Ti Diệu Huy biến sắc, sắc mặt suy sụp, “Đại ca, đây là người ta tặng cho người mà. Hàm nhi ở tại thâm cung, lúc nào phải dùng đến cái này chứ.”

Bắc Đường Diệu Nhật trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái, trầm thanh nói, “Trong cung lòng người phức tạp, là chỗ ăn thịt người nhanh nhất a. Người cho là Hàm nhi ở nơi này sẽ an toàn không phải lo gì sao? Bao nhiêu hoàng tử các triều đại từ trước tới nay đều ở trong thâm cung đó thôi. Tâm người làm phụ thân như người không thể quan tâm đến nhi tử nhiều hơn sao?”

Ti Diệu Huy thấy y sinh khí (tức giận), vội hỏi, “Trẫm lại làm cho nó một cái là được, người đừng sinh khí. Nhưng cái này người nhất định phải nhận, vì đây là hạ lễ ta chuẩn bị cho sinh nhật của người a.”

Bắc Đường Diệu Nhật cảm thấy bất mãn vì thái độ của hẩn đối với Hàm nhi, nhưng thấy hẩn đáng thương hề hề nhìn chính mình, thần sắc vừa cầu xin thương xót vừa lấy lòng, cũng không phát giận nổi.

Ti Diệu Huy lại làm nũng nói, “Đại ca, coi như vì tâm ý của trẫm, người hãy lấy đi, được không?”

Bắc Đường Diệu Nhật bị hẩn năn nỉ, lại mềm lòng xuống. Huống chi thu được lễ vật dụng tâm như thế, trong lòng cũng y cao hứng, liền đeo hà bao kết bên hông. Lúc này mặt mày Ti Diệu Huy mới hớn hở, tâm tình rất tốt.

Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, “Nghe nói Tĩnh tiểu vương gia đến đây?”

“A, đúng vậy.” Ti Diệu Huy cười nói, “Tiểu tử này đối với Diệu Nguyệt thật ra cuồng dại, ngàn dặm xa xôi đuổi đến đây. Mấy ngày trước đây còn muốn đóng gói tấu chương của Diệu Nguyệt về, không cho người khác phiên nhiều nó.”

Bắc Đường Diệu Nhật trách cứ trừng hẩn liếc mắt một cái, “Người biết rõ Diệu Nguyệt đang có thai, vì sao còn trả lại chính vụ cho nó?”

“Là Diệu Nguyệt tự yêu cầu mà.” Ti Diệu Huy thở dài, nói, “Vả lại trên triều thấy nó trở về, người lại không ở đó nên có một số việc lập tức được chuyển tới chỗ nó, trăm cũng không thể ngăn lại a.”

“Sau này không được cho người đến quấy rầy Diệu Nguyệt nữa. Bây giờ thân mình nó không được tốt như trước nữa, phải cho nó an tâm một chút.”

“Đã biết. Trăm đã hạ ý chỉ, không cho các đại thần tiếp tục đi làm phiền nó.”

Bắc Đường Diệu Nhật trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói, “Việc ở Linh Châu còn chưa giải quyết, qua năm sau ta muốn tự mình đi một chuyến.”

Ti Diệu Huy cả kinh, “Đại ca!”

Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên nhìn hắn một cái, “Người đã hứa qua mùa đông, trước khi hoa mai nở sẽ cho ta giải được, đừng quên.”

Ti Diệu Huy cắn răng không nói.

Giải được của tởa tình khiến hắn đã có, nhưng không có máu của hai người luyện ái (yêu nhau) làm thuốc dẫn, chính hắn cũng không nắm chắc.

Hắn giương mắt nhìn Bắc Đường Diệu Nhật, thấy ánh mắt y lộ ra một ủ rũ, nhân tiện nói, “Trăm còn có chút việc phải xử lý, phải về trước. Đại ca, Hàm nhi ở trong này có quấy rầy người không? Hay là trăm cho nó về Tô Tâm điện đi.”

“Không cần. Hàm nhi không có mẫu phi, người lại không quan tâm với nó thì nữ mẫu cung nữ ssao có thể tận tâm được. Vẫn nên để lại chỗ ta đi.”

Ti Diệu Huy bị y chỉ trích đến xấu hổ mặt đỏ, thấp giọng nói, “Không phải. Trăm, trăm không phải có ý đó...”

“Quên đi, người có việc thì đi trước đi, đừng chậm trễ chính sự.”

Ti Diệu Huy chậm chạp đứng dậy, lưu luyến nhìn y một cái, “Vậy người hảo hảo nghỉ ngơi đi. Ta... trăm ngày khác lại đến nhìn người.” Nói xong liền chậm rãi ly khai.

Bắc Đường Diệu Nhật đợi hắn vừa đi, cuối cùng không che dấu mệt mỏi của mình nữa. Đẩy hài tử vào trong, chính mình cởi giày, xoay người trên giường, ôm lấy Hàm nhi cùng ngủ.

Nửa canh giờ sau, đợi y ngủ say, một bóng người khinh thủ khinh cước (nhẹ nhàng) tiến vào, đúng là Ti

Diệu Huy đã đi giờ lại quay lại.

Hắn vừa rồi trộm theo sau Bắc Đường Diệu Nhật, thấy y nôn đến tê tâm liệt phế, trong lòng lo lắng, nhưng biết y không muốn để mình biết chuyện nên giả như không biết. Lúc này đợi y ngủ say mới lén quay lại.

Lúc này công lực Bắc Đường Diệu Nhật đã mất hết, lại ngủ sâu, không phát hiện chút nào.

Ti Diệu Huy đến cạnh y, nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay để bên người y để bắt mạch, vẻ mặt lo lắng lúc đầu dần thành khiếp sợ. Hắn ngậy người ngẩn ngơ, lại lần nữa dè lại tam quan, cẩn thận chắn lại một lần, cuối cùng xác định, không khỏi vừa mừng vừa sợ.

(tam quan: ba giác quan của con người: miệng, mắt, tai)

Bỗng nhiên Bắc Đường Diệu Nhật trong lúc ngủ mơ chợt động dậy, làm hắn hoảng sợ, vội vàng buông tay người nọ ra, nhanh nhẹn nhảy qua cửa.

Đến rừng trúc, tim Ti Diệu Huy còn đang nhảy loạn, đầu còn chút ngơ ngàng không tin nổi.

Hỉ mạch! Là hỉ mạch! Cứ nhiên là hỉ mạch!

Hắn ngậy ngẩn mực cho gió lạnh thổi hơn nửa canh giờ, cuối cùng mới tin được chuyện này là thật, không khỏi hét lên một tiếng, nhảy nhót không thôi trong cấm địa.

“Ha ha ha...”

Ti Diệu Huy cất tiếng cười to, chỉ cảm thấy tâm tình vui sướng tình tràn đầy trong lòng, làm cho hắn trướng sắp nổ tung.

Hắn hưng phấn mà ở hậu sơn chạy vội sau một lúc lâu, cuối cùng nhớ tới chính mình đích thân phận, vội vàng hoãn đặt chân bước, còn là thu không được trên mặt đích biểu tình, cười đến miệng đều nhanh nứt ra rồi.

“Bệ hạ.”

Bỗng nhiên phía sau có người gọi hắn, Ti Diệu Huy hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, “Hong di!”

Người tới đúng là người hầu hạ Triệu Thái hậu trước kia, hiện tại hầu hạ Bắc Đường Diệu Nhật – cung nữ Hồng Châu.

“Bệ hạ, ngài đã biết rồi?” Khuôn mặt Hồng Châu luôn luôn bình thản nhưng giờ lại mỉm cười.

“Hong di, người đã sớm biết đúng không?” Ti Diệu Huy hưng phấn mà nói.

Hồng Châu mỉm cười gật gật đầu, “Vẫn có chút hoài nghi nhưng không dám xác định. Xem ra bệ hạ đã đã biết rồi. Chúc mừng bệ hạ!”

Ti Diệu Huy cao hứng đến không biết chia sẻ với người khác thế nào, kích động nắm lấy tay Hồng Châu, “Y động tình với ta! Y đã động tình với ta! Ha ha ha, ta thật vui vẻ a!”

Hồng Châu mỉm cười nhìn hắn. Nàng từng chịu ơn của Thanh Phi, đối với nhi tử của Thanh cũng như đối với nhi tử của chính mình. Những năm gần đây nàng vẫn từ một nơi bí mật gần đó quan tâm đến Ti Diệu Huy, lúc này thấy hắn cuối cùng như được đền bù như ý nguyện, không khỏi cao hứng theo hắn.

“Bệ hạ, bây giờ ngài tính thế nào?”

“Tính thế nào?” Ti Diệu Huy đang hưng phấn trong lòng, nhất thời thật đúng là không hiểu được cái gì, qua một lúc lâu mới nói, “Đầu tiên phải cho đại ca vài thang thuốc an thai, cho y bồi bổ thân thể. Nếu là nam hài thì phong làm thái tử, nếu là nữ hài thì phong làm trưởng công chúa. Ha hả a.”

“Bệ hạ, ngài có phải hắn là nên giải khai công lực cho Bắc Đường vương trước không?”

Ti Diệu Huy sững sờ.

Hồng Châu nói, “Bắc Đường vương võ công cái thế, thân phận lại không như người khác. Ngài lại phong bệ toàn bộ công lực của y, đương nhiên làm y không tiện. Huống chi ta thấy sau khi y có thai, không còn công lực hộ thân tựa hồ có chút vất vả. Hơn nữa không biết an thai được kia có thể ảnh hưởng đến thai nhi hay không?”

Ti Diệu Huy nghĩ nghĩ, nói, “Hong di, người nói đúng, trẫm cũng nên giải tỏa tình trẫm cho hắn, hơn nữa hiện tại y lại có tình với hắn, cũng đã có thuốc dẫn. Chẳng qua...”

“Nhưng ngài sợ y khôi phục võ công sẽ rời khỏi ngài đúng không?” Hồng Châu thấy hắn chần chờ liền nói ra tâm tư trong lòng hắn, không khỏi cười nói, “Hoàng Thượng, ngài thật sự là thông minh một đời hồ đồ nhất thời.”

“Sao lại nói vậy?”

“Bắc Đường vương là tước vị thụ phong nhiều thế hệ của Minh quốc, trốn được hòa thượng không trốn được miếu (chạy trời không khỏi nắng = không thoát được). Điều Bắc Đường vương luôn luôn quan tâm nhất chính là vận mệnh quốc gia và khó khăn đau khổ của dân chúng, lại lo lắng đến địa vị và an nguy của

gia tộc, sao có thể rời khỏi nơi này?

Chỉ cần ngài là hoàng đế một ngày, y đương nhiên sẽ phụ tá bên ngài một ngày. Huống chi bây giờ y đã nảy sinh tâm ý với ngài, cho dù chính y không thừa nhận nhưng sao có thể tự dối lòng? Hiện tại đừng nói y rời khỏi ngài, chỉ sợ ngài rời khỏi y cũng làm y thống khổ không chịu nổi.”

Ti Diệu Huy Đường như được xối nước lên đầu, sáng tỏ thông suốt.

Hồng Châu lại nói, “Hơn nữa lấy Bắc Đường vương cái loại này kiệt ngạo cao hoa người, ngài dùng sức mạnh ngành đích thủ đoạn không chỉ có không thể làm cho hắn cúi đầu, ngược lại sẽ làm hắn càng thêm phản cảm cùng phản kháng. Ngài hai người có hai mươi mấy năm đích huynh đệ tình nghĩa, chỉ cần hắn xá không dưới ngài, xá không dưới Minh quốc, ngài còn có đặc là thời gian. Sử chút dụ dỗ thủ đoạn, càng có thể bắt lấy được hắn đích tâm.”

Ti Diệu Huy khen, “Hong di, người nói đúng. Người thật thông minh.”

Hồng Châu thấy hắn suy nghĩ cẩn thận, không khỏi mỉm cười, bỗng nhiên chuyển đề tài, “Ngài vừa rồi nói phải phong nhi tử trong bụng Bắc Đường vương làm thái tử?”

“Đương nhiên.”

“Kia trưởng hoàng tử thì sao?”

Ti Diệu Huy lặng yên không nói. Hàm nhi cũng là thân cốt nhục của hắn, hắn đương nhiên cũng rất yêu thương a. Nhưng dù sao cũng không thể so sánh với nhi tử trong bụng Bắc Đường Diệu Nhật. Nhi tử kia dù chưa sinh ra cũng đã bắt được toàn bộ thể xác và tinh thần hắn.

Không có biện pháp, hỉ tử do chính người mình âu yếm sở sinh đương nhiên là vô cùng được sủng ái. Mà làm phụ mẫu thì đương nhiên luôn muốn đem thứ tốt nhất lưu lại cho hài tử a.

Hồng Châu nghiêm túc nhìn hắn, “Hoàng Thượng, ngài có biết thái tử điện hạ lúc trước là rước lấy họa sát thân như thế nào không?”

Ti Diệu Huy biết ‘thái tử’ trong miệng nàng chính là thân sinh phụ thân của hắn, Đông Dương thái tử danh tiếng lẫy lừng năm đó, vội hỏi nói, “Vì sao?”

Hồng Châu thở dài một tiếng, đối vu chuyện cũ tựa hồ khó có thể mở miệng. Nàng thấp giọng nói, “Bởi vì năm đó thái tử thiên vị mẫu phi Thanh Phi của ngài, muốn lưu lại vị trí trưởng tử (con trai trưởng) cho người, không ngờ lại gây ra bất mãn của thái tử, nhi tử của chính phi. Lúc đó mới có âm mưu kinh thiên động địa đó.”

Ti Diệu Huy cảm thấy chấn động, “Trẫm khác với phụ thân, sẽ không bao giờ cho phép loại sự tình này phát sinh.”

“Vậy ngài tin Bắc Đường vương cũng tính toán giống ngài sao?” Hồng Châu bình tĩnh hạ hai mắt, là do trải qua rèn luyện của thời gian và trí thông minh của chính nàng. “Cứ theo tính cách của Bắc Đường vương, ngài cho rằng y sẽ đồng ý để ngài làm thế sao?”

Ti Diệu Huy kỳ thật vừa rồi cũng nghĩ tới, lấy tính cách chính trực vô tư của Bắc Đường Diệu Nhật và sự yêu thích với Hàm nhi, y tuyệt đối sẽ không vì lợi ích của chính mình hay xuất phát từ sự thiên vị mà cho nhi tử của y đi lên ngôi vị hoàng đế. Huống chi trong mắt Bắc Đường Diệu Nhật, ngôi vị hoàng đế này cũng không cái gì tốt, bằng không lấy năng lực của y, chính mình ngồi lên cũng không phải không có khả năng.

Hắn thở dài một tiếng, nói, “Trẫm đã biết, chuyện này nói sau. Trẫm sẽ tôn trọng ý Bắc Đường vương.”

Hồng Châu thấy hắn đã nghĩ thông, mỉm cười, “Bệ hạ, người đi đã lâu, cảm địa u lãnh, vẫn nên sớm hồi cung một chút.”

“Ân.”

Ti Diệu Huy trở lại hoàng cung, trong lòng vẫn vui sướng vì Bắc Đường Diệu Nhật có thai. Nhưng nhớ đến bộ dáng hôm nay của y, không biết y đã biết chưa, hay là biết rồi nhưng vẫn có ý muốn lừa dối chính mình.

Ngừng ngừng ngừng! Nếu y đã không biết thì ta cũng không cần nói cho y biết, chờ bụng y lớn lên rồi sẽ tự biết thôi. Nếu y không muốn cho ta biết thì ta cũng sẽ giả như không biết, chờ thấy rõ tính toán của y rồi nói sau.

Ti Diệu Huy hạ quyết tâm, không thể công khai quan tâm đến Bắc Đường Diệu Nhật mà đồ ăn mỗi ngày đưa đến chỉ y, hắn đều âm thầm hạ an thai dược cho hắn đặc chế.

Nếu Ti Diệu Huy đã quyết tâm cho y giải dược của tởa tình thì chắc chắn sẽ giữ lời. Việc lấy máu của Bắc Đường Diệu Nhật cũng không khó, chỉ cần nói vì phổi dược mà dùng, Bắc Đường Diệu Nhật liền mặc hắn lấy một chén nhỏ.

Có thuốc dẫn, phương thuốc nhanh chóng chế thành. Nhưng tởa tình này không chỉ có thể phong tỏa công lực toàn thân của Bắc Đường Diệu Nhật mà còn có một cái tác dụng, đó là có thể ràng buộc hai người trong tình ti (tở tình).

Cái gọi là ràng buộc thì không phải chỉ một chén thuốc giải là có thể cởi bỏ.

Lúc trước Ti Diệu Huy chế dược chỉ nghĩ đến việc khóa lại công lực của Bắc Đường Diệu Nhật. Sau lại lo nếu hắn đã giải dược được tính liền cân nhắc biện pháp có thể khiến y dù có khôi phục võ công cũng không

thể rời khỏi mình.

Cũng phải công nhận ở mặt điều chế phương thuốc, Ti Diệu Huy quả thật có thiên phú dị bẩm, có thể lợi dụng vu cổ thuật của người Diên mà chế tạo thành công tảo tình khiên. Một khi được tính làm phong bế công lực được giải cũng không làm ảnh hưởng đến hiệu quả ràng buộc của tình ti.

Mà một khi giải được công hiệu sẽ phải lấy máu tươi của dược nhân làm thuốc giải mỗi ba tháng một lần, hoặc là phải cùng người đó hoan hảo, nếu không huyết khí cuộn cuộn, dục hỏa đốt người.

Có thể thấy lúc đó ý niệm trong đầu Ti Diệu Huy quả thật có chút âm độc: tảo tình tảo tình, ta không chỉ phong bế võ công của người, còn muốn khi người đã khôi phục võ công cũng không thể rời khỏi ta.

Lúc ấy hần tiến vào rúc vào sừng trâu (đi vào ngõ cụt), cố chấp đến mức không thể thuyết phục, cho nên hai phương diện đó cũng không để lại đường lui. Hiện tại Bắc Đường Diệu Nhật quả thật yêu thương chính mình, có thể chế ra giải dược khôi phục võ công y. Nhưng...

Giờ phút này hần mới đột nhiên phát hiện, chính mình lại không có cách nào hoàn toàn cởi bỏ tình ti ràng buộc.

Thất sách này làm cho Ti Diệu Huy ảo não một trận, nhưng lại nhanh chóng yên lòng.

Không phải là mỗi ba tháng hoan hảo một lần sao? Cho dù hiện tại thân mình Diệu Nhật không tiện thì cũng có thể dùng máu mình chế thành giải dược, cũng không lo ngại.

Cho nên hần thực yên tâm, lại vui vẻ chế giải dược của tảo tình, dự định sau này sẽ chế thêm vài viên giải dược của tình ti để phòng ngừa vạn nhất. Dù sao chỉ cần sau này Diệu Nhật vẫn còn bên hần, hoan hảo bình thường thì cũng không lo tảo tình khiên phát tác.

Ti Diệu Huy nghĩ đến hoàn hảo, ngày hôm đó đưa giải dược đã làm xong cho Bắc Đường Diệu Nhật, nhân cơ hội quần lấy y làm nũng, “Đại ca, trầm vẫn là nói chuyện giữ lời a. Hiện giờ đông mai còn chưa nở mà trầm đã đem giải dược cho người, người còn tức giận với trầm nữa không?”

Bắc Đường Diệu Nhật có thể khôi phục công lực, trong lòng tự nhiên nhẹ nhàng hơn, nhưng cũng không muốn tha thứ cho hần nhanh như thế, nghiêm mặt nói, “Sau này không được làm chuyện này nữa! Ta không hy vọng lại có lần thứ hai.”

“Sẽ không, không bao giờ... nữa.” Ti Diệu Huy cam đoan, lại nhịn không được nén giận nói, “Nói đến cái này đều là tại người. Nếu người không lừa trầm chuyện của Hàm nhi, làm hại trầm nghĩ rằng đo là tư sinh tử của người, giận để lên đầu thì sao có thể làm ra chuyện thế này.”

“Nói đến nói đi đều là sai lầm của ta?” Bắc Đường Diệu Nhật liếc nhìn hần một cái.

Tì Diệu Huy vợ nói, “Trẫm không phải ý này. Tóm lại đây đều là hiểu lầm. Hiện tại đại ca ngươi đã vừa lòng chưa?”

Bác Đường Diệu Nhật ăn vào giải dược, khoanh chân ngồi vào trên giường, thản nhiên nói, “Ngươi đi ra ngoài đi, mang Hàm nhi đi luôn, ta phải vận công điều tức.”

“Được, giải dược này sẽ mở huyết mạch của ngươi trong một cái canh giờ nữa, công lực sẽ chậm rãi khôi phục; ngươi cũng không phải vận công lâu lắm đâu.” Tì Diệu Huy sợ y sẽ làm bị thương đến thai tức nên đặc biệt cẩn thận.

Bác Đường Diệu Nhật từ chối cho ý kiến, khép lại hai mắt, dồn khí xuống đan điền, không hề để ý đến hân nữa.

Bởi vì có Hồng Châu ở trong này hầu hạ, Tì Diệu Huy cũng không lo lắng hân sẽ bị người khác quấy rầy, ôm lấy nhi tử đang nha nha học nói, nhẹ nhàng đi ra lãnh viện.

17. Quyển 2 - Chương 15

Tì Diệu Huy mang nhi tử trở lại Tô Tâm điện. Những cung nữ nhũ mẫu lúc trước hầu hạ không chu toàn đều bị thay đổi.

Có thể là do đột nhiên thay đổi hoàn cảnh, tiểu hàng tử đã quen với lãnh viện ở hậu sơn bỗng nhiên oa oa khóc lớn lên, ôm chặt lấy Tì Diệu Huy không buông tay, không chịu cho bế đi.

“Xảy ra chuyện gì? Hàm nhi ngoan, để nhũ mẫu cho ngươi uống sữa nha.”

Tì Diệu Huy tâm tình tốt, vô cùng kiên nhẫn, dỗ dành hài tử đang khóc nháo không ngừng không lòng, cảm thấy lông mi dài của nó thật sự giống mình như đúc, đáng tiếc ngũ quan lại giống Quân Như Trúc, thanh tú có thừa nhưng xinh đẹp không đủ. Bất quá hân vốn cũng không quá để ý đứa con có mỹ mạo hay không. Nam hài tử có bộ dạng đoan chính là tốt rồi, quá đẹp dễ mang lại phiền toái, chính hân là ví dụ tiêu biểu.

“Hàm nhi bảo bảo, ngoan ngoãn không khóc, phụ hoàng thương ngươi.”

Tì Diệu Huy ôm nhi tử nhẹ nhàng dỗ dành, làm cho cung nữ âm thầm giật mình. Vốn nghĩ Hoàng Thượng không tưởng tử lai lịch không rõ này; nhưng hôm nay xem ra là sai lầm rồi.

Dương quang giữa trưa ảm áp tiến vào chấn động, chiếu đến trên người phụ thân trẻ tuổi mỹ mạo, có vẻ phá lệ ôn nhu và từ ái. Một loại tâm tình kỳ diệu từ đáy lòng cung nữ trẻ tuổi âm thầm dâng lên. Nam tử xuất chúng như thế, lại là vua của một nước, đúng là có mị lực khuynh quốc khuynh thành.

Bất quá Ti Diệu Huy cũng không có tâm tình đi để ý tâm tư của cung nữ này. Hắn dĩ nhiên từ đến vui vẻ, bỗng nhiên Lưu công công bước nhanh đến, thần sắc có chút kích động.

“Bệ hạ, không tốt.”

Ti Diệu Huy nhìn bộ dạng đó của hắn, nhíu nhíu mày, đem hài tử giao cho cung nữ, phất tay làm cho các nàng đều lui ra, nói, “Nói đi, có chuyện gì?”

“Bệ hạ, đêm qua Văn quốc Tĩnh tiểu vương gia... ở Bắc Đường vương phủ bị người bắt đi.”

“A?” Ti Diệu Huy sửng sốt, người đầu tiên hắn nghĩ đến là Đông Phương Hạo Diệp hay nói giỡn. Tiểu tử kia làm việc không đầu không đuôi, tâm cơ lại thâm trầm, thủ đoạn độc địa, ai biết lại đang trò quỷ gì.

Bất quá hắn lập tức nghĩ đến, Bắc Đường Diệu Nguyệt hiện tại đang có thai, năm trước lại mới vừa động thai khí, hiện tại Đông Phương Hạo Diệp đương nhiên căng thẳng, mấy ngày trước đây còn tiến cung tìm mình nói muốn có loại dược mà làm cho người ta sinh không đau, nói vậy có lẽ sẽ không lên làm chuyện gì khiến Diệu Nguyệt lo lắng đâu.

“Tra được là người nào làm chưa?”

“Trước mắt còn chưa rõ ràng, mọi người trong Bắc Đường vương phủ đã được điều đi tra xét rồi. Nhưng nghe nói võ công và thủ đoạn dường như không giống người trong nước.”

Ti Diệu Huy nhíu mày, “Sao vậy bây giờ mới báo đến trong cung?”

“Tam thể tử đêm qua vì cứu Tĩnh vương gia bị thương, ngã đi, buổi trưa mới tỉnh. Tĩnh lại lập tức cho người lấy lệnh bài tiến cung, thỉnh cầu bệ hạ phái cấm quân cùng điều tra.”

“Cái gì? Diệu Nguyệt bị thương? Người sao không nói sớm!” Ti Diệu Huy nhảy dựng lên, vội vàng chạy ra ngoài điện, nói, “Lập tức truyền khẩu dụ của trẫm, cho cấm quân hiệp trợ điều tra với Bắc Đường vương phủ. Trẫm đi Bắc Đường vương phủ.” Bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, dằn dò nói, “Tặc nhân (kẻ bắt cóc) này lai lịch không rõ, nhớ kỹ đừng thả thảo kinh xà, việc tìm người phải âm thầm tiến hành.”

“Vâng.”

Ti Diệu Huy đi đến cửa cung, đột nhiên lại dừng lại, nghĩ nghĩ rồi xoay người thấp giọng nói với Lưu tổng quản, “Chuyện này trước đừng cho vị kia ở cấm địa biết. Người cho thị vệ ở hậu sơn canh phòng chặt một chút, đừng cho người nào rảnh rỗi tới gần.”

“Vâng.” Lưu tổng quản đáp, trong lòng lại nhin không được nhắc nhở, “Nhưng bệ hạ, vị kia ở hậu sơn ám vệ của chính mình, là ngài ngầm đồng ý có thể lui tới. Việc này sao có thể giấu được a?”

Ti Diệu Huy nhất thời cũng không có cách, chỉ có thể nhần mặt nói, “Có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu a.”

Hắn dẫn người vội vàng tới Bắc Đường vương phủ. Lúc này trong vương phủ trải qua trận tập kích và đại hỏa đêm qua đã dần khôi phục từ hỗn loạn ban đầu, nhìn qua gọn gàng ngăn nắp, cũng không có cảnh tượng rối loạn.

Cái này đương nhiên là do cách cách quản lý của Bắc Đường vương. Cho dù y không ở trong phủ nhưng cũng có Lãng tổng quản đảm đương trọng trách.

Ti Diệu Huy thấy thoáng yên tâm, nhưng khi vào Hàn Thanh các, nhìn bộ dáng thê thảm chật vật của Bắc Đường Diệu Nguyệt lại không khỏi tức giận và đau lòng.

“Trương thái y đã tới ma? Khai phương thuốc nào rồi?”

Lãng tổng quản nhanh chóng đưa phương thuốc Trương thái y khai buổi sáng.

Trương thái y kia thái độ làm người ổn trọng, y thuật lão luyện, được Ti Diệu Huy vô cùng tín nhiệm, bởi vậy sau khi Thu Tử Lãng rời khỏi Diêu Kinh liền phái ông tới chuyên môn chiếu cố Bắc Đường Diệu Nguyệt.

Ti Diệu Huy nhìn phương thuốc, lại tự mình chẩn mạch cho Diệu Nguyệt, nói, “Phương thuốc này là tốt rồi, cứ dùng nó đi. Diệu Nguyệt, trầm đã sai người phong tỏa kinh thành, cấm vệ quân đã điều tra, không có việc gì đâu, người không cần lo lắng.”

Sắc mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt tái nhợt, nằm ở trên giường, thấp giọng nói, “Cám ơn Nhị ca.”

Ti Diệu Huy vỗ vỗ tay nó, an ủi nói, “Bây giờ thân mình ngươi không giống trước, nhất định phải cẩn thận bảo trọng. Thiên đình Đông Phương Hạo Diệp sung mãn, vận thế rất mạnh, nhất định sẽ bình an vô sự.”

(thuật coi bói mặt ngày xưa: vị trí thiên đình: vị trí giữa trán mà đầy đặn thì đó là người có phúc)

Bắc Đường Diệu Nguyệt lặng yên không nói.

Ti Diệu Huy lại bồi nó trong chốc lát, thấy nó uống xong dược, chờ đến khi nó ngủ được mới rời khỏi Hàn Thanh các, dặn dò Lãng tổng quản, “Thương thế trên người Tam thể tử không đáng lo, nhưng thai tức không ổn, nhất định phải cẩn thận chú ý, ngăn vận lần dừng cho nó lo lắng cái gì nữa.”

Bất quá hai người đều biết điều này là không thể. Lúc này Bắc Đường Diệu Nguyệt sao có thể an tâm tĩnh dưỡng?

Ti Diệu Huy được thuật cao minh, y thuật cũng cao siêu hơn so với người bình thường, nhưng loại chuyện này cũng không phairchir dùng được là được.

Cơ thể Bắc Đường Diệu Nguyệt bị thương, tâm tư lại ưu trọng (nặng nề lo lắng). Hài tử... chỉ có thể nhìn vận khí.

Trở về hoàng cung, Ti Diệu Huy lập tức bắt tay điều tra chuyện này. Dù sao Đông Phương Hạo Diệp là vương gia Văn quốc, ở Bắc Đường vương phủ trong Minh quốc xảy ra chuyện này thì phải nên cho Văn đế một câu trả lời thỏa đáng. Mà đúng lúc này lại truyền đến tin có dị động ở Linh Châu; hơn nữa mùa xuân đến, phía nam Minh quốc lại bắt đầu bị xuân tấn (lũ lụt định kì vào mùa xuân). Chuyện to chuyện nhỏ dồn dập mà đến, hết sức rối ren.

Ti Diệu Huy bị mấy việc này quấn lấy không thoát ra được, trong lòng lại không biết võ công của Bắc Đường Diệu Nhật đã khôi phục chưa, còn lo lắng chuyện trong vương phủ đã rơi vào tai y. Kết quả đến hai ngày, Bắc Đường Diệu Nhật bên kia quả nhiên không giấu được.

Bắc Đường vương đã khôi phục võ công, đương nhiên Hồng Châu không thể ngăn lại nữa. Nàng vội vàng báo lại, nói Bắc Đường vương đã muốn rời khỏi cấm địa ở hậu sơn.

Ti Diệu Huy nghe xong ngẩn ngơ. Tuy rằng sớm có chuẩn bị trong lòng nhưng vẫn có chút bất an.

“Hong di, người nói y đã biết chuyện Tĩnh vương gia rồi, giờ phải làm sao?”

Hồng Châu nói, “Theo tính cách của Vương gia, tất sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

“Trầm lo lắng chính là chuyện này.” Ti Diệu Huy nhíu mày, khoanh tay ở thư phòng đi qua đi lại, nói, “Trầm được tin, chuyện này có thể có quan hệ với người Tây Quyết.”

Tây Quyết và Bắc Quyết là hai đạo họa của biên cảnh Minh quốc. Cũng may những tộc này chia rẽ, còn có thể khống chế. Nhưng lúc này bọn chúng lại xuất hiện ở Diêu Kinh, còn bắt Đông Phương Hạo Diệp, dụng tâm tương đối có thể hiểu được.

Hồng Châu nghi hoặc nói, “Người Tây Quyết? Vì sao bọn chúng phải bắt Tĩnh vương gia? Vậy chẳng phải là muốn đối nghịch với Văn quốc sao?”

“Hong di, người có điều không biết. Hiện tại Bắc Dự vương Ti Giản trú binh ở Linh Châu, mẫu phi của hắn là người Tây Quyết.”

“Hoàng Thượng, ngài hoài nghi...”

Ti Diệu Huy trầm ngâm nói, “Trong lòng trầm có chút bất an. Đại ca từng nói muốn đích thân đi Linh

Châu giải quyết chuyện phản loạn lần này.

Trẫm vẫn lo lắng, vốn không muốn cho y giải được, nhưng ngày ấy nghe xong lời người nói, lại nói đến tính tình đại ca, khi muốn làm chuyện gì thì không phải chỉ vì mất đi công lực mà không làm. Nếu để y tay không tấc sắt đi tới Linh Châu thì không bằng cứ để y khôi phục võ công còn hơn. Bởi vậy trẫm mới đem giải được cho y. Nhưng hiện tại... chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy.”

Hồng Châu không nói. Đôi mi thanh tú của Ti Diệu Huy nhắm chặt.

Nếu chỉ là trấn áp Bắc Dự vương phản loạn, cho dù Bắc Đường Diệu Nhật hiện tại có thai trong người, nhưng tọa trấn trong quân chỉ huy chiến trường cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn. Nhưng nếu Đông Phương Hạo Diệp bị bắt việc có liên quan đến Bắc Dự vương, nói không chừng Bắc Đường Diệu Nhật sẽ gặp tự mình đối phó, đi cứu Đông Phương Hạo Diệp. Nếu vậy sự tình sẽ rất khó giải quyết.

Hồng Châu nói, “Bệ hạ, nếu thực sự như vậy thì phải làm sao mới tốt đây?”

Ti Diệu Huy thở dài, chậm rãi nói, “Trẫm đăng cơ không lâu, căn cơ không ổn định. Hiện tại Minh quốc có năm lộ đại quân, Lý tướng quân suất lĩnh mười lăm vạn quân Tây chinh đã theo Ti Giản làm phản. Cung Kiếm Vũ suất lĩnh Bắc quân nhu đóng ở biên cương phương Bắc, không thể điều động.

(năm loại đại quân: thủy binh, bộ binh, kỵ binh, cấm vệ quân, quân nhu.

Quân Tây chinh: quân chủ lực phía tây.

quân nhu: quân hậu cần, không chiến đấu mà chỉ cung cấp nhu yếu phẩm cho quân đội.)

“Chúng không thể chiến đấu với thủy quân Giao đảo được. Chỉ còn lại đại quân Sóc Châu và hai lộ binh mã đóng quân tại Ủy Nam là có thể sử dụng.

Mà mười vạn tinh binh Ủy Nam sớm đã được Úc tướng quân suất lĩnh, đang đối chọi với phản quân ở Linh Châu; song phương giao chiến ác liệt. Nếu tính đến chuyện tăng quân thì ngoại trừ năm vạn cấm quân tại đây của trẫm thì chỉ có đại quân Sóc Châu.”

Nhưng đại quân Sóc Châu cũng do Bắc Đường vương kiểm soát. Nếu không có mệnh lệnh của y, chỉ sợ dù cho hoàng đế không thể sai bảo.

Nếu cẩn thận mà nói thì trừ bỏ chính Tây đại quân của Lí Tham, còn lại bốn lộ binh mã đều là của Bắc Đường vương.

Cung Kiếm Vũ và Bắc Đường gia là quan hệ thông gia, đương nhiên không cần phải nói. Mà Úc Phi Khanh và đại quân Ủy Nam vốn đó là thủ hạ của lão Bắc Đường vương, Giao đảo Thủy sư cũng vẫn phục tùng

Bắc Đường vương, là quân đoàn đứng đầu của Minh quốc từng cũng không ngã hơn mười năm qua.

Minh quốc có năm lộ đại quân thì có đến bốn lộ đại quân là do Bắc Đường vương nắm chắc trong tay. Ti Diệu Huy thậm chí từng hoài nghi, Bắc Đường Diệu Nhật sở dĩ giết nhi tử độc nhất Lí Dục của Lí Tham, nói không chừng là muốn buộc lão tạo phản, danh chính ngôn thuận đoạt lại quân quyền của lão.

Hồng Châu nghe xong Hoàng Thượng nói, lặng yên một lát mới nói, “Bệ hạ, ngài hảo hảo nói chuyện với Bắc Đường vương đi.”

“Nói chuyện? Nói không tới đâu đâu.” Ti Diệu Huy lắc đầu cười khổ, “Tính tình của đại ca trầm rất rõ, từ nhỏ đến lớn, nhìn như là y vô cùng yêu thương trầm, nhưng kỳ thật người chân chính mạnh mẽ cường thế lại chính là y. Nếu trầm phải trấn áp phản loạn ở Linh Châu, tất nhiên phải điều động đại quân Sóc Châu; mà người duy nhất có thể chỉ huy quân Sóc Châu thì chỉ có đại ca. Y nhất định sẽ đi, trầm ngăn cản không được.”

Hồng Châu chần chờ nói, “Để y cân nhắc hài tử còn chưa sinh ra, đừng tự đưa mình vào nguy hiểm, cũng không được sao?” Hồng Châu dù sao cũng là nữ nhân, ở trong lòng của nữ nhân thì cốt nhục của chính mình mới là trọng yếu nhất. Tuy nàng vẫn sinh hoạt trong cung, cả đời chưa gả nhưng bản năng mẫu tính vẫn làm nàng cho rằng Bắc Đường vương sẽ không làm nguy hại đến hài tử của chính mình.

“Vô ích thôi.” Ti Diệu Huy sâu kín thở dài một tiếng.

“Cái gì vô ích?” Bỗng nhiên một thanh âm trong trẻo đích thanh âm truyền đến từ ngoài điện. Một thiếu niên nhanh chóng tiến vào.

Thiếu niên kia cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, bộ dạng vô cùng tuấn tú, anh khí bừng bừng, dáng người cao ngất. Cả người thiếu niên hiện lên thần thái sáng láng khỏe mạnh, một đôi mắt đen vô cùng linh động.

“Nhị ca, người vừa rồi nói cái gì vậy? Cái gì vô ích?”

“Không có.” Ti Diệu Huy bất động thanh sắc, phất tay cho Hồng Châu lui ra, đảo mắt cười với thiếu niên kia, “Hôm nay sao lại tiến cung? Ngày thường thỉnh đều thỉnh không nổi.”

Thiếu niên cười nói, “Hôm nay đại ca hồi phủ, ta sợ người ở đây tịch mịch, cố ý đến xem người.”

“Tin tức của người thật linh thông.” Ti Diệu Huy buồn bã ỉu xiu ngã vào trường塌.

Thiếu niên kia ở trước mặt hắn cũng không quy củ gì, tùy ý nằm úp sấp lên塌, cười hì hì nói, “Nhị ca người xem người kia, đại ca vừa đi, mặt của người khổ như ăn phải hoàng liên (vị thuốc của đông y, rất đắng) ấy.”

“Tôi địa ngục đi! Không biết lớn nhỏ!” Ti Diệu Huy trừng mắt một cái, lập tức lại sờ sờ mặt, “Làm sao lại khổ chứ?”

Thiếu niên nhin không được cười ha ha, “Nhị ca, đại ca đi rồi cũng tốt, ngươi lại không thể giam y cả đời.”

“Ngươi thì biết cái gì?”

“Thiết! Ta không biết. Ta chỉ biết ta đến này Diêu Kinh ba tháng, hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy mặt đại ca. Không phải bị ngươi gây chuyện thì có thể xảy ra chuyện gì nữa? Hoàng đế ngươi còn không làm rõ a?”

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi muốn làm hoàng đế này chắc? Nhưng ta bị giam ở đây rồi thì phải làm sao! Ngươi còn muốn tố cáo với phụ vương hả?” Tâm tình Ti Diệu Huy không tốt, ánh mắt nhíu lại, sâu kín nói.

Thiếu niên này không phải người khác, đúng là nhi tử nhỏ nhất của Bắc Đường gia – Ngôn Tử Tinh. Nó là nhi tử của lão Bắc Đường vương và Ngôn Phi Ly phụ phụ hai người sở sinh lão lai tử (con ruột được sinh khi đã lớn tuổi) ở nơi ẩn cư Linh Ẩn cốc.

Bởi vì kém nhiều tuổi so với đám người Bắc Đường Diêu Nhật, lại vẫn sinh hoạt trong cốc, không hề quay lại vương phủ, nên Bắc Đường Diêu Thần và Diêu Nguyệt tỷ đệ vẫn không biết chuyện. Nhưng Ti Diệu Huy từ nhỏ ở Linh Ẩn cốc học y, đương nhiên biết đến nó.

Việc này trong vương phủ chỉ có hần và Bắc Đường Diêu Nhật hai người hiểu rõ tình hình, cho nên ở trong lòng hần là bí mật hiểm hoi mà hần và Diêu Nhật cùng sở hữu, cũng bởi vậy nên hần đối với tỷ đệ Ngôn Tử Tinh yêu thương hơn vài phần. Hơn nữa bộ dạng Ngôn Tử Tinh vô cùng giống với Bắc Đường Diêu Nhật, cho nên càng thêm được hần yêu thích.

Hần cùng với Ngôn Tử Tinh ở cốc trong thời gian khá lâu, cảm tình huynh đệ còn hoàn hảo hơn một chút so với tỷ đệ Diêu Thần, Diêu Nguyệt.

Ngôn Tử Tinh này lớn lên từ nhỏ trong cốc, không hiểu quy củ trong vương phủ và thâm cung, lại là ma tử (con nhỏ nhất) của hai vị phụ thân, từ nhỏ được sủng ái, vô cùng thân cận với Ti Diệu Huy; bởi vậy ở trong hoàng cung cũng tự nhiên đi lại, không cố kỵ cái gì.

“Ta sẽ không đi tố cáo đâu. Nhưng hiện tại việc ở Linh Châu vô cùng cấp bách, Đông Phương Hạo Diệp ngu ngốc kia lại bị bắt đi, đại ca sao còn có thể ở lại trong cung cùng ngươi? Có đại ca ra mặt, việc này khẳng định có thể giải quyết.” Ngôn Tử Tinh cũng không biết Bắc Đường Diêu Nhật không phải là cam tâm tình nguyện ở lại trong cung, mà là bị Ti Diệu Huy phong bế võ công, bắt buộc phải ở lại. Nó chỉ cảm thấy tình cảm của đại ca và nhị ca vô cùng tốt, chơi đùa ầm ĩ.

Ti Diệu Huy đương nhiên sẽ không nói cho nó chân tướng; nghe vậy không khỏi cười khổ, nói lảng sang chuyện khác, “Hôm nay ngươi chạy tới rốt cuộc là muốn cái gì? Đừng nói là thật sự muốn đến xem thăm a.”

“Nhị ca, ta muốn mượn ít binh của người.”

“Mượn binh? Mượn binh làm gì?” Ti Diệu Huy có chút ngoài ý muốn.

“Đi tìm Đông Phương Hạo Diệp.”

Ti Diệu Huy nhìn nó, “Chuyện của Tĩnh vương gia trầm đã phái người đuổi theo tra xét, không cần người nhúng tay.”

Ngôn Tử Tinh vội la lên, “Cái này không phải nhúng tay. Hiện tại chuyện ở Linh Châu thật sự cấp bách, người và đại ca vội không để ý đến, Tam ca lại là bộ dáng kia... Đông Phương Hạo Diệp tốt xấu gì thì cũng là Tam tỷ phu của ta, cũng phải làm chút gì đó chứ.”

Ti Diệu Huy nhìn không chuyển mắt, cũng không nói gì nữa.

Ngôn Tử Tinh bị hấn nhìn đến chột dạ, nhịn không được nói, “Người nhìn cái gì? Ta muốn tận lực cũng không được sao? Đừng xem ta như tiểu hài tử nữa!”

Ti Diệu Huy trầm ngâm một lát, nói, “Việc này người cùng đại ca thương lượng trước đi. Nếu y đồng ý, trầm liền điều binh cho người.”

Ngôn Tử Tinh vui vẻ, “Được, một lời đã định! Ta đi tìm đại ca.” Nói xong nhảy dựng lên, chạy ra ngoài.

Ti Diệu Huy nhìn bóng dáng nó, hai tròng mắt híp lại.

Nhất cử nhất động của Ngôn Tử Tinh khi đến Diêu Kinh hấn đều biết rõ. Hài tử này để bụng với chuyện của Đông Phương Hạo Diệp... cảm thấy c không phải chuyện tốt gì cả.

Hấn càng nghĩ càng phiền não, không khỏi thở dài.

Thật sự là sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới a.*****

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn bộ binh đồ (bản đồ đóng quân) trên tường, nhíu chặt mày, ngón tay vuốt nhẹ theo mép trường tiệm Linh Châu, tô lại sơn đạo gấp ghe.

Đã qua hơn nửa tháng, y xác định Đông Phương Hạo Diệp nhất định là bị người Tây Quyết bắt đến Linh Châu.

Lộ trình từ Diêu Kinh đến Linh Châu dài nửa tháng, đại quân Sóc Châu do y an bài hạ đã xuất phát, qua

vài ngày nữa sẽ đến. Y cũng đang chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ khởi hành, nhưng Diệu Nguyệt...

Thu thần y cùng Thu Tử Lăng trở lại Diêu Kinh chẩn đoán Diệu Nguyệt hoài song thai, nhưng nó lại muốn mang thân mình đó đến Linh Châu cùng mình.

Bắc Đường Diệu Nhật xoa xoa cái trán.

Làm sao có thể được chứ? Không nói đến trước đó nó thiếu chút nữa sanh non, hiện tại thật vất vả mới có thể an thai, bây giờ mới sáu tháng lại phải một đường xóc nảy đến chiến trường, ngấm lại liên lo lắng không thôi.

Bắc Đường Diệu Nhật phiền não, bỗng nhiên trong bụng động động làm y sững sốt một chút, không khỏi cười khổ, bàn tay to xoa xoa bụng mình.

Còn nói Diệu Nguyệt đâu, chính mình cũng đang có hai năm tháng lại muốn dẫn binh xuất chinh, chỉ sợ so với nó còn quá đáng hơn.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ trên mép áo bào đã hở ra hình dạng, tâm tư Bắc Đường Diệu Nhật vô cùng phức tạp.

Lúc đầu y vẫn không thể tin được chính mình có thai, ở cấm địa sau hậu cung không thể tìm người chẩn đoán, lại càng không muốn nói cho Diêu Huy, chỉ có thể đoán trong lòng. Đến khi hài tử dần dần thành hình, thậm chí bắt đầu ở trong bụng chậm rãi hoạt động, y mới tin tưởng mình thật sự có hài tử của Diêu Huy.

Chuyện này thật làm cho y khiếp sợ.

Thì ra chính mình đối Huy nhi là có tình, này hài tử là minh chứng hùng hồn nhất. Buồn cười nhất là mình vẫn ngại danh phận của huynh đệ mà không chịu thừa nhận, đến tận cùng vì sao phải lừa mình dối người như thế? Nhưng lúc này tình thế trong triều lại làm cho y không thể đem chuyện này nói cho Ti Diêu Huy.

Minh quốc hiện giờ đang hỗn loạn bất an. Ti Diêu Huy đăng cơ chưa lâu, căn cơ chưa ổn. Chuyện của Bắc Dự vương nếu không nhanh chóng giải quyết, đối với Minh quốc hay đối với Diêu Huy đều có nguy hại rất lớn, cho nên vô luận như nào y cũng muốn nhanh chóng giải quyết mối họa này! Nhưng trước mắt tình thế Linh Châu nguy cấp, không tự mình giải quyết thì không ổn, cho nên y phải tự mình đến.

Nếu để cho Huy nhi biết mình có cốt nhục của hắn, chỉ sợ hắn có chết cũng sẽ không cho mình rời kinh. Bởi vậy Bắc Đường Diệu Nhật quyết tâm đem việc này giấu diếm.

“Hảo hài tử, phụ thân sẽ không bỏ ngươi. Người ngoan ngoãn một chút, nghe lời, phụ thân sẽ bảo vệ ngươi...” Bắc Đường Diệu Nhật cúi đầu nói chuyện với hài tử trong bụng. Ánh mắt luôn luôn lạnh lẽo cứng rắn kiên quyết giờ hiện ra sự ôn nhu say lòng người.

Y chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình tự dựng dục con nổi dòng. Nhưng hài tử này nếu đã đến đây thì y cũng không thể cự tuyệt. Hơn nữa Nam tử Ma Da động tình thụ thai, đó đúng là cốt nhục của người trong lòng, sao có thể nhẫn tâm bỏ đi?

Bắc Đường Diệu Nhật tuy có chí lớn, kế hoạch lớn trong lòng, nhưng cũng sẽ không coi hài tử chính mình là chướng ngại vật. Nhưng hài tử này tới thật sự không đúng lúc, không thể không làm cho y lo lắng ưu sầu.

Giống như cảm giác được sự bất an của y, thai nhi trong bụng nhẹ nhàng động động. Bây giờ từ bên ngoài xem chưa rõ nhưng Bắc Đường Diệu Nhật lại có thể rõ ràng cảm nhận được hài tử đang lớn dần và hoạt động.

Y không khỏi cười cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái bụng hơi gồ lên, “Người sợ hãi sao? Đừng sợ, người là hài tử của phụ thân, nhất định phải kiên cường, phụ thân tin tưởng người!” Nói xong lại cảm thấy chính mình nói chuyện với thai nhi trong bụng, không khỏi có chút buồn cười.

Y đang nghĩ thì bỗng nhiên hạ nhân bên ngoài bẩm báo.

“Vương gia, Hoàng Thượng giá lâm.”

Bắc Đường Diệu Nhật sững sốt, lập tức kiểm tra chính mình một chút, thấy ngoại y màu đen đã che giấu hầu hết thân hình mới chuẩn bị ra ngoài nghênh giá.

Ai ngờ Ti Diệu Huy đã tiến vào, thấy y liền cười nói, “Đại ca.”

“Vi thần tham kiến...”

“Đại ca!” Ti Diệu Huy có chút uẩn giận, ngăn y lại nói, “Chúng ta lên gặp mặt, người cũng phải là đến thế sao?”

“Đây là cấp bậc lễ nghĩa.”

Ti Diệu Huy nghe vậy giận dữ, “Cấp bậc lễ nghĩa cái cầu thí gì! Đây là Bắc Đường vương phủ, ở trong này trăm là đệ đệ của người! Người nếu cứ như vậy thì trăm làm hoàng đế còn có nghĩa lý gì nữa!?”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hấn thật sự sinh khí, hạ giọng nói, “Đã biết, sau này không như vậy nữa.”

Ti Diệu Huy vốn lúc tới đây tâm tình không tệ lắm, nhưng thấy y chuẩn bị như thế liền thấy buồn bực. Lại nghĩ đến chuyện ngày mai y phải đi Linh Châu càng rầu rĩ không vui.

Không muốn, không buông, bất an, không đành lòng và lo lắng chờ đợi... Đủ loại tâm trạng vương mắc một

chỗ làm hẩn nhất thời lặng yên. Hẩn cẩn thận đánh giá Bắc Đường Diệu Nhật, thấy y một thân trường y mặc sắc (áo dài màu đen), hắc sắc trường ngoa (giày bó màu đen), bên hông là kim đai (thắt lưng màu vàng), không nhìn ra chút nào dấu hiệu của người mang thai.

Tính ra hài tử cũng đã năm tháng, nhưng có lẽ do dáng người Bắc Đường Diệu Nhật rất tốt, cơ bụng hữu lực, thai nhi dựa vào nội bích, bề ngoài hoàn toàn không nhìn được cái gì.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hẩn cũng không nói, ánh mắt đảo quanh trên người mình, sợ hẩn nhìn ra cái gì khác thường mới nói, “Người tới có chuyện gì?” Người trong Đại Minh quốc có dũng khí hỏi thẳng hoàng đế, cũng chỉ có Bắc Đường vương.

“Đại ca, ngày mai ngươi sẽ xuất phát, trăm có chút lo lắng.”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười nói, “Người lo lắng cái gì? Đại ca làm việc ngươi còn không yên tâm sao?”

Ti Diệu Huy thăm nghĩ hiện tại thân mình y không giống trước, sao có thể không lo lắng? Huống chi mười lăm vạn quân Tây chinh của Lí Tham kết hợp với năm vạn tư binh của Bắc Dự vương, lấy Linh Châu làm nơi đóng quân, cũng không phải có thể dễ dàng giải quyết.

“Đại ca có thể tự mình mang binh đi bình loạn, trăm đương nhiên là yên tâm.” Khuôn mặt Ti Diệu Huy tươi cười, cố nói lời trái lương tâm nhưng rất chộc vắn nhện không được, “Linh Châu tình thế phức tạp, nhân số phản quân lại đông, đại ca nên cẩn thận hơn, ngàn vạn lần đừng tự mình phạm hiểm (đụng tới nguy hiểm).”

“Ân, ta sẽ cẩn thận. Nhưng Đông Phương Hạo Diệp ở trong tay bọn chúng, phải nghĩ biện pháp cứu nó ra.”

Nhắc tới việc này Ti Diệu Huy cũng thấy đau đầu. Đông Phương Hạo Diệp là phu tể (chồng) của Diệu Nguyệt, lại là thân vương Văn quốc, hiện tại bị bắt đến Linh Châu, vô luận như thế nào cũng phải cứu ra.

Nhưng tình thế Linh Châu phức tạp, Bắc Dự vương lại cấu kết với Tây Quyết. Vạn nhất khi Minh quốc xuất binh thì bọn chúng lấy tính mạng của Đông Phương Hạo Diệp uy hiếp thì phải làm sao? Nếu Đông Phương Hạo Diệp có gì không may, không nói tới Diệu Nguyệt bên này đang mang thai không chịu nổi đả kích, mà Văn đế bên kia chắc chắn cũng không bỏ qua.

Hẩn nói, “Ồ phủ tại Linh Châu trăm đã an bài vài tên mật thám, đại ca có cái gì cần cứ việc phân phó bọn họ. Nhưng thời gian cấp bách, Ti Giản lại vô cùng cảnh giác, không thể trà trộn vào nhiều nhân thủ.”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, “Linh Châu ta đã sớm có an bài, ngươi không cần phải xen vào.”

Ti Diệu Huy thấy y nắm chắc như thế, nghĩ thầm với sự thông minh của y, chỉ sợ nhiều năm trước đã an bài tâm phúc ở đó rồi cũng nên; bởi vậy cũng không hỏi lại nữa.

Kỳ thật hiện tại ở trong lòng hắc thì hài tử đang trong bụng Bắc Đường Diệu Nhật mới là trọng yếu nhất. Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật vẫn cố tình không muốn cho hắc biết, hắc cũng giả như cái gì cũng không biết. Trong lòng phần lo lắng và ưu cấp (ưu sâu cấp bách) này không thể dùng lời lẽ để nói rõ ràng, chỉ có thể nói bóng nói gió, “Đại ca, người đã nắm chắc như thế, phỏng chừng bao lâu có thể từ Linh Châu trở về?”

Bắc Đường Diệu Nhật trầm ngâm một lát, chậm rãi nói, “Nhanh thì hai tháng, chậm thì ba đến bốn tháng đi.”

Kỳ thật cái này cũng là vấn đề y đang lo lắng. Với thân mình hiện tại của y, bốn tháng là nhiều nhất, năm tháng là cực hạn. Y không thể sinh hài tử trên lưng ngựa a!

Nhưng việc trấn áp phản loạn lần này không thể nói trước được. Nếu thuận lợi thì chỉ cần mấy tháng là có thể giải quyết được, còn nếu không ổn thì có lẽ phải đến hơn một năm rưỡi. Lúc trước khi Gia Lăng để dẹp phản loạn ở Vũ Châu ước chừng phải mất đến ba năm. Bất quá Bắc Đường Diệu Nhật rất tự tin vào quân đội và kế hoạch của mình. Với thực lực của Bắc Dự vương Ti, chỉ cần đánh bại Lí Tham, đuổi người Tây Quyết thì cơ bản đã giải quyết xong.

Ti Diệu Huy nghe xong âm thầm kinh hãi.

Bốn tháng... Khi đó cái thai của Diệu Nhật đã chín tháng rồi a, sao còn có thể dây dưa trên chiến trường?

Hắc thầm hạ quyết tâm, vô luận như thế nào, nhiều nhất ba tháng, hắc sẽ đem y ‘tóm’ về Diêu Kinh.

“Nghe nói Diệu Nguyệt cũng muốn đi cùng người? Bây giờ thân mình của nó...”

“Có Thu thần y theo có lẽ không cũng gây ra chuyện gì đâu. Lại nói, với tính tình cầu nó thì ai có thể cản nổi.” Bắc Đường Diệu Nhật nhắc tới Diệu Nguyệt liền nhin không được thở dài.

Trong lòng Ti Diệu Huy nói thầm: tính tình của Diệu Nguyệt kia còn không phải giống người như đúc sao? Các người người tám lạng kẻ nửa cân a. Đừng nói ai!

Bất quá hắc nghe tin Thu thần y Thu Diệp Nguyên cũng cùng y đến Linh Châu, tâm tình cũng buông xuống được một nửa.

Thu Diệp Nguyên là phụ thân của Văn hậu Thu Tử Lăng, là đại danh y đương thời, có tình đồng môn với lão Bắc Đường vương Bắc Đường Ngao. Nghe nói năm đó ba huynh muội Bắc Đường Diệu Nhật và Diệu Thân, Diệu Nguyệt đều là do ông tự mình tiếp sinh (đỡ đẻ), đối với sản tử (sinh con) của nam tử Ma Da việc rất có kinh nghiệm.

Hơn nữa ông có quan hệ sâu xa với người Ma Da ẩn cư ở Linh Ẩn cốc, cũng coi như là sư thúc của Ti Diệu Huy. Năm đó Ti Diệu Huy ở cốc biết rõ y thuật của ông rất cao. Bởi vậy có ông đi theo hai người, trong

lòng Ti Diệu Huy cũng an tâm hơn rất nhiều.

“Như thế là tốt nhất.” Hắc hơi thở ra, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, “Tử Tinh đã tới Linh Châu?”

“Ân. Ta cho nó đi trước hỏi thăm tin tức nơi đó.”

Ti Diệu Huy nhủ mày nói, “Nó còn nhỏ tuổi, kinh nghiệm không đủ, hi vọng đừng gây ra chuyện gì. Nửa tháng trước nó chạy tới chỗ trẫm mượn binh, trẫm không đáp ứng; vốn tưởng người sẽ ngăn lại, không ngờ người lại cho nó đi. Nó là tâm can bảo bối của phụ vương và Ngôn phụ thân đó a. Người yên tâm thật sao?”

“Có cái gì mà phải lo lắng.” Bắc Đường Diệu Nhật thần nhiên nói, “Tử Tinh là chân truyền của phụ vương, nội lực thâm hậu, võ công cao siêu, quảng ra giang hồ cũng là nhất lưu cao thủ (cao thủ hạng nhất). Nhưng nó thiếu kinh nghiệm thực chiến, hiện giờ đúng là một cơ hội tốt. Lại nói, dù sao nó cũng là nhi tử của Bắc Đường gia ta, sao có thể vô dụng như vậy?”

Ti Diệu Huy nghe y nói như thế thì cũng không khẳng khẳng giữ nữa.

Hai người yên lặng ngồi trong chốc lát. Ti Diệu Huy vài lần há mồm muốn nói, chung quy lại nuốt trở vào, nhưng một đôi đôi mắt đẹp chứa đựng lo lắng, không muốn buông tay, đau lòng chờ đợi... Đủ loại thần sắc, si ngốc dửng trên người Bắc Đường Diệu Nhật.

18. Quyển 2 - Chương 16

Kì thật trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật cũng không thoải mái. Tính tình Ti Diệu Huy luôn tùy ý phong lưu, bị mình đẩy lên hoàng vị này. May mà mấy tháng qua luôn cẩn trọng dè dặt, lại có lương thần phụ tá, đúng là làm được không tồi. Nhưng dù sao tâm tính hắn không hợp với ngôi vị này, nếu mình đi rồi cũng biết hắn không quen trong cung một mình, không biết có... tịch mịch hay không...

Ai...

Phát giác chính mình thật không sao bỏ người trước mắt xuống được, tâm tư Bắc Đường Diệu Nhật cũng vô cùng phức tạp.

“Đại ca...”

“Cái gì?”

Ti Diệu Huy nhìn y, nặng nề nói, “Người nhất định phải chú ý an nguy, bảo trọng thân thể!” Nói rồi tầm

mắt không tự chủ được lại nhìn về phía bụng y.

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật nhảy dựng, bỗng nhiên cảm giác hần tựa hồ đã phát hiện việc mình có thai, bất động thanh sắc nói, “Người yên tâm, sẽ không có việc gì.”

Ti Diệu Huy ánh mắt nhú chặt, sau một lúc lâu mới lấy một cái bình nhỏ ra đưa cho y, “Đại ca, kỳ thật có chuyện ta vẫn không nói với người. Tỏa tình kia...”

“Tỏa tình xảy ra chuyện gì?” Bắc Đường Diệu Nhật cảnh giác, ánh mắt sắc bén nhìn hần.

Ti Diệu Huy thấy thần sắc y khê biến, trong lòng lo sợ, vốn định thẳng thắn nói hết nhưng lại theo bản năng sửa lại lời nói, “Giải được của tỏa tình chế hơi vôi, chỉ sợ có chút di chứng. Thuốc này cứ cách nửa tháng người phải uống một lần, ngàn vạn lần không thể quên.”

Bắc Đường Diệu Nhật mở được bình nho nhỏ kia ra ngửi thử, thấy có một mùi huyết tinh (máu tanh) nhàn nhạt.

Ti Diệu Huy từ nhỏ đã ăn các loại dược vật, lại từ dược dục (bồn thuốc, chỉ những người ốm yếu, phải ngâm người trong nước thuốc) mà lớn lên, máu trong cơ thể khác với người thường, có chứa lượng lớn độc tố nhưng mùi vị lại nhạt hơn người thường rất nhiều. Bắc Đường Diệu Nhật thân mật khẳng khái với hần, đối với chuyện của hần rõ như lòng bàn tay, ẩn ẩn ngửi thấy trong viên thuốc kia có huyết vị của hần.

“Đây là dược gì? Di chứng của tỏa tình là gì?”

Ti Diệu Huy thấy mặt y lộ vẻ nghi ngờ, biết không thể gạt được y. “Thuốc này trộn lẫn máu tươi của ta. Đại ca, hần người cũng biết, nếu bình thường chỉ cần đựng đến máu ta sẽ là kịch độc; nhưng nếu có thể dược vật thêm vào thì lại có hiệu quả kì diệu.

“Tỏa tình kia... bởi vì giải được chế hơi vôi, ta lo sau ba tháng nữa dược hiệu sẽ dần biến mất, sẽ ảnh hưởng đến việc vận hành nội tức của người, cho nên mới phải chuẩn bị giải dược này để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hần nói rõ ràng mạch lạc, cũng không biết là thật hay giả, liền cất dược đi, lại nói, “Ta đã biết.” Nói xong lại liếc hần một cái, “Người lại quên thân phận của mình.”

“Ừ, ở trước mặt đại ca, xưng ‘trẫm’ thật sự không quen.” Ti Diệu Huy cười khổ.

Có lẽ là bởi sắp phải li biệt nên Bắc Đường Diệu Nhật cũng không giáo huấn hần như trước, chỉ hơi thương tiếc nói, “Từ từ tập là dược. Sau này không được quên nữa.”

Trong lòng Ti Diệu Huy khê động, vô cùng muốn thân cận với y, đưa tay nắm lấy tay y.

Bắc Đường Diệu Nhật dừng một chút, bất động thanh sắc tránh né, “Người đi ra đã lâu rồi, nên sớm hồi cung đi.”

Trong lòng Ti Diệu Huy buồn bã, nhưng hắn biết thân phận của mình giờ đã không giống trước, trong cung lại có nhiều chuyện, không tiện ở lâu, đành phải lưu luyến đi ra cửa.

Bắc Đường Diệu Nhật muốn tiễn hắn, Ti Diệu Huy khoát tay, thấp giọng nói, “Không cần tiễn, giống như đạo quân thần vậy. Người cứ coi như ta... trầm trở về khi đi dạo là được rồi, muốn đi thì đi.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe vậy, lại cười nói, “Được. Nơi này vĩnh viễn là nhà người, ta cũng không gở những nghi thức xã giao này với người nữa.”

Ti Diệu Huy lúc này mới nhoẻn miệng cười.

Ánh tà dương ấm áp rơi ở phía sau hắn, làm nổi bật nụ cười tuyệt mỹ thê diễm, đẹp đến như không phải phàm nhân dương gian.

Hô hấp của Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên cứng lại, nhìn miệng hắn cười đến thất thần, thậm chí không phát giác hắn rời đi khi nào.

“Vương gia.” Không biết qua bao lâu, một thanh âm gọi thần trí y quay về.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn lại, đúng là thần y Thu Diệp Nguyên.

“Thu thúc thúc.” Bắc Đường gia cùng Thu Diệp Nguyên là thế giao (nhiều đời thân nhau), thậm chí Bắc Đường Diệu Nhật năm đó là do chính tay ông đỡ đẻ đích, bởi vậy gọi ông là ‘thúc thúc’ cũng không quá.

Thu Diệp Nguyên đã qua tuổi năm mươi, bất quá có thể bởi vì chính mình là đại phu, bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua tưởng rằng chỉ mới qua ba mươi. Ông mỉm cười với Bắc Đường Diệu Nhật, nói, “Ta mới vừa xem Nguyệt nhi. Thai tức của nó đã ổn, ngày mai khởi hành hắn không có vấn đề nên đặc biệt đến nói cho người một tiếng.”

“Làm phiền thế thúc (cách gọi thân mật dành cho người lớn tuổi có quan hệ thân mật nhiều đời với nhà mình).”

Thu Diệp Nguyên nhìn y thật sâu, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, chỉ cái ghế dựa đối diện, chỗ Ti Diệu Huy vừa rời ngồi, nói, “Ngồi xuống.”

Bắc Đường Diệu Nhật theo lời mà ngồi.

“Đưa tay.”

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật khẽ động, vươn tay.

Thu Diệp Nguyên trực tiếp xem mạch cho y, tinh tế giúp y chẩn xong, nhìn y nói, “Thai tức cường kiện hữu lực, so với Nguyệt nhi thì khỏe hơn rất nhiều.”

Bắc Đường Diệu Nhật buông tầm mắt xuống, không nói gì. Y biết lần này đi Linh Châu cần mấy tháng, sớm muộn gì cũng không giấu được. Nếu Thu thể thúc đã nhìn ra, đơn giản liền cho ông bắt mạch, sau này chỉ sợ còn muốn ông giúp mình bảo vệ thai nhi trong bụng a.

Thu Diệp Nguyên lẳng lẳng nhìn y một lát, bỗng nhiên cúi đầu thở dài, “Người cùng cha người đều cố chấp như nhau. Ai... Ngừng ngừng! Ta cũng chuẩn bị được an thai bảo thân (dưỡng thai bảo vệ cơ thể) cho người, cùng loại Nguyệt nhi dùng đó.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấp giọng nói, “Đa tạ thể thúc.”

Thu Diệp Nguyên nghiêm mặt nói, “Người không cần đem thân thể chính mình trở thành trò đùa. Hiện tại người không phải một người, làm việc phải lo lắng nhiều hơn, đừng để sau này không kịp hối hận.”

“Chất nhi đã biết. Thỉnh thể thúc yên tâm.”

Thu Diệp Nguyên vẫn chưa hỏi y hài tử trong bụng là cốt nhục của ai.

Ông nhìn Bắc Đường Diệu Nhật lớn lên từ nhỏ, vô cùng hiểu y.

Năm đó bởi vì ông hành y tế thế (làm nghề y cứu đời), không có cách chiếu cố ấu nữ (chăm sóc con gái nhỏ), nên đưa Thu Tử Lăng ở lại Bắc Đường vương phủ, cùng lớn lên với Bắc Đường Diệu Nhật. Thu Tử Lăng thuở nhỏ cũng từng có tình ý với y, Thu Diệp Nguyên cũng coi y như nhi tử mà đối đãi. Lúc đó trong mắt Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly, hai đứa cũng là thanh mai trúc mã, một đôi giai ngẫu (đẹp đôi).

Ai ngờ lại chung quy lại hữu duyên vô phận, Bắc Đường Diệu Nhật thủy chung chỉ coi Thu Tử Lăng như muội muội mà đối đãi.

(thời xưa có quan niệm hai người gặp nhau là do duyên, nhưng có lấy được nhau hay không là do phận)

Rồi Thu Tử Lăng gả cho Đông Phương Hoa đối với nàng nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu), là Tam hoàng tử Văn quốc, khi đó đang đi sứ Minh quốc. Sau đó Đông Phương Hoa đăng cơ vi đế, Thu Tử Lăng cũng quý làm nhất quốc chi mẫu (= hoàng hậu). Hiện giờ Bắc Đường Diệu Nhật lại giống y như phụ thân Ngôn Phi Ly năm đó, lấy thân nam tử dựng dục tử tự, quả nhiên là thể sự biến thiên, năm tháng như mộng.

Thu Diệp Nguyên thở dài một tiếng. Có một số việc ông không tiện nhúng tay, nhưng cũng không thể giấu ý quan tâm, nói, “Được hiệu của tởa tình trên người người đã giải, nhưng tởa hồ còn có được tính ẩn ẩn tương khác. Trước mắt ta vẫn chưa thấy có gì thương tổn đến thân thể người, còn cần phải nghiên cứu cẩn thận thêm nữa.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe ông nói thế, nhớ tới giải được vừa rồi Ti Diệu Huy cho y, liền lấy ra đến đưa cho ông, “Thỉnh thể thúc nhìn xem, giải được này có đúng không?” Lại nói lại cách dùng mà Ti Diệu Huy nói cho y.

Thu Diệp Nguyên đặt một viên thuốc trên mũi người người, nhúu mày nói, “Hẳn là không tồi.”

“Vậy nếu ta dùng nó thì có tổn hại gì đến thai nhi trong bụng không?”

Thu Diệp Nguyên cân nhắc, “Trong thuốc này tởa hồ có là cách đã thất truyền từ lâu, dùng máu để chế; đối với người bình thường mà nói đúng là đại bổ, bất qua trong máu dùng chế thuốc có chứa độc tố, đối với thai nhi...” Những lời sau đó ông trầm ngâm chưa nói, nhưng Bắc Đường Diệu Nhật đã có thể hiểu được ý ông.

Từ nhỏ y đã biết trong máu Ti Diệu Huy có độc. Tuy có thể làm thuốc, nhưng dù sao độc tố chưa trừ hết. Thai nhi sinh trưởng trong bụng, non nớt không hề sức chống cự, chỉ sợ sẽ chịu ảnh hưởng.

Thu Diệp Nguyên đang nói, đột nhiên nhớ tới tính cách Bắc Đường Diệu Nhật, lo lắng y vì vậy mà không chịu uống giải được nữa, lại vội vàng giải thích, “Bất quá này được ảnh hưởng rất nhỏ, hơn nữa đến lúc đó thai nhi đã trưởng thành, không có trở ngại. Người dùng đúng hạn là có thể.”

“Được, ta đã biết.” Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười nhận lại được bình, để vào trong lồng ngực; lại hạ quyết tâm, vì hài tử, y tuyệt không thể dùng được này.

Thu Diệp Nguyên và Ti Diệu Huy cũng không ngờ y lại làm như thế vì hài tử. Bởi vì bọn họ dù sao cũng không tự mình dưng dục tử tự, không thể hiểu rõ một vị phụ thân lại giống như sinh mẫu (mẹ ruột) , sẽ vì chính hài tử của mình mà hy sinh tất cả.*****

Ngày thứ hai Bắc Đường Diệu Nhật và Bắc Đường Diệu Nguyệt khởi hành, xuất phát đến Linh Châu.

Lúc này bụng Bắc Đường Diệu Nguyệt đã lớn, lại hoài song thai, bởi vậy cùng Thu Diệp Nguyên ngồi trong xe ngựa thong thả chạy. Mà Bắc Đường Diệu Nhật lại cười ái mã (ngựa yêu) Mặc Lôi, dẫn dắt nhân mã đi trước.

Linh Châu ở vùng nam bộ Minh quốc, ước chừng khoảng nửa tháng lộ trình. Bắc Đường Diệu Nhật mang nhân mã đi ngày đi đêm, nhanh chóng đi tới vùng ngoài trường tiệm Linh Châu hiểm yếu. Úc Phi Khanh dẫn theo đại quân trấn áp phản loạn đang đóng ở đây.

Trải qua nửa tháng hành trình, thần sắc Bắc Đường Diệu Nhật không thay đổi nhưng thật ra thân thể đã mỗi một không chịu nổi. Cũng may Minh Nguyệt thần công của y là loại thần công hiếm có trên thế gian, có thể tự vận hành chữa thương bảo dưỡng, bởi vậy có thể bảo vệ thai nhi bình an.

Sau khi đến quân doanh y vẫn chưa lập tức nghỉ ngơi mà triệu kiến Úc Phi Khanh và các tướng lĩnh, muốn tìm hiểu một chút về tình hình Linh Châu. Trước mắt song phương giằng co ở ngoài trường tiệp thiên hiểm, giao đấu không được, tiến công không xong, chỉ có một biện pháp duy nhất là chủ động xuất binh, đem bọn chúng một lưới bắt hết.

Bắc Đường Diệu Nhật cùng mọi người thương lượng xong, trở lại quân trường, cuối cùng cũng nhịn không được, lập tức ngã xuống giường, hít thở thật sâu. Lúc này thất lưỡng y vừa thô vừa to, nhưng có quần áo che chắn, lại thêm dáng người cao ngất, chân dài vai rộng, bề ngoài không khác gì người thường nên không làm ai nghi ngờ.

Bắc Đường Diệu Nhật nằm trên giường, hai tay đè lên bụng. Liên tục nửa tháng xóc nảy trên lưng ngựa, thường nhân cũng sẽ cảm thấy xương sống thất lưỡng đau buốt, huống chi y hiện tại.

Y hơi chút nghỉ ngơi trong chốc lát liền gọi người bị tốt dục dũng (bồn tắm), chuẩn bị tắm rửa.

Dục dũng nóng hôi hổi đã được chuẩn bị tốt, Bắc Đường Diệu Nhật cho người lui xuống, tự đi đến sau bình phong cởi quần áo, ngâm người xuống.

Hô thật thoải mái.

Y thống thống khoái khoái tắm rửa một lần. Lúc chà xát đến gần bụng, cúi đầu nhìn xuyên qua hơi nước nóng hôi hổi, thấy bụng mình đã nổi rõ như cái trống trong nước.

Y nhịn không được cười cười. Hài tử này thực kiên cường, kiên trì theo y đến tận bây giờ. Hơn nữa đặc biệt kỳ quái là hài tử này dường như thích cảm giác xóc nảy trên lưng ngựa.

Bắc Đường Diệu Nhật đến nghĩ đến lần gấp rút lên đường này sẽ làm bị thương thai nhi, nhưng sau đó mới phát hiện, mỗi khi Mặc Lôi đi đường, hài tử trong bụng dường như cũng phi thường hưng phấn, luôn động động trong bụng y theo cước bộ của Mặc Lôi, giống như hòa nhịp tiếng vó ngựa vậy. Tới lúc nghỉ ngơi thì ngược lại im lặng, một chút cũng không làm phiền mình.

Thật sự là hài tử kì lạ! Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ thầm. Y lấy khăn tắm xoa nhẹ quanh bụng, thấp giọng nói, “Hảo hài tử, nhẫn nại thêm chút nữa, phụ thân giải quyết xong chuyện này sẽ mang ngươi trở về.”

Hài tử trong bụng giống như nghe được lời y nói, miễn cưỡng chấn động rồi mới lại an tĩnh xuống.

“Tiểu gia khóa, đang ngủ sao?” Bắc Đường Diệu Nhật nở nụ cười, chụp lấy cái bụng, thấp giọng kêu, “Ai, tiểu gia khóa, mệt mỏi rồi? Không để ý tới phụ thân nữa à?”

Hài tử trong bụng vẫn không hề động tĩnh. Bắc Đường Diệu Nhật thư thư phục phục tắm giặt sạch sẽ, ra sau bồn tắm đổi xong quần áo, cho người mang dục dưng đi rồi ngã vào trên giường, ngủ thiếp đi.

Trong thành Linh Châu y đã sắp xếp nội ứng, Ngôn Tử Tinh cũng sớm trà trộn vào từ một tháng trước. Bắc Đường Diệu Nhật tính toán trước tiên phải cứu Đông Phương Hạo Diệp ra, sau đó mới dụ Bắc Dự vương và Lí Tham khai chiến.

Bắc Đường Diệu Nguyệt và Thu thần y phải năm ngày sau mới đến. Tuy xe ngựa đi thông thả, lại trải thảm da dê rất dày và đệm giường nhưng dù sao Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng là người mang thai bảy tháng, vẫn phải cố hết sức; Thu thần y cũng đã lớn tuổi, có chút không chịu đựng nổi.

Bắc Đường Diệu Nhật sớm vì bọn họ an bài tốt quân trưởng, thấy bọn họ tới, liền nhanh chóng cho bọn họ nghỉ ngơi.

Đông Phương Hạo Diệp mang theo tiểu tư bên người tên tiểu Đông từ Văn quốc tới, hiện tại đang đỡ Bắc Đường Diệu Nguyệt từ trong xe ngựa chậm rãi xuống. Bắc Đường Diệu Nhật thấy cái bụng của Diệu Nguyệt, không khỏi lấp bắp kinh hãi.

Mới hơn nửa tháng mà đã lớn hơn vài vòng nữa rồi.

“Đại ca.” Sắc mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút tiêu tụy, nhưng hai trong mắt đen thui vẫn trong trẻo như xưa.

“Mau vào nghỉ đi.”

Ánh mắt Bắc Đường Diệu Nhật nhú lại, nhìn đệ của mình đã có cái bộ dạng này rồi mà vẫn ngàn dặm xa xôi tới đây, đau lòng không thôi.

Tiểu Đông cẩn thận đỡ Bắc Đường Diệu Nguyệt vào nội trướng. Bắc Đường Diệu Nhật cũng không theo vào mà dẫn Thu Diệp Nguyên vào quân trưởng bên cạnh nghỉ ngơi.

“Thu thúc thúc, thân mình Diệu Nguyệt có đáng lo không?”

“Thai nhi trước mắt vô cùng ổn định, cũng thực khỏe mạnh, nhưng Nguyệt nhi phải gánh vác quá nặng, sau này có thể không tốt.”

Bắc Đường Diệu Nhật lo lắng nói, “Vậy phải làm sao? Có gì nguy hiểm không?”

Thu Diệp Nguyên thấy y căng thẳng liền trấn an, “Người không cần lo lắng như thế. Đại nhân và hài tử sẽ không sao đâu. Ý của ta là Nguyệt nhi là sơ sản (sinh lần đầu), lại là song thai; hơn nữa nó vốn là thân nam nhi, chỉ sợ phải vất vả hơn một chút so với phụ nhân bình thường.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhẹ nhàng thở ra, “Mấy ngày nay ta đã chuẩn bị để cứu Đông Phương Hạo Diệp. Sau khi cứu ra sẽ cho phu phụ bọn nó lập tức rời khỏi chiến trường, quay về Diêu Kinh hảo hảo tĩnh dưỡng. Thân mình Diệu Nguyệt cứ để ở đây không tốt hơn được.”

Thu Diệp Nguyên nhìn y, nhú mày nói, “Người còn lo lắng cho Diệu Nguyệt sao? Thân thể của người thì sao?”

“Ta rất tốt, hài tử cũng thực ngoan.”

“Đưa tay đây, ta xem rồi nói sau.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe lời vươn tay, cho ông chẩn mạch.

Sau khi Thu Diệp Nguyên cẩn thận xem qua cho y thì gật gù đầu, “Không tồi, hài tử tốt lắm, trạng thái của người cũng không sai.”

Mặt Bắc Đường Diệu Nhật lộ vẻ tươi cười.

Ai ngờ Thu Diệp Nguyên lạnh lùng nhìn y một cái, nói, “Không cần cao hứng quá sớm. Qua hai tháng nữa, thai nhi so với bây giờ còn lớn hơn nhiều, gánh nặng tăng thêm, người sẽ không thoải mái như bây giờ nữa đâu.”

“Ta biết. Cho nên ta hy vọng có thể nội trong hai tháng có thể giải quyết xong việc Linh Châu.”

Thu Diệp Nguyên nhú mày, “Có thể thuận lợi như thế?”

“Hẳn là không thành vấn đề.” Bắc Đường Diệu Nhật nói xong chân chờ một chút.

Hiện tại y cũng đã có thai sáu tháng, hai tháng nữa là tám tháng rồi, đó là trong trường hợp thuận lợi giải quyết vấn đề ở Linh Châu. Sau đó lại phải an bài mọi việc, lại từ từ hồi kinh; đến khi trở lại Diêu kinh cũng phải ít nhất là ba tháng nữa.

Hơn nữa mấy ngày nay y đã chắc chắn Bắc Dự vương Ti Giản cầu kết với người Tây Quyết, lại được Tây Quyết điều đại quân đến tương trợ; chỉ sợ sự tình không dễ dàng giải quyết như vậy. Một khi phát sinh biến hóa gì đó...

“Thu thúc thúc, có chuyện chất nhi muốn cầu ngài.”

“Có chuyện gì?”

“Chắc hẳn muốn cầu ngài giúp ta chuẩn bị một loại dược.”

“Dược gì?”

Bác Đường Diệu Nhật chần chờ một lát, nói, “Ta muốn thỉnh ngài chuẩn bị cho ta một loại dược vật có thể làm lùi lại ngày sinh thai nhi.”

“Cái gì?” Thu Diệp Nguyên chấn động, sửng sốt một lát mới phản ứng lại, truy vấn, “Vì sao? Người muốn làm gì?”

Bác Đường Diệu Nhật cười khổ, “Thu thúc thúc, ngài không biết tình thế Linh Châu trước mắt. Trong vòng hai tháng có thể giải quyết tình hình thì ta chỉ nắm chắc năm phần, mà biến cố thì nhiều lắm. Vạn nhất phải kéo dài lâu, ta cũng không thể... không thể sinh hài tử sinh trên chiến trường a.” Y có chút quần bách, cắn chặt răng nói, “Phòng ngừa chu đáo. Ta muốn kéo dài hết mức có thể thời gian sinh thai nhi, đợi đến khi giải quyết xong chuyện này sẽ cho nó xuất thế.”

“Ồ nháo!” Thu Diệp Nguyên giận dữ, vỗ án đứng dậy, “Người cho là hài tử là muốn sinh lúc nào thì sinh chắc?”

Bác Đường Diệu Nhật bất đắc dĩ nói, “Ta cũng không muốn. Nhưng ngài cũng không muốn ta thấy ta đột nhiên phải sinh chứ? Nếu không thể kéo dài thời gian sinh hài tử, bất luận là đối với ta hay đối với hài tử đều là cực kỳ nguy hiểm.”

Thu Diệp Nguyên ngậy người, cẩn thận cân nhắc, cũng biết y nói có lý. Phàm là người hành y đương nhiên luôn có an thai dược và trợ sản dược (thuốc thúc sinh), đã khi nào có duyên thai dược (thuốc chậm sinh) làm người ta sinh chậm lại đâu?

Kỳ thật thuốc này cũng không phải không thể làm, nhưng đối với đại nhân hay hài tử quá ít lợi ích mà nguy hiểm lại quá nhiều. Nhưng tình thế trước mắt đúng như Bác Đường Diệu Nhật nói, cho hài tử sinh ra sau khi kết thúc chiến sự ở Linh Châu mới sinh ra đều là sự lựa chọn tốt nhất với phụ tử hai người.

Thu Diệp Nguyên lo lắng một lúc lâu, cuối cùng đành thở dài, “Ta đã biết. Dược thì ta có thể chuẩn bị, nhưng thời gian thai nhi sinh ra chỉ có thể lùi lại nhiều nhất là nửa tháng, lâu hơn nữa đều nguy hiểm với người và hài tử.”

“Dược, thể thúc yên tâm, ta sẽ không lấy tính mạng của mình và hài tử ra đùa giỡn.” Bác Đường Diệu Nhật nghiêm mặt nói.

Thu Diệp Nguyên nhìn nhìn y, nhin không được lại thở dài, buồn bã nói, “Người so với cha người còn cổ chấp hơn. Ai...!!”

Bác Đường Diệu Nhật rời khỏi chỗ Thu Diệp Nguyên, vào doanh trướng của Bác Đường Diệu Nguyệt. Bác

Đường Diệu Nguyệt vừa mới thu xếp hảo, nửa nằm trên giường nghỉ ngơi, thấy y tiến vào lập tức mở mắt.

“Sao không nghỉ ngơi một lát?” Bắc Đường Diệu Nhật đi qua, ngồi xuống bên mép giường.

“Ngủ không được.” Bắc Đường Diệu Nguyệt thản nhiên nói.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy vẻ mặt nó tái nhợt mệt mỏi nhưng do mang thai nên nở nang không ít, nhìn qua không giống nét tuấn lãng lạnh lùng ngày xưa, ngược lại có cảm giác nhu hòa.

“Trên đường có khỏe không? Thân mình chịu đựng được không?” Bắc Đường Diệu Nhật quan tâm hỏi, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía cái bụng nhô cao của đệ đệ.

“Hoàn hảo, có Thu thân y ở đó cũng thuận lợi hơn nhiều, nhưng hai tiểu gia khóa này thật sự rất bướng a.” Bắc Đường Diệu Nguyệt cười cười, một tay chống trán, một tay chậm rãi ve bụng mình.

“Song bào thai a, giống người và Diệu Thần a.” Bắc Đường Diệu Nhật chưa bao giờ thấy bộ dáng ôn nhu trầm tĩnh này của đệ đệ, nhin không được mỉm cười, cũng đưa tay đặt lên bụng nó.

Dưới bàn tay mình là cái bụng hở ra của nó, nhưng lại có vẻ khác mình, hơn nữa hai tiểu gia khóa trong bụng Diệu Nguyệt trong càng náo nhiệt. Bắc Đường Diệu Nhật mới vừa đặt tay lên liền cảm giác bên dưới chấn động.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nhú mi, không nói gì.

Bắc Đường Diệu Nhật biết nó đang chịu mấy thai, mà thai đập mạnh đến nỗi chính mình cũng có thể cảm nhận được lực của nó, làm y có chút giật mình.

“Động thật lợi hại a.”

Khóe miệng Bắc Đường Diệu Nguyệt nở nụ cười, “Chỉ là song bào thai thôi, có thể chúng đang đánh nhau. Cũng không biết lúc ta và Diệu Thần ở trong bụng phụ thân cũng giống vậy hay không.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy nó nhin đến vất vả, vội nói sang chuyện khác để phân tán lực chú ý của nó, “Cũng không phải là ‘chỉ là’. Khi đó các người cũng thật sự bướng bỉnh, ta ghé vào trên bụng phụ thân cũng có thể nghe được thanh âm các người đánh nhau.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt kinh ngạc nhướng nhướng mi, nhẹ nhàng cười, “Thật hay giả?”

“Người không tin?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt dừng một chút, nói, “Nếu nói từ trước, ta đương nhiên là không tin. Nhưng người xem hiện tại...” Nói xong lại chỉ chỉ bụng mình, cười khổ nói, “Bây giờ ta có thể cảm nhận a.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhin không được nhú mảy, trong lòng mắng to Đông Phương Hạo Diệp dám làm to bụng Diệu Nguyệt thế này, làm cho phải chịu tội!

Nhưng y đã quên, chính mình cũng giống Diệu Nguyệt bây giờ a.

Bắc Đường Diệu Nguyệt và y đúng là huynh đệ liên tâm, thấy vẻ mặt của y liền đoán được y đang suy nghĩ thế nào. “Đại ca, người cũng đừng trách Hạo Diệp, việc này chúng ta hai cái đều có phần.”

Bắc Đường Diệu Nhật trầm mặt xuống, “Xú tiểu tử kia ở Văn quốc không thể hảo hảo bảo vệ người, hại người bị giam trong ngục, thiếu chút nữa sinh non, lại bức người ngàn dặm xa xôi trở về Diêu Kinh. Giờ phút này còn làm hại người vì nó chạy đến nơi nguy hiểm này, nói đến nói đi đều do nó không tốt!”

Bắc Đường Diệu Nguyệt biết đại ca thiên vị nó, nhin không được vì Đông Phương Hạo Diệp biện giải, “Đại ca, việc Văn quốc không thể trách Hạo Diệp được, là ta tự muốn đi ứng phó Phúc vương. Quay về Diêu Kinh cũng tốt, đến Linh Châu cũng tốt, cũng là quyết định của ta, không quan hệ với hắn.”

“Người đúng là luôn hướng về nó.” Bắc Đường Diệu Nhật trừng nó một cái, khẩu khí lại có chút chua chua.

Bắc Đường Diệu Nguyệt nở nụ cười, “Đại ca chớ để trong lòng mà không thoải mái. Đại trưởng phu dám làm dám chịu. Ta nếu vì hắn mà lấy thân nam tử dựng tử sẽ dám thừa nhận mình gắn bó tâm can với hắn; nhưng mà nếu hướng về hắn thì sao a?”

Bắc Đường Diệu Nhật không ngờ nó thản nhiên nói đến chuyện này, không khỏi cảm thấy chấn động, tức cười, “Người...”

Bắc Đường Diệu Nguyệt không để ý, thản nhiên nói, “Hài tử cũng không phải chỉ một mình ta mà có. Huống chi nam tử Ma Da chúng ta chỉ có động tình mới thụ thai, sao lại không dám thừa nhận chứ.” Nói xong nó dừng một chút, thùy hạ mi mắt, nhìn bụng mình, nhẹ giọng nói, “Kỳ thật lúc đầu ta cũng có chút giật mình. Nếu không phải hài tử này, chỉ sợ ta còn không phát giác được tình ý của mình với hắn.”

Lòng của Bắc Đường Diệu Nhật bị lời nó nói làm khuấy động, có chút đăm chiêu, im lặng không nói.

Bắc Đường Diệu Nguyệt đi nửa tháng trên đường, bây giờ đã thu xếp ổn thỏa, lúc đầu còn có tinh thần, bây giờ dần mệt mỏi, không chịu nổi gánh nặng, xê dịch thân, nói, “Đại ca, ta có chút mệt mỏi.”

Bắc Đường Diệu Nhật lấy lại tinh thần nói, “Người mau hảo hảo nghỉ ngơi đi. Ta đi về trước.”

Trở lại trong trường chính mình, trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật có chút lo lắng.

Y cúi đầu nhìn bụng. Nếu so với bụng của Diệu Nguyệt thì bụng mình vẫn còn nhỏ lắm, nhưng y cũng không cảm thấy thai nhi nhỏ, thậm chí còn cảm nhận được nó trưởng thành qua từng ngày, xâm chiếm dần không gian trong bụng mình.

Kỳ thật chỉ cần cởi quần áo là có thể thấy rõ cái bụng to tròn của y, cơ bụng cũng mất đi ít nhiều hình dạng trước kia. Bất quá có lẽ bởi vì dáng người y tốt, hài tử kè sát phúc bích (vách trong của bụng) nên ngoại hình không thể thấy rõ như Diệu Nguyệt, nhưng qua mấy tháng nữa, y cũng không thể cam đoan.

Bắc Đường Diệu Nhật nắm chặt tay. Không thể kéo dài nữa.*****

Màn đêm buông xuống, vạn vật đều bao phủ trong bóng tối.

Bắc Đường Diệu Nhật mang theo vài ám vệ tránh khỏi thủ vệ Linh Châu, bay qua tường thành, đi vào tiêu cấm (vùng cấm đi lại ban đêm, thường vào lúc giới nghiêm toàn thành hoặc trong chiến tranh) trong thành.

Y cũng không lãng phí thời gian, lập tức cho mấy ám vệ hành động theo kế hoạch, tản mác biến mất ở ngã tư đường yên tĩnh. Rồi mới xoay người nhảy lên mấy cái, đi vào vương phủ của Thác Bạc Chân, được thám tử giúp đỡ, nhanh chóng tìm được nơi giam lỏng Đông Phương Hạo Diệp.

“Tiểu Tinh Tinh, Tinh mỹ nhân, mau cho bốn vương ôm một cái...”

Bắc Đường Diệu Nhật vừa đến ngoài cửa sổ của Đông Phương Hạo Diệp liền nghe được thanh âm đầy tình sắc từ bên trong truyền đến, nhin không được nhú nhú mày, bàn tay vung nhẹ, vài tên thủ vệ ngoài cửa nhất thời mất đi ý thức, mềm nhũn ngã ngổ trên mặt đất.

Y đẩy cửa mà vào, công khai đi vào nội thất, liếc mắt một cái liền thấy vẻ mặt háo sắc của Đông Phương Hạo Diệp kia đang ôm mỹ nhân lăn lộn trên giường, không khỏi hừ lạnh một tiếng, “Người ôm đủ chưa? Có một đệ đệ của bốn vương còn chưa thấy đủ, còn muốn chiếm thêm một người?”

Người trên giường sợ hãi nhảy dựng, lập tức xoay người ngồi dậy, khẩn trương nhìn lại, sau khi thấy rõ bộ dáng của y lập tức sợ tới mức nói lắp, “Bắc, Bắc, Bắc...”

Mà vị mỹ nhân kia vừa rồi bị nó ôm vào trong lồng ngực cũng đã ngồi dậy, u oán nói, “Đại ca, người vào quá sớm.” Đúng là người sớm từng bước cải trang lên vào – Ngôn Tử Tinh.

Bắc Đường Diệu Nhật nghe vậy âm thầm tức giận, một tay lấy chăn mền trên giường bị rút xuống, nhìn bọn họ quần áo không chỉnh, chọn mi nói, “Các người còn muốn diễn giả thành thật sao?”

“Bắc, nga không, đại ca!” Đông Phương Hạo Diệp lúc này đã phản ứng lại được, bổ nhào lên giữ chặt ống tay áo Bắc Đường Diệu Nhật, kích động nói, “Người sao lại ở chỗ này? Diệu Nguyệt hiện tại sao rồi? Có bị thương không? Thân thể hoàn hảo không? Bảo bảo hoàn hảo không? Lê hoa châm lợi hại như vậy, tiểu Đông tử có bảo vệ hần được không? Đại ca, nếu người biết gì thì nhanh nói cho ta biết! Nhanh nói cho ta

biết!”

Ngôn Tử Tinh nhin không được nói, “Người lập tức hỏi nhiều thế thì làm cho đại ca của ta nói cho người.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy Đông Phương Hạo Diệp biểu lộ chân tình, lo lắng cho Diệu Nguyệt như thế, trong lòng lúc này mới thoải mái một chút.

Mà Đông Phương Hạo Diệp nghe thấy Ngôn Tử Tinh nói, không khỏi cứng ngắc quay đầu, chỉ tchỉ nó, run run nói, “Người, người, người vừa rồi gọi y là đại, đại ca...” Lại chậm rãi quay đầu lại nhìn Bắc Đường Diệu Nhật, nói, “Người, người vừa rồi gọi nó là đệ đệ... Người, các người, các người...”

Lúc này Ngôn Tử Tinh đã xuống giường, đứng bên cạnh Bắc Đường Diệu Nhật, cười nói, “Chúng ta lớn lên không giống huynh đệ sao?”

Đông Phương Hạo Diệp tựa hồ há hốc mồm, sững sốt một lát mới lẩm bẩm nói, “Không ngờ nhạc phụ nhạc mẫu (cha mẹ vợ) có thể ‘lão thụ nở hoa’ (già rồi còn sinh con).”

Ngôn Tử Tinh hắc tuyến. Bắc Đường Diệu Nhật cũng nhú nhú mày.

Y không kiên nhẫn giải thích chuyện nhà mình với Đông Phương Hạo Diệp, đem chuyện mình an bài Ngôn Tử Tinh giả dạng thành hoa khôi tiếp cận nó, chờ thời cơ sẽ cứu nó ra khỏi vương phủ nói lại một lần, rồi thúc giục, “Được rồi, thời gian không nhiều nữa. Hạo Diệp, người chuẩn bị một chút, theo chúng ta đi.”

Ai ngờ Đông Phương Hạo Diệp lại nói, “Không được, ta không thể đi.”

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật kinh ngạc nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện gì. Ngược lại Ngôn Tử Tinh kinh ngạc hỏi, “Vì sao?”

Đông Phương Hạo Diệp không trả lời ngay, lặng yên một lát mới nói, “Ta có chút bận khoản. Bây giờ ta không thể đi.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy vẻ mặt của nó, đã ẩn ẩn đoán được vài phần.

19. Quyển 2 - Chương 17

Kỳ thật lần này Thác Bạc Chân bắt Đông Phương Hạo Diệp đi, Bắc Đường Diệu Nhật liền đoán được dụng ý của gã hắc không chỉ đơn giản là châm ngòi ly gián Minh – Văn hai nước như vậy, chỉ sợ còn có mưu đồ lớn hơn nữa.

Sau đó từ thám tử y biết được Thác Bạc Chân đối với Đông Phương Hạo Diệp lễ ngộ có thêm, Ti Giản cũng không cố ý mượn sức, mục đích này không cần nói cũng biết. Chỉ sợ thoát không được muốn cùng Văn quốc hợp tác, nam bắc giáp công Minh quốc, thừa cơ bỏ đá xuống giếng.

Nghĩ đến đây, hai mắt Bắc Đường Diệu Nhật lợi hại mà thanh minh bắn thẳng đến Đông Phương Hạo Diệp, chậm rãi nói, “Là Thác Bạc Chân hay là Ti Giản?”

Đông Phương Hạo Diệp không trả lời.

“Để ta đoán thử nhé, hẳn là Thác Bạc Chân. Bởi vì dã tâm của gã còn lớn hơn nữa!” Thanh âm của Bắc Đường Diệu Nhật thanh thanh đậm đậm nhưng lại lạnh như sương, “Gã ra điều kiện gì mà làm cho Tĩnh vương gia do dự?”

Đông Phương Hạo Diệp đột nhiên ngẩng đầu, thản nhiên nhìn y, “Đúng là gã ra điều kiện, ta cũng thừa nhận ta đang do dự, nhưng bây giờ ta không muốn nói cho người.”

Bắc Đường Diệu Nhật có chút ngoài ý muốn, nhìn nó thật sâu, “Dường như Tĩnh vương gia đã có quyết định, đúng không?”

Đông Phương Hạo Diệp không trả lời nhưng quật cường nhìn chăm chăm y.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy vẻ mặt này của nó, ngược lại cảm thấy thoải mái. Y biết tình cảm của Đông Phương Hạo Diệp đối với Diệu Nguyệt vô cùng sâu sắc, cũng vô cùng cố chấp; hơn nữa địa vị của nó trong lòng Diệu Nguyệt tựa hồ đã vượt qua cả mình, vì thế nhất định nó sẽ không làm gì để Diệu Nguyệt phải thất vọng.

Bắc Đường Diệu Nhật vô cùng tin tưởng những phán đoán của mình, bởi vậy cũng không hoảng hốt nhưng vẫn trầm ngâm. Nghĩ đến việc Diệu Nguyệt ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, nếu không thể cho nó gặp Đông Phương Hạo Diệp một mặt, chỉ sợ nó sẽ không an tâm.

Án theo kế hoạch của mình, sau khi đuổi Đông Phương Hạo Diệp về quân doanh, đêm hôm sau y còn muốn lên vào Linh Châu. Nhưng hiện giờ xem tình hình này thì tối nay phải tiến hành rồi. Nhưng...

Bắc Đường Diệu Nhật do dự trong chớp mắt rồi bắt đầu hạ quyết tâm.

Đúng lúc này Ngôn Tử Tinh đánh vỡ yên lặng, “Hạo Diệp, người ở tại chỗ này không phải biện pháp. Nơi này rất nguy hiểm. Hơn nữa người cũng không lo lắng, lo lắng... tam ca sao?”

Đông Phương Hạo Diệp biến sắc, mặt lộ vẻ ưu sầu.

Bắc Đường Diệu Nhật ngẩng đầu, nhìn chăm chú Đông Phương Hạo Diệp, lạnh lùng thốt, “Hạo Diệp, người

không muốn đi cũng được, nhưng tối nay người phải cùng ta đi gặp một người.” Nói xong liền phất tay. Một hắc y nhân thân thể yếu đuối tiến vào.

Y phân phó, “Thải Tinh, người và tứ thiếu gia ở lại chỗ này che dấu, bốn vương và Tinh vương gia sẽ trở về trước sáng mai.” Nói xong cũng không quản Đông Phương Hạo Diệp có nguyện ý hay không, nhắc nó rời khỏi.

“Cái kia... Bắc Đường đại ca, người muốn đưa ta đi đâu a? Xem tình hình này, chúng ta sẽ không phải ra khỏi thành chứ?”

Bắc Đường Diệp Nhật xách Đông Phương Hạo Diệp đi đến chân tường thành tối đen như mực, nghe được câu hỏi của nó, nhớ tới Diệp Nguyệt ngàn dặm xa xôi tới đây chỉ để gặp tiểu tử trong tay này, không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên không vui, trầm giọng nói, “Không tồi, đúng là ra khỏi thành!” Nói xong đột nhiên đề khí, ném người nó lên.

Đông Phương Hạo Diệp hiển nhiên kinh hãi nhảy dựng, thiếu chút nữa rơi xuống dưới. Cũng may võ công nó vẫn chưa kém đến thế, vội vàng vận công chạy về phía trước. Bắc Đường Diệp Nhật biết nội lực nó không đủ, lúc nó sắp kiệt sức liền đem nội lực của mình chậm rãi truyền vào, giúp nó nhảy ra khỏi thành.

Kỳ thật với thân thể lúc này của Bắc Đường Diệp Nhật, nhảy ra khỏi tường thành cao ngất này chắc chắn không thành vấn đề, nhưng mang theo một người nữa thì có chút phải cố sức.

Cùng Đông Phương Hạo Diệp thuận lợi địa ra Linh Châu, Bắc Đường Diệp Nhật ẩn ẩn cảm thấy bụng có chút đau. Y biết tối nay mình ngang ngạnh đề chân khí, một đường đi vội, còn xách theo Đông Phương Hạo Diệp treo tường, chỉ sợ ảnh hưởng không nhỏ đến thai nhi trong bụng.

Y gọi ám vệ đang đợi sẵn, giao ngựa đã chuẩn bị tốt cho Đông Phương Hạo Diệp, không muốn tốn hơi thừa lời vô nghĩa, “Lên ngựa.” Nói xong liền giục ngựa chạy đến vùng Minh quốc đóng quân.

Đưa Đông Phương Hạo Diệp đến ngoài doanh trường Diệp Nguyệt, nhìn nó đi vào rồi, Bắc Đường Diệp Nhật cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, xoay người trở lại doanh trường của mình.

Từ trong ngực lấy an thai dược do Thu Diệp Nguyên chuẩn bị cho y, vội vàng ăn vào một viên, chậm rãi thôi hóa dược hiệu (vận công làm thuốc có tác dụng nhanh hơn), dần dần cảm thấy trong bụng chuyển biến tốt đẹp.

Kỳ thật Bắc Đường Diệp Nhật đã sớm ra một thân mồ hôi lạnh. Tối nay là lần đầu tiên vận công sau khi khôi phục võ công, vừa chạy nhanh vừa vượt thành. Thai nhi không còn nhỏ nhoi yếu ớt như mấy ngày trước nữa mà thai hình (hình dáng của thai nhi) đã dần lớn hơn, có tri giác; bởi vậy đối với hành vi không chút quan tâm đến nó của phụ thân dường như có chút bất mãn, lúc y trở về liền làm ầm ĩ.

Đây là lần đầu tiên Bắc Đường Diệp Nhật bị nó gây sức ép đến thế, trên đường vẫn cố nén khó chịu. Cũng may nguyệt hắc thiên ám (đêm không trăng tối đen), Đông Phương Hạo Diệp lại một lòng nghĩ đến Bắc

Đường Diệu Nguyệt, không phát giác sự khác thường của y.

Bác Đường Diệu Nhật ngồi cạnh giường, nhắm hai mắt, chậm rãi vận hành Minh Nguyệt thần công, vững vàng bảo vệ hài tử. Lại một tay khẽ xoa bụng, ôn nhu vuốt ve, trấn an từ bên ngoài.

Được của Thu Diệp Nguyên quả thật linh hiệu, có tác dụng rất nhanh. Bác Đường Diệu Nhật nghe thấy thanh âm, chậm rãi mở hai mắt, thấy có người ở bên giường đang chăm chú nhìn y.

“Thu thúc thúc.”

Thu Diệp Nguyên nhú mày nhìn y, “Không thoải mái? Đưa tay cho ta.”

Ông biết tối nay Bác Đường Diệu Nhật sẽ hành động, trong lòng lo lắng, cho nên vẫn không ngủ chờ y. Vừa rồi tiến vào thấy y nhắm mắt vận khí, sắc mặt không tốt, liền biết là trong người không khỏe.

Bác Đường Diệu Nhật vươn tay, thấp giọng nói, “Thu thúc thúc, ta đã không sao...”

“Câm miệng!” Thu Diệp Nguyên không thích bị người đánh gãy lời, quát y ngừng lại, ngưng tâm vì y bắt mạch. Sau một lúc lâu mới nói, “Hoàn hảo, chỉ là có chút động thai khí, cũng không lo ngại.”

Bác Đường Diệu Nhật mỉm cười, đang muốn nói chuyện, lại bị Thu Diệp Nguyên đánh gãy lời, “Bất quá cứ như vậy cũng không phải biện pháp. Cho dù ngươi có nội lực thâm hậu, thân cường thể kiện, nhưng cứ như thế cũng không phải chuyện tốt với thai nhi.”

“Vâng, ta đã biết.”

Thu Diệp Nguyên nhện không được xoa xoa mi tâm (vùng giữa lông mày) của mình, thở dài, “Sao vậy hai huynh đệ các ngươi đều không thể làm người khác bớt lo được a.”

Bác Đường Diệu Nhật áy náy nói, “Đã để thế thúc bận lòng rồi.”

Thu Diệp Nguyên khoát tay, “Đừng nói cái gì mà bận lòng với không bận lòng. Ngươi và Nguyệt nhi đều là do chính tay ta đỡ đẻ đó, trong lòng ta luôn coi các ngươi như thân sinh cốt nhục. Nhưng chuyện của các ngươi nên cho phụ thân biết, với tình huống hiện tại không được lo lắng quá nhiều.”

Bác Đường Diệu Nhật nghe vậy, có chút vội vàng nói, “Thu thúc thúc, nhị vị phụ thân đã biết chuyện của Nguyệt nhi, nhưng chuyện của ta, thỉnh thúc thúc nhất định đừng cho nhị vị phụ thân biết!”

Thu Diệp Nguyên nhìn y một cái, nói, “Ta biết. Yên tâm, ta sẽ không nói cho bọn họ.”

Chuyện này Bắc Đường Diệu Nhật đã kính nhờ ông, cho nên ông sẽ không lảm miệng. Hơn nữa tưởng tượng đến vận nhất Bắc Đường Ngạo biết trưởng tử khiến mình kiêu ngạo nhất lại mang thai, chỉ sợ cả bầu trời Minh quốc đều phải lật nhào.

Thu Diệp Nguyên nghĩ đến khi Bắc Đường Ngạo nổi giận tới cực điểm, vẻ mặt tàn nhẫn mà lạnh như băng, không khỏi sợ run cả người.

Tuy rằng cùng Ngôn Phi Ly ẩn cư nhiều năm, tính tình của Bắc Đường Ngạo đã hơn rất nhiều, nhưng việc của Diệu Nhật cũng không phải nhỏ, chỉ sợ không chỉ Bắc Đường Ngạo mà ngay cả thái độ của Ngôn Phi Ly cũng không tốt.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy vẻ mặt Thu Diệp Nguyên biến ảo, không biết ông đang lo sợ phản ứng của hai vị phụ thân, còn tưởng rằng thân thể của mình có vấn đề gì, không khỏi lo lắng, “Thức thức, hài tử sẽ không sao chứ?”

Thu Diệp Nguyên phục hồi tinh thần lại, nghiêm mặt nói, “Hiện tại không có việc gì, không có nghĩa là sau này cũng không có việc gì. Người xem Diệu Nguyệt vốn vì thân mình bị hao tổn, lại vài lần động thai khí, đến bây giờ cũng không thể chuyển nội tức, ngày thường cũng chỉ có thể nằm ở trên giường dưỡng thai.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ đến Diệu Nguyệt, cũng cảm thấy lo lắng.

Thu Diệp Nguyên nói, “Người không cần lo lắng, Diệu Nguyệt đã có ta bảo trụ. Nhưng tình huống của người không giống nó, lập tức sẽ cùng Bắc Dự vương khai chiến. Ta càng lo cho tình hình của người hơn a.”

Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên nói, “Thu thức thức, được lần trước ta xin ngài...”

Thu Diệp Nguyên nhíu mi, “Đã chuẩn bị tốt. Cũng may được liệu gì ta cũng có ở đây cả, nhưng được kia chỉ có thể trì hoãn tối đa một tháng, đợi sau tám tháng mới có thể dùng.”

Bắc Đường Diệu Nhật gật đầu.

Đợi đến khi Thu Diệp Nguyên rời đi, y thấy canh giờ không sai biệt lắm, lại điều tức nội tức một lần nữa, dùng nội lực bảo vệ cho thai nhi, rồi ra khỏi đại trường, chờ bên ngoài doanh trường của Diệu Nguyệt.

Đông Phương Hạo Diệp quả nhiên tuân theo, còn bồi Bắc Đường Diệu Nguyệt một canh giờ, đợi sau khi nó ngủ liền đi ra.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy mắt nó hồng hồng, không khỏi âm thầm nhíu mày.

Đông Phương Hạo Diệp này vốn nhỏ hơn năm tuổi so với Diệu Nguyệt, lại là gương mặt như búp bê. Bắc

Đường Diệu Nhật cũng không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, cũng không coi trọng này kia, nhưng đối Đông Phương Hạo Diệp động tí là khóc thì có chút chịu không nổi.

Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn (dù có lệ nhưng cũng không thể khóc ra). Trong lòng y kỳ quái, không hiểu sao Đông Phương Hạo Diệp có thể đơn giản như thế, muốn khóc liền khóc, muốn cười liền cười. Một nó còn là một vị hoàng tử, từ nhỏ nhận sự giáo dục của đế vương, nhưng lại thường xuyên giống hài tử không chịu lớn, luôn làm nũng quần quýt si mê, thủ đoạn gì đều có thể dùng được.

Bất quá Đông Phương Hạo Diệp thông minh sắc xảo, tâm tư thâm trầm, thủ đoạn rất cao, so với phương diện nào cũng rất xứng đôi với Diệu Nguyệt.

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật thầm đánh giá nó một lần.

Đưa Đông Phương Hạo Diệp trở về Linh Châu, lại lưu lại cho nó một ám vệ. Bắc Đường Diệu Nhật mang Ngôn Tử Tinh rời khỏi phủ đệ Thác Bạc Chân. Bọn họ vẫn chưa ra khỏi thành mà là đi đến nơi bí mật do thám tử bên trong thành Linh Châu an bài Di Xuân các.

Di Xuân các là kỹ viện lớn nhất bên trong thành Linh Châu. Bởi vì trước đó Ngôn Tử Tinh đã cải trang giấu ở nơi này nên vô cùng quen thuộc, đã an bài mật các cho Bắc Đường Diệu Nhật.

“Đại ca, kế tiếp chúng ta phải làm sao?”

“Trước không vội, có chuyện ta muốn hỏi người.”

Bắc Đường Diệu Nhật bôn ba một đêm, lại động thai khí, lúc này tuy rằng đã ổn nhưng cảm giác mỗi một vẫn tràn ngập toàn thân. Bất quá y cố gắng tỉnh táo, ngồi xuống bên giường, nghiêm túc nhìn Ngôn Tử Tinh.

Ngôn Tử Tinh cảm thấy sợ run cả người. Nó sợ nhất thấy cái dạng này của đại ca, so với phụ vương còn nghiêm khắc hơn; không khỏi lo sợ nói, “Có chuyện gì?”

“Người và Đông Phương Hạo Diệp là sao?”

Trong lòng Ngôn Tử Tinh căng thẳng nhưng trên mặt vẫn cười nói, “Ta cùng với hắn có thể có chuyện gì? Chúng ta là hảo bằng hữu (bạn tốt) a.”

“Hảo bằng hữu?” Bắc Đường Diệu Nhật nhăn đôi mi thanh tú, “Chỉ là như thế?”

“Đại ca, người có ý gì?” Ngôn Tử Tinh giống như vô tội nói.

Bắc Đường Diệu Nhật chăm chú nhìn nó, hai tròng mắt tối đen như mực, đâm vào lòng Ngôn Tử Tinh làm nó run lên.

“Ta thấy thái độ của ngươi hôm nay với nó không đơn giản chỉ là bằng hữu đơn giản như thế.”

Ngôn Tử Tinh cười gượng nói, “Bằng hữu là bằng hữu, còn có thể có cái gì nữa?”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn nó, không nói gì.

Dưới áp lực của đại ca, Ngôn Tử Tinh dần dần sụp mắt xuống, chậm rãi thấp giọng nói, “Ta có chút thích hần...”

Bắc Đường Diệu Nhật nhíu nhíu mày, ngữ khí nhẹ nhàng hơn, “Ngươi sao lại thích nó? Các ngươi quen biết còn chưa lâu.”

“Trước kia hần đã tới cốc.” Ngôn Tử Tinh vẫn chưa giải thích rõ ràng, chỉ đáng thương hề hề nhìn y, “Đại ca, ta biết hần là người của Tam ca. Ta cũng không muốn như vậy, nhưng cảm thấy rất hợp ý hần, cùng hần cùng một chỗ rất vui vẻ. Cái này cũng không được sao?”

Bắc Đường Diệu Nhật thở dài, nói, “Không phải đ hay không mà ngươi đã biết nó là người của tam ca người, đừng nên thân cận quá. Ta biết ngươi đã lớn, trong lòng có chủ ý; nhưng ngươi và nó phải biết đúng mực.”

“Đại ca, ta hiểu được.”

Bắc Đường Diệu Nhật gật gù đầu, trên mặt bất giác lộ ra một chút mệt mỏi.

Ngôn Tử Tinh nói, “Gây sức ép một đêm, lại hai lần quay lại Linh Châu, đại ca hần đã mệt mỏi rồi. Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta đi ra ngoài.”

“Không cần, Lăng Nhan bọn họ cũng đã trở lại, ta phải ra ngoài gặp bọn họ.” Bắc Đường Diệu Nhật nói xong liền đứng lên, muốn đi ra ngoài. Ai ngờ chưa kịp cất bước liền ngã về sau.

Ngôn Tử Tinh kinh hãi, vội chạy lại đỡ lấy y. “Đại ca ngươi xảy ra chuyện gì?”

Trước mắt Bắc Đường Diệu Nhật biến thành màu đen, thiếu chút nữa vệnng huyên. May mắn bị Ngôn Tử Tinh đỡ lúc đỡ lấy, thân mình mới có thể ổn định.

Một tay y phủ lên trán, một tay theo bản năng ôm lấy bụng. Qua một lát, trước mắt cuối cùng dần dần sáng lại, chậm rãi nói, “Ta không sao.”

“Còn nói không có việc gì. Đại ca ngươi không phải bị thương chứ?” Ngôn Tử Tinh thấy sắc mặt y tái nhợt, thiếu chút nữa ngất xỉu. Đây là chuyện chưa bao giờ có, không khỏi cảm thấy kinh hoàng, vẻ mặt ưu tư.

Bắc Đường Diệu Nhật trì hoãn đã lâu, biết tối nay quả thật quá miễn cưỡng, thật không nên cậy mạnh nữa; lại bộ dạng lo lắng của đệ đệ liền mỉm cười, “Ta không bị thương, có thể là khí hậu không hợp nên có chút không thoải mái.”

Ngôn Tử Tinh làm sao chịu tin, “Ta tìm Lăng Vệ tới xem ngươi thử.” Lăng Vệ là ám vệ duy nhất hiểu được y thuật, vẫn ở lại Di Xuân các lý đợi lệnh.

Bắc Đường Diệu Nhật ngăn nó lại, “Không cần. Ngươi ra ngoài trước đi, ta nghỉ ngơi một lát thì tốt rồi.”

“Đại ca...” Ngôn Tử Tinh còn muốn nói.

Bắc Đường Diệu Nhật trừng mắt một cái. Dưới uy nghiêm của y, Ngôn Tử Tinh không khỏi ngậm miệng. Tuy trong lòng nó lo lắng nhưng vẫn phải ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Bắc Đường Diệu Nhật đợi nó rời đi, chậm rãi ngồi trở lại trên giường, thân mình hơi nghiêng về sau, nhìn trường y che dấu cái bụng mình, cười khổ nói, “Phụ thân biết sai rồi, ngươi đừng ồn ào nữa, được không?”

Nhưng hài tử trong bụng vẫn không chừa mặt mũi cho y, ở bên trong dùng sức trở mình.

Sắc mặt Bắc Đường Diệu Nhật đều thay đổi, che bụng, trong lòng không khỏi lo lắng.

Sáu tháng đã như vậy, sau này phải thế nào đây?

Vốn hài tử này luôn ngoan ngoãn, cho dù y một đường ở trên lưng ngựa bốn ba cũng chưa bao giờ gây phiền toái gì. Bất quá lần này động thai khí, có thể đã làm vật nhỏ này tức giận rồi, làm y cả đêm không yên.

Bắc Đường Diệu Nhật cố sức thả lỏng, cuối cùng không miễn cưỡng nữa, để nguyên y phục như thế nằm trên giường, không lâu sau liền ngủ.

Y cảm giác như vừa mới ngã lưng, nhưng thật ra đã ngủ đến chính Ngọ rồi, sắc trời sáng rõ. Ám vệ vương phủ đã trở về từ sớm, đang ở sau lầu đợi lệnh.

Sau khi y tỉnh lại, thấy cả người thoải mái hơn nhiều, dưới sự ảnh hưởng của an thai dược, thai nhi cũng an ổn hơn, cuối cùng y cũng thoáng yên tâm. Y gọi Ngôn Tử Tinh vào, cũng không hỏi nó vì sao không đánh thức mình, cùng nhau dùng Ngọ thiện rồi cho những thám tử ở Linh Châu tiến vào báo cáo.

Tình thế Linh Châu vô cùng cấp bách, Bắc Đường Diệu Nhật không muốn lãng phí thời gian. Y cùng với

Đông Phương Hạo Diệp đã thương nghị xong, Đông Phương Hạo Diệp sẽ giả như đáp ứng đề xuất của Thác Bạc Chân và Tì Giản, cùng Tì Giản, Tây Quyết chia ba phần thiên hạ Minh quốc.

Vì đạt thành hiệp định này, Đông Phương Hạo Diệp sẽ nghĩ biện pháp dẫn Thác Bạc Chân đi. Thác Bạc Chân giáo hoạt sâu sắc, chiến thuật cao siêu. Chỉ cần giả rời đi, trong thành Linh Châu chỉ còn lại có Tì Giản và Lí Tham. Hai người này thì Bắc Đường Diệu Nhật có hoàn toàn nắm chắc, dễ dàng đối phó.

Y cùng với mọi người cẩn thận mật đàm cả một buổi chiều, bàn bạc xong chuyện nội ứng; vào đêm sau sẽ quay lại đại doanh Minh quân ngoài thành.

Ước chừng nửa tháng sau, cuối cùng Đông Phương Hạo Diệp lấy được sự tín nhiệm của Thác Bạc Chân, mang theo gã là quân Tây Quyết chậm rãi xuất phát từ sau thành Linh Châu, bước vào Đức Vân quan – biên cảnh hai nước Minh – Văn. Ngôn Tử Tinh cũng cải trang lẫn vào đại đội, cùng hành động với Đông Phương Hạo Diệp.

Nửa tháng này Bắc Đường Diệu Nhật chưa bao giờ nhàn rỗi. Sau khi chỉnh trang cho Minh quân liền cho Úc tướng quân Lưu tướng quân ở Sóc Châu từng nhóm gây rối chỗ đóng quân của phản quân ở Linh Châu, thỉnh thoảng đánh một trận nhỏ để hao phí chiến lực của chúng.

Linh Châu dù sao cũng là tòa cô thành (thành trì độc lập, xung quanh không có các thành trì khác, dễ công khó thủ). Lúc trước ờn có viện quân của Tây Quyết tương trợ ở ngoài, nay quân Tây Quyết đã đi nên khi chúng mất đi một người là mất đi một phần quân lực. Mà đại quân Minh quốc hậu bị (nhân lực và vật lực bổ sung) sung túc, lương thảo cũng chuyển đến cuộn cuộn không ngừng, mấy đại thành châu quận (các thành trì lớn, châu quận địa phương – đơn vị hành chính thời xưa) quanh đó cũng đều hiệp lực tương trợ, đem Linh Châu làm thành một cái thiết dũng (thùng sắt, ý là bao vây Linh Châu bằng quân sự).

Nếu không phải bọn họ có trường tiệm thiên hiểm (hào đất hiểm yếu) thì đã sớm bị đập thành đất bằng.

Người Tây Quyết giáo hoạt, được Thác Bạc Chân phân phó, loại chiến đấu nho nhỏ ày sẽ tuyệt đối không tham dự, bởi vậy hi sinh đều là quân đội Linh Châu. Trong lòng Tì Giản không vui, Lí Tham thấy thân binh của mình bị hao tổn cũng rất tức giận.

Bắc Đường Diệu Nhật biết trong thành bọn chúng không hòa hợp nữa, khóe miệng khê nhếch, tiếp tục cho thám tử đang ẩn núp trong thành tung tin đồn, châm ngòi cho bọn chúng nội chiến.

Mấy ngày này y lo thân hình ngày càng rõ ràng, lại sợ nếu ra chiến trường sẽ làm hài tử bị thương nên đã tìm một mảnh vải dài, mỗi ngày đều tăng tăng lớp lớp quần quanh hông.

Bất quá cũng may thân hình y quả thật không lộ rõ, tuy chính mình có thể cảm giác rõ ràng thai nhi ngày càng lớn, nhưng từ bên ngoài nhìn vào cũng khó thấy sự khác thường. So với Bắc Đường Diệu Nguyệt, hai người mang thai chỉ hơn kém nhau một tháng nhưng Bắc Đường Diệu Nhật quả thực nhìn không ra bộ dáng của người mang thai.

Ngay cả Thu Diệp Nguyên cũng thấy lạ. Cùng là huynh đệ nhưng hoài thai lại khác nhau như thế. Bất quá Bắc Đường Diệu Nguyệt bởi vì là song thai nên đương nhiên bụng phải to hơn nhiều.

Vốn ngày ấy sau khi Đông Phương Hạo Diệp rời đi, Bắc Đường Diệu Nguyệt đã quyết định quay lại Diêu Kinh, không muốn ở chỗ này làm tăng thêm gánh nặng cho đại ca nữa. Nhưng khi nó ở Diêu Kinh đã động thai khí, thật vất vả mới bảo trụ được hài tử, giờ lại một đường tới Diêu Kinh; trong khoảng thời gian ngắn thân thể không chịu nổi đường xa vất vả.

Thu Diệp Nguyên đề nghị nó ở đại doanh nghỉ ngơi thêm vài ngày, chờ thai khí ổn định sẽ khởi hành. Bắc Đường Diệu Nguyệt bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

Ai ngờ sau đó lại phát sinh một loạt việc, làm hại Diệu Nguyệt phải sản tử (sinh con) ở vùng ngoại ô, suýt nữa bị mất mạng. Mà Bắc Đường Diệu Nhật lại thân hãm hiểm cảnh (lâm vào nguy hiểm), lưng ngựa sản tử, chật vật không chịu nổi.

“Diệu Nguyệt, hôm nay có khỏe không?”

Bắc Đường Diệu Nhật vào trường bông của Diệu Nguyệt, thấy tiểu Đông mới vừa hầu hạ nó uống an thai được, đang chuẩn bị bữa tối.

“Tốt hơn nhiều, Thu thúc thúc nói một hai ngày nữa là có thể khởi hành.” Bắc Đường Diệu Nguyệt an ủi bụng, nói.

“Như thế là tốt rồi, sớm trở lại Diêu Kinh một chút, ta và Hạo Diệp cũng đều yên tâm.” Bắc Đường Diệu Nhật nhẹ nhàng thở ra. Diệu Nguyệt hiện tại cái dạng này, làm cho y đi cũng không được, không đi cũng không phải.

Về mặt Bắc Đường Diệu Nguyệt có chút ảm đạm, thấp giọng nói, “Ta giờ thành cái dạng này, cũng không giúp được cái gì ngược lại còn mang thêm phiền toái cho đại ca.”

“Người đừng nghĩ nhiều.” Bắc Đường Diệu Nhật an ủi, “Đại ca và Hạo Diệp cũng là lo lắng cho người. Người hiện tại có thai, không vì chính mình thì cũng nên vì hài tử.”

“Ta biết.” Bắc Đường Diệu Nguyệt cười khổ một chút, nói, “Nhưng ta thân là nam nhi, quốc gia gặp nạn cũng không thể tương trợ, còn nơi chốn được người chiếu cố, thật sự...”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười đánh gãy lời nó, “Không phải còn có ta sao. Chẳng lẽ đại ca người vô dụng như thế hay sao?”

“Ta không có ý này.”

“Vậy không cần nhắc lại cái gì giúp được với không giúp được. Hiện tại quan trọng nhất là người phải nhanh chóng bảo dưỡng thân thể cho tốt, quay về Điều Kinh an tâm sinh hạ hài tử.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt miễn cưỡng cười cười, “Vâng.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn nhìn bụng nó, nhíu mi nói, “Hình như lại lớn hơn một chút so với hôm qua rồi.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt cũng không biết làm sao để nhìn cái bụng của mình nữa.

Bắc Đường Diệu Nhật hỏi, “Gần đây ban đêm có bị rút gân không? Còn thường xuyên ra mồ hôi trộm hay đi tiểu đêm không?”

Bắc Đường Diệu Nguyệt bị y hỏi mấy cái đó, có chút ngượng ngùng, trả lời, “Hoàn hảo. Có tiểu Đông chiếu cố ta.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ đến chính mình thoải mái hơn so với nó nhiều. Thấy nó như không thoải mái mà xê dịch thân ở trên giường liền lấy một cái gối mềm, nói, “Nâng phần thân dưới lên, lấy cái này chèn xuống... Đúng, như vậy đó. Như vậy cái lưng sẽ thoải mái hơn nhiều.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt điều chỉnh vị trí như y nói, lại dựa vào, quả đúng là thoải mái hơn nhiều, thuận miệng cười nói, “Đại ca người thật lợi hại. Sao ngay cả cái ày mà người cũng biết?”

Bắc Đường Diệu Nhật hơi ngừng lại. Sở dĩ y biết là bởi vì chính y đêm hôm cũng ngủ không yên, bị thai nhi trong bụng làm thắt lưng đau nhức, nên mới nghĩ ra được cách đó.

Bắc Đường Diệu Nguyệt vẫn không nghĩ nhiều, hỏi, “Đại ca, gần đây tình hình Linh Châu thế nào?”

Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ đến việc này, ánh mắt nhíu lại, “Đông Phương Hạo Diệp đã dẫn đi Thác Bạc Chân rồi, nhưng Linh Châu im lìm thế, có chút quái lạ. Ta nghĩ bọn chúng có lẽ sắp đánh lén.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt mỉm cười, “Không phải đúng ý người rồi sao?” Bọn họ hiện tại không sợ Linh Châu động, chỉ sợ Linh Châu bất động.

“Thật sự là như thế.” Bắc Đường Diệu Nhật gật gù đầu, lại hơi lo lắng nhìn nó một cái.

Bắc Đường Diệu Nguyệt hiểu y đang lo lắng cho mình, trầm ngâm một lát, nói, “Ta cho tiểu Đông thu xếp một chút, ngày mai liền khởi hành hồi kinh, đại ca không cần lo lắng.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ nghĩ, gật đầu nói, “Nếu Thu thúc thúc nói người có thể khởi hành, như vậy tốt nhất. Ta sẽ phái người hộ tống người, nhanh chóng rời khỏi nơi này càng tốt.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt nói, “Đại ca, ta dẫn theo hộ vệ đến đây. Hiện tại tình thế Linh Châu căng thẳng, người không cần phái người hộ tống ta đâu.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghiêm mặt nói, “Không thể. Linh Châu bị vây lâu ngày, Ti Giản và Lí Tham nhất định sẽ có hành động. Hiện tại thân mình người không giống như trước, trăm vạn lần không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Bắc Đường Diệu Nguyệt thấy y kiên trì, đành phải đồng ý.

Bắc Đường Diệu Nhật đi ra liền thao thường lệ đi đến doanh trường của Thu Diệp Nguyên.

Thu Diệp Nguyên đang sắp xếp lại dược liệu, thấy y tiến vào, nói, “Người tới vừa lúc, dược lần trước nói ta đã chế được rồi, đang muốn đưa cho đây. Người lấy đi.” Nói xong chỉ chỉ vật gì đó trên bàn.

Bắc Đường Diệu Nhật vui vẻ, vội vàng cầm lấy.

Thu Diệp Nguyên dặn dò nói, “Duyên thai dược này người nhớ kỹ, chưa đến tám tháng tuyệt đối đừng uống, nếu không sẽ không tốt cho thai nhi.”

“Chỉ có một?”

“Một là đủ rồi, có thể lùi lại một tháng mới sinh thai nhi ra. Người còn muốn mấy viên nữa?” Thu Diệp Nguyên trầm hạ mặt, “Một viên này đã là mạo hiểm rất lớn rồi. Người phải biết rằng, mười tháng hoài thai, vô luận là phụ nhân bình thường hay là nam tử Ma Da, đều phải thuận theo thiên đạo (lẽ trời) mà đi. Sinh non hay sinh muộn hơn đều gây nguy hại rất lớn đến thai nhi và đại nhân (người lớn, ý chỉ cơ thể mẹ/cha ~), trăm triệu không thể khinh thường.”

Bắc Đường Diệu Nhật không còn cách nào khác, đành phải đáp, “Dược, ta đã biết.”

Thu Diệp Nguyên nhú mày, “Lần trước trong người người còn dư độc của tảo tình kia, bây giờ còn triệu chứng gì không?”

Bắc Đường Diệu Nhật lắc đầu, “Không có.”

Thu Diệp Nguyên nói, “Nếu Huy nhi đã cho người giải dược, nhất định sẽ không hại người. Nếu một tháng sau có triệu chứng gì thì người ngàn vạn lần đừng quên uống thuốc.”

“... Ân.”

Bắc Đường Diệu Nhật tin Diệu Huy sẽ không hại y, nhưng y không biết chuyện mình mang thai, cho nên cũng không thể cam đoan giải được kia vô hại với thai nhi. Bởi vậy không đến vạn bất đắc dĩ thì y vẫn không muốn dùng.

Y nói sang chuyện khác, “Ta đã đàm thỏa (nói chuyện ổn thỏa/ xong xuôi) với Diệu Nguyệt rồi, ngày mai sẽ phái người đưa nó quay về Diêu Kinh. Trên đường còn thỉnh Thu thúc thúc chiếu cố nó nhiều hơn.”

Thu Diệp Nguyên lo lắng nói, “Ta đi rồi, người phải làm sao?”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, “Ngài không cần lo lắng. Đợi sau khi Diệu Nguyệt rời đi, ta sẽ xuất binh tại Linh Châu. Nhanh thì một tháng, chậm thì hai tháng có thể giải quyết trận phản loạn này.”

Thu Diệp Nguyên thở dài, “Chỉ hy vọng như thế.”

Đáng tiếc người định không bằng trời định, dạ tập (trận tập kích ban đêm) kinh tâm động phách đêm hồi kinh đó đã phá hỏng tất cả mọi kế hoạch.

20. Quyển 2 - Chương 18

“Người nói cái gì?” Ti Diệu Huy vỗ án dựng lên, sắc mặt đại biến.

Tín binh chạy suốt đêm vào kinh đang phủ phục trên mặt đất, cả người đầy bùn đất, mặt mũi phủ sương, cổ sức lộp lộp, “Bọn phản loạn Lí Tham đợi đến cuối tháng bất ngờ đánh vào. Chúng dẫn theo năm nghìn kỵ binh đêm khuya xâm nhập vào đại doanh quân ta đóng ngoài thành, lại lệnh cho ba vạn người bọc hậu, trước sau giáp công.”

“Quân ta trở tay không kịp, suốt đêm nhử trại, lui lại ba mươi dặm. Bắc Đường Tam thế tử đã thất lạc trong chiến trận, không rõ tung tích. Thu thân y cũng bị thương nặng, đã được đưa đến Lăng Châu tính dưỡng.”

Ti Diệu Huy lạnh lùng nói, “Vậy Bắc Đường vương đâu? Trẫm hỏi người Bắc Đường vương đâu?”

Tín binh nói, “Khi ty chức rời khỏi đó thì Bắc Đường vương rất giận dữ, tự mình mang quân ta đến càn quét Linh Châu. Trước mắt... tình hình chiến đấu không rõ.”

Sắc mặt Ti Diệu Huy xanh mét, lập tức hạ lệnh, “Mau! Lập tức phái người thông báo tình hình mới nhất ở Linh Châu!”

Rối loạn rối loạn! Diệu Nguyệt đã mất tích...

Ti Diệu Huy có thể tưởng tượng Bắc Đường Diệu Nhật tức giận thế nào. Cái này còn không phải bóc nghịch lân của y hay sao!

(nghịch lân (vẩy ngược): lấy từ câu ‘Long hữu nghịch lân, xúc chi tất nộ’. Tương truyền rằng trên mỗi con rồng đều có 1 cái vẩy ngược, chọc vào cái vẩy ngược đó rồng sẽ nổi giận)

Nếu là trước đây thì y còn có thể bắn khoăn ba phần, hiện tại nhất định đã quên luôn chính mình đang mang thai, không tự mình đem Ti Giản và Lí Tham càn quét sạch sẽ sẽ không dừng tay. Hơn nữa Thu thần y cũng bị thương...

“Người tới! Lập tức truyền bộ binh thượng thư đến!” Ti Diệu Huy rống to xong, gấp đến độ ở trong đại điện xoay quanh, thì thảo lẩm bẩm, “Phải lập tức tăng binh đến Linh Châu, hiệp trợ Diệu Nhật trấn áp... Còn phải phái người đi tìm Diệu Nguyệt, nhanh chóng tìm được Diệu Nguyệt... Không được, ta phải tự mình đi. Đã tám tháng rồi... Tám tháng... Tỏa tình...”

Khi Bộ binh thượng thư Trương Hưng và Quân chính xử các Bùi Tổ Hoa vội vàng chạy tới, Ti Diệu Huy đã tỉnh táo lại, đang ngồi ngay ngắn ở trước thư án chờ bọn họ.

“Trương đại nhân, Bùi đại nhân, hiện giờ tình thế Linh Châu vô cùng căng thẳng, trăm phải ngự giá thân chinh.”

Trương Hưng và Bùi Tổ Hoa nhất tề kinh hãi, trăm miệng một lời nói, “Bệ hạ, không thể!”

“Ý trăm đã quyết! Các ngươi không cần nhiều lời!”

Bùi Tổ Hoa và Trương đại nhân cố gắng ngăn cản, nhưng chẳng lẽ bọn họ có thể ngăn cản được Ti Diệu Huy sao? Ngay cả Bắc Đường Diệu Nhật cũng phải thuận theo hấn, đương nhiên những người khác cũng không đáng cho hấn để vào mắt.

Chủ ý Ti Diệu Huy đã định, lãnh đạm nói, “Trăm vừa mới đăng cơ liền gặp phản loạn của Bắc Dục vương, đang muốn ngự giá thân chinh, cảnh cáo bọn chúng. Nói cho người trong thiên hạ, ai mới là người đứng đầu Minh quốc!”

Lời này nói được công khai khí phách mười phần, lập tức làm kinh sợ Bùi Tổ Hoa và Trương Hưng Trương đại nhân. Hai người giật mình ngây ngốc một lúc lâu, cuối cùng bị lời nói của Ti Diệu Huy làm á khẩu không trả lời được, nhất tề cúi đầu, theo ý chỉ của hấn.

Nhưng hoàng đế ngự giá thân chinh không phải nói đi thì đi đơn giản như vậy, chỉ nội việc tế thiên xuất binh đã vô cùng hao phí thời gian. Ti Diệu Huy yêu cầu phải nhanh chóng, cuối cùng vẫn kéo thêm vài người tâu đi.

(thời xưa mỗi khi vua tự mình ra trận đều làm lễ tế tổ tiên trời đất, mong mình chiến thắng và bình an trở về.)

Hắn không biết kỳ thật trước khi Bắc Đường Diệu Nhật rời kinh đã sớm đoán được hắn có thể không nhịn nổi, chạy theo mình đến chiến trường; cho nên đã âm thầm dặn đám người Bùi Tố Hoa và Vương đại nhân, vạn nhất Hoàng Thượng tùy hứng muốn ngự giá thân chinh, nhất định có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu, ngàn vạn lần đừng cho hắn chạy đến chiến trường.

Cho nên mấy vị quan cốt cán của triều đình này tận lực lùi được một ngày liền lùi một ngày, đến khi làm Hoàng thượng bốc hỏa.

Bất quá thân binh của Hoàng Thượng một khi đã ra đi thì sẽ không tốt trì hoãn tốc độ. Hơn nữa Ti Diệu Huy không ngừng thúc giục, cuối cùng đến cuối tháng sau đã đến chiến trường Linh Châu.

Hắn tính tính ngày, đúng là thời điểm Bắc Đường Diệu Nhật phát tác tảo tình khiên sau ba tháng, mà bảo cũng được tám tháng rồi...

Từ khi Bắc Đường Diệu Nhật rời đi, hơn hai tháng qua Ti Diệu Huy luôn lo lắng hãi hùng, nóng ruột nóng gan. Nghĩ đến Diệu Nhật và hài tử trong bụng nó lại không một đêm ngủ yên. Mất thấy đại quân sẽ đến nơi đóng quân của Minh quân liền nhẩn nại không nổi nữa, trộm thay đổi quần áo, mang thêm vài tân cầm quân chuồn ra từ ngự liễn, ẩn vào nơi đóng quân trước một ngày.

Nếu bọn phản loạn ấy đánh vào đầu tháng thì Bắc Đường Diệu Nhật sớm có chuẩn bị, nhưng y không ngờ Lí Tham bỗng nổi điên, tiến công trước một ngày; khi Diệu Nguyệt chưa rời đi làm thất lạc nó. Bắc Đường Diệu Nhật nhất thời giận dữ, tự mình mang binh điểu tướng truy kích kỵ binh Lí Tham, kết quả đích binh lính Linh Châu đánh bất ngờ đêm đó lại bị Minh quân phản kích, tách ra truy kích và tiêu diệt, cuối cùng còn trốn trở về thành chỉ có hơn ba trăm người.

Qua trận này, nguyên khí Linh Châu đại thương, Lí Tham và Ti Giản bế (đóng) thành không ra, bất luận Úc tướng quân dẫn người khiêu khích thế nào cũng đều kiên thủ bất ứng (kiên quyết cố thủ không đáp ứng).

Bắc Đường Diệu Nhật biết bọn chúng đang đợi viện quân của Tây Quyết và Văn quốc. Kỳ thật Văn quốc không có khả năng phát binh, Đông Phương Hạo Diệp lừa Thác Bạc Chân đến Đức Vân quan, Linh Châu hiện giờ là một tòa cô thành. Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật mặc dù vậy khốn bọn chúng đã nhiều ngày, nhưng Linh Châu giàu có và đông đúc, lại có trường tiệm thiên hiểm, chỉ sợ không đến một năm rưỡi nữa cũng không cách nào đánh được.

Khi Ti Diệu Huy đuổi tới nơi đóng chân, Úc tướng quân đã biết tin Hoàng Thượng ngự giá thân chinh, nhưng khi đột nhiên thấy Hoàng Thượng tới trước một bước vẫn cả kinh không thôi.

“Bắc Đường vương đâu?” Ti Diệu Huy cũng không dài dòng, đợi Úc tướng quân thì lễ xong liền khẩn cấp hỏi han.

“Sáng nay Linh Châu xuất binh, tiểu chiến (đánh nhau nhỏ) một hồi, Bắc Đường vương đang ở trường tiệm thiên hiểm ngoại đốc quân (giục quân đánh nhau).”

“Cái gì?” Ti Diệu Huy cũng bất chấp, vội vàng nói, “Mau dẫn trẫm đi.”

Úc tướng quân chần chờ nói, “Tiền tuyến nguy hiểm, còn thỉnh bệ hạ...”

Ti Diệu Huy đánh gãy lời ông, “Chỉ cần Úc tướng quân không nói, ai biết trẫm là hoàng đế.”

Úc tướng quân giương mắt lên liếc hần một cái, thầm nghĩ bề ngoài bệ hạ xuất chúng như vậy, chỉ cần gặp qua thì ai mà quên được?

Nhưng ông cũng không dám trái ý Hoàng Thượng, đành phải cho người tìm một bộ khôi giáp sạch sẽ, cho Ti Diệu Huy thay vào rồi mang hần ra tiền tuyến.

Trước cầu tàu trường tiệm hiểm nhiên vừa trải qua một hồi chiến đấu, Bắc Đường Diệu Nhật vững vàng ngồi trên lưng ngựa, chỉ huy thủ hạ thu dọn chiến trường, đồng thời cho Lưu tướng quân tiếp tục khiêu chiến.

Từ xa Ti Diệu Huy đã thấy bóng dáng thẳng tắp thon dài của y, nhưng từ mặt sau thì không nhìn ra chút nào dấu hiệu mang thai. Đúng lúc này Bắc Đường Diệu Nhật phóng ngựa trở về, ánh mắt nhíu lại, mặt không chút thay đổi.

Úc tướng quân nghênh đón y, còn chưa nói chuyện đã bị ánh mắt Bắc Đường Diệu Nhật quét đến. Y liếc mắt một cái liền thấy xen lẫn trong đám kỵ binh là Ti Diệu Huy, không khỏi nao nao trong lòng.

Úc Phi Khanh ghé vào lỗ tai y, thấp giọng nói, “Bệ hạ tới, Vương gia đi tiếp giá đi. Nơi này cứ để ty chức đến chỉ huy.”

Bắc Đường Diệu Nhật gật gật đầu, phóng ngựa đi đến bên người Ti Diệu Huy.

Từ khi ánh mắt y bắn đến đây, thế giới chung quanh Ti Diệu Huy không còn là gì cả.

Thanh âm của binh lính, thanh âm của trống trận, thanh âm của vó ngựa... Tất cả đều không nghe thấy.

Trong mắt hần chỉ có người này. Cũng chỉ có duy nhất người này. Vô luận đang ở nơi nào, tâm luôn đặt trên người y.

“Diệu Nhật... Người gầy...” Ti Diệu Huy tựa hồ quên hết thấy, chỉ nhìn người trước mắt càng đến càng gần, thì thảo tự nói.

Ánh mắt Bắc Đường Diệu Nhật căng thẳng, hạ giọng, “Bệ hạ, chiến trường nguy hiểm, còn thỉnh bệ hạ cùng vi thần quay về quân doanh.”

Ti Diệu Huy đột nhiên phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Bắc Đường Diệu Nhật mặc chiến giáp huyền sắc, cầm lợi kiếm trong tay, trên người tựa hồ còn có giọt máu lác đác.

Người bị thương?

Hắn há mồm muốn hỏi nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Bắc Đường Diệu Nhật làm đông cứng, vội vàng quay đầu ngựa lại, theo y rời khỏi chiến trường.*****

Trở lại nơi đóng quân, Bắc Đường Diệu Nhật xuống ngựa trước một đại trưởng, đi vào. Hoàng đế tựa như một tiểu binh, vội vàng theo sau y.

Tiến vào đại trưởng, Ti Diệu Huy liền khẩn cấp nhào tới, “Diệu Nhật người có sao không? Có bị thương không? Trên người sao lại có vết máu?”

Bắc Đường Diệu Nhật di động thân hình, tránh khỏi hai tay của hắn, nói, “Ta tốt lắm, máu này chỉ là do bắn vào thôi.”

Ti Diệu Huy nhìn về phía bụng y, chỉ thấy dưới sự che giấu của chiến giáp màu đen, bụng y cũng không rõ ràng, người ngoài cũng không thể phát hiện cái gì bất thường. Nhưng từ thuở thiếu thời, Ti Diệu Huy đã có quan hệ xác thịt với y, đương nhiên biết rõ thân thể y như lòng bàn tay.

Hắn biết dưới bề vai dày rộng cao ngất của Bắc Đường Diệu Nhật là thất lưỡng tinh tế hữu lực và đồn bộ viên kiều (mông vừa tròn vừa vểnh ~.~!!!) thế nào. Hiện giờ không chỉ eo lưng to tròn, người ngoài nhìn vào sẽ chỉ nghĩ nó vẫn bình thường của người tráng kiện thôi; nhưng trong mắt Ti Diệu Huy thì hắn biết, nó đã hoàn toàn vượt quá mức độ ưu mỹ và tráng kiện trước đây của Bắc Đường Diệu Nhật rồi.

Bắc Đường Diệu Nhật vẫn chưa chú ý đến tầm mắt của Ti Diệu Huy. Y tựa hồ như tinh lực không đủ, sắc mặt cũng không tốt. Cởi mũ giáp, tháo bội kiếm, ngồi cạnh bàn, Bắc Đường Diệu Nhật trầm giọng nói, “Bệ hạ đích thân ngự giá không phải ngày mai mới đến sao?”

Ti Diệu Huy ngồi xuống bên cạnh y, đưa tay muốn xem mạch y, lại bị y tránh đi. Hắn biết y sợ mình cản ra việc y có thai, đành phải khoanh tay từ bỏ, chăm chú nhìn y, gần từng tiếng chậm rãi nói, “Ta lo cho người.”

Ngắn ngủn bốn chữ, đã nói hết những nhớ nhung và lo lắng của hắn.

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật căng thẳng.

Y đương nhiên biết Ti Diệu Huy quan tâm đến mình bao nhiêu. Ở trong lòng hắn, chỉ sợ cả Minh quốc cũng không trọng yêu bằng một sợi tóc trên đầu mình.

Loại cảm giác bị quan tâm quá độ, bị người khác cần này không thể phủ nhận, cũng là gánh nặng mà sinh mệnh Bắc Đường Diệu Nhật y bị hấn nắm giữ. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà Diệu Nguyệt, Diệu Thần mới là thân đệ muội của y, mà y lại thương yêu nhất Diệu Huy.

“Người cũng gầy.” Bắc Đường Diệu Nhật nhìn khuôn mặt Ti Diệu Huy si ngốc chăm chú nhìn mình. Khuôn mặt tiêu tụy động lòng người này mấy tháng qua cơ hồ ngày ngày hiện lên trong lòng y.

Y không thể không thừa nhận, tình cảm của y đối với Huy nhi càng ngày càng xa so với sự tưởng tượng của mình, cũng càng thêm khó có thể khắc chế. Hơn nữa vào thời khắc đặc biệt này, theo sự tăng trưởng của thai nhi trong bụng, tình cảm của y với hấn càng lúc càng khắc sâu, càng lúc càng phức tạp.

Có khi đêm dài yên tĩnh, khi đã bồn ba một ngày mệt mỏi, khi hài tử trong bụng phản kháng đến nổi cả thể xác và tinh thần mỗi mảy, không thể đi vào giấc ngủ, Bắc Đường Diệu Nhật sẽ nhin không được một bên vuốt ve bụng mình, một bên nhớ đến người ở kinh thành xa xôi kia. Tưởng tượng xem người nọ nhớ mình thế nào, hay bởi tương tư mà phát giận.

Nhớ tới mỹ mạo người nọ có thể so với phù dung, còn hơn nhiều nữ tử liền lại nhin không được nghĩ đến bộ dáng của hài tử tương lai. Không biết là giống hấn hay giống mình hơn? Mỗi lần đều để trí tưởng tượng của mình phiêu dạt đến nơi nào đó, làm y luôn mỉm cười sung sướng chìm vào giấc ngủ, trong lòng tràn ngập cảm giác an tâm và thỏa mãn.

Bây giờ có thể thấy được người mình luôn nhớ mong ở ngay trước mắt, Bắc Đường Diệu Nhật ngược lại có chút thận trọng.

Y đã quen với lập trường huynh trưởng của mình, cũng đã quen với thái độ sung nịch dung túng với Ti Diệu Huy dung túng. Nhưng lúc này y phát giác tình cảm của mình với hấn đã khác xưa, ngược lại trở nên bối rối không biết nên làm sao.

Ti Diệu Huy sờ sờ mặt, cười nhẹ nói, “Đại ca không ở bên cạnh, nhật tư dạ tưởng (ngày đêm tương tư), đương nhiên gầy. Nhưng đại ca đang ở chiến trường, so với ta vất vả hơn.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe thấy lời aua yếm đã lâu chưa nghe này, nhất thời quần bách, không biết nên tiếp lời thế nào, đành phải lảng sang chuyện khác, “Sao ngươi lại tùy tiện rời khỏi cấm về quân, một mình đến đây? Lại quên thân phận của mình rồi sao?”

Ti Diệu Huy sớm biết y sẽ trách mình, làm như thành khẩn nói, “Ta lỗ mãng, ta sai lầm rồi, sau này sẽ không thế nữa.”

Bắc Đường Diệu Nhật còn không hiểu hấn sao? Thấy hấn nói thành khẩn như vậy nhưng kì thật chỉ là có lệ thôi. Nếu cứ trách hấn nữa thì hấn sẽ làm nũng hoặc pha trò, tuyệt đối không biết hối cải. Kì thật đối với

tính tình của hắn, Bắc Đường Diệu Nhật không có cách khống chế, bằng không cũng sẽ không bị hắn dây dưa hơn mười năm. Y chỉ phải thở dài, “Người mệt mỏi không? Ta đi thu xếp doanh trướng cho người.”

“Đại ca đừng đi. Ta trộm tới đây, tối nay cứ ở lại doanh trướng của đại ca là được rồi. Chờ ngày mai khi cấm vệ quân tới, ta sẽ trở về cùng bọn Trương đại nhân.” Hay nói giỡn, sao hắn có thể rời khỏi nơi này? Lần này hắn đến là muốn hảo hảo ‘giám thị’ Bắc Đường Diệu Nhật.

Bắc Đường Diệu Nhật nghe xong cả kinh. Hiện tại thân hình y thế này, phủ khôi giáp còn không thấy rõ nhưng một khi đã cởi ra, chẳng phải là cái gì cũng đều lộ ra cả sao?

Nhưng Ti Diệu Huy nói cũng có lý, y không có cơ cớ tuyệt, liền bất động thanh sắc nói, “Được, tối nay người ở nơi này đi. Để ta cho người mang bữa tối đến.” Nói xong liền đứng dậy đi lấy mũ giáp và bội kiếm vừa tháo xuống.

Ti Diệu Huy thấy y muốn đi ra ngoài, vội ngăn lại nói, “Người muốn đi đâu?”

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Tối nay còn muốn tuần doanh.”

Ti Diệu Huy nghe xong giận dữ, nhanh chóng đoạt lấy bội kiếm trong tay y, “Người không thể nghỉ ngơi một chút sao!”

Bắc Đường Diệu Nhật nhú nhú mày, “Ta thân là chủ soái, đây là...”

“Cút hết mấy cái gì chủ soái đi!” Ti Diệu Huy không thể kiềm được, mi han dữ tợn, cả giận nói, “Người không để ý chính mình cũng phải chú ý hài tử trong bụng chứ! Người nhìn người đã gây sức ép chính mình thành cái dạng gì rồi?!”

Bắc Đường Diệu Nhật kinh hãi, “Người nói cái gì?”

Ti Diệu Huy nếu đã tới chiến trường, tất nhiên là hạ quyết tâm cùng y nói rõ, nhân tiện nói, “Ta biết đại ca đã có thai, người không cần dối ta nữa.”

Bắc Đường Diệu Nhật vừa sợ vừa giận, “Sao người lại biết?”

Ti Diệu Huy dừng một chút, nói, “Khi ở trong cung đã biết.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hắn đã sớm biết, không khỏi nhất thời vừa giận vừa sợ, chân tay luống cuống. Đột nhiên trước mắt biến thành màu đen, thân mình lung lay sắp đổ, không khỏi bám vào thư trác chậm rãi ngồi xuống.

Ti Diệu Huy thấy kinh hãi, nhào đến bắt mạch cho y, “Người xảy ra chuyện gì? Làm sao lại không thoải mái?”

Bác Đường Diệu Nhật đỡ lấy thái dương, nói không ra lời. Mấy ngày nay y thường xuyên có loại cảm giác tim đập nhanh và vệt huyễn này, nhưng đều cố gắng ép xuống. Nhưng hôm nay thấy Diệu Huy, cảm xúc dao động quá lớn, nhất thời không chống đỡ nổi.

Ti Diệu Huy cũng phát hiện y tức giận công tâm, lại quá mệt nhọc, khiến cho thai nhi và thân thể mới có phản ứng như vậy, vội lấy từ trong lòng ra một viên thuốc, đưa nước đến bên môi y.

“Đại ca, mau uống cái này đi.”

Bác Đường Diệu Nhật cũng không hỏi nhiều, chậm rãi nuốt xuống.

Ti Diệu Huy giúp y vuốt ngực, thân thiết nói, “Tốt hơn không?”

Bác Đường Diệu Nhật đã tỉnh lại, gật gật đầu, che cái bụng, nói, “Tốt hơn nhiều.”

Thai nhi gần đây lớn hơn rất nhiều, tuy bụng không to hơn nhiều lắm nhưng y có thể thấy rõ ràng người ngày càng nặng, hành động cũng không được tự nhiên như trước. Nhưng cái này cũng chỉ có y biết, người ngoài không nhìn ra chút nào.

“Đại ca, thuốc bổ ta cho người, người có ăn không? Có phân cho các tướng sĩ không?”

Bác Đường Diệu Nhật gương mặt liếc mắt nhìn hẩn, thản nhiên nói, “Ta một người ăn sao hết nhiều như thế.”

“Người...” Ti Diệu Huy tức giận đến nói không ra lời.

Bác Đường Diệu Nhật ngược lại rất thản nhiên. Chuyện của hài tử không thể giấu hẩn cả đời; nếu hẩn đã biết cũng không có biện pháp. Tuy y rất giận hẩn đã lừa mình, nhưng kỳ thật là do mình giấu hẩn, hẩn chỉ thuận theo ý mình thôi.

Bác Đường Diệu Nhật lòng dạ rộng rãi, làm việc quang minh lỗi lạc. Bị Ti Diệu Huy phát hiện bí mật của mình nhưng chỉ lo hẩn vì vậy mà hạn chế tự do của mình trên chiến trường, những thứ khác lại không quan tâm đến.

“Ta mệt mỏi, phải nghỉ một lát. Người đừng chạy loạn, khi nào đến bữa tối thì gọi ta.”

Trước mắt Ti Diệu Huy, Bác Đường Diệu Nhật không cần che giấu sự mệt mỏi của mình, đứng dậy đi đến

bên giường.

Ti Diệu Huy vừa nghe y mệt mỏi, buồn bực vừa rồi lập tức bị ném ra sau đầu, giống một tiểu tư giúp y cởi khôi giáp, ngoại y, hầu hạ y lên giường nghỉ ngơi.

Bắc Đường Diệu Nhật cơ hồ vừa nằm xuống liền lập tức ngủ. Y quý trọng mỗi khắc của giấc ngủ, cho dù thời gian đó đối với y và thai nhi trong bụng ít đến đáng thương.

Ti Diệu Huy thấy y ngủ, lại cẩn thận giúp y chắn mạch, phát giác thân thể y tuy quá mệt mỏi nhưng bởi vì nội lực thâm hậu, lại có linh dược bảo thân (thuốc bảo vệ thân thể), thai nhi cũng không bị chút tổn thương nào, phát triển rất tốt.

Ti Diệu Huy đã đỡ lo, xuyên qua tấm chăn mỏng mà nhìn ngắm cái bụng của Bắc Đường Diệu Nhật, thấy sau khi bỏ khôi giáp ra, bụng y rõ ràng nhô lên rất nhiều; cũng may không to như người bình thường, nếu nhìn chính diện sẽ không nhìn ra cái gì.

Bởi vì lần trước đánh bất ngờ nên Diệu Nguyệt bị thất lạc, Thu thần y bị trọng thương, trước mắt được Bắc Đường Diệu Nhật đưa đến Lăng Châu tĩnh dưỡng. Với tính cách của Bắc Đường Diệu Nhật, tuyệt đối sẽ không tìm quân y khác giúp y kê được an thai.

Trong lòng Ti Diệu Huy bực bội, vừa lo tình thế trên chiến trường, vừa lo thân thể người này. Hắn ở trong trướng ngồi trong chốc lát rồi đi ra ngoài gọi người tìm Úc tướng quân Úc Phi Khanh đến đây.

Úc tướng quân cùng mấy tướng lĩnh vừa mới dọn dẹp chiến trường xong, thu binh quay về doanh, nghe nói Hoàng Thượng tìm ông, vội chạy lại đây yết kiến.

Ti Diệu Huy cẩn thận hỏi tình hình chiến đấu Linh Châu, nghe xong trầm ngâm nói, “Ý của ngươi là hiện tại phải chủ động dẫn Linh Châu xuất binh?”

“Vâng, ” Úc tướng quân có chút tiếc hận nói, “Vốn tháng trước Lí Tham kia đánh bất ngờ, Vương gia đã tính kế tốt lắm, nhưng không ngờ lão lại đột nhiên phát binh, giấu giếm được mật thám ẩn trong thành. Tam thế tử lúc ấy ở trong doanh còn chưa kịp rời đi, Vương gia vì cứu Tam thế tử nên phải dẫn quân quay về, kế hoạch công thành bởi vậy mà chết non (không thực hiện được).”

Ti Diệu Huy đã biết đại khái nguy cơ và bất trắc đêm đó, hận đến ngứa cả răng. Chỉ cần chậm lại một ngày. Chậm lại một ngày nữa, Diệu Nguyệt rời đi, Diệu Nhật là có thể mạnh tay công thành, nói không chừng lúc này Linh Châu đã thất thủ rồi.

Đúng là cố tình thiên ý trêu người. Hai tên hồn trưởng Lí Tham và Ti Giản kia không biết làm sao mà giấu được mật thám trong thành, phát binh trước một ngày làm Diệu Nhật trở tay không kịp. Y nghe nói doanh trướng của Diệu Nguyệt bị tập kích, vội vàng điều người đi cứu, mất thời cơ công thành, còn làm hại Diệu Nguyệt đến nay vẫn chưa rõ tung tích.

“Bây giờ còn có biện pháp gì có thể dẫn bọn chúng chủ động xuất binh không?”

Úc tướng quân nói, “Lần trước đánh bất ngờ bọn chúng tổn thất thảm trọng, ba vạn tướng sĩ chỉ có ít ỏi mấy người chạy thoát về, chỉ sợ là bị dọa phá gan rồi. Hiện tại bọn chúng tử thủ cửa thành, một mực chờ viện binh Tây Quyết và Văn Quốc, sẽ không dễ dàng xuất chiến nữa.”

Ti Diệu Huy khẽ nhíu mày, ngón tay tuyệt đẹp trắng nõn nắn vuốt ống tay áo, đột nhiên thản nhiên nói, “Nếu bọn chúng biết trầm ở trong này... không biết có hứng thú tử chiến đến cùng không.” Hắn nói là câu trần thuật, không phải câu nghi vấn.

Úc Phi Khanh nghe xong thần sắc đại biến, “Bệ hạ vạn lần không thể tự mình mạo hiểm!”

Ti Diệu Huy mỉm cười, “Ngày mai ngự liên của trẫm ngự giá thân chinh sẽ tới, Linh Châu cũng sẽ biết tin.”

Úc tướng quân còn há mồm muốn nói, đã thấy Ti Diệu Huy phát phát tay, nói, “Được rồi, Úc tướng quân người đi xuống trước đi. Việc này không nhắc tới cần trước mặt Vương gia.”

Úc Phi Khanh bất an rời khỏi doanh trường.

Khóe miệng Ti Diệu Huy nở nụ cười.

Khi tới đây hắn đã có quyết định này. Nếu đã tới chiến trường, đương nhiên hắn sẽ lợi dụng thân phận của mình để giúp đỡ Diệu Nhật; bằng không sẽ uống phí ‘đấu tranh’ của hắnvới các đại thần trong triều mới được ngự giá thân chinh.

“Diệu Nhật, Diệu Nhật.” Ti Diệu Huy ghé vào bên giường, nhẹ giọng gọi người đang ngủ rất sâu kia. “Nên dùng bữa tối rồi. Đứng lên ăn một chút gì rồi lại ngủ tiếp.”

Bắc Đường Diệu Nhật ngủ rất sâu, bị hắn gọi vài tiếng mới chậm rãi tỉnh dậy, hai mắt còn mông lung mơ hồ, hàm hồ nói, “Đến canh mấy rồi?”

“Vừa tới giờ Tuất (7 – 9 giờ tối) rồi.”

“Cái gì? Muộn như thế rồi?” Bắc Đường Diệu Nhật lập tức tỉnh táo, không ngờ mình lại ngủ đến ba canh giờ rồi, không khỏi nào nói, “Sao ngươi không gọi ta sớm hơn? Thời gian tuần doanh đã qua rồi.”

Ti Diệu Huy thấy y lấy giày, lại sắp đi ra ngoài, tức giận giữ chặt y, “Tuần doanh đã có Úc tướng quân. Ta cố ý không đánh thức ngươi đó chứ.” Nói xong dùng sức ấn y đến bên cạnh bàn, chỉ đồ ăn trên bàn nói, “Ngươi ngồi đây cho ta! Nhanh dùng bữa đi!”

Bắc Đường Diệu Nhật còn muốn nói gì đó, nhưng thấy hấn tức giận đến dưng cả lòng, mắt đẹp bốc hỏa, biết hấn là muốn tốt cho mình, trong lòng mềm nhũn, ngồi xuống.

Thức ăn trên bàn nhiều hơn ngày thường, đều là khẩu vị y thích gần đây. Nói cũng kì lạ, trước kia y thích đồ chay thanh đạm, nhưng gần đây lại đặc biệt thích mấy món mặn, ăn thịt nhiều vô cùng. Nhưng lương thảo quân doanh có hạn, y thân là chủ tướng tuy đã có thức ăn tốt hơn binh lính bình thường nhiều nhưng không phải muốn ăn cái gì liền có cái đó.

Mắt thấy vài món ăn trên bàn này đều là mấy món y thích gần đây, hơn nữa màu sắc tinh tế, mùi vị thơm ngào ngạt, không kém trong nước cung bao nhiêu, không khỏi liếc nhìn Ti Diệu Huy một cái.

Ti Diệu Huy chậm chạp cười nói, “Ta chỉ là bảo Lăng Đào báo cáo tình hình ăn uống của người cho ta, không có gì khác đâu. Người yên tâm, ẩm vệ đều trung tâm thật sự với người.”

Bắc Đường Diệu Nhật thật sự không phải để ý cái này, kỳ quái hỏi, “Người mang cả ngự trù đến?”

Ti Diệu Huy nháy nháy hai mắt, lông mi cong dày như hai cây quạt nhỏ hơi run rẩy. Miệng hấn nhếch lên, tươi cười ngọt ngào động lòng người, nói ra một câu kinh người, “Đều là ta làm.”

Bắc Đường Diệu Nhật đang cắn một miếng hồng thiêu nhục (thịt kho tàu), thiếu chút nữa nghẹn lại, kinh ngạc hỏi, “Người làm?”

“Đúng vậy.” Ti Diệu Huy lại nháy nháy cặp mắt xinh đẹp, vẻ mặt rõ ràng là đang vô cùng đắc ý và kiêu ngạo, giống như đang nói: *ta lợi hại không ta lợi hại không? Đại ca khen ta a khen ta a.*

Khi Bắc Đường Diệu Nhật rời khỏi kinh thành, Ti Diệu Huy vừa đe dọa vừa lấy lòng, vừa đấm vừa xoa ép buộc Lăng Đào rừng rừng đáp ứng sẽ định kì báo cáo việc ăn uống, làm việc, nghỉ ngơi... của Bắc Đường vương cho hấn.

Hai tháng sau khi Ti Diệu Huy biết Bắc Đường Diệu Nhật thích ăn thịt, liền ở trong học cách làm với ngự trù, hôm nay cuối cùng cũng được phát huy công dụng.

Hấn vốn tưởng rằng Bắc Đường Diệu Nhật sẽ khen hấn, ai ngờ người nọ chỉ liếc hấn một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục dùng bữa.

Hấn có chút ngượng ngùng. “Hương vị không tốt? Ta còn nghĩ người sẽ thích.” Nói xong liền cầm bát lên vô vị ăn cơm.

Bắc Đường Diệu Nhật liếc hấn một cái, bỗng nhiên yên lặng cho hấn gấp một đũa đồ ăn, nói, “Ngon lắm. Ăn nhiều một chút.”

Ti Diệu Huy lúc này mới nhoẻn miệng cười.

Gần đây Bắc Đường Diệu Nhật ăn uống vô cùng tốt, lại ăn món ngon do chính tay Ti Diệu Huy làm, tâm tình càng thêm tốt, lấy những hai lần cơm.

Dùng xong bữa, y muốn ra doanh nhìn xem, lại bị Ti Diệu Huy mạnh mẽ ngăn cản. Hắn sai người đưa nước ấm tới, muốn tự tay hầu hạ Bắc Đường Diệu Nhật rửa chân.

Bắc Đường Diệu Nhật giật mình nói, “Không cần, ta tự mình làm là tốt rồi.”

Ti Diệu Huy ngồi xổm trước người y, cố chấp nắm lấy hai chân y, không nói không rằng đưa tay cởi bỏ trường ngoa (giày bó), động tác bá đạo nhưng cũng không kém phần ôn nhu.

“Ta rửa cho ngươi.” Hắn cúi thấp đầu, thanh âm trầm trầm, có chút chua xót.

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật chấn động, không biết vì sao, chần chờ một chút, ngầm đồng ý cho hành vi của hắn.

Mu bàn chân Bắc Đường Diệu Nhật có chút phù thũng, lòng bàn chân đều là vết chai.

Ti Diệu Huy cúi thấp đầu, hốc mắt dần dần đỏ lên. Hắn không dám hé răng, nhưng chuyên tâm giúp người nọ rửa chân.

Bắc Đường Diệu Nhật không được tự nhiên. Quan hệ trước đây của hai người có thân mật hơn cũng chưa bao giờ làm qua chuyện này.

Ti Diệu Huy trước mặt người ngoài luôn quang tiên lượng lệ (đẹp đến mức có thể phát sáng ///**0**///*///*), kiêu ngạo quý khí, không ai bì nổi a. Nhưng hiện tại, hắn đã quý vì thiên tử chi tôn (thân là vua một nước, vô cùng cao quý) lại quỳ trước người mình, rửa chân cho mình... Phần cảm tình này, nặn đến mức làm Bắc Đường Diệu Nhật có chút ngơ ngàng.

Y sững sờ đến ngây ngốc, đáy lòng đột nhiên trào ra cảm giác cảm động và thương tiếc.

Lần đầu tiên y sâu sắc cảm nhận được, Huy nhi của y thương y như thế. Yêu còn sâu đậm hơn nhiều so với những gì mình có thể tưởng tượng.

“Huy nhi...”

Bắc Đường Diệu Nhật bị loại tình cảm phức tạp này bao vây, không khỏi nhẹ nhàng mà thấp giọng gọi một tiếng.

“Àn? Xảy ra chuyện gì? Không thoải mái?” Ti Diệu Huy ngẩng mặt lên, gió bụi trên mặt còn chưa tới kịp rửa, vừa rồi có mấy giọt nước bắn lên, hắn tiện tay xoa xoa, biến thành khuôn mặt trắng nõn có vài vết bẩn.

Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật lại cảm thấy được giờ khắc này, hắn càng thêm xinh đẹp loá mắt hơn bất kì lúc nào trong hơn hai mươi năm qua.

Y không khỏi mỉm cười, “Không, thực thoải mái.”

Ti Diệu Huy cảm thấy sâu trong đôi mắt t lóe ra quang mang khác bình thường, bất quá hắn cũng không lưu ý, lại cười một cái, cúi đầu giúp y xoa bóp những huyết vị dưới chân, vừa ắn vừa nói, “Gần đây có phải ngực có chút không thoải mái không? Ắn ắn nơi này thì tốt rồi. Thai nhi lớn, phải chú ý nơi này... Còn có nơi này...”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe hắn nói chuyện, đáy lòng trào dâng cảm giác an tâm. Đến khi được xoa bóp đến thoải mái, y bất tri bất giác dựa vào bên giường ngủ thiếp đi. Chờ đến khi Ti Diệu Huy phát giác thì đã nghe được tiếng thở khe khẽ của y rồi.

Ti Diệu Huy sững sốt chớp mắt một cái, khóe miệng lộ ra ý cười.

Huy nhi, anh làm em cảm động mún khóc lun. Sững đến thế là cùng thôi chứ gì nữa o

21. Quyển 2 - Chương 19

Hầu hạ Bắc Đường Diệu Nhật nằm xuống, Ti Diệu Huy cũng đem chính mình chỉnh đốn sạch sẽ, vội vàng tắt đèn, bò lên giường nằm xuống cạnh y.

Trong lòng hắn có chút kỳ quái. Buổi chiều khi bắt mạch cho Bắc Đường Diệu Nhật, phát giác tởa tình khiên trong người y dường như có dấu hiệu phát tác, nhưng rõ ràng mình đã đưa giải dược để áp chế tình ti cho y, vì sao còn có thể sót lại dấu hiệu của dược tính?

Ti Diệu Huy cảm thấy lo lắng, vốn định buổi tối hỏi y một chút, ai ngờ còn chưa kịp nói thì Bắc Đường Diệu Nhật đã ngủ. Lúc này hắn cũng không đành lòng gọi y dậy, đành phải ép vấn đề xuống đáy lòng.

Bất quá vấn đề này hắn cũng không phải nghi hoặc lâu, rất nhanh liền có đáp án.

Nửa đêm hắn bị tiếng thở dốc ồ ồ của Bắc Đường Diệu Nhật làm cho bừng tỉnh. Vừa mở mắt đã phát giác cả người Bắc Đường Diệu Nhật đầm mồ hôi, nhắm chặt hai mắt, sắc mặt ửng hồng, bất an vận vẹo trên giường.

Ti Diệu Huy kinh hãi đến nhảy dựng, cuống quít kêu, “Diệu Nhật! Diệu Nhật, người xảy ra chuyện gì?” Nói rồi nhanh chóng đưa tay bắt mạch y, ai ngờ mới chạm đến da thịt y, tay liền bị y cố sức cầm lấy.

Ti Diệu Huy lấp bắp kinh hãi, giương mắt liên thấy hai tròng mắt Bắc Đường Diệu Nhật trong bóng đêm u ám bỗng sáng lên như đầm nước sâu thăm, lại như yêu thú trong đầm, lóe lên quang mang làm người ta sợ hãi.

Trong lòng hắn run run, chỉ cảm thấy hình như đã thấy vẻ mặt này của y lúc nào đó rồi, nhưng hồi ức đã quá lâu, nhất thời không nhớ ra.

“Diệu Nhật người buông tay, cho ta cho người chẩn...”

Hắn nói còn chưa nói xong, Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên bỏ nhào tới, đè lên người hắn, giống như dã thú điên cuồng dùng sức vừa hôn vừa cắn đôi môi hắn.

Ti Diệu Huy bị hắn chà đạp đến đầu âm u mù mịt, còn chưa hiểu được cái gì thì đã nghe thấy ‘soẹt!’ một tiếng, quần áo đã bị xé nát vụn.

“Ngô... Diệu Nhật?”

Ti Diệu Huy né tránh đôi môi y, thấp giọng kêu lên sợ hãi, “Người muốn làm gì? Dừng tay! Dừng tay! Cẩn thận làm hài tử bị thương!” Trong bóng đêm hắn có thể cảm giác cái bụng đang hở ra của Diệu Nhật đặt trên người người, hắn sợ tới mức như muốn vỡ cả mặt.

Bắc Đường Diệu Nhật nghe được hai chữ ‘hài tử’, đột nhiên cả người chấn động, tựa hồ khôi phục chút thần trí, thân thể đang đè lên hắn bỗng cứng ngắc bất động, thở dốc từng ngệm từng ngệm.

“Diệu Nhật... Người xảy ra chuyện gì? Ta... ta giúp người chẩn mạch.” Một cử động nhỏ Ti Diệu Huy cũng không dám, thật cẩn thận nói.

Hắn cuối cùng cũng nhớ ánh mắt vừa rồi của Bắc Đường Diệu Nhật đã thấy khi nào. Đúng là mười năm trước, khi lần đầu tiên hắn hạ xuân được cho y, dẫn dắt y hoan hảo với mình, y bị được tính làm cho điên đảo.

Ti Diệu Huy nhớ lần ấy là lần đầu hắn động thủ, không có kinh nghiệm, trong lòng lại vô cùng bất an, kết quả được lượng không nắm chắc, hạ quá nhiều, thiếu chút nữa làm cho Bắc Đường Diệu Nhật và chính mình bị dục hỏa thiêu đốt hầu như không còn. Lúc ấy vẻ mặt Bắc Đường Diệu Nhật cũng như vừa này, ánh mắt tối tăm như đầm sâu, rồi lại như ở đầm sâu đó đốt cháy tất cả.

“Diệu Nhật, người không uống giải được ta đưa sao?” Ti Diệu Huy thừa dịp y đang chống cự với dục tính, thật cẩn thận sờ mạch của y, phát hiện lúc này khí huyết y cuộn cuộn, lửa lòng tăng vọt, đúng là bệnh trạng khi tình ti phát tác.

Y không uống giải được? Khó trách mạch tượng lại kỳ quái như vậy, thì ra y quả thật phải phát tác. Cũng không biết mấy ngày trước đây làm sao y chịu được.

Ti Diệu Huy không khỏi vừa tức vừa vội, hỏi y, “Vì sao không uống giải được?”

Bác Đường Diệu Nhật ghé vào trên người hắn, gian nan chống cự khí tức và tình dục khô nóng đang cuộn cuộn chảy trong cơ thể, nghe vậy thở hổn hển cố hết sức nói, “Được đó... không tốt... với hài tử...”

“Người, thật là hồ đồ!” Ti Diệu Huy tức giận đến đẩy y ra, sờ soạng trong bóng đêm, “Người để giải được ở chỗ nào trên người? Mau! Mau uống một viên!”

Bác Đường Diệu Nhật khó chịu cuộn mình, thần trí nửa tỉnh nửa mê, “Được ta đã ném... Ta sẽ không uống...”

Hắn gấp đến độ xoay quanh. Cho dù thuật chế được của hắn vắng danh thiên hạ, nhưng lúc này không có giải được thì cũng thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp).

“Khụ khụ... Phốc ”

Bỗng nhiên Bác Đường Diệu Nhật khụ vài tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết (máu tươi).

Khí huyết cuộn cuộn không phải thường nhân có thể chống cự, cho dù Bác Đường Diệu Nhật có Minh Nguyệt thần công cực kỳ thâm hậu cũng vẫn làm y khó có thể chịu được. Vả lại dục vọng dưới thân y đang bùng bùng phần chấn, đối với người mang thai vốn đã miễn cảm dị thường mà nói, quả thực là một loại tra tấn không chịu nổi.

Chỉ trong chớp lát, toàn thân y ướt đầm hai tầng mồ hôi.

Ti Diệu Huy thấy y ho ra máu, chỉ cảm thấy trái tim căng thẳng, cơ hồ muốn nổ tung.

Mặt hắn tái nhợt, nghĩ đến biện pháp không cần giải được kia. Nhưng... Diệu Nhật đã có thai tám tháng rồi a!

Hắn gấp đến độ đầu đầy đổ mồ hôi, đã thấy mặt Bác Đường Diệu Nhật đỏ bừng, hơi thở không xong.

Nếu còn cố đè nén như vậy, đối với thân thể còn có thương tổn lớn hơn nữa.

Ti Diệu Huy quyết tâm, nhào tới, vừa động thủ vừa nói, “Diệu Nhật, không cần nhẫn nữa, ta đến giúp người.”

Cởi quần áo có lẽ không phải là sở trường của Ti Diệu Huy, nhưng cởi quần áo của Bắc Đường Diệu Nhật đúng là sở trường của hắn!

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đem tầng tầng quần áo vướng bận trên người Bắc Đường Diệu Nhật lột xuống, lại nhanh chẹn cởi quần mình ra, đè lên người y.

“Diệu Nhật... Diệu Nhật...” Ti Diệu Huy một bên thấp giọng gọi, một bên lấy một được bình từ trong quần áo ra, bôi lên hậu huyết của chính mình.

“Huy nhi, Huy nhi...” Bắc Đường Diệu Nhật đã ý loạn tình mê, thân thể khô nóng hỗn loạn dần dần không khống chế được nữa, mà Huy nhi y yêu thương nhất đang ngồi trên người y, làm động tác phiếm tình, làm y không thể kiềm được, vội vàng đè lại cái hông hắn, muốn thẳng tiến.

“Chậm một chút! Ta đến, cẩn thận bụng của người.” Ti Diệu Huy hoảng sợ, vội vàng khai thác hậu huyết chính mình, tách hai chân ra, quỳ gối trên người Bắc Đường Diệu Nhật, muốn ngồi xuống phân thân đang đứng thẳng của y. Nhưng khi cởi quần áo hắn mới phát giác, cái bụng tám tháng của Bắc Đường Diệu Nhật đã rất lớn. Với tư thế làm tình này, nếu làm kịch liệt chỉ sợ sẽ đụng vào thai nhi trong bụng y.

“Ách...” Bắc Đường Diệu Nhật khó có thể chịu được, nhắm mắt nhắm mày, cắn chặt răng, hai tay nắm chặt cây cột đầu giường.

Lần trước khi tỏa tình khiến phát tác, y cũng ép buộc chính mình như vậy, đem chân khí bảo vệ thai nhi trong bụng, cố gắng chịu đựng cả đêm. Hừng đông hôm sau, cả người y hư thoát, bởi vì sợ khi mình hôn mê, chân khí sẽ tỏa ra, được tính làm hài tử bị thương nên vẫn cố buộc mình phải tỉnh táo.

Loại tư vị khí huyết cuộn cuộn hòa cùng tình dục đại động này, thực sự không phải là người bình thường có thể nhẫn nhịn. Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ sau lần đó sẽ không tái phát nữa, ai ngờ tối nay lại đột kích y. Y cũng không biết chỉ cần hoan hảo với Ti Diệu Huy cũng có thể giải tỏa tình. Vừa rồi bị được tính làm mê loạn, thiếu chút nữa kim lòng không đậu; hiện tại y đã tỉnh lại, lại không dám làm gì nữa.

“Diệu Nhật, có thể, đến đây đi.” Ti Diệu Huy mở tay y ra, cúi xuống hôn lên cái miệng của y.

Thần trí Bắc Đường Diệu Nhật có chút mê muội, lẩm bẩm nói, “Hài tử...”

“Hài tử không sao, tin tưởng ta! Ôm ta... Diệu Nhật, mau ôm ta...”

Ti Diệu Huy ngoảnh đầu lại phía sau, hai tay chống hai bên sườn, áp dụng tư thế ít dùng với Bắc Đường Diệu Nhật, đỡ y chậm rãi ngồi xuống.

Lý trí Bắc Đường Diệu Nhật cuối cùng cũng tan vỡ, rốt cuộc khắc chế không được, kẹp chặt cái eo nhỏ nhắn của hắn, nâng vòng eo to lớn của mình, bắt đầu luật động.

Ti Diệu Huy đề y lại, chủ động đóng đưa vòng eo của mình. “Người đừng động, ta đến!”

Hắn quỳ xuống, mạnh mẽ luật động về phía sau, vội vã co rút hậu huyết chính mình, hy vọng mau chóng làm cho Bắc Đường Diệu Nhật thoát khỏi được tính.

ở phương diện tình dục, thật ra Ti Diệu Huy có chút chướng ngại, rất khó bị kích thích; huống chi tình hình trước mắt làm cho hắn vô cùng lo lắng cho tình hình của Diệu Nhật, cũng không bận tâm đến dục vọng của chính mình. Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ, một tay đỡ bụng mình, một tay nắm lấy lưng hắn; mỗi lần hắn ngồi xuống lại nâng thân mình nặng nhọc của mình lên.

Lúc đầu thai nhi đã bị được tính quấy nhiễu, tựa hồ có chút không vui, nhưng do được Bắc Đường Diệu Nhật dùng toàn bộ chân khí bảo vệ nó, vật nhỏ liền im lặng, không phát hiện những tra tấn mà phụ thân phải chịu; nhưng lúc này lại bị ‘vận động’ của hai vị phụ thân làm bưng tỉnh, giật giật trong bụng y.

Ti Diệu Huy vẫn luôn tỉ mỉ chú ý phản ứng của Bắc Đường Diệu Nhật, bỗng nhiên thấy bụng y có sự mấp máy của thai nhi, không khỏi hơi kinh hãi, “Diệu Nhật, người có cảm nhận được gì không?”

Ai ngờ Bắc Đường Diệu Nhật lại mất điếc tai ngơ, đột nhiên mạnh mẽ nghiêng người, đem Ti Diệu Huy đặt dưới thân.

Ti Diệu Huy kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng, Bắc Đường Diệu Nhật đã ngồi dậy, kiểm trụ cái mông hắn, mãnh lực đánh sâu vào.

“Ân, a... Chậm, chậm một chút... Cần thận hải tử...”

Tứ chi Ti Diệu Huy bị ép chặt vào giường, bị công kích bất thành linh mà trở tay không kịp, chặt vật lấy tay chống người, đỉnh đầu vài lần đụng vào đầu giường.

Bắc Đường Diệu Nhật đỡ lấy bụng, căn bản không để ý đến thân thể vụng về của mình.

Thô lỗ đối đãi và kịch liệt hoan ái làm cho tình dục của Ti Diệu Huy dần dâng cao, chậm rãi quên phản kháng, lâm vào vũng bùn tình dục.

“Cáp, cáp...”

“Diệu Nhật... A, a...”

Không biết qua bao lâu, Bắc Đường Diệu Nhật cuối cùng gầm nhẹ một tiếng, bắn ra.

Ti Diệu Huy cũng khẽ ngấm một tiếng. Hai người đều vô lực ngã vào giường, cả người hư thoát.

Ti Diệu Huy còn chưa phóng thích, đưa tay tự an ủi chính mình, đầu óc còn có chút mê muội, ần ần cảm thấy giống như đã quên cái gì đó.

Hắn mới để mình bắn ra, sờ sờ đầu giường xem có giữ có thể chà lau được không, đột nhiên phía sau lại có vật nặng áp vào, người phía sau đã xoay người đè lên hắn, đem phần thân nóng rực cực đại cắm vào hậu huyệt chưa hoàn toàn thu nạp được y.

Trong lòng Ti Diệu Huy cả kinh, không ngờ được tính của tởa tình khiên lại lớn đến thế. Hắn quay đầu lại muốn nhìn Bắc Đường Diệu Nhật một cái nhưng lại bị y gắt gao đè lại, không thể động đậy.

“Diệu, Diệu Nhật... Người, người... Hài tử...” Ti Diệu Huy cuối cùng nhớ việc đã quên khi này.

Bụng Diệu Nhật đã lớn như vậy, nhất định là nặng vô cùng, vừa rồi động tác lại kịch liệt như thế, hài tử...

Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật tình dục tăng vọt, một khi đã phá tan cấm chế, được tính tràn ra thì rất khó khống chế. Y thở gấp, càng không ngừng luật động.

Chất lỏng màu trắng dọc theo cái đùi trắng nõn của Ti Diệu Huy chậm rãi tràn ra, theo động tác của hai người, chỗ kết hợp phát ra tiếng ‘ba ba’, trong trường dày đặc không khí dâm mỹ.

Ti Diệu Huy một bên hưởng thụ hoan hảo đã lâu không có này, một bên trong lòng âm thầm kêu khổ, cầu nguyện hài tử đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hắn vô thức phát ra tiếng rên rỉ, thân thể đã bị tình dục chinh phục. Nội y trên người ướt đầm mồ hôi, da thịt lỏa lồ trong ban đêm hôn ám như phát ra ánh sáng mờ mờ.

Được tính trong người Bắc Đường Diệu Nhật còn chưa hoàn toàn giải trừ, ý thức bị vây trong dục vọng nguyên thủy. Nhưng luật động nguyên thủy này đối với thân thể hiện tại của y lại tạo thành gánh nặng không nhỏ, một tay vô ý thức đỡ thắt lưng mình, chống đỡ sức nặng của bụng, một tay vuốt ve đồn bộ viên kiêu (mông vừa cong vừa vểnh) của Ti Diệu Huy.

Cảm giác được sự nhu nị (mềm mại tinh tế) của da thịt trong tay, y thấy như chưa đủ, lại vén áo đối phương lên, lộ ra vết sẹo che giấu trên lưng.

Vết sẹo kia làm cho Bắc Đường Diệu Nhật thoáng thanh tỉnh trong một cái chớp mắt. Trong lòng y đau đớn, con người hiện lên quang mang thương tiếc, muốn cúi xuống hôn cái lưng xấu xí của con người tuyệt đẹp kia, lại bị cái bụng hở ra của mình ngăn cản.

Y nhú nhú mày, bỏ qua thôi thúc muốn khom lưng, tiếp tục ôm phía sau Ti Diệu Huy mà vận động.

Sau khi phóng thích đến lần thứ hai, khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể đã bị đè ép xuống, Bắc Đường Diệu

Nhật đỡ bụng, chậm rãi nằm lên giường, lần này cuối cùng đã có thể khôi phục thần trí.

“Diệu Nhật, người đã đỡ chưa?”

Ti Diệu Huy nghỉ ngơi trong chốc lát, khó khăn trở mình, chất lỏng chậm rãi trào ra từ hai chân khi Bắc Đường Diệu Nhật rút khỏi, làm hắn vô cùng khó chịu.

Bắc Đường Diệu Nhật nhắm mắt không nói gì, nhưng hai tay không ngừng nhẹ nhàng xoa xoa bụng mình.

Trong lòng Ti Diệu Huy cực kỳ lo lắng, kéo tay y qua, cẩn thận bắt mạch. Cũng may hoàn hảo hai lần, được tính cuối cùng đã giải.

Hắn đưa tay xuống bụng Bắc Đường Diệu Nhật, trong bóng đêm nghe động tĩnh của thai nhi.

Động tác tối nay quá lớn, thai nhi thấy hai vị phụ thân cuồng nhiệt hoan ái thì nửa đường nấp động càng không ngừng húc vào bụng Bắc Đường Diệu Nhật. Lúc ấy Bắc Đường Diệu Nhật tình dục tăng vọt, ý thức bị được tính làm cho mê loạn, cũng không cảm thấy quá khó chịu, hiện tại đã yên tĩnh lại, thân thể sau hoan ái bị mệt mỏi bao phủ, sự bất an của hải tử hết sức rõ ràng.

Ti Diệu Huy bất chấp thân thể chính mình bị gây sức ép một đêm, trần trụi bò xuống giường, mang an thai được do chính mình chuẩn bị đến.

Đây là hắn cố ý chuẩn bị cho Bắc Đường Diệu Nhật, vội vàng đút cho y một viên, trong lòng thoáng an tâm hơn. Thấy trên người hai người đều là dấu vết sau khi hoan ái, mồ hôi dính trên người rất khó chịu.

Ti Diệu Huy rất khiết phích (sạch sẽ), tình hình thế này cũng không muốn gọi tiểu tư vào hầu hạ, lung tung lau chất lỏng đang trào ra phía sau, sau khi mặc xong quần áo liền cho người chuẩn bị nước ấm, tự mình bưng vào.

Bắc Đường Diệu Nhật hơi cuộn mình nằm trên giường, vẫn là tư thế khi Ti Diệu Huy vừa rời đi. Bởi vì được tính mới vừa giải, mà máy thai lại quá lớn làm cho y hao phí rất nhiều thể lực, khó có lúc y bày ra vài phần suy yếu như thế này.

“Diệu Nhật, ta giúp người lau.”

“... Không cần đốt đèn.”

Động tác Ti Diệu Huy hơi chậm lại, buông cây nến trong tay ra.

Hắn biết Diệu Nhật không muốn mình nhìn bộ dáng y chật vật suy yếu lúc này, nên nghe lời, mò mẫm

giúp y chà lau sạch sẽ.

Tuy trong trường tối như mực nhưng động tác Ti Diệu Huy lại ôn nhu cẩn thận, sau khi xong liền giấu sàng đan (khăn trải giường) bị hai người làm bẩn đi.

Chính hắn cũng thu dọn sạch sẽ, cuối cùng nhẹ nhàng khoan khoái lên giường lần thứ hai, cuộn tròn vào lòng ngực Bắc Đường Diệu Nhật.

Dược tính của Bắc Đường Diệu Nhật đã giải, sau khi ăn xong an thai được lại trầm trầm ngủ. Cảm giác một cơ thể có nhiệt độ hơi lạnh tiến vào lòng ngực mình, cảm giác quen thuộc làm y nhẹ nhàng ôm lấy theo bản năng, để người kia rơi vào mộng đẹp.*****

Ngày hôm sau khi y mở mắt ra khi, không ngờ đã đến buổi trưa. Ánh nắng rực rỡ chiếu vào trong trường, làm y nhất thời có chút mơ hồ.

Trong trường chỉ có một mình y. Cố sức ngồi dậy, thấy trên người đã được đổi lý y sạch sẽ, trong phòng sớm đã không còn dấu vết điên cuồng dâm mãnh đêm qua.

Bắc Đường Diệu Nhật ngậy người một lát, nhanh chóng đứng dậy thay quần phục.

Khom người đi giày vào, cảm giác phải cố hết sức so với khi xưa. Không chỉ là hài tử trong bụng làm trở ngại y hay một màn điên cuồng đêm qua, mà ngay cả chân cũng phù thũng làm giày như bị chật đi nhiều.

Rõ ràng mấy ngày trước đây còn không như thế...

Bắc Đường Diệu Nhật thở dài, hài tử đúng là rất mau lớn. Chỉ sợ nửa tháng nữa sẽ không giấu nổi nữa.

Y thừa dịp Ti Diệu Huy lúc này không ở đây, lục lợi bình duyên thai được Thu Diệp Nguyên chuẩn bị cho y.

Hiện tại đã tám tháng, có thể dùng.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn được hoàn (viên thuốc) màu trắng kia, có chút chần chờ. Lúc trước y còn không biết có nên dùng được này không, nguyên bản nói nếu thuận lợi đánh hạ Linh Châu sẽ không cần, nhưng tình hình hiện tại đã không cho phép y được lựa chọn nữa.

Ngoài trường truyền đến tiếng bước chân, Bắc Đường Diệu Nhật không có thời gian lo lắng nữa, vội vàng ngửa đầu nuốt được hoàn xuống.

“A, người dậy rồi.” Ti Diệu Huy vui mừng đi vào đại trường, thấy Bắc Đường Diệu Nhật đang ngồi cạnh

bàn uống trà, nói, “Buổi sáng bụng rỗng uống trà không tốt, lập tức dùng ngọc thiện, từ từ rồi uống.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hần một thân vân tú đằng long bào (áo thêu hình rồng ẩn trong mây), đầu buộc kim quan (đồ bó tóc = vàng của đàn ông xưa), chân đạp kim ngoa (giày vàng), áo choàng huyền mầu tương hồng (áo đen viền đỏ) khoác trên người, hỏi, “Người đây là...”

“Vừa rồi đại đội nhân mã tới rồi, ta trộm chuồn về cho Úc tướng quân bọn họ đón một chuyến.”

Bắc Đường Diệu Nhật chú ý thấy từ hôm qua Ti Diệu Huy bắt đầu tự xưng là ‘ta’, mà không phải là ‘trẫm’. Bất quá lúc này y cũng không muốn so đo mấy cái này, nhú mày nói, “Ngự giá tới rồi, sao người cũng không bảo ta một tiếng? Ta thân là chủ tướng mà không ra ngoài nghênh giá, đây là đại tội a.”

“Ta thấy người ngủ rất ngon nên không gọi. Yên tâm, Úc tướng quân rảnh lễ nghi, giấu giếm cho người trước mặt những quan viên khác rồi. Với lại hôm qua người mới giải được tính, ta còn muốn người nghỉ ngơi hai ngày.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhớ tới tác dụng phụ của tảo tình, không khỏi sầm mặt, “Tảo tình này rốt cuộc là sao? Người giải thích rõ ràng cho ta!”

Ti Diệu Huy nghe vậy cứng lại, chậm chạp nói, “Kỳ thật tảo tình tình này tên đầy đủ nên gọi là ‘tảo tình khiên’...” Nói xong có chút chột dạ mà nói về được tính lưu lại kia cho y nghe.

Bắc Đường Diệu Nhật càng nghe càng tức giận, chỉ cảm thấy một cơn hỏa khí khó có thể khống chế, cũng đã quên người trước mắt là hoàng đế, chỉ vào y, cả giận nói, “Lá gan người đúng là càng lúc càng lớn, thì ra trả cho ta thủ đoạn như thế! Có phải người nhất định phải khóa ta bên cạnh người cả đời mới cam tâm? Người cho ta là cái gì!”

Ti Diệu Huy hoảng sợ, liên tục nói, “Ta không phải cố. Ai biết người lại ném giải được ta đã chuẩn bị cho người chứ!”

“Giải được kia không tốt cho hài tử, ta sao có thể dùng được!” Bắc Đường Diệu Nhật chán nản.

Ti Diệu Huy cũng biết sai, “Diệu Nhật, ta sai rồi. Ta nhất định sẽ chế ra giải được có thể giải hoàn toàn được tính, người yên tâm.”

Hần bắt lấy tay Bắc Đường Diệu Nhật, ai thanh (giọng bi thương) nói, “Lần sau nếu có tái phát nữa, người ngàn vạn lần đừng nhin, đối với thân thể không tốt. Ta thật sự thực lo lắng...”

Bắc Đường Diệu Nhật bỏ tay hần ra, “Người đi ra ngoài! Bây giờ ta không muốn thấy người!”

Ti Diệu Huy biết y là dụng phu (đàn ông có thai ^^!!!), hiện tại tâm tình không tốt, không dám trêu chọc

y nữa, ngoan ngoãn né ra ngoài. Nhưng một lát sau vẫn lo lắng, cho người đưa ngọc thiện phong phú tới lấy lòng y.

Đêm qua Bắc Đường Diệu Nhật gây sức ép một đêm, vừa mệt vừa đói; cũng may hài tử trong bụng bình yên vô sự, dùng xong ngọc thiện thì tâm tình đã bình phục rất nhiều, liền mặc khôi giáp, cầm kiếm ra khỏi doanh trướng.

Ti Diệu Huy nghe nói y lại đi tiền tuyến, không khỏi tức giận đến giờ chân.

Thật sự là sọc khá hơn liền quên đau đớn. Ngày hôm qua mới giải được được tính, hôm nay cũng không thêm hảo hảo tinh dưỡng một chút đã chạy tới chiến trường.

Nộ khí xuất hiện, nhưng hắn cũng không có cách nào, trong lòng biết chỉ khi sớm giải quyết chuyện Linh Châu mới có thể làm Bắc Đường Diệu Nhật an tâm quay về Diêu Kinh.

Hắn không hề chần chờ, lập tức sai người tìm Úc tướng quân, thương nghị kế sách đã định ra ngày ấy. Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật nắm binh nhiều năm, trong quân từ trên xuống dưới đều là tâm phúc của y, muốn giấu y việc hắn làm chuyện này vô cùng khó khăn.

Ti Diệu Huy cũng biết không có khả năng hoàn toàn lừa dối Bắc Đường Diệu Nhật, bởi vậy chỉ cầu giải quyết nhanh, tiền trạm hậu tẩu! Tính tình hắn luôn luôn tùy hứng, nhưng khi quyết tâm rồi thì ai cũng không ngăn cản được.*****

Nửa tháng sau, trước đó Bắc Đường Diệu Nhật đã phái binh sĩ quấy phá trường tiêm, đến sơn cốc bên sườn Linh Châu, chỉ đợi thời cơ chín muồi thì có thể hai mặt giáp công, trước sau đồng thời công kích, đoạt thành Linh Châu.

Kế hoạch này tuy có thể thắng nhưng lại khá mạo hiểm. Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật không thể buông tay, chỉ có thể mạnh tay làm liều.

Bất quá ngay một ngày trước lúc y chuẩn bị tiến công, Linh Châu lại mở ra cửa thành, chủ động xuất binh.

Tên hỗn đản này!

Bắc Đường Diệu Nhật lãnh binh chạy vào thâm sơn, trong lòng mắng to Ti Diệu Huy.

Thì ra hắn dám lấy thân phận đế vương của mình làm mồi dụ, tự mình dụ Lí Tham dẫn binh ra khỏi thành, gặp nhau bên ngoài trường tiêm mười dặm, trực tiếp tấn công quân chủ lực Linh Châu.

Nhưng Ti Diệu Huy đã coi thường lão tướng Lí Tham đa mưu túc trí. Sau khi Lí Tham phát hiện lão bị trúng kế, lập tức lãnh binh về thành, gặp binh mã của Úc Phi Khanh đã bày bố sẵn, lại phát hiện hậu sơn

Linh Châu có nhân mã và Minh quân công thành phía trước, nhất thời thay đổi chủ ý, quyết tâm tử chiến đến cùng, thay đổi phương hướng thúc quân đánh tới chỗ Ti Diệu Huy.

Lúc ấy Ti Diệu Huy đang được cấm vệ quân bảo vệ ở đỉnh núi, nhìn nhân mã của Lí Tham tại hạ phương người ngã ngựa đổ, trong lòng rất vui vẻ vì công phá được thành Linh Châu, ai ngờ chốc lát sau đã thấy Lí Tham suất lĩnh binh sĩ còn sót lại hùng hổ đánh về phía đỉnh núi.

Cấm vệ quân có năm nghìn, nhân số không ít, lại có nhân mã của Úc tướng quân phía đối diện kiềm chế. Ti Diệu Huy vốn vô cùng nắm chắc, nhưng hấn xem nhẹ quyết đoán và hận ý Lí Tham, cũng đã đánh giá thấp chiến khí quyết tuyệt (tinh thần liều chết) của các sĩ binh trong trận tử chiến này.

“Bệ hạ, phản quân đã đánh gần đến rồi, chúng ta cần lập tức rút lui khỏi nơi này.”

Nơi này cách chiến trường quá xa, Ti Diệu Huy không biết rõ tình hình của Bắc Đường Diệu Nhật bên kia, mắt thấy phản quân như chó điên vọt lại đây, trong lòng biết nếu mình bị Lí Tham bắt thì mất nhiều hơn được, vì không muốn quán chân Diệu Nhật, nói, “Được, rút lui.”

Cấm vệ quân bảo vệ Ti Diệu Huy rút lui theo triền núi bên kia, muốn qua sơn lâm để tập hợp với Úc tướng quân. Ai ngờ một đội khinh kỵ từ phía sau tập kích đến đây.

Cấm vệ quân Trường Tiêu Mạc kinh hãi, “Là kỵ binh Tây Quyết!”

Ti Diệu Huy cũng chấn động, không ngờ trong sơn lâm này lại có nhân mã ẩn núp, mà thám tử lại không phát hiện được.

“Không cần đánh bừa! Rút lui!” Ti Diệu Huy không muốn dây dưa với đối phương, chỉ cầu rút lui nhanh nhất.

Đội kỵ binh Tây Quyết kia tuy nhân số không nhiều lắm nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn dũng mãnh. Ước chừng chỉ có năm trăm người tới mà có thể mở đường máu từ cấm vệ quân, nhắm thẳng đến hoàng đế.

Vì thu hút sự chú ý của Linh Châu, hôm nay Ti Diệu Huy đặc biệt đường hoàng mặc mình hoàng bào (hoàng bào màu vàng chói), bây giờ có muốn giấu cũng không giấu được. Sơn đạo trong sơn lâm phức tạp, nhiều người thì ngựa loạn, cuối cùng hấn được tâm phúc bảo vệ lao ra ôm chặt lấy, bị đưa đến chỗ bên kia, rời xa chiến trường, không còn cách nào khác phải chui vào một đường nhỏ trong sơn lâm.

Hấn bị buộc chạy vào đường núi, tách khỏi cận vệ và đại đội nhân mã.*****

Linh Châu bị vây gần nửa năm mà chưa bị hạ, nhưng một khi đánh vỡ chỗ hổng thì chỉ cần dùng hai ngày liền bị công phá. Nhưng Ti Giản thấy đại sự không ổn, mang tâm phúc chạy trốn theo mật đạo.

Bắc Đường Diệu Nhật công phá Linh Châu, còn chưa tới kịp thở phào thì đã được tin hoàng thượng tự mình dự địch lại bị kị binh Tây Quyết đột kích, không khỏi vừa sợ vừa giận, vừa tức vừa lo.

Y giao Linh Châu cho Úc Phi Khanh trấn an, chính mình lập tức mã bắt đình đề (ngựa không dừng vó = chạy nhanh) dẫn người đi tiếp ứng cho Ti Diệu Huy. Lúc này y nhận được đến hai tin tức, có tin tốt mà cũng có tin xấu.

Tin tốt là đã tìm được Bắc Đường Diệu Nguyệt rồi, còn thuận lợi sinh hạ một đôi song bào thai, hiện tại đã theo Đông Phương Hạo Diệp trở lại Đức Vân quan, an toàn không lo.

Tin xấu là Thác Bạc Chân đã chạy thoát.

Bắc Đường Diệu Nhật kỳ thật có vài phần yêu thích người này. Gã vừa trẻ tuổi vừa là con thứ mà đủ tài để đạt được tịch vị ở Tây Quyết vốn luôn coi trọng huyết thống, thật đúng là người tài giỏi.

Nhưng tương lai nếu gã kế thừa chức vị đại hân (= vua) Tây Quyết; người này đã tâm bừa bừa, ngày sau nhất định là mối họa lớn của Minh quốc.

Bắc Đường Diệu Nhật đã đặt quyết tâm, Thác Bạc Chân người này không thể không trừ!

Còn có một tin tức làm cho Bắc Đường Diệu Nhật ngoài ý muốn, đó là phụ vương và phụ thân y đã vào Linh Châu.

Bắc Đường Diệu Nhật nghĩ đến hai vị phụ thân, không khỏi âm thầm đưa tay sờ sờ bụng mình, ánh mắt nhú lại.

Không biết khi hai vị phụ thân biết bộ dáng y hiện tại sẽ có phản ứng gì.

Y bên này mắng Ti Diệu Huy tùy hứng, lại không biết chính mình cũng là gia hỏa với hắn. Liên tục tác chiến nhiều ngày như thế, lại phí sức bốn ba không ngừng, cho dù có ăn linh dược thể nào cũng không an thai nổi nữa rồi.

Lúc này Bắc Đường Diệu Nhật đã có thai chín tháng. Nếu là thường nhân thì đừng nói cưỡi ngựa, chỉ đi lại không thôi đã phải cố hết sức. Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật thiên phú dị bẩm, dáng người xuất chúng, lại thêm dùng duyên thai được, thai nhi phát triển chậm, lại dùng mảnh vải dài bó thắt lưng, bên ngoài lại mặc khôi giáp nặng chịch, không thể dễ dàng nhìn ra cái gì.

Nhưng những thứ đó chỉ là vẻ bề ngoài, bên trong Bắc Đường Diệu Nhật đã sớm mỗi một không chịu nổi, nhất cử nhất động đều vô cùng cẩn thận, hành động sớm không tự nhiên bằng ngày xưa. Nhưng y che dấu khéo léo, trong quân lại đều là thô nhân, không ai phát giác được.

Lúc này Ti Diệu Huy đã thoát khỏi sự truy kích của Tây Quyết, cùng cấm vệ quân trốn trong Nham thành. Bắc Đường Diệu Nhật nhận được tin này cũng không thấy hài lòng.

Nham thành cách Linh Châu gần ba trăm dặm, gần thảo nguyên, là trọng trấn quân sự trọng yếu của biên cảnh. Chỉ bằng vài trăm quân Tây Quyết mà có thể tách hoàng thượng khỏi năm nghìn cấm vệ quân, buộc hần chạy tới phụ cận Nham thành, chỉ sợ sự tình cũng không đơn giản.

Chẳng lẽ trong Tây Quyết còn có chi viện?

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật nhảy dựng, đột nhiên có một dự cảm bất hảo. Lấy thái độ làm người của Thác Bạc Chân, dẫn đại quân tiến vào Minh cảnh (biên giới Minh quốc) hiệp trợ Ti Giản mưu phản, không thể không để lại đường lui. Vậy nội gián của gã ở đâu?

Nghĩ đến đây, cả người Bắc Đường Diệu Nhật toát ra hơi lạnh. Suốt đêm thần tốc đến Nham thành.

22. Quyển 2 - Chương 20

“Diệu Nhật!” Ti Diệu Huy thấy Bắc Đường Diệu Nhật đột nhiên xuất hiện, không khỏi chấn động.

Ngày ấy hần và cấm vệ quân bị kỵ binh Tây Quyết đột nhiên xuất hiện làm tách khỏi cùng đại quân, tránh vào sơn cốc, bất tri bất giác lại đến Nham thành.

Ti Diệu Huy cũng biết sự tình không đúng.

Sao có thể trung hợp đến thế được? Hần đã vạch kế hoạch đến vạn vô thất nhất (tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn), vả lại ngoài thành Linh Châu đều biết đại quân Minh quốc, còn có thể biết hoàng đế kẻ thù bên ngoài bức lui.

Khi hần sắp tập hợp với đại quân lại bất ngờ bị Tây Quyết bức mỗi người một phương, như muốn cố ý bức hần đến biên cảnh vậy. Hơn nữa phụ cận Linh Châu từ khi nào xuất hiện những kỵ binh Tây Quyết này?

Sau khi hần tới Nham thành, lập tức cho người điều tra việc phòng thủ, cho các thám tử tản ra thăm dò tình hình. Ai ngờ vừa qua hai ngày đã thấy Bắc Đường Diệu Nhật tự mình đuổi tới.

Ti Diệu Huy vừa tức vừa vội, quả thực không có cách nào khác để hình dung, vội vàng cho mọi người lui, cùng y vào nội thất, đưa tay bắt mạch y.

Bây giờ Bắc Đường Diệu Nhật mệt mỏi không chịu nổi, trên người vô cùng khó chịu, chỉ nhẹ nhàng ngăn tay hần, nói, “Nơi này không an toàn, người nhanh theo ta rời khỏi, về Linh Châu trước cùng Trương đại

nhân và Úc tướng quân bọn họ hội hợp, rồi lập tức quay về kinh.”

“Được được. Linh Châu không phải đã dẹp xong rồi sao, người nhanh theo ta về kinh thôi.”

“Ta vẫn cảm thấy tình hình không ổn...”

“Ta tuyệt đối không cho người ở lại!” Ti Diệu Huy không đợi y nói xong liền đánh gãy lời y, gầm nhẹ, “Dù có gì không ổn cũng phải nhanh theo ta về kinh!”

Bắc Đường Diệu Nhật mặt nhăn mày nhú, muốn nói gì đó, đột nhiên trong bụng đập mạnh một cái cắt đứt lời y, sắc mặt lập tức trắng toát, đưa tay âm thầm che bụng, đau đến nhất thời nói không ra lời.

“Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?” Ti Diệu Huy kinh hãi, đưa tay tìm đến bụng y, cảm giác thai nhi động kịch liệt, khô giáp dày như thế cũng không ngăn được. “Mau cởi chiến giáp ra, ta giúp người nhìn xem.”

Bắc Đường Diệu Nhật cũng lo lắng. Nhiều ngày nay gây sức ép như thế, sẽ không sinh non chứ? Hắn lúc này thật sự khó chịu, cũng không cùng Ti Diệu Huy tranh luận nữa, cởi khô giáp nặng chịch, cơ hồ xụi lơ trên ghế.

Ti Diệu Huy lấy ra an thai hoàn (viên thuốc an thai), đưa nước lên cho y ăn hai viên, lại giúp y chẩn mạch, cảm thấy kỳ quái, nhú mi không nói.

Bắc Đường Diệu Nhật ăn xong duyên thai hoàn, sợ hắn nhìn ra cái gì, thấp giọng nói, “Không cần lo lắng, đại khái là do nhiều ngày quá mệt mỏi.”

Ti Diệu Huy lẩm bẩm nói, “Hài tử không có việc gì. Nhưng rõ ràng ngày đã gần, sao không có dấu hiệu sắp sinh?”

Bắc Đường Diệu Nhật cười khổ, “Cái này không phải chuyện tốt sao? Chẳng lẽ người muốn sinh hài tử trên chiến trường?”

Ti Diệu Huy nghiêm mặt nói, “Đương nhiên ta không muốn, nhưng ngày đã đến gần như thế rồi. Diệu Nhật, người không thể ở đây nữa, phải nhanh chóng cùng ta quay về kinh mới được.”

Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên nói, “Còn cần chút thời gian nữa.”

Ti Diệu Huy thấy y không đồng ý, quả thực giận đến giơ chân. Thật sự là vương gia bất cấp cấp tử hoàng đế (Vương gia không vội làm chết hoàng đế). Đã sắp hoài thai mười tháng mà y còn muốn ở lại chiến trường?

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hấn nhăn đôi mi thanh tú, ngắt lời nói, “Tình hình biên quan gần đây rất quý dị, chỉ sợ chúng ta không phải muốn đi là có thể đi đâu.”

Ti Diệu Huy nghĩ đến kỵ binh Tây Quyết bỗng nhiên xuất hiện, cũng cảm thấy bất an.

Bắc Đường Diệu Nhật thở dài, thấp giọng nói, “Yên tâm, ngày mai người theo ta quay về Linh Châu cùng đại quân hội hợp trước, động tĩnh của Tây Quyết sẽ từ từ tìm hiểu sau. Nếu không có biến cố gì thù giao nơi này lại cho Úc tướng quân, chúng ta quay về kinh.”

Ti Diệu Huy thấy y không kiên trì muốn ở lại nữa, cảm thấy mừng rỡ, vội vàng đồng ý.

Bắc Đường Diệu Nhật còn muốn thương lượng với hấn một chút sắp xếp ngày mai, nhưng trên người thật sự chống đỡ không nổi nữa, sau khi thấy Diệu Huy vẫn bình an thở phào nhẹ nhõm, lập tức cảm thấy người mình mềm nhũn.

Ti Diệu Huy thấy y đột nhiên không nói, cảm thấy kỳ quái, nhìn lại đã thấy y từ từ trượt xuống, không khỏi cả kinh, vội ôm lấy y, mới phát hiện người đã hôn mê bất tỉnh.

Bắc Đường Diệu Nhật ngắt cả đêm, khi tỉnh lại đã là bình minh ngày hôm sau.

Thân thể mệt mỏi không chịu nổi, nhất là chỗ thắt lưng càng như bị một tòa núi nhỏ đè ép, ngực bị nén đến thở cũng khó.

Y trì hoãn một lúc mới sờ soạng xuống giường, thấy mình đang ở trong một ngoại thất (phòng ngủ) xa lạ, một lúc mới nhớ ra đây là gian phòng trong Nham thành thành thủ.

Ngồi dậy lại thấy bụng nở đến phình to, phía dưới trĩu xuống khiến người ta phát hoảng.

Bắc Đường Diệu Nhật xốc chăn lên, phát hiện trên bạch bố người đã bị cởi bỏ. Cái bụng mất đi trối buộc có vẻ lớn hơn so với ngày xưa rất nhiều, thai nhi cũng tự do hơn, ở bên trong sung sướng nhảy nhẩy lên.

Một ít vết thương nhẹ khi tấn công Linh Châu cũng đều được băng bó lại, ‘cảm giác thấy cả vị thuốc đông y mát mát.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy bên giường có để một bộ quần áo sạch sẽ, khô giáp của mình để trên y giá (giá treo đồ) bên cạnh.

Mới vừa mặc quần áo xong liền nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa truyền đến.

“Đã dậy rồi sao?” Ti Diệu Huy tự mình bưng đồ ăn sáng đứng ở cửa, sắc mặt có chút tiêu tụy nhưng khỏe

miệng lại có ý cười.

“Ân.” Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên lên tiếng.

Ti Diệu Huy thấy y cố hết sức xoay người lấy giày, vội nói, “Ta đến.” Nói xong buông đồ ăn sáng, ngồi xổm trước người y.

“Huy nhi...”

Ti Diệu Huy biết hẳn muốn nói cái gì, ngắc đầu cười cười, “Đại ca, nơi này chỉ có hai người chúng ta, người đừng xem là hoàng đế nữa, ta sẽ không vui đâu.” Nói xong vỗ vỗ chân y, nói, “Nâng lên một chút.”

Bắc Đường Diệu Nhật ưỡn bụng. Cơ thể y giờ đã vô cùng bất tiện, chỉ có thể ngửa ra phía sau, cố gắng từ trên giường nâng chân lên.

Ti Diệu Huy cúi đầu giúp y đi giày, lại sưng sờ tại chỗ.

Bắc Đường Diệu Nhật đợi một lúc lâu, chân đã nâng đến mỗi, lại bị bụng chần mất tầm nhìn, không thấy rõ động tác của hẳn, thúc giục, “Xảy ra chuyện gì? Nhanh lên.”

“Giày... hơi nhỏ.” Ti Diệu Huy lẩm bẩm nói.

Chân Bắc Đường Diệu Nhật đã sớm phù sưng, giày không đủ lớn. Lúc này y mới nhớ tới. “A, ta đã quên đổi, giày hơi chật nhưng vẫn có thể đi.”

Ti Diệu Huy cúi đầu đứng lên, vội vàng nói, “Không thể đi nữa, không thoải mái. Ta cho người tìm một đôi cho người.” Nói xong không đợi y đồng ý đã đi lấy giày ra ngoài.

Ti Diệu Huy ra khỏi phòng, yên lặng dựa vào cửa, đứng đó một lúc lâu, đưa tay lau mặt, trong lòng bàn tay đều đã ẩm ướt.

Chờ hẳn tìm về một đôi giày mới thích hợp, khi trở lại nội thất đã thấy Bắc Đường Diệu Nhật đã đi bố miệt (vớ bằng vải bố), đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn đồ ăn sáng.

Thấy hẳn tiến vào, Bắc Đường Diệu Nhật cười cười, “Người đi lâu quá, ta lại đói bụng, chờ không kịp nên ăn trước.”

Ti Diệu Huy nở nụ cười, “Không sao, lạnh sẽ không ăn ngon.” Nói xong đi đến, ngồi xổm xuống trước người y.

Bác Đường Diệu Nhật nói, “Để ta tự đi.”

“Người ăn của người đi.” Thanh âm Ti Diệu Huy rầu rĩ, cố chấp nâng chân y lên, thật cẩn thận đi giày mới vào cho y, nhìn nhìn nói, “Lúc này mới thích hợp.”

Bác Đường Diệu Nhật nhìn hấn, thấp giọng kêu, “Huy nhi.”

“Àn?”

“Ngẩng đầu lên.”

Ti Diệu Huy cơ hồ nằm sấp trên đùi y, vẫn không nhúc nhích.

Bác Đường Diệu Nhật đưa tay nâng đầu hấn lên một chút, lẳng lặng nhìn một lát, bỗng nhiên khoe miệng nhếch lên, khẽ cười nói, “Bao nhiêu tuổi mà vẫn còn như hài...”

Y nói còn chưa dứt lời, Ti Diệu Huy đã bổ nhào vào ngực y, găt gao chôn mặt trong lồng ngực y, bả vai khẽ run.

Bác Đường Diệu Nhật sững sốt, chậm rãi ôm lấy vai hấn, sau một lúc lâu, cúi đầu thở dài, “Người áp đến bụng của ta.”

Ti Diệu Huy lập tức buông tay ra, vẻ mặt hoang mang bối rối, sờ sờ cái bụng y, nói, “Có đè lên người không? Có phải khí lực của ta quá lớn không? Ta, ta...”

“Người không cần căng thẳng như thế, ta cũng không suy yếu như vậy.” Bác Đường Diệu Nhật sờ sờ tóc hấn, chỉ cảm thấy sợi tóc trong tay như nước.

Cho dù là lúc chiến sự chật vật như vậy, Ti Diệu Huy vẫn bất khả tư nghị (khó tin) bảo trì sự hoàn mỹ và phong phạm của hấn như vậy. Hấn như người do trời sinh vậy, bất đồng với người thường.

Ngón tay có mùi dược liệu nhàn nhạt, là mùi hương cơ thể đã nhiễm từ nhỏ trên người hấn.

Bác Đường Diệu Nhật nhất thời có chút thất thần, đến khi Ti Diệu Huy lôi kéo tay áo y mới hồi phục tinh thần lại.

“Tốt lắm, nhanh đi ăn điểm tâm đi.”

“Đại ca, người thực không sao chứ?” Ti Diệu Huy vẫn có chút lo lắng nhìn cái bụng y.

Bắc Đường Diệu Nhật cười cười, “Hài tử ngoan lắm, không cần lo lắng.”

Ti Diệu Huy nghĩ đến mạch tượng hôm qua của y, mơ hồ cảm thấy kì quái. Lẽ ra bây giờ đã phải có chút gì đó, nhưng hài tử lại không có chút dấu hiệu ra đời.

Bất quá nghĩ đến lời Bắc Đường Diệu Nhật nói. Hiện tại việc biên quan gấp gáp, không thể cho y sinh hài tử trong quân doanh được a.

Nhưng cái gọi là người định không bằng trời định. Hai người còn chưa kịp ra khỏi thành, người Tây Quyết đã vây quanh Nham thành...*****

Trên sơn đạo hoang vu nhĩ hẹp, một tuần mã màu đen đang phi nước đại, trên lưng nó chở một người nhỏ bé.

Người nọ nằm trên lưng ngựa vẫn không nhúc nhích, trên áo choàng nhiễm đầy máu, hình như bị thương, nhưng thuật cỡi ngựa rất tốt, ngay cả khi như vậy cũng không rơi xuống khỏi lưng ngựa. Con ngựa kia vô cùng có linh tính, tuy không có lệnh của chủ nhưng vẫn chạy không ngừng trên con đường nhỏ.

Không biết qua bao lâu, người trên lưng ngựa cuối cùng từ từ tỉnh lại, đúng là Đại Minh quốc Bắc Đường vương Bắc Đường Diệu Nhật.

Sắc mặt y tái nhợt, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh. Khi mới tỉnh lại ánh mắt còn mơ hồ, sau một lúc mới rõ ràng tình hình của mình.

Bắc Đường Diệu Nhật chậm rãi nâng người lên, lại đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, thân mình hoảng loạn, thống khổ nắm chặt bờm ngựa.

Đau quá...

Sắc mặt y trắng bệch, cơ hồ ngã xuống lưng ngựa, run rẩy đưa tay che bụng. Trận đau nhức vừa rồi trong bụng kia nhắc nhở y có thể hài tử đang bị nguy hiểm. Nhưng lúc này, lúc này...

Thủ thành (thành phòng thủ) Nham thành chiến đấu giằng co ba ngày, đại quân cứu viện của Úc Phi Khanh lại chậm chạp chưa tới rồi. Bắc Đường Diệu Nhật cuối cùng không để ý đến sự phản đối của Ti Diệu Huy, điểm huyết đạo hắc, cho một tiểu binh mi thanh mục tú hóa trang thành Hoàng thượng, cùng y xông ra Nham thành, dụ đại bộ phận binh lực địch rời khỏi.

Bọn họ một đường vừa đánh vừa lui, nhưng đám người Tây Quyết kia lại giáo hoạt ngoài ý muốn. Khi phát hiện Hoàng Thượng là giả mạo lập tức đem toàn bộ mục tiêu tập trung đến trên người mình. Vì muốn cho mình chạy khỏi trùng vây, tất cả thân binh đều chiến đấu quên mình.

“Vương gia đi mau ”

Bắc Đường Diệu Nhật nhớ những tướng sĩ chặn đường cho mình, tiếng hô của bọn họ tựa hồ vẫn ong ong bên tai, không khỏi đau lòng. Nhưng nghĩ đến Diệu Huy còn ở lại Nham thành lại thấy lo như bị kim châm, không biết bây giờ đại quân của Úc tướng quân đã đuổi tới hay chưa.

“Ách ” Lại là một trận đau đớn. Bắc Đường Diệu Nhật cắn nhanh môi dưới, xương sống đau như bị chặt đứt.

Tuy rằng còn ôm chút hy vọng may mắn nhưng trong lòng y biết rõ mình sợ là phải sinh. Duyên thai được của Thu thần y mặc dù có inh nghiệm thế nào đi nữa cũng không chịu nổi mấy ngày bôn ba và huyết chiến liên tục.

Trên mặt y đều là mồ hôi, xuyên qua tầm mắt mờ mịt, miễn cưỡng nhìn sắc trời và bốn phía xung quanh, nguyên bản bốn phó tướng thê chết bảo vệ bên người y cũng không thấy bóng dáng.

Vô công bọn họ cao cường, đều là ám vệ của vương phủ. Lúc này Bắc Đường Diệu Nhật tình nguyện tin bọn họ thất lạc chứ không muốn nghĩ rằng bọn họ đã mất mạng dưới lưỡi đao của địch nhân.

Mặc Lôi cực hiểu tính chủ nhân, vẫn luôn chạy về hướng đông bắc. Đường núi vô cùng xa lạ nhưng xem cảnh sắc xung quanh có lẽ đã rời xa thảo nguyên, tiến vào vùng trung bộ Minh cảnh rồi.

“Ngô...” Bắc Đường Diệu Nhật nhăn nhó cơn đau đớn, run rẩy đưa tay sờ vào ngực, lấy một dược bình. Mở ra vừa thấy, lọ thuốc an thai vốn luôn tràn đầy giờ chỉ còn lại một viên.

Y cười khổ một chút, vừa định đem dược nuốt vào trong miệng, ai ngờ bụng đột nhiên đau đớn. Y bị bất ngờ, tay run lên, viên thuốc trân quý kia rớt xuống, lăn vào mặt cỏ.

Từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán rơi xuống. Bắc Đường Diệu Nhật cắn chặt răng, động tác vụng về chậm chạp trượt xuống lưng ngựa.

Ai ngờ mới vừa vừa xuống đất, hai chân liền bủn rủn, căn bản không đỡ nổi chính mình, cái bụng nặng nề lại trĩu xuống, thắt lưng đau như bị cắt đứt.

“Ách ” Bắc Đường Diệu Nhật rên một tiếng, ôm bụng lắc lư, trước mắt hoa lên, cuối cùng chống đỡ không được, phịch! Một tiếng quỵ xuống đất.

“A ” Y khẽ kêu một tiếng, ôm bụng nằm trên mặt đất, mồ hôi lạnh một giọt rơi xuống bụi cỏ. Đến khi trận đau đớn này giảm bớt sau một lúc khá lâu, y cũng không đứng dậy nổi, chỉ có thể chậm rãi sờ soạng xung quanh.

Y nhớ rõ vừa rồi kia viên thuốc kia rơi xuống chỗ này, cách nơi y xuống ngựa chỗ chỉ có vài bước. Nhưng dù chỉ là vài bước ngắn ngủi thế này, với y bây giờ mà nói cũng là xa như lên trời vậy.

Bắc Đường Diệu Nhật liên tiếp chiến đấu kịch liệt mấy ngày, nội lực cơ hồ hao hết, nếu không phải công lực y thâm hậu, lúc này còn không biết thành bộ dáng gì nữa.

Chật vật sờ soạn trong bụi cỏ cho đến khi lấy được viên thuốc, tuy trên đó dính đầy bùn đất nhưng Bắc Đường Diệu Nhật không chút do dự ăn luôn. Lúc này y đã không trông cậy vào viên thuốc an thai này được nữa rồi, chỉ mong nó có thể giúp y bổ nguyên khí để có thể ứng phó với việc y sắp phải sinh, thậm chí còn có thể sắp gặp phải địch nhân nữa.

Bắc Đường Diệu Nhật không biết đến khi nào Tây Quyết sẽ đuổi theo, không dám chậm trễ nữa. Y vẫy tay, gọi Mặc Lôi đang đứng bên cạnh, cẩn thận, túm dây cương trên lưng ngựa chậm rãi đứng lên.

“Ách ”

Đau đớn trong bụng đã không thể hình dung, Bắc Đường Diệu Nhật vịn vào Mặc Lôi bên cạnh, lần đầu tiên hối hận sao lại lựa chọn ái mã to lớn như thế. Y vài lần đề khí nhảy lên nhưng mỗi khi động khí, thai nhi trong bụng cũng mạnh mẽ đạp y, biến y thành một thân mồ hôi đầm đìa, hai chân như nhũn ra, căn bản không thể nhảy lên lưng ngựa.

Mặc Lôi cực có linh tính, tựa hồ phát giác chủ nhân hành động khó khăn. Nó chà chà chân, bỗng nhiên tứ chi gấp lại, quỳ xuống.

Trong mắt Bắc Đường Diệu Nhật nổi lên sự cảm kích và vui mừng. Thấy trên thân Mặc Lôi cũng có mấy miệng vết thương, không khỏi đau xót trong lòng, vỗ vỗ cái đầu to của nó, nói giọng khàn khàn, “Hảo hài tử... Đợi chúng ta thoát khỏi hiểm cảnh, ta nhất định hảo hảo báo đáp ngươi!”

Mặc Lôi khẽ kêu một tiếng, như nghe hiểu lời y nói.

Bắc Đường Diệu Nhật cố hết sức leo lên lưng ngựa, hai chân dặng ra, bỗng nhiên cảm giác thai nhi lại chuyển xuống bụng dưới, tiếp theo lại thấy đùi trong ẩm ướt, như có cái gì đã tràn ra.

Bắc Đường Diệu Nhật dường như đã hiểu, nhú mày lại, cảm thấy ưu cấp (lo lắng cấp bách). Y biết đại khái là nước ối đã vỡ. Mặc dù không có kinh nghiệm nhưng khi ở quân doanh, y đã hỏi qua Thu Diệp Nguyên việc sinh sản của nam tử Ma Da.

Bởi vì thân thể nam tử Ma Da có cấu tạo đặc thù, tuy sinh sản có gian nan hơn nữ tử nhưng nếu có thể sinh một cách thích hợp thì cũng không có gì nguy hiểm. Huống chi khi còn ở Nham thành, Ti Diệu Huy đã kiểm tra cho y, thai nhi hết thấy bình thường. Nhưng giờ phút này tình trạng nguy cấp, y sao có thể an tâm sinh sản? Chỉ hận hài tử không chịu ảnh hưởng của duyên thai được, đúng hạn phải xuất thể (ra đời).

Trong phút chốc, trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật hạ quyết tâm. Dù phải sinh hài tử trên lưng ngựa, cũng không thể dừng lại trong sơn cốc này.

Hắn cắn răng ngồi xuống, vỗ vỗ Mặc Lô, cho nó đứng lên. Lần thứ hai đánh giá bốn phía một chút, phân biệt phương hướng rồi giục ngựa chạy gấp. Nhưng lúc này y đã sắp sinh, mỗi lần Mặc Lô chạy nhanh một chút liền làm cho y đau đau đớn không chịu nổi. Nguyên bản thai nhi trong bụng vốn thích nhất là theo y trên lưng ngựa xóc nảy, nhưng lúc này lại không muốn phối hợp nữa, giấy dựa muốn bằng mọi cách phải thoát khỏi cơ thể y.

Bắc Đường Diệu Nhật khổ không nói nổi, nhưng nghị lực y kinh người, lại cố nén cơn đau bụng sinh, một đường giục ngựa chạy gấp. Nước ối đã vỡ, không ngừng chậm rãi chảy dọc theo hai đùi y, trong đó còn lẫn ít máu nhàn nhạt. Nhưng tình thế bất buộc, y đành phải làm vậy.

Sơn cốc này không dài, rất nhanh đã ra khỏi. Nhưng ra khỏi núi mới phát hiện mặt sau sơn cốc mới phát hiện dãy núi kéo dài mênh mông vô bờ.

Bắc Đường Diệu Nhật cực lực nhớ lại địa hình vùng phụ cận, đoán rằng hắn mình đã tiến nhập Miên Sơn Lĩnh. Nếu theo phương hướng hiện tại và lúc trước, không đến hai ngày là có thể trở lại Linh Châu.

Nhưng khi nghĩ đến đây, y không khỏi cười khổ.

Hai ngày, hắn làm sao chờ được? Chỉ là nửa ngày chỉ sợ cũng đã nguy hiểm rồi.

Dường như đáp lại ý nghĩ của y, vừa đến đây thì trong bụng lại truyền đến cơn đau đớn, bụng trưởng như muốn nứt ra, thai nhi cũng đã trượt xuống dưới.

Bắc Đường Diệu Nhật không tự chủ được ngựa về sau, hai chân ghì chặt bụng ngựa, nâng thân thể lên.

“A ”

Y gầm nhẹ một tiếng, cảm giác trong khoảnh khắc khi móng rời khỏi lưng ngựa, đỉnh đầu thai nhi đã muốn lọt ra ngoài. Cả xương cốt ở khổ gian đường như bị vỡ ra.

Cả người Bắc Đường Diệu Nhật mồ hôi lạnh đầm đìa, biết không thể chờ được nữa, hài tử đã muốn chào đời rồi.

Lúc này y đúng là tiến thoái lưỡng nan, căn bản không kịp nhảy khỏi lưng ngựa. Nhưng nếu cường ngạnh ngồi trên lưng ngựa mà sinh thì có thể phá hỏng hài tử duy nhất. Chính mình dù có khó chịu cũng không thể làm hài nhi bị thương.

Mặc Lô dường như cảm thấy chủ nhân đang trong cơn nguy cấp, nguyên bản cước bộ vốn cự nhanh đã

chậm lại. Bắc Đường Diệu Nhật xóc nảy theo từng bước chân chậm chạp của nó, hận không thể chết ngay được.

“Dừng, dừng lại...” Y đã không còn sức cưỡi ngựa nữa, đành phải thấp giọng gọi.

Mặc Lôi đã quen với mệnh lệnh của chủ nhân, dừng cước bộ, bắt an cào cào chân.

Bắc Đường Diệu Nhật lấy một loại tư thế kỳ quái cưỡi trên lưng ngựa. Tay phải y đưa ra sau, chống lên hông Mặc Lôi, làm điểm tựa để đỡ người mình, tay trái đỡ lấy vòng eo to bè của mình, không tự chủ mà đè ép nó.

Hai chân y run lên, hoàn toàn không thể kẹp chặt bụng ngựa nữa mà dãn hai chân rộng ra, dẫm lên bàn đạp dưới bụng ngựa.

Thiên

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật lớn tiếng kêu khổ, nhưng lúc khẩn cấp này y cũng hoàn toàn không có cách nào nữa, trừ phi y có thể nghiêng người xuống lưng ngựa. Nhưng lúc này bụng y đã lớn lắm rồi, lại sắp sinh tới nơi, đau đớn khó nhịn, căn bản không thể khống chế động tác của mình.

Hướng hồ Mặc Lôi lại cao lớn như thế, dưới mặt đất lại là đá cứng. Vạn nhất ngã xuống...

Bắc Đường Diệu Nhật không dám mạo hiểm, đành phải duy trì loại tư thế cổ quái này, dùng sức đẩy bụng xuống. Nhưng thai nhi sau khi va chạm mãnh liệt lúc này, giờ lại hoàn toàn không có phản ứng.

Bắc Đường Diệu Nhật run rẩy đưa tay trái, chộp vật mà vội vàng xé rách khời giáp của mình y mới có thể cởi bỏ giáp trụ đang bó lấy bụng mình.

Cái bụng to tròn hoàn toàn lộ rõ. Y luồn tay vào quần áo mình, sờ soạn đến phía sau, thấy phía sau đã ẩm ướt lộn xộn, mùi máu tanh tràn ngập.

“Ách... A, a ”

Lại là một trận đau bụng sinh mãnh liệt, thân mình Bắc Đường Diệu Nhật như ngã vật ra, cơ hồ không chống đỡ được chính mình nữa. Nếu không phải Mặc Lôi vẫn đứng yên bất động, y lại có thuật cưỡi ngựa rất tốt, chỉ sợ lúc này sớm đã ngã nhào xuống.

Cảm giác hài tử lại dùng lực đập bụng mình, sắc mặt Bắc Đường Diệu Nhật trắng bệch, căn môi dưới đến tràn ra vết máu.

Y đã đau đến sắp ngất đi nhưng lại mồm hít sâu, cố gắng bảo trì thanh tỉnh. Lần thứ hai đưa tay dò xét, lại kinh hãi phát hiện mình sờ phải thứ gì đó cứng cứng, chỉ là cái đầu của hài tử...

Lúc này Bắc Đường Diệu Nhật đã cơ hồ nằm thẳng trên lưng ngựa, loại tư thế này căn bản không thể làm cho y an tâm sinh hạ hài tử. Nhưng lúc này y không có lựa chọn nào khác. Sinh sản là một hành động khi đến đúng thời điểm thì sẽ không thể khống chế được. Nhưng y lo lắng nhất là bây giờ mình đang ở trên lưng ngựa, làm thế nào tiếp được hài tử?

Mặc Lôi tựa hồ có chút bất an, đợi đã lâu mà không thấy chủ nhân có chỉ thị gì thêm, không kiên nhẫn nổi nữa mà thông thả đi vài bước.

Bắc Đường Diệu Nhật bị cử động của nó làm kinh hãi, khàn giọng nói, “Mặc Lôi ngoan, đừng... đừng cử động... Ân, ách... Nhịn nữa, nhẫn nhẫn...”

Mặc Lôi ngoan ngoãn đứng vững, vẫn không nhúc nhích. Cảm giác chủ nhân trên lưng mình giấy dựa vụn vụn, chất lỏng nóng hằm hập theo lưng mình chậm rãi chảy xuống.

Nó phì phì mũi, kiên nhẫn chờ đợi, cảm thấy chủ nhân có chút kỳ quái, không chỉ không cười trên lưng mình như thường ngày mà còn thỉnh thoảng phát ra tiếng động như vô cùng thống khổ.

Nó cùng Bắc Đường Diệu Nhật tâm ý tương thông, biết chủ nhân hiện tại đã tới thời khắc mấu chốt, bởi vậy vẫn kiên nhẫn nghe lời giữ nguyên tư thế. Không biết qua bao lâu, cuối cùng nghe thấy một âm thanh mỏng manh như tiếng mèo kêu vang lên trên lưng mình.

Thanh âm kia không phải của chủ nhân. Nhưng thân thể chủ nhân lập tức buông lỏng, sức nặng hoàn toàn đặt trên lưng mình làm cho nó biết hình như việc đã xong, nhưng một số việc chỉ mới vừa mới bắt đầu.

Hai chân Bắc Đường Diệu Nhật cong lại bên sườn ngựa, thân thể vẫn nằm thẳng trên lưng ngựa, bày ra một góc độ kì quái.

Cả người y đều là mồ hôi lạnh, như mới từ trong nước đi ra, sắc mặt trắng đến dọa người. Mái tóc đen dài cũng xõa ra khỏi mũ sắt, ướt sũng dính trên người.

Cái bụng vốn nhô cao của y cũng đã khôi phục lại hình dáng bình thường, giữa hai chân là sinh mệnh mỏng manh.

Bắc Đường Diệu Nhật thở dài một tiếng, vô lực nhắm mắt lại. Nhưng chỉ trong nháy mắt, lần thứ hai y mở mắt kiên định mở ra.

Y không dám động mạnh, chỉ hơi nhắc thân thể đã bủn rủn vô lực của mình, tay phải cẩn thận luồn vào y phục, đụng đến vật nhỏ mới chui từ thân thể mình ra. Khi cảm nhận được tiểu sinh mệnh còn đỏ hồng kia, Bắc Đường Diệu Nhật xúc động đến muốn khóc.

Y chưa từng nghĩ tới hài tử của Bắc Đường Diệu Nhật y lại được sinh ra trong hoàn cảnh hiểm ác như thế, lại còn sinh ở trên lưng ngựa.

Anh nhi nho nhỏ, chỉ không lớn hơn bàn tay mình bao nhiêu, tựa hồ như nếu nhẹ nhàng sờ cũng có thể tan vỡ.

Bắc Đường Diệu Nhật thật cẩn thận ôm lấy nó vào lồng ngực, cuống rốn của nó vẫn còn trong cơ thể mình.

Đây là một nam anh (bé trai sơ sinh), thấy tiếng khóc rất lớn, nhìn qua vô cùng khỏe mạnh, tay chân cuộn lại rung động, cái đầu nho nhỏ còn có thể vận vẹo.

Bắc Đường Diệu Nhật yêu thương đưa nó ôm vào trong lồng ngực, mò thanh chủ tử trên người cắt cuống rốn cho nó.

Trong bụng lại một trận đau đớn, tiếp theo hạ thân không thể khống chế mà tuôn ra một vật. Bắc Đường Diệu Nhật biết đại khái đó là cuống rốn và các loại uest vật linh tinh. Y không có kinh nghiệm, chỉ chịu đựng cơn đau này rồi thu dọn qua loa một chút, lực chú ý đã đặt toàn bộ lên người anh nhi trong lòng.

Lúc này sắc trời đã tối sầm, không khí trên núi rét lạnh vô cùng.

Bắc Đường Diệu Nhật dùng phong y (áo khoác ngoài dày) bao lấy anh nhi. Bây giờ toàn thân y đã suy yếu vô lực, hạ thể còn vô cùng đau đớn nhưng vẫn cắn răng đề khí, thúc dục Mặc Lôi chạy trốn.

Nhưng khi chạy không đến nửa canh giờ, y đã không thể chịu được nữa. Hơn nữa anh nhi vừa mới sinh trong lồng ngực cũng không thể chịu được loại xóc nảy này, vẫn khóc nỉ non suốt.

Hai mắt Bắc Đường Diệu Nhật sáng rõ, trong đêm đen cũng có thể nhìn rõ mọi vật. Y vất vả mới tìm được một huyết động tránh gió, chậm rãi xuống lưng ngựa, cho Mặc Lôi nghỉ ngơi quanh đó, chính mình thì bám vào vách đá đi vào hang.

Dường như hạ thân còn chảy máu, nhưng nội lực y thâm hậu, thân thể cường tráng, ăn xong bổ huyết hồi đan mang theo cũng không lo ngại gì nữa. Nhưng sau khi sinh sản, thân thể bị hư hao tổn hại, lại trải qua mấy trận đấu kịch liệt trước đó nên thân thể có chút vô lực.

Y qua loa nhặt mấy cây cỏ dại trải xuống, ôm hài tử từ từ nằm xuống, cởi bỏ phong y thì thấy hài tử đã ngủ.

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật buong lỏng, mệt mỏi tích tụ bao lâu này đánh úp lại. Y ôm chặt hài tử trong ngực, ngã vào thạch động mê man.

Khi tỉnh lại thì thấy trời đã sáng. Trước ngực Bắc Đường Diệu Nhật cảm thấy kì quái làm y giật mình tỉnh

giấc.

Y vừa thấy, không khỏi chua xót trong lòng. Thì ra trong anh nhi mới sinh trong lồng ngực đã tỉnh trước y, đói bụng rồi, theo bản năng cọ mở vạt áo mình, tìm được nhũ thủ (đầu vú) liền đưa cái đầu nhỏ vào mút.

Chỉ tiếc mình thân là nam nhi, làm sao có sữa để nuôi nấng hài tử?

Giờ khắc này Bắc Đường Diệu Nhật bỗng nhiên cáu giận. Y giận mình vì sao không phải là nữ nhân? Nếu có thể sinh dục con nối dòng thì tại sao lại không thể có sữa cho hài tử ăn no? Y cũng không biết rằng năm đó khi phụ thân Ngôn Phi Ly của y hạ sinh y cũng từng có nỗi tiếc nuôi nấng.

Nhũ thủ bị hài tử mút đến đỏ bừng, đau đớn khó nhịn. Nhưng y cũng không nhẫn tâm tách hài tử ra, ngược lại còn cài phong y lại thật chặt, cột hài tử vào trước ngực.

Minh Nguyệt thần công của Bắc Đường gia rất có khả năng tự cung cấp năng lượng, là thần công dưỡng thương liệu khí (chữa khí tức bị hư hao tổn hại). Trải qua một đêm chuyển khí, thân thể và tinh thần y đã có chuyển biến tốt đẹp.

Bắc Đường Diệu Nhật ra khỏi động tìm một vòng, phát hiện ở gần đó có nguồn nước liền dùng trường kiếm tùy thân đâm mấy con cá trắm đen.

Lúc này là đầu hạ, trong sơn cốc cũng có quả dại nhưng vị đắng chát chưa chín. Y cũng không quản nhiều đến vậy, phàm là quả ăn được đều hái về.

Đến khi trở lại trong động, hài tử trong lồng ngực đã bị đói đến hữu khí vô lực, tiếng khóc cũng nhỏ đi rất nhiều, cũng không mút nhũ thủ của y nữa.

Bắc Đường Diệu Nhật lựa mấy quả dại có nhiều nước, cạy cái miệng nhỏ nhắn của hài tử ra nhỏ nước trái cây xuống. Anh nhi nho nhỏ lập tức mấp mấp cái miệng nhỏ nhắn, nuốt nuốt nước trái cây vào bụng.

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn bộ dáng đói khát của hài tử, cảm thấy vô cùng khổ sở khó chịu. Không ngờ hài tử của Bắc Đường Diệu Nhật y, hương vị đầu tiên mà nó nếm được sau khi sinh ra không phải là dòng sữa ngọt ngào mà là quả dại trên núi...

Y bắt buộc mình phải mạnh mẽ hơn, cho hài tử ăn vài quả dại. Tiểu gia khóa cuối cùng cũng thỏa mãn, bẹp bẹp cái miệng nhỏ, nghiêng đầu qua... ngủ.

Bắc Đường Diệu Nhật lau khuôn mặt nhỏ nhắn cho hài tử, lúc này mới có thời gian cẩn thận đánh giá hài tử. Thấy trên mặt nó mồm mồm toàn thịt là thịt, không nhìn ra là giống ai. Nhưng đôi mắt hẹp dài này, cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn này, đúng là đúc từ một khuôn ra với Ti Diệu Huy.

Không biết đến khi nó mở mắt thì có bộ dáng gì nhỉ?

Bác Đường Diệu Nhật si ngốc nhìn hài tử đang ngủ, không biết qua bao lâu mới hồi phục tinh thần lại, đem hài tử đặt ở một bên, nướng mấy con cá cho mình.

Y hoạt động nhiều như thế, bụng đã đói đến kêu vang. Mấy con cá và quả đại này cũng đủ để loét bụng, cuối cùng cũng có cảm giác thể lực đã khôi phục lại.

Y cân nhắc trứ kế tiếp nên hành động như thế nào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động, y vội ôm lấy hài tử bước nhanh rời khỏi sơn động, đứng trên một chỗ cao cao núi, trông thấy xa xa có một đội nhân mã Tây Quyết xuyên qua rừng.

Bác Đường Diệu Nhật biến sắc, quay người trở về động, hô lên một tiếng, gọi Mặc Lôi.

Y nhìn nhìn ấu tử trong lòng ngực, do dự một lát, cuối cùng quyết tâm lấy từ trong ngực ra thọ lễ hà bao mà Ti Diệu Huy đã tặng mình mừng sinh thần lúc đại niên – hà bao hình hương thù hình hoa mai.

“Trẫm biết đại ca không thích phô trương, cũng không thích những tục vật này nọ. Nhưng hà bao này do chính trẫm tự tay điều phối, chứa các loại thảo dược có thể tránh được trăm loại độc, vô sắc vô vị, trong vòng ba trường, ngay rắn rết trùng thử đều tránh không kịp.”

Lời nói của Ti Diệu Huy như còn bên tai.

Bác Đường Diệu Nhật quàng hà bao lên cổ hài tử, dùng phong y quấn chặt lấy nó,; lại tìm một tảng đá lớn trong sơn động giấu hài tử. Rồi y mới cẩn rằng, bắt chấp tất cả ra khỏi sơn động.

Không thể tưởng được đường đường Bác Đường vương y lại để chính nhi tử mới sinh được một ngày của mình để ở nơi ở hoang sơn dã lĩnh!

Bác Đường Diệu Nhật đau lòng như cắt, không dám quay đầu lại, nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, lao xuống đường nhỏ.

Đội quân kia quả nhiên là đám người Tây Quyết đã truy kích y hôm qua, bất quá nhân số không nhiều lắm, tựa hồ cũng có chút mỗi mệ. Người cầm đầu xa xa thấy Bác Đường Diệu Nhật, không khỏi mừng rỡ, hét to một câu Tây Quyết, đuổi đến đây.

Bác Đường Diệu Nhật lạnh lùng nhìn bọn chúng, xoay người chạy đến hướng khác. Hắn muốn dẫn chúng vào miên sơn (những dãy núi kéo dài, ý chỉ con đường hiểm trở) trong rừng rồi mới nghĩ biện pháp thoát thân. Ai ngờ mới vừa chạy không bao lâu liền nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía trước truyền đến.

Sắc mặt Bác Đường Diệu Nhật đại biến, nghiêng tai lắng nghe, nhân số đối phương không ở trăm người

dưới, lại thêm nhân mã phía sau...

Tiền hậu giáp công!

Lúc này y không khỏi cảm thấy may mắn vì đã để hài tử lại trong sơn động. Nếu mình có thể phá vòng vây mà ra đương nhiên sẽ mau chóng quay lại tìm nhi tử. Nhưng nếu lần này mình lành ít dữ nhiều... chỉ mong nhi tử có thể cát nhân thiện tướng (Người hiền, trời giúp cho. Ý nói Người hiền đức thì được trời giúp), bảo trụ cái mạng nhỏ.

Sắc mặt Bắc Đường Diệu Nhật tái nhợt, trong lòng lại điềm tĩnh như tuyết.

Y chậm rãi rút trường kiếm bên hông, vỗ vỗ Mặc Lô, thấp giọng nói, “Hảo hài tử, chạy nhanh lên, theo ta lao ra đi!” Nếu có thể xông ra phía trước thì còn có một đường hi vọng, có thể đến thẳng Linh Châu, cùng đại quân hội hợp.

Mặc Lô hí vang một tiếng, giơ móng trước lên, tinh thần phấn chấn.

Bắc Đường Diệu Nhật ha ha cười, cao giọng nói, “Hảo hài tử, có người bồi ta, thiên đường địa ngục, cùng ta cùng vào! Đi!” Nói xong vẻ mặt y kiên định, giơ roi phóng ngựa, thẳng tiến về phía trước.

23. Quyển 2 - Chương 21: Chương Kết

“Oa —— oa ——” tiếng trẻ con khóc nỉ non tê thanh liệt từ xa xa truyền đến.

Bắc Đường Diệu Nhật nhảy xuống lưng ngựa, chạy nhanh vào động, đã thấy một cái đầu rắn màu xanh chỉ cách anh nhi khoảng ba trượng, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm hài tử.

Bắc Đường Diệu Nhật kinh hãi, lập tức cầm một hòn đá nhỏ ném tới, bắn chết thanh xà rồi nhanh chóng đi đến bên người hài tử, ôm chặt lấy nó.

Mặt Bắc Đường Diệu Nhật như giấy trắng, ôm hài tử mà cả người phát run, mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống từ trên trán.

“Bảo bối đừng sợ! Đừng sợ! Phụ thân đến đây. Phụ thân đến đây...” Tim y đập như trống trận. Vừa rồi nhìn thấy cảnh kia làm y cơ hồ hồn phi phách tán, chỉ cảm thấy lúc kinh khủng nhất trong cuộc đời mình cũng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Hài tử tựa hồ cảm nhận được hơi ấm của phụ thân, từ từ an tĩnh lại, híp mắt cuộn mình trong lòng ngực y.

Bắc Đường Diệu Nhật từ từ bình tĩnh lại, liếc mắt về con rắn ki một cái, trong lòng lại thấy sợ hãi, lập tức ôm chặt hài tử rồi khỏi sơn động.

Y không dám tưởng tượng, nếu không có hà bao thảo dược do Ti Diệu Huy phối chế kia, chỉ sợ y không có cơ hội gặp lại nhi tử mới sinh được một ngày này.

Nói đến đây quả nhiên là trời cao chiếu cố. Bắc Đường Diệu Nhật ôm ý niệm cứu tử nhất sinh xông lên phía trước, ai ngờ nghênh diện y không phải là đám người Tây Quyết mà là Ngôn Tử Tinh đang truy tập (truy đuổi tập kích) Thác Bạc Chân.

Ngôn Tử Tinh và Thác Bạc Chân từ biên cảnh hai nước Văn – Minh đây đưa đến tận đây, trải qua nhiều cuộc chém giết, hung hiểm phi thường, không cần thuật lại nhiều.

Vì trợ giúp Bắc Đường Diệu Nguyệt và Đông Phương Hạo Diệp thoát thân, nó chỉ mang theo mười tám thiết kỵ (đội quân tinh nhuệ) dẫn Thác Bạc Chân rời đi, thiếu chút nữa bị bao vây. Sau đó cùng với dư bộ (quân) Linh Châu, lấy lệnh bài của Ti Diệu Huy cho nó mà lấy được ba trăm kỵ binh trong đội ngũ ám vệ của Bắc Đường gia, truy ngược lại Thác Bạc Chân, nhưng mười tám thiết kỵ kia cũng chỉ còn lại bảy người.

Thác Bạc Chân mắt thấy mưu toan của Đông Phương Hạo Diệp, tình hình không thể làm gì khác được liền quay lại thảo nguyên, hội họp cùng đại quân. Miên sơn lĩnh này chính là con đường từ Linh Châu vào thảo nguyên mà ít người biết đến. Hơn nữa nơi đây có cây cao rừng rậm, dễ dàng ẩn nấp.

Ngôn Tử Tinh kinh nghiệm không đủ, sau khi vào núi không bao lâu đã không thấy bóng dáng Thác Bạc Chân đâu nữa. Hôm qua ở đỉnh núi thấy có cứu cấp phong hỏa liền lãnh binh chạy tới hướng phong hỏa, ai ngờ lại gặp được Bắc Đường Diệu Nhật.

(cứu cấp phong hỏa: ngày xưa khi cần giúp đỡ cấp bách, người ta thường đốt lửa để thông báo. Kiểu đốt lửa này thường thấy khi có chiến tranh (đốt báo nguy hoặc báo có kẻ thù) hoặc đi lạc trong rừng, núi (đốt cầu cứu).)

Huynh đệ hai người liên thủ thì đội quân Tây Quyết kia đương nhiên không phải đối thủ.

Bắc Đường Diệu Nhật bắt được tiểu đội trưởng dẫn đầu, dùng ngôn ngữ Tây Quyết hỏi tình hình chiến đấu, mới biết được, thì ra lúc hỗn chiến hôm qua, bọn chúng chỉ là đội nhân mã được lệnh truy đuổi Bắc Đường vương, còn tình hình chiến đấu ở Nham thành thì chính bọn chúng cũng không biết.

Ngôn Tử Tinh nói, “Đại ca không cần lo lắng. Trước khi ta vào Miên Sơn Lĩnh, Úc tướng quân đã dẫn mười vạn đại quân cứu viện Nham thành, Nhị ca tất nhiên không sao.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Bắc Đường Diệu Nhật không kịp nhiều lời, lập tức quay đầu ngựa lại nói, “Các người ở chỗ này chờ, ta đi một chút sẽ trở lại.” Nói xong chạy thẳng đến hướng hang động y đã rời đi lúc sáng.

Nhân mã của Ngôn Tử Tinh không đuổi kịp y, khi đến nơi thì đã thấy y đang ôm một ah nhi chui từ trong động ra, không khỏi chấn động.

“Đại ca, đây là hài tử của ai?”

Việc này không thể giải thích ngay được. Việc này có thể giấu người trong thiên hạ nhưng Bắc Đường Diệu Nhật cũng không muốn nói dối với đệ đệ của chính mình, vì thế nói, “Đây là hài tử của ta.”

Ngôn Tử Tinh mở lớn miệng, lắp bắp, “Người, hài tử của người? Đại ca người, người làm sao có hài tử?”

Bắc Đường Diệu Nhật nhú mi nói, “Việc này sẽ sau giải thích sau. Bây giờ chúng ta cần đi tiếp ứng bệ hạ mới là quan trọng.”

Ngôn Tử Tinh biến sắc, không nhiều lời nữa.*****

Mọi người cấp tốc chạy tới Nham thành. Khi tới nơi thì hỗn chiến hôm qua đã chấm dứt. Úc Phi Khanh dẫn đại đội nhân mã đuổi tới đúng lúc, tìm được Ti Diệu Huy. Trước mắt hai quân đang ở thế đối chọi, song phương đều tử thương thảm trọng (nhiều người chết và bị thương).

Bắc Đường Diệu Nhật và Ngôn Tử Tinh theo sau người Tây Quyết vào thành, Úc Phi Khanh mở ra cửa thành phái người tiếp ứng.

“Diệu Nhật!” Ti Diệu Huy thấy bọn họ, không để ý để vương tôn sư lập tức vọt lại đây.

Trong lòng ngực Bắc Đường Diệu Nhật ôm ấu tử, lúc xuống ngựa có hơi lảo đảo. Y sớm đã là nỗ lực hết đà, cố gắng chống đỡ đến tận bây giờ. Thấy Ti Diệu Huy bình an vô sự, đại quân Minh quốc cũng đã chiếm được ưu thế, rốt cục thả lỏng tinh thần.

Y há to miệng, muốn nói cái gì đó với Ti Diệu Huy, nhưng trước mắt tối sầm, ôm hài tử ngã vào trong lòng ngực hắn.*****

Đến khi y tỉnh lại đã là chạng vạng ngày thứ hai. Bắc Đường Diệu Nhật phát hiện mình đang nằm trong ngoạ thất ở Nham thành thủ trước kia. Ti Diệu Huy chống đầu ghé vào mép giường ngủ gà ngủ gật, ý thức từng chút từng chút hồi phục lại, trước mắt y là đôi mắt đen thui.

Bắc Đường Diệu Nhật nhất thời có chút hoảng hốt, dường như trận đấu kịch liệt mấy ngày trước đây chưa từng phát sinh, y mới vừa cùng Ti Diệu Huy thương lượng việc khởi hành quay về Diêu Kinh.

Y vươn tay, dọc theo dáng hình Ti Diệu Huy, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của hắn.

Thân mình Ti Diệu Huy run lên, tỉnh lại, bắt được cánh tay Bắc Đường Diệu Nhật, trong con người nổi lên một tầng nước.

Hai người yên lặng đối diện một lát, chỉ cảm thấy chưa bao giờ từng có tâm linh tương thông như bây giờ. Chỉ có sau khi trải qua sinh tử mới có thể phát hiện chân tình đáng quý.

Bắc Đường Diệu Nhật nói giọng khàn khàn, “Hài tử đâu?”

Ti Diệu Huy cọ cọ tay hần, thấp giọng nói, “Ta cho người mang đi rồi. Tìm tạm một nhũ mẫu trong thành này trước đã.”

Bắc Đường Diệu Nhật an tâm, hỏi, “Tình huống bên ngoài thế nào rồi? Tây Quyết lui quân chưa?”

Ti Diệu Huy gật gật đầu, “Hôm qua bọn chúng chậm chạp không chịu lui binh là vì tiếp ứng Thác Bạc Chân. Tử Tinh thực rất giỏi, từ trên thành một tiễn bắn chết hảo hữu thanh mai trúc mã của Thác Bạc Chân, cũng là đại tướng mà hần nể trọng nhất – Tiên Hàn.

“Người Tây Quyết bị đánh bại. Thác Bạc Chân đã mang bọn chúng rút lui khỏi Minh quốc, cũng ký hiệp ước, hứa hẹn trong vòng mười năm sẽ vĩnh không xâm chiếm.”

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Thác Bạc Chân người này lòng lang dạ thú, thế lực không thể khinh thường. Ta vốn định lần này lưu lại tính mạng hần, chôn thầy hần trong Đại Minh ta.

“Nhưng hần lần này đại bại, thế lực giảm đi, sau khi quay về thảo nguyên tất sẽ bị chèn ép nhiều mặt. Với tình cách của hần nhất định là sẽ không dễ dàng chịu thua. Hần vốn là con thú, ở Tây Quyết vốn coi trọng huyết thống đã không được tốt, nhưng năng lực của hần lại tốt như vậy, không bằng lần này cho hần nội đấu với các huynh đệ của hần đi, có thể giảm bớt áp lực cho biên cảnh ta.”

Ti Diệu Huy nói, “Ý này của người nói không tồi. Khó có lúc Tử Tinh cũng có suy nghĩ giống người, cho nên trước tiên nó đã cố ý bắn chết Tiên Hàn, lại lưu lại tính mạng cho Thác Bạc Chân.”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, “Tử Tinh quả nhiên là khả tạo chi tài (người tài năng có thể bồi dưỡng).”

Ti Diệu Huy cọ cọ tay y, “Lần sau người cũng đừng như vậy nữa. Người có biết thiếu chút nữa người hù chết ta không? Từ nay về sau nếu còn có...”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe thanh âm hần nghẹn ngào, nâng mặt hần lên đã thấy trên hai gò má có ngần lệ. Y cảm động, thấp giọng nói, “Ta đáp ứng người, về sau sẽ không như vậy nữa.”

Ti Diệu Huy ôm chặt lấy y, giọng khàn khàn, “Lần sau nếu người dám bỏ lại ta nữa, ta quyết không tha thứ người!”

Bắc Đường Diệu Nhật sờ sờ mái tóc đen của hắn, nhẹ giọng đáp, “Được.”

“... Chúng ta quay về Diệu Kinh đi.”

“Được.”

HẾT CHƯƠNG 21

HẾT HẠ BỘ

24. Quyển 2 - Chương 22: Phiên Ngoại 1. Hồi Kinh

Phản loạn ở Linh Châu rốt cục đã được giải quyết, người Tây Quyết cũng bị đánh cho chạy về thảo nguyên. Bắc Đường Diệu Nhật và Ti Diệu Huy cùng nhau chậm rãi quay về kinh.

Bởi vì lần này sinh trên lưng ngựa, thân thể Bắc Đường Diệu Nhật suy nhược nghiêm trọng, cũng may y thuật của Ti Diệu Huy cũng cao, trên đường luôn chăm sóc kỹ lưỡng, không muốn y phải quan tâm mệt nhọc. Cẩn thận điều dưỡng, khi tới kinh thành đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều.

Sau khi Bắc Đường Diệu Nhật trải qua trận chiến tranh này, thể xác và tinh thần đều mỏi mệt rất nhiều, hơn nữa sinh nhi tử, tâm tính cũng biến hóa ít nhiều.

Nửa đường bọn họ ở quay về kinh gặp được phu phu lão Bắc Đường vương và Ngôn Phi Ly. Lúc ấy Bắc Đường Diệu Nhật đang cùng nhi tử nghỉ ngơi trong xe ngựa, Ti Diệu Huy ngồi một bên cười đùa với anh nhi (trẻ con), bỗng nhiên cửa xe đột ngột bị mở ra.

Ti Diệu Huy giật dử, đang muốn nổi bão (nổi điên), đến khi thấy rõ người trước mắt liền không khỏi sợ tới mức ngậm miệng lại.

Sắc mặt Bắc Đường Ngạo xanh mét đứng trước cửa xe, nhìn chăm chăm vào Bắc Đường Diệu Nhật và anh nhi trong lòng hắn. Lông mày Ngôn Phi Ly nhăn chặt lại, lo lắng đứng một bên.

“Phụ, phụ vương...” Ti Diệu Huy ấp úng.

Ngược lại Bắc Đường Diệu Nhật lại vô cùng bình tĩnh gọi, “Phụ vương, phụ thân.”

Cầm vệ quân bên ngoài mặc dù thấy trên tay Bắc Đường Ngạo có lệnh bài, nhưng bọn họ vẫn chưa gặp qua lão Bắc Đường vương bao giờ, thấy ông xông vào ngự giá (xe vua) của hoàng đế, không khỏi đều kinh

hải vây quanh.

Lúc này Ti Diệu Huy mới phản ứng lại, vội vàng quát cấm vệ quân, “Đều lui ra! Toàn bộ xa xa lui ra!”

Khi Bùi Tố Hoa đang đi theo các đại thần phía xa, thấy sắc mặt của lão Bắc Đường vương cũng không dám đến hành lễ, đành phải theo cấm vệ quân tránh đi.

Bắc Đường Ngạo đi vào trong xe, nhìn lướt qua anh nhi trên giường, âm thanh lạnh lùng nói, “Đây là có chuyện gì? Hai người các người, ai có thể giải thích cho ta một chút?”

Ti Diệu Huy muốn mở miệng, Bắc Đường Diệu Nhật lại giành trước nói, “Đây là con ta, Quân Tình. Bắc Đường Quân Tình.”

Y cố ý nhấn mạnh hai chữ “Bắc Đường”, làm sắc mặt Bắc Đường Ngạo quả nhiên hoãn hoãn.

Ti Diệu Huy đã sớm nghĩ cái tên cho hài tử rồi; bất luận nam nữ gì đều có một chữ ‘tình’. Bắc Đường Diệu Nhật hiểu được tâm ý hắn, một thế hệ Bắc Đường gia này đều có tự là ‘quân, hải tr của hai người liền gọi là Bắc Đường Quân Tình. Về phần dòng họ, cũng là do y quyết định. Ti Diệu Huy cũng không dị nghị chuyện này, bởi trong tâm hắn thì hắn vẫn là họ “Bắc Đường”,

Cho nên hải tr dù có theo họ ai cũng không sao cả.

Bắc Đường Ngạo nhìn thẳng Bắc Đường Diệu Nhật, “Người sinh?”

“... Vâng.”

Bắc Đường Ngạo quét mắt về phía Ti Diệu Huy, trong con ngươi đen trong trẻo nhưng lạnh lùng thấp thoáng ánh lửa đỏ. “Người giải thích thế nào?”

Ti Diệu Huy kiên trì nói, “Phụ vương, Tình nhi.... đúng là hải nhi của ta và đại ca sinh.”

Bắc Đường Ngạo giận dữ, vung một chưởng lên mặt hắn.

Bắc Đường Diệu Nhật kinh hãi, “Phụ hoàng!”

Bắc Đường Ngạo lại đánh thêm một chưởng thật mạnh lên mặt y.

Một chưởng này còn mạnh hơn nhiều so với Ti Diệu Huy. Bắc Đường Diệu Nhật không dám vận khí chống cự, không thể chịu được lực của cú đánh đó, một âm thanh đánh mạnh lên thành xe.

“Đại ca!”

“Khiêm Chi!” Ngôn Phi Ly kinh hãi, xông về phía trước che trước người hai huynh đệ, thấp giọng nói, “Đây là trong ngự liễn (xe vua), người nhẹ giọng một chút, chừa chút mặt mũi cho bọn nhỏ.”

Sắc mặt Bắc Đường Ngạo lạnh lùng, “Bọn chúng còn biết mặt mũi? Huynh đệ loạn luân, Bắc Đường gia ta còn có mũi gì nữa mà nói!”

Ti Diệu Huy phịch! một tiếng quỳ xuống dưới chân ông, ôm lấy hai chân ông, cầu xin, “Phụ vương, đều là lỗi của Huy nhi. Tất cả đều do Huy nhi không đúng. Ngài đừng trách đại ca.”

“Huy nhi!” Bắc Đường Diệu Nhật ngồi dậy, trấn định kéo người phía trước ra, nhìn Bắc Đường Ngạo lẳng lặng nói, “Phụ vương, dung túng Huy nhi là ta, sinh hài tử cũng là ta. Thân là đại ca, việc này là hài nhi không đúng. Vô luận ngài trách phạt như thế nào, hài nhi đều không lời nào để nói.”

“Các người...” Tay Bắc Đường Ngạo chỉ vào hai người phát run, đang muốn nói cái gì nữa, bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng trẻ con khóc nỉ non.

“Oa... Oa oa...” Nguyên bản anh nhi đang ngủ say trong tã lót, giờ bị biến cố trong xe làm tỉnh giấc, oa oa khóc lớn lên. Tiếng khóc này bỗng chốc hòa tan không khí khẩn trương trong xe. Sắc mặt Bắc Đường Ngạo vốn xanh mét cũng trở lại bình thường.

Trong lòng Ngôn Phi Ly cũng có chút lo lắng. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ; nhưng người sinh ra hài tử này dù sao cũng là Ly nhi mà mình yêu thương nhất.

Ông đau lòng vì hài tử chịu khổ. Mắt thấy Bắc Đường Ngạo động chân hỏa (thực sự tức giận), liền nhanh chóng ôm lấy tôn nhi (cháu trai), vừa dỗ nó vừa ngắt lời người kia, “Khiêm Chi, nhìn hài tử này sinh ra bộ dáng đích thực đoan chính, rất giống Ly nhi trước đây a.”

Nói xong mở tã lót ra nhìn, thấy anh nhi chưa đầy tháng này đúng là có một cái bớt hoa mai nho nhỏ trên ngực trái, giống như đúc cái bớt trên người Bắc Đường Ngạo và Bắc Đường Diệu Nhật.

Ngôn Phi Ly cho Bắc Đường Ngạo nhìn cái bớt của anh nhi. Mặt Bắc Đường Ngạo vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt cũng không còn phần nộ và lạnh lùng như trước nữa.

Bắc Đường Diệu Nhật và Ti Diệu Huy vẫn nghiêm túc quỳ xuống. Ngôn Phi Ly biết lúc này cần có người giảng hòa, liền thấp giọng nói, “Ly nhi, thân thể người thế nào? Hài tử sinh khi nào? Sao khi ở Linh Châu không nghe người nhắc tới?”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe được lời quan tâm của phụ thân, nhớ lại lúc mình sinh hài tử trên chiến trường, trên lưng ngựa sinh hài nhi có biết bao gian nan, nhưng trong lòng nhất thời chưa xót, giọng nói như nghẹn lại, nói không ra lời.

Y chưa bao giờ yếu đuối như thế, càng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt hai vị phụ thân, nhưng y cũng không thể không chế tâm trạng chính mình, chỉ có thể cúi đầu không nói.

Ti Diệu Huy không để ý hai vị phụ thân ở đây, gắt gao cầm tay y, mắt mang ý cầu xin nhìn Ngôn Phi Ly, “Ngôn phụ thân, đại ca sinh hài tử trên chiến trường, vô cùng hung hiểm, thân mình cũng suy yếu nghiêm trọng. Hài tử sinh ra cũng không đủ tháng, đại ca hẳn...”

Hắn nói tới đây, sắc mặt Ngôn Phi Ly đã đại biến, “Ly nhân, người sinh hài tử trên chiến trường? Khó trách hài tử này nhìn qua nhỏ yếu như thế. Thân thể người thế nào? Có khả năng lưu lại di chứng gì không?”

Bắc Đường Ngạo cũng có chút động dung. Ông và Ngôn Phi Ly nghe Ngôn Tử Tinh nói lại việc này, cũng có thể đoán ra hài tử là do Bắc Đường Diệu Nhật sinh ra. Nghĩ đến y bên ba chiến trường mà còn sinh hài tử, đều là vừa giận vừa lo.

Nhưng Bắc Đường Diệu Nhật luôn luôn làm việc trầm ổn, giải quyết mọi việc gọn gàng; Ngôn Tử Tinh lại không rõ chân tướng, nói cũng không rõ ràng, cho nên Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly căn bản chưa bao giờ nghĩ tới nhi tử của mình lại gặp phải nguy hiểm như thế.

Ti Diệu Huy thấy Ngôn Phi Ly thân thiết dặt vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói), vội bắt lấy cơ hội, “Ngôn phụ thân, ngài không biết...” Hắn một phen thêm mắm thêm muối, kể rõ chuyện Bắc Đường Diệu Nhật sinh sản trên chiến trường gian khổ thế nào, vốn tình hình thực tế vô cùng rõ ràng, qua lời của hắn càng thêm khiến người kinh tâm động phách.

Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly nghe mà mấy lần biến sắc, Ngôn Phi Ly ôm tôn nhi trong tay mà cũng không thể ngừng phát run.

Lúc này Bắc Đường Quân Tình đã dừng khóc, nằm trong lòng ngực Ngôn Phi Ly hanh hanh (tiếng trẻ con nói).

Ngôn Phi Ly thấy cực kỳ đau lòng, quả trách nhi tử, “Ly nhi, người quá cậy mạnh rồi. Cho dù không vì chính mình thì cũng phải vì hài tử chứ, sao có thể để mình nguy hiểm đến thế.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấp giọng nói, “Vâng, nhi tử biết sai rồi.”

Bắc Đường Ngạo thấy hài tử khổ cực nhiều như vậy, lửa giận vừa rồi cũng sớm giảm đi, lúc này thật sự không mắng nổi nữa, chỉ thở dài, “Huy nhi, đỡ đại ca người quay về trên giường nằm đi.”

Ti Diệu Huy mừng rỡ, vội đỡ Bắc Đường Diệu Nhật về giường nằm.

Trong lòng Bắc Đường Ngạo tuy bất mãn huynh đệ hai người hắn làm ra chuyện sai trái, nhưng bây giờ Ti Diệu Huy thân là vi đế vương chi tôn, lại không phải thân sinh cốt nhục của mình; huống chi hài tử cũng

đã sinh ra rồi, có nói cái gì đi nữa cũng vô ích.

Bắc Đường Quân Tình lúc này chưa được đầy tháng, gầy còm bé nhỏ nhưng lại vô cùng khỏe mạnh. Mặt mày nó cũng có vài phần nẩy nở, vô cùng giống như Ti Diệu Huy.

Bắc Đường Ngạo ôm tôn tử vào trong ngực, nhú mi nói, “Hài tử này giống Huy nhi như thế, tương lai chỉ sợ không ai không biết thân phận của nó.”

Ti Diệu Huy nói, “Biết thì sao chứ. Ta còn mong muốn tất cả mọi người đều biết đây.”

Bắc Đường Ngạo lạnh lùng trừng mắt, “Đại ca ngươi sinh hài tử cho ngươi, ngươi liền cao hứng như vậy à.”

Ti Diệu Huy vội hỏi, “Phụ vương, nhi tử không phải có ý kia. Bất quá Tình nhi chung quy cũng là cốt nhục của ta và đại ca, để người khác biết cũng không có gì.”

Ngôn Phi Ly biết Bắc Đường Ngạo chỉ là có chút tiếc nuối khi bộ dạng của hài tử không giống Ly nhi, nhân tiện nói, “Hài tử còn nhỏ, dung mạo khi lớn lên mới chậm rãi hiển lộ ra, còn chưa biết là giống ai đâu.”

Bắc Đường Diệu Nhật thản nhiên nói, “Giống ai cũng không sao cả, dù sao cũng là nhi tử của ta.”

Bắc Đường Ngạo nhìn y một cái, quay đầu nói với Ti Diệu Huy, “Hiện tại Hồng Châu đang chăm sóc Hàm nhi?”

Ti Diệu Huy nghe ông đột nhiên nhắc tới Hồng Châu, không khỏi hoảng sợ, “Phụ vương, ngài... sao ngài lại biết Hồng di?”

Bắc Đường Ngạo hừ lạnh một tiếng, quét mắt nhìn hai nhi tử, “Nếu không phải ta cho Hồng Châu trước một bước xử lý Triệu Thái hậu, các ngươi nghĩ cung các ngươi có thể xử lý việc trong hậu sao?”

Hai người cùng kinh ngạc.

Vẫn là Bắc Đường Diệu Nhật phản ứng trước, “Khó trách Triệu Thái hậu tự tử đúng lúc như thế. Là hài nhi sơ sót; đa tạ phụ vương ra tay tương trợ.”

Bắc Đường Ngạo trầm giọng nói, “Các ngươi nhớ kỹ, có một số việc không thể khoan dung. Nhân từ nường tay, nói không chừng cuối cùng sẽ hại đến tính mạng chính mình.”

Trong lòng Bắc Đường Diệu Nhật và Ti Diệu Huy đều có chút run sợ, cùng kêu lên, “Vâng, hài nhi đã hiểu.”

Bắc Đường Ngạo nhìn bọn họ, ảm đạm cười, yên tâm nói, “Về sau này, dù là Diêu Kinh hay thiên hạ cũng đều là của các người, phụ vương cũng không muốn quan tâm đến những chuyện này nữa.” Nói xong nghiêng đầu nhìn Ngôn Phi Ly, cùng nhau cười.

Bắc Đường Diêu Nhật và Ti Diêu Huy thấy chuyện với hai vị phụ thân đại nhân đã được giải quyết, đều nhẹ nhàng thở ra.*****

Trở lại kinh thành, đường xá vô thường thuận lợi. Khi đến Diêu Kinh, Bắc Đường Ngạo và Ngôn Phi Ly ở bên hai nhi tử một thời gian, đến khi nhận được thiệp mời từ Văn quốc do Đông Phương Hạo Diệp đưa tới mới khởi hành đến Du kinh, tham gia lễ trăm ngày của hai tôn nhi song bào thai.

Ti Diêu Huy lúc này mới nhớ tới, sau khi quay về kinh lại bỏ lỡ mất lễ đầy tháng của Tình nhi, quá mấy ngày nữa là đã đến lễ trăm ngày rồi. Nhưng Bắc Đường Diêu Nhật quả quyết cự tuyệt.

“Tình nhi là thể tử của Bắc Đường vương phủ ta, ta không chịu nổi những loại yến hội xã giao như thế, không cần làm.”

Ti Diêu Huy còn muốn nói gì nữa, đã thấy bên hai nhi tử bên kia đang chơi đùa với nhau.

“Đệ đệ, đệ đệ...” Ti Quân Hàm đã hơn một tuổi, hai cái chân ngắn ngủn nhỏ bé lão đảo ghé vào bên giường, thấy Bắc Đường Quân Tình bọc kín trong tã, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say, liền đưa tay nhào nắn khuôn mặt nó.

Bắc Đường Quân Tình đã hai tháng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng nộn nộn đáng yêu. Vẫn đang ngủ say, nhưng bị ca ca làm tỉnh giấc, lập tức mở to hai mắt chớp chớp, oa oa khóc lớn.

Ti Quân Hàm như hoảng sợ, vội vàng đưa tay giấu ra sau lưng, vẻ mặt vô tội nhìn phụ thân bên cạnh, bộ dáng như ta đây có làm gì đâu.

Vẻ mặt Ti Diêu Huy nghiêm túc, “Hàm nhi, người làm cái gì? Sao lại làm đệ đệ khóc rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ti Quân Hàm nhăn nhó, lắc lắc thân nhỏ, không nói lời nào.

Bắc Đường Diêu Nhật ha ha cười nói, “Đừng trách nó. Hàm nhi thích đệ đệ mới làm như vậy, đúng không?”

Ti Quân Hàm vội vàng nhu thuận gật gật đầu.

Ti Diêu Huy bất đắc dĩ, “Đại ca, là người nói với ta, sau này Hàm nhi phải kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, cần phải cẩn thận giáo dục từ nhỏ, nghiêm gia yêu cầu (yêu cầu nghiêm khắc). Nhưng người xem xem, người hiện tại cứ sùng nó như vậy, về sau ta còn quản nó thế nào được.”

“Nó vẫn còn nhỏ mà. Vẫn chưa đến hai tuổi nữa, người yêu cầu sớm vậy làm gì?”

Ti Diệu Huy cảm thấy từ khi sinh Tình nhi, tính tình Bắc Đường Diệu Nhật cũng mềm dẻo hơn rất nhiều. Chẳng lẽ là hậu sản mẫu tính đại phát (mẫu tính hóa sau khi sinh ^~)?

Hắn miên man suy nghĩ, chợt nghe Bắc Đường Diệu Nhật ở bên tai nói, “Đợi đến lúc Tình nhi đầy tháng, một nhà bốn người chúng ta làm một bữa tiệc nhỏ trong phủ là được.”

Ti Diệu Huy nghe được câu “một nhà bốn người”, ánh mắt lập tức sáng lên, “Đại ca...”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hắn cười cười, “Sao? Không muốn?”

“Nguyện ý! Rất nguyện ý!” Ti Diệu Huy nhin không được cầm tay y, thấp giọng nói, “Một nhà bốn người chúng ta, trong lòng ta thật vui vẻ.”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, nắm lại tay hắn.

25. Quyển 2 - Chương 23: Phiên Ngoại 2. Nữ Nhân

Sau khi hạ triều, Ti Diệu Huy vội vàng thay đổi quần áo, lặng yên ra cung, đi đến Bắc Đường vương phủ.

Hoa viên Bắc Đường vương phủ mười năm như một, vẫn luôn mỹ nhã trí (đẹp dễ thanh tao), màu xanh như tấm đêm dày. Bắc Đường Diệu Nhật đang ngồi ở trong lương đình bên ao nhìn nhi tử luyện kiếm trên cỏ.

Bắc Đường Quân Tình đã chín tuổi, dáng người thiếu niên nho nhỏ cao ngất, dung mạo tuấn mỹ, kiếm thể như gió, rất có khí thế. Bất quá Bắc Đường Diệu Nhật lại ở trong đình liên tục lắc đầu.

Bắc Đường Quân Tình rất có thiên phú, Minh Nguyệt thần công đã có chút tiến triển, kiếm pháp cũng hơn phụ thân năm đó một bậc. Nhưng tâm ý nó như băng, tính tình nhạt nhẽo; mặc dù kiếm thể sắc bén nhưng không cách nào hoàn toàn lãnh hội kiếm ý.

Ti Diệu Huy lặng lẽ đi vào, Bắc Đường Diệu Nhật quay đầu lại nhìn hắn một cái. Ti Diệu Huy cười với y, bước vào lương đình.

Bắc Đường Quân Tình đã múa xong bộ Lăng Phong kiếm pháp, trở lại lương đình, chấp tay hành lễ, “Phụ vương, hài nhi đã múa kiếm xong.”

Tiếp theo lại đối Ti Diệu Huy hành lễ, “Hài nhi gặp qua phụ hoàng.”

Ti Diệu Huy vỗ tay cười nói, “Kiếm pháp Tình nhi càng ngày càng cao siêu, rất giỏi. Rất giỏi.”

Bác Đường Diệu Nhật hừ một tiếng, nói, “Chỉ có kiếm thể, không hề có kiếm ý. Tình nhi, kiếm pháp của người đã gặp bình cảnh (chỗ gút mắc), muốn đột phá cần nhiều thời gian.”

“Ai, Tình nhi vẫn còn nhỏ, qua hai năm nữa sẽ lĩnh hội được thôi. Nó nhỏ như vậy đã có thành tựu như vậy đã là rất giỏi rồi.” Ti Diệu Huy khen ngợi, dặt vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói), vỗ tay cho nhi tử lại gần.

Bác Đường Quân Tình dựa vào bên người hấn, “Phụ hoàng, phụ vương nói rất đúng, mấy ngày gần đây hài nhi cũng hiểu được kiếm pháp không hề tiến bộ, còn cần phải cố gắng lĩnh ngộ mới được.”

Ti Diệu Huy cũng không đồng ý, lại nhìn đầu nó, kinh hỉ nói, “Tình nhi lại cao hơn chút rồi, đã cao không khác mấy so với Hàm nhi rồi.”

Bác Đường Quân Tình nghe vậy, cảm thấy cao hứng, không khỏi ầm ầm cười, mang theo vài phần ngượng ngùng, nhưng lại ngoài ý muốn mình mị hoặc nhân (aka nụ cười tỏa nắng, mê hoặc lòng người).

Bác Đường Diệu Nhật biết Ti Diệu Huy cưng chiều hài tử. Hàm nhi cũng thế, mà Tình nhi cũng thế. Cũng may hai nhi tử này vô cùng tự giác, bằng không thật đúng là bị hấn chiều quá hóa hư.

Còn một cái thai trong bụng của y nữa, nghĩ lại thấy đau đầu.

Hài tử này chưa sinh ra, Ti Diệu Huy đã khẩn trương yêu thương như vậy, chờ đến khi sinh ra rồi, sợ là sủng đến trời luôn mất.

Y vừa nghĩ đến đây, trong bụng lại thấy động động. Y nhú nhú mày, đỡ thất lưng chậm rãi đứng lên.

“Làm sao vậy?” Ti Diệu Huy vội chạy lại dìu y.

Bác Đường Diệu Nhật đẩy tay hấn ra, “Có chút mệt mỏi, ta trở về nghỉ ngơi, người ở lại với Tình nhi đi.”

“Ta và người cùng đi đi.”

Bác Đường Diệu Nhật nhú mày nói, “Không cần, ta đi ngủ một chút, người ở lại dạy Tình nhi luyện kiếm đi. Một chút nữa Hàm nhi cũng đến.”

Ti Diệu Huy ngẫm lại thấy cũng đúng, nhân tiện nói, “Được. Vậy người hảo hảo nghỉ ngơi, lát nữa ta sẽ tới.”

Bắc Đường Diệu Nhật đỡ thất lưng chậm rãi rời khỏi. Hấn đã có thai chín tháng, bụng vô cùng lớn, tình hình cũng không giống lúc có tha Tình nhi, ngay cả đi đường cũng lắc lư như bồn hừng (gấu ngốc, ý chỉ dáng đi nặng nề như gấu)

Y cảm thấy không quen với bộ dáng này, cho nên vẫn muốn tự chăm sóc, không muốn cho người khác theo hầu hạ.

Bắc Đường Quân Tình thấy phụ thân dần dần đi xa, quay đầu lại tò mò hỏi, “Phụ hoàng, lúc phụ vương sinh Tình nhi cũng là bộ dáng này sao?”

“Sao?”

“Mấy tháng nay phụ vương luôn thèm ngủ, ăn ngon, lại lười biếng không để ý đến Tình nhi. Bộ dáng khi đi đường cũng thật kì quái.”

Bắc Đường Quân Tình luôn luôn lãnh đạm, lại trưởng thành sớm, khó có lúc lộ ra dáng vẻ tò mò nên có của một hài đồng chín tuổi, không khỏi làm Ti Diệu Huy cười ha ha.

Hấn cười một lát, sờ sờ đầu nhi tử, ôn nhu nói, “Phụ vương người sinh người khi đang trên chiến trường, cử tử nhất sinh mới sinh được người ra, vô cùng gian khổ, đương nhiên khác nhiều so với hiện tại.” Tiếp theo thở dài, nói, “Cho nên phụ hoàng cảm thấy vô cùng có lỗi với phụ vương người. Lần này y sinh, đương nhiên ta muốn hảo hảo chăm sóc y, toàn tâm toàn ý làm bạn, phải chắc chắn y được bình an.”

Bắc Đường Quân Tình như đã hiểu ra, trầm nghĩ, *khó trách ta đã chín tuổi, phụ hoàng và phụ vương mới quyết định sinh thêm cho ta và đại ca một đệ muội.*

Kỳ thật nó cũng đâu biết, hài tử này thực sự cũng là ngoài ý muốn mới có. Với tính cách Ti Diệu Huy, khi đã gặp chuyện năm đó cũng không muốn Bắc Đường Diệu Nhật chịu khổ thêm lần nào nữa; hơn nữa lúc hoan ái cũng không dám ở trên. Mà nếu ngẫu nhiên có cũng phải tận mắt nhìn thấy Bắc Đường Diệu Nhật uống ti dựng thang (thuốc tránh thai) mới an tâm.

Ai ngờ làm như vậy cũng không phòng ngừa được. Mấy tháng trước, Ti Diệu Huy nhất thời hứng khởi, muốn ở trên, mà Bắc Đường Diệu Nhật cũng cho hấn làm,. Tuy sau đó có uống được nhưng không hiểu sao y lại có thai.

Ti Diệu Huy ghen hờn nhìn trần trối, lập tức viết thư hỏi sư phó, mới biết được ti dựng thang của người Ma Da cũng không đảm bảo luôn tránh thai thành công, vẫn có lúc vạn nhất không hiệu quả.

Mà bọn họ lại đúng lúc gặp phải cái vạn nhất này.

Nhưng dù có nói sao thì kỳ thật hai người có thể lại có hài tử vẫn rất vui vẻ. Hơn nữa năm đó Ti Diệu Huy không thể tận mắt thấy Hấn nhi và Tình nhi xuất thế (ra đời), đúng là chuyện làm hấn hối tiếc nhất

trong cuộc đời này.

Cho nên lần này Diệu Nhật hoài thai, hắn cũng không thèm để ý đến cái gì là cung quy nữa, ngày ngày đều chạy đến bên y.

Vốn muốn Diệu Nhật vào cung chờ sinh, nhưng với tính cách của Bắc Đường Diệu Nhật đương nhiên một lời liên cự tuyệt ý của hắn. Bởi vậy Ti Diệu Huy đành phải vất vả chút, mỗi ngày bốn ba giữa hoàng cung và vương phủ.

Hắn nhìn chăm chăm Bắc Đường Quân Tình luyện kiếm thêm một chút, vừa lúc Ti Quân Hàm đến đây, Ti Diệu Huy liền cho hai huynh đệ bọn nó đùa giỡn sau viện, chính mình đi đến viện tử (nơi ở, bao gồm phòng và sân nhỏ) của Diệu Nhật.*****

Bắc Đường Diệu Nhật trở lại phòng ngủ, chỉ cảm thấy thắt lưng đau nhức không chịu nổi, muốn nằm ở trên giường ngủ một giấc. Ai ngờ ở trên giường trần trọc, không thể đi vào giấc ngủ; bụng lại kéo căng, trướng đau khó chịu.

Y thở dài, dựa vào thành giường nghiêng người nằm xuống.

Bụng rõ ràng lớn hơn nhiều so với chín năm trước, ép tới y không thở nổi. Cho dù nửa nằm như vậy cũng không nhìn thấy chân mình đâu.

Bắc Đường Diệu Nhật thật sự không quen với bộ dáng vụng về này. Vốn khi mang thai sáu tháng, đã muốn ở lại biệt viện vùng ngoại ô, nhưng Ti Diệu Huy sống chết cũng không cho y rời khỏi tầm mắt hắn, thậm chí còn muốn y vào trong chờ sinh.

Bắc Đường Diệu Nhật bất đắc dĩ, đành phải thỏa hiệp với hắn, mình ở lại trong vương phủ không rời đi nữa.

Trong phủ đều là người một nhà, cũng không phairlo ngại bản khoản. Nhưng ngày ngày đối mặt với ánh mắt tò mò chờ mong của Hàm nhi, Bắc Đường Diệu Nhật cũng cảm thấy khó chịu.

“Ngô...” Một cơn đau kì lạ từ trong bụng truyền ra.

Lúc Ti Diệu Huy tiến vào nhìn thấy y ôm bụng nằm trên giường, lông mày nhíu chặt, bộ dáng như rất khó chịu.

“Diệu Nhật, làm sao vậy? Sao lại không thoải mái?” Ti Diệu Huy bước nhanh đến bên người y, bắt mạch cho y.

“Không có gì, bụng bỗng nhiên thấy khó chịu, ngủ không được.” Bắc Đường Diệu Nhật cau mày, thản nhiên

nói; hai tay xoa xoa lên cái bụng đã nhô cao, bụng lại đột nhiên phát đau.

“Ách...” Lại tới nữa.

Ti Diệu Huy bỗng nhiên buông tay y, vẻ mặt kích động nói, “Đại, đại ca, người phải sinh.”

Bắc Đường Diệu Nhật nghe vậy sửng sốt, có chút hoài nghi nói, “Không thể nào...”

“Sao lại không? Cái thai đã chín tháng rồi, lúc nào cũng có thể sinh a.” Ti Diệu Huy nhảy dựng lên, nhất thời không biết chính mình nên làm cái gì, vô thức ở trong phòng vòng vo hai vòng, mới nhớ tới, “A, ta đi kêu ngự y!”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hấn hoang mang rồi loạn chạy ra khỏi phòng, chính mình cũng có chút khẩn trương.

Chẳng lẽ thật sự là phải sinh? Nhưng sao cảm giác lại không giống như lúc sinh Tình nhi năm đó?

Y đang nghĩ ngợi đã thấy Ti Quân Hàm và Bắc Đường Quân Tình cùng nhau tiến vào thính an.

“Cấp hoàng bá phụ thính an.”

“Phụ vương.”

Bắc Đường Diệu Nhật thấy hai hài tử đều đứng ở đây, mặc dù trên người đau đến biến sắc nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, “Hàm nhi đến đây. Hôm nay có không bồi Tình nhi luyện kiếm sao?”

Ti Quân Hàm đã mười một tuổi, dáng người thon dài, khí độ nho nhã, dung mạo mặc dù không xinh đẹp như Ti Diệu Huy nhưng cũng rất tuấn mỹ so với người bình thường, lúc đứng chung một chỗ với Bắc Đường Quân Tình liền thấy đó là huynh đệ.

“Thưa hoàng bá phụ, Hàm nhi vừa rồi bồi Tình nhi luyện kiếm rồi. Nghĩ chắc hoàng bá phụ đã thức dậy nên mới đến đây thính an.”

Trong bụng Bắc Đường Diệu Nhật khó chịu, không muốn nói chuyện nhiều, muốn hai hài tử mau chóng đi ra ngoài, liền gật gật đầu nói, “Được. Người có tâm. Các người... Ách...” Y còn chưa dứt lời đã bị một cơn đau nhức bất thành linh đánh gãy.

Lần này đau hơn rất nhiều so với lúc trước chỉ hơi nhói đau, làm y nhất thời trở tay không kịp, lại hừ nhẹ một tiếng, đưa tay đỡ lấy bụng, không nói ra lời.

Ti Quân Hàm và Bắc Đường Quân Tình chưa khi nào thấy bộ dáng này của y, đều cực kì hoảng hốt.

“Phụ thân, người làm sao vậy?” chỉ khi nóng lòng, Bắc Đường Quân Tình mới có thể gọi Bắc Đường Diệu Nhật là ‘phụ thân’.

Ti Quân Hàm thấy tình hình bất thường, nhanh trí nói, “Hoàng bá phụ, thân thể ngài có phải không khỏe không? Ta đi tìm phụ hoàng đến.” Nói xong vội vàng chạy đi.

Bắc Đường Diệu Nhật không muốn nhi tử phải lo lắng, xoa xoa bàn tay nhỏ bé của nó, an ủi nói, “Phụ vương không sao, hiện tại không đau.”

“Nhưng ngài ra mồ hôi lắm.” Bắc Đường Quân Tình lo lắng nói, đưa tay áo muốn giúp y lau mồ hôi.

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Trong phòng này thực nóng, người ra ngoài trước đi.”

“Ta không nóng, ta ở lại đây bồi ngài.” Bắc Đường Quân Tình cũng không biết phụ thân phải sinh, chỉ nghĩ thân thể phụ thân không khỏe, không chịu rời đi.

Bắc Đường Diệu Nhật giận tái mặt, “Không hiểu chuyện, sao người có thể ở lại nơi này. Lăng Đào, mang nó ra ngoài.”

Tân nhậm chủ quản của vương phủ – Lăng Đào – ngay lập tức tiến vào, nghe vậy nhanh chóng thỉnh Bắc Đường Quân Tình ra ngoài.*****

“Ca, người nói phụ thân sẽ sinh cho chúng ta đệ đệ hay muội muội?”

“Không biết... Tình nhi, người thích đệ đệ hay muội muội?”

Đôi lông mày xinh đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Đường Quân Tình nhăn lại, nghĩ nghĩ, nói, “Đệ đệ thì ta có thể dạy nó tập võ, muội muội thì ta sẽ yêu thương nó như Hải Liên Na a.”

Hải Liên Na là nữ nhi (con gái) của Ngôn Tử Tinh, năm nay mới vừa bốn tuổi, vẫn ở trong Bắc Đường vương phủ và hoàng cung. Ti Quân Hàm và Bắc Đường Quân Tình đều vô cùng yêu thương bé, nhưng mấy tháng trước bé bị phụ thân bé đưa đi rồi, làm cho huynh đệ hai đứa vô cùng nhớ và cảm thấy trống vắng.

Ti Quân Hàm nghe vậy vỗ tay một cái, nhìn thấy Bắc Đường Quân Tình cười dài nói, “Vẫn là muội muội đi. Ta đã có đệ đệ tốt rồi, giờ có thêm một muội muội nữa thì càng hoàn hảo.”

Kỳ thật Bắc Đường Quân Tình cảm thấy có đệ đệ hay muội muội cũng được, chỉ là có chút lo lắng hỏi, “Khi nào phụ thân mới sinh hạ bảo bảo a? Đã lâu như vậy rồi...”

Ti Quân Hàm sợ đê đê lo lắng, liền ngắt lời nói, “Không sao đâu, sinh bảo bảo đều phải như vậy mà. Tình nhi, không bằng chúng ta hạ bàn cờ đi. Đã lâu không cùng người đánh cờ rồi, không biết kĩ nghệ của người có tiến bộ hay không.” Nói xong liền kéo nó ra thư phòng bày một bàn cờ, vừa không yên tâm đánh cờ vừa đợi tin tức từ nội viện.*****

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, Bắc Đường Diệu Nhật cũng đến lúc sinh.

“Diệu Huy, người, người đi ra ngoài.”

Ti Diệu Huy sững sốt, nói, “Đại ca, ta ở trong này cùng người.”

“Đi ra ngoài!” Thái độ Bắc Đường Diệu Nhật cương quyết.

Ti Diệu Huy chân tay luống cuống, hoảng nói, “Đại ca...”

“Dong dài, ách ——” Trong bụng bỗng truyền đến một cơn đau nhức, Bắc Đường Diệu Nhật đau đến cong người lên, cái bụng tròn trịa lại trĩu xuống dưới.

Ngự y Bạch Vũ – là người Ma Da mà Ti Diệu Huy mời đến từ Linh Ẩn cốc, không chỉ có y thuật cao minh mà còn có kinh nghiệm với chuyện nam tử sinh con.

Hắn trầm ổn nhìn bụng Bắc Đường vương, đoán rằng có lẽ do thai nhi hơi lớn, chỉ sợ không dễ dàng xuống như vậy. Hơn nữa Bắc Đường vương cũng không còn trẻ; tuy bề ngoài còn khá trẻ nhưng cũng đã ba mươi bảy, ba mươi tám rồi.

Ngự y chỉ nghĩ trong lòng, tay lại không ngừng xoa xoa cái bụng to tròn của Bắc Đường vương.

Bắc Đường Diệu Nhật đau đến cả người đầy mồ hôi. Lúc này lại đúng lúc nắng nóng mùa hè, khổ không nói nổi, cả người như mới được vớt từ trong nước ra.

Y biết sau đó vẫn còn rất nhiều thống khổ và chật vật đang chờ mình. Y vẫn luôn quen tỏ ra mạnh mẽ, không muốn mất mặt như thế này trước mặt Ti Diệu Huy, vì thế lại cắn răng đuổi hẳn.

“Người đi ra ngoài! Ta, ta không cần người bồi. A ——”

Ti Diệu Huy vừa tức vừa vội, chính không biết như thế nào cho phải.

Đúng lúc này, ngự y lên tiếng, “Vương gia, vẫn nên để bệ hạ ở lại đi. Y thuật bệ hạ cao minh, không biết cao hơn so với tỵ chức bao nhiêu lần. Có bệ hạ ở trong này, đối với ngài hay hài tử đều rất tốt.”

Cái này đúng là việc khó thấy. Bởi ở trước mặt hoàng thượng những ngự y bình thường đều nơm nớp lo sợ, sợ đi nhầm từng bước. Mà vị ngự y này ở lâu trong lĩnh Ấn cốc, chỉ biết y thuật vùng Hoàng Sơn, những thức khác không muốn nghĩ đến nhiều như người ta.

Tì Diệu Huy nghe vậy mừng rỡ, vội hỏi, “Diệu Nhật, người nghe thấy không? Trẫm nên ở lại đây tốt hơn.”

Lúc này từng cơn đau bụng sinh dồn dập kéo đến, Bắc Đường Diệu Nhật vừa đau vừa nóng, vừa phiền vừa nóng nảy, rốt cuộc quyết định mặc kệ hẳn.

“Diệu Nhật, Diệu Nhật, nếu người đau thì cứ kêu lên đi.”

“...”

“Đừng cắn môi nữa, rách cả ra rồi. Mau cắn cái này đi! Nếu không thì người cắn tay ta này.”

“...”

“Diệu Nhật, dùng sức! Lại dùng thêm chút lực!”

Lần này Bắc Đường Diệu Nhật dưỡng thai tốt nên lúc sinh phải cố sức hơn rất nhiều so với lúc trước.

Y nắm chặt dải khăn treo trên đầu giường, khuôn mặt tuấn mỹ nhăn lại đau đớn, khớp mắt cũng nhăn cả lại; mồ hôi xấp xỉm đầm mắt y, làm tầm nhìn cũng có chút mơ hồ.

Gây sức ép đến quá nửa đêm, hài tử rốt cục cũng xấu hổ mà chui ra. Bắc Đường Diệu Nhật chỉ cảm thấy chập vật đau đớn ớn lạnh so với lúc sinh Tĩnh nhi.

“Chúc mừng bệ hạ! Chúc mừng Vương gia! Là vị tiểu công chúa.”

Ngự y cười ha hả, sửa soạn cho hài tử thật tốt rồi đưa đến trước mặt hai người.

Hài tử mới ra đời vô cùng non nớt, nhưng trên đầu đã có tóc đen bóng, da thịt phàn nộn, tiếng khóc to rõ.

Tì Diệu Huy vừa thấy liền yêu quý như trân bảo, tán thưởng, “Thật sự là tiểu mỹ nhân. Diệu Nhật, người xem, nó thật xinh đẹp a.” Tì Diệu Huy nhớ tiểu vương gia Văn quốc Đông Phương Hạo Diệp cầu nữ như cuồng, không khỏi cực kì đắc ý.

Bắc Đường Diệu Nhật cũng cảm thấy mới mẻ. Y không ngờ mình lại sinh ra nữ hài.

Hạ nhân vội vàng đến thư phòng báo tin vui, Ti Quân Hàm và Bắc Đường Quân Tình vẫn cố chấp không chịu đi nghỉ, lúc này đã dựa vào nhau mà ngã vào trường塌, sớm tiến vào mộng đẹp từ lúc nào.

Vẫn là Ti Quân Hàm tỉnh lại trước, xoa ánh mắt hỏi, “Hoàng bá phụ sinh sao?”

“Chúc mừng thái tử điện hạ. Chúc mừng thế tử điện hạ. Hoàng Thượng và Bắc Đường vương mới có thêm một vị tiểu công chúa.”

Bắc Đường Quân Tình vẫn đang mơ màng, nghe vậy nhất thời thanh tỉnh, kinh hãi kêu lên, “Ta có muội muội a.”

Nó và với Ti Quân Hàm đều hưng phấn, sau nửa đêm vẫn không ngủ, sáng sớm ngày hôm sau liền khăn cấp vào nội viện nhìn tiểu muội muội vừa được sinh ra.

Tên của hài tử đã được quyết định từ sớm, bởi vì Hải Liên Na – nữ nhi của Ngôn Tử Tinh là trưởng tôn nữ của Bắc Đường gia, theo ngôn ngữ Tây Quyết mang ý nghĩa như hoa sen đẹp để thanh tao, tên chính thức ở đây là Bắc Đường Liên Thanh. Đường Diệu Nhật và Ti Diệu Huy liền thuận theo, đặt tên cho nữ hài của mình là Bắc Đường Liên Y.

“Liên Y, tiểu Liên Y... Ha ha ha...”

Ti Quân Hàm và Bắc Đường Quân Tình hưng phấn mà vây quanh anh nhi.

Bắc Đường Diệu Nhật tựa vào trên giường, cùng Ti Diệu Huy nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của bọn nó cũng nhìn nhau cười.

Ti Diệu Huy đã qua tuổi ba mươi nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp như trước. Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hần, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, ho nhẹ một tiếng, nói, “Huy nhi, đã nhiều năm như thế mà giải được của tỏa tình khiên kia người vẫn chưa nghiên cứu

Ti Diệu Huy nháy mắt mấy cái, nhìn Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười nói, “Không có, đương nhiên không có. Giải được này, ta sợ là cả đời cũng không nghiên cứu chế tạo được.”

Kỳ thật giải được của tỏa tình khiên đã sớm giải từ vài năm trước, trong lòng hai người cũng biết rõ việc này nhưng không ai nói ra.

Bắc Đường Diệu Nhật tựa tiểu phi tiểu địa nhìn hần một cái, nhẹ giọng thở dài, “Quên đi, dù sao nhiều năm như vậy, ta cũng quen rồi.”

Ti Diệu Huy lén cầm tay y đang để trong chăn,捏捏, ôn nhu nói, “Đúng là khó giải thích được, đúng không?!”

Bắc Đường Diệu Nhật cười khẽ không nói.

Trong phòng tràn ngập âm thanh vui mừng của bọn nhỏ.

Hiện giờ bọn họ có tử có nữ, tỏa tình ràng buộc, mọi sự đủ đầy.**HẾT PHIÊN NGOẠI 2**

HẾT

26. Quyển 2 - Chương 24: Phiên Ngoại 3. Quà Tặng Lễ Tình Nhân

Tháng hai đầu xuân, Bắc Đường vương phủ, tòa lầu cao cao, sang quý đẹp đẽ.

Bên bờ hồ ở hậu viên, một tiểu thiếu niên đang đón gió múa kiếm, tư thế tuyệt đẹp, kiếm thế như phong. Mặc dù tuổi thiếu niên không lớn nhưng có thể thấy trình độ cũng không vừa, qua vài năm nữa thôi là chỉ cần một thanh trường kiếm là đủ để xưng đệ nhất trong giang hồ.

Bắc Đường Diệu Nhật đứng trong thủy tạ, nhìn nhi tử luyện kiếm trên bờ, cảm thấy rất vui mừng.

Bắc Đường Quân Tình thiên tư thông tuệ (có tư chất thông minh), lúc này dù mới vừa tròn chín tuổi nhưng Minh Nguyệt thần công cùng kiếm pháp đã không kém với mình năm đó, thậm chí kiếm pháp còn hơn mình khi đó một bậc, có thể thấy được tiền đồ sau này không biết lường được.

“Phụ vương.” Bắc Đường Quân Tình thu thế, rút kiếm tiến về thủy tạ, cung kính nói, “Kiếm pháp của hài nhi thế nào ạ?”

“Có tiến bộ.” Bắc Đường Diệu Nhật gật gù đầu, nói, “Lau mồ hôi đi.”

Bắc Đường Quân Tình lấy chiếc khăn vuông từ trong lồng ngực ra, lau lau trên trán.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy sắc mặt nó hồng nhuận, dung nhan lãnh diễm (gương mặt lạnh lùng xinh đẹp), tư thế tuyệt đẹp, giống hệt như Ti Diệu Huy, không chỉ thờ dài.

Tướng mạo như vậy, trừ phi là kẻ mù, bằng không ai có mắt mà không nhìn ra được quan hệ giữa nó và đương kim Thánh thượng? Hơn nữa đôi mắt hoa đào kia, nếu không phải luôn lạnh lùng thản nhiên thì quả thực đúng là một Ti Diệu Huy thu nhỏ.

Nhưng tính tình của đứa nhỏ này cũng không biết giống ai, luôn đậm mạc như tuyết, lãnh ngạo như băng, lại thấy vô cùng giống phụ vương Bắc Đường của y.

“Phụ vương. Phụ vương?”

Bắc Đường Diệu Nhật lấy lại tinh thần, nói, “Chuyện gì?”

Bắc Đường Quân Tình nói, “Hài nhi vẫn chờ ngài chỉ hài nhi kiếm pháp.”

Bắc Đường Diệu Nhật cười nói, “Phụ vương thất thần rồi. Được, đưa kiếm cho ta, phụ vương múa lăng phong kiếm pháp cho con.”

Bắc Đường Quân Tình chần chờ mà nhìn nhìn bụng của y, nói, “Không cần đâu, phụ vương chỉ cần chỉ cho hài nhi một chút là được rồi. Lăng phong kiếm pháp hài nhi đã quen thuộc.”

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Thế kiếm của con không đủ, cái đó không thể chỉ dạy, phải tự mình nhận ra. Phụ vương múa cho con xem một lần, con quan sát rồi học theo.”

Bắc Đường Quân Tình nhăn chặt mày đầu, cũng không dám trái ý phụ vương, chỉ đưa trường kiếm trong tay mình qua.

Đúng lúc này, một tiểu cô nương bốn năm tuổi chạy tới thủy tạ từ bên kia hồ, cười khanh khách, miệng kêu lên, “Đại bá, Quân Tình ca ca, thì ra hai người ở đây, làm Hải Liên Na tìm mãi.”

Bắc Đường Quân Tình nói, “Hải Liên Na, muội chậm một chút, coi chừng ngã.”

Thân thể tiểu cô nương kia nhẹ nhàng linh hoạt, chỉ trong tích tắc đã chạy đến thủy tạ, cười nói, “Muội không ngã được đâu. Quân Tình ca ca, sao hôm nay huynh không vào cung đón muội?”

Bắc Đường Quân Tình vô cùng yêu thương muội muội này, mỉm cười nói, “Ta làm sao biết hôm nay muội về đây chứ. Không phải đã nói sẽ ở trong cung thêm vài ngày sao?”

“Thái tử ca ca cả ngày bắt muội phải đọc sách, muội không thích.” Cái miệng nhỏ nhắn của Hải Liên Na bĩu ra, quay sang lôi kéo Bắc Đường Diệu Nhật, “Đại bá, bá chỉ dạy cho Quân Tình ca ca học kiếm sao? Hải Liên Na cũng muốn học nữa.”

Bắc Đường Diệu Nhật mỉm cười, “Cháu muốn học kiếm pháp, sao không bảo phụ thân dạy cho?”

“Kiếm pháp của phụ thân không bằng bá bá mà.” Hải Liên Na cười ngọt ngào, lanh lợi mà cầu xin trưởng bối.

“Nga? Sao cháu biết?” Bắc Đường Diệu Nhật tha thú vị vị mà nhìn nàng.

“Cháu nghe gia gia nói.” Nói xong chỉ thấy Hải Liên Na khụ khụ, bày ra gương mặt uy nghiêm, thấp giọng nói, “Tử Tinh, kiếm pháp của ngươi mặc dù đã đại thành (luyện thành), nhưng còn kém xa đại ca ngươi.

Ai, kiếm pháp kia cần khổ tâm rèn luyện, ngươi lại không kiên quyết được bằng đại ca ngươi, có lẽ là bởi ngươi đến khi ta đã lớn tuổi, nhận được nhiều cương chiêu nên luyện đến nơi đến chốn.”

Bộ dạng tiểu cô nương thông minh đáng yêu, lại còn ra vẻ như con quỷ nhỏ, học theo giọng điệu tư thế gia gia Bắc Đường ngạo giống như đúc, nhất thời làm cho Bắc Đường Diệu Nhật và Bắc Đường Quân Tình cười ra tiếng.

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Nếu cháu muốn học, ngày nào đó bảo Quân Tình ca ca dạy cho. Kiếm pháp của đại bá không thích hợp với cháu đâu.”

Hải Liên Na có chút thất vọng mà bĩu bĩu môi, nhưng tiểu cô nương còn nhỏ tuổi, ý niệm trong đầu nhanh chóng lại chuyển đến chuyện khác. Chỉ thấy đôi mắt to hắc bạch phân minh của con bé bỗng nhiên chớp chớp, nhìn Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Đại bá, cái gì là ‘tiểu lang tể tử hỗn huyết’ (sói con có dòng máu pha tạp)?”

Bắc Đường Diệu Nhật biến sắc, trầm thanh nói, “Cháu nói cái gì?”

Hải Liên Na khờ dại nói, “Ồ trong cung cháu nghe được, nói tên của cháu không giống người Hán, bởi vì nương của cháu không phải người Hán. Cháu là ‘tiểu lang tể tử hỗn huyết’ do cha và người Tây Quyết sinh ra. Nhưng cháu cũng không phải là lang (sói) a, vì sao bọn họ lại gọi cháu là tiểu lang tể tử (sói con)?”

Bắc Đường Quân Tình giữ chặt tay cô bé, âm thanh lạnh lùng, “Hải Liên Na, những lời này là ai nói với muội? Ta đi giết hắn!”

Hải Liên Na hoảng sợ, khiếp vía nói, “Quân Tình ca ca, muội không muốn giết người.”

“Hải Liên Na...”

Bắc Đường Quân Tình còn muốn lên tiếng, Bắc Đường Diệu Nhật đã ngắt lời nhi tử, kéo Hải Liên Na qua, “Hải Liên Na, lời này cháu nghe ai ở trong cung nói?”

Hải Liên Na lắc đầu, nhỏ giọng lúng ta lúng túng nói, “Cháu không biết. Cháu cùng Thái tử ca ca chơi trốn tìm, lúc trốn ở sau bụi hoa thì nghe được.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhíu mày, xoa xoa đầu cô bé, ôn tồn nói, “Hải Liên Na không phải nghe bọn họ nói vậy. Hải Liên Na là điềm mật tiểu hoa (bông hoa nhỏ ngọt ngào) mà đại bá thích nhất, không phải lang tể tử gì cả. Sau này có nghe được những lời này nữa thì cứ nói cho đại bá và hoàng bá phụ biết, đại bá và hoàng bá phụ của cháu sẽ đi xử lý.”

“Vâng.” Hải Liên Na ngoan ngoãn gật gật đầu. Cô bé biết tên của mình theo ngôn ngữ Tây Quyết là ‘điềm mật hoa’; phụ thân cũng thường hay ôm mình thì thầm nói, “Tiêu hoa đoá ngọt ngào của phụ thân”.

Bắc Đường Diệu Nhật thấy cô bé nhu thuận nghe lời, cảm thấy được an ủi, liếc mắt nhìn nhi tử nhà mình, “Tình nhi, con mang Hải Liên Na đi chơi. Phụ vương tiến cung một chuyến.”

Bắc Đường Quân Tình hiểu ý phụ vương, kéo tiểu đường muội ngây thơ đến hậu viện.*****

Bắc Đường Diệu Nhật vào cung, nói việc này cho Ti Diệu Huy biết.

Ti Diệu Huy giận tím mặt nói, “Trong cung rõ ràng có tên vô liêm sỉ, đường đường là quận chúa cũng dám nói bậy, xem ra là phải thanh lý cho sạch sẽ một lần.”

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Trong cung khó giữ bí mật; nếu nhiều người biết, khó tránh khỏi có nhàn ngôn toái ngữ (lời ong tiếng ve/lời đồn lung tung). Nhưng chuyện thân thể của Hải Liên Na sao lại bị lộ ra ngoài?”

Sắc mặt Ti Diệu Huy nghiêm nghị, “Không sai. Thân phận của Tử Tinh vốn đã rất bí ẩn, chưa bao giờ lộ diện ra bên ngoài. Nữ nhi của y lại không có mấy người biết, sao lại truyền ra lời đồn đãi này trong cung?”

Bắc Đường Diệu Nhật nhú mày, “Ta nghi là cái tên trên thảo nguyên [1] kia a.”

Ti Diệu Huy cả kinh, nói, “Không thể nào. Bọn họ không phải đã kết thúc rồi sao?”

Bắc Đường Diệu Nhật nói, “Không có gì là không thể cả. Tuy tên kia đã tâm bưng bưng, tâm vững như sắt, nhưng Hải Liên Na dù sao cũng do hấn mang thai mười tháng, thân sinh cốt nhục (con ruột). Lúc trước hấn mơ mơ hồ hồ mà bỏ nữ nhi đi; bây giờ tỉnh táo lại đương nhiên muốn đưa nữ nhi trở lại, cũng không phải chuyện khó hiểu.”

Ti Diệu Huy cau mày nói, “Khả năng này cũng lớn. Bây giờ Tử Tinh còn đang ở phương Bắc, việc này có nên cho nó biết không?”

Bắc Đường Diệu Nhật lắc đầu, “Chưa cần, Việc này chỉ là do ta phỏng đoán, chưa chắc chắn. Vả lại Tử Tinh cũng không phải người đơn giản. Lúc trước có lẽ có thể làm người kia cam tâm tình nguyện sinh hạ Hải Liên Na, bây giờ chắc cũng có cách làm người đó phải kiêng kị nó.”

Ti Diệu Huy gật gật đầu nói, “Vậy ta nên rửa sạch hoàng cung một lần trước đã, nói không chừng ở đây đã xuất hiện không ít mật thám của Tây Quyết rồi. Ai, đều là ta sơ suất, làm Hải Liên Na đáng yêu phải chịu ủy khuất rồi. Tử Tinh mà biết không chừng lại tính toán với ta.”

Bắc Đường Diệu Nhật lơ đãng nói, “Ai bảo hậu cung của ngươi vô chủ, Hồng Châu lại đã đưa đến Đông cung để chăm sóc Quân Hàm. Ngươi thân là hoàng đế, sao có thể tự mình quản nhiều chuyện như vậy được.”

Ti Diệu Huy nghe xong, mếu mếu máo máo, đôi mắt đẹp ủy khuất nhìn y, “Đại ca, hậu cung của ta vô chủ, người cũng không phải không biết là vì ai đó mà. Những năm trước đây còn có không ít lão cốt đầu (lão già cứng đầu) còn ngày ngày dâng tấu chương xin ta lập hậu. Cũng may Tình nhi càng lớn càng giống hệt ta, làm cho mấy lão già kia trông mắt như muốn lồi cả ra, mấy năm nay mới biết điều hơn một chút. Sao giờ người lại bắt đầu cảm rằm bên tai ta?”

Bắc Đường Diệu Nhật bật cười, “Ta cảm rằm bên tai người? Người muốn lập hậu hay không thì liên quan gì đến ta?”

Ti Diệu Huy mất hứng, “Sao lại không liên quan đến người được? Đại ca đây là biết rõ tâm ý của ta mà còn lấy ra trêu chọc ta.”

Bắc Đường Diệu Nhật nhìn hấn, mỉm cười nói, “Được được, chúng ta không đề cập đến vấn đề này nữa. Hôm qua Bùi đại nhân dâng sớ, tấu rằng...”

“Dừng!” Ti Diệu Huy đột nhiên hô to một tiếng, “Đại ca, hôm nay chúng ta có thể không nói đến chính sự không? Mấy ngày nay người mới vất vả tiến cung một chuyến, ta nhớ người muốn chết.”

Bắc Đường Diệu Nhật bất đắc dĩ, nói, “Được. Theo người đi.”

Vài năm này, Ti Diệu Huy càng lúc càng có bộ dáng của hoàng đế, sau cuộc thân chinh đến Nham thành năm đó, coi như đã trưởng thành hơn, tình tình ổn trọng hơn nhiều, cũng ít khi nững quần quýt si mê với mình nữa. Nói đến đây, y vẫn còn chút hoài niệm trước kia.

Mới nghĩ đến đây thì tính tình trước kia của Ti Diệu Huy lại bộc phát, ngồi xuống bên cạnh y, vuốt ve bụng y, “Đại ca, mấy ngày nay trên người người có thấy khá hơn chút nào không? Hải tử có quấy phá người không?”

Bắc Đường Diệu Nhật ‘ừ’ một tiếng, cũng không biết có ý gì.

Ti Diệu Huy rất vui, “Không ngờ Tình nhi đã chín tuổi mà chúng ta còn có thêm một hải tử nữa. Đại ca, người nói nó là nam hài hay nữ hài?” Tiếp theo lại tự lẩm bẩm, “Tình nhi lớn lên rất giống ta, lần này dù là nam hài hay nữ hài, ta cũng muốn nó giống người.”

Bắc Đường Diệu Nhật liếc mắt nhìn hấn, nói, “Mới có bốn tháng, người nghĩ sớm quá.”

Lúc ấy mình sinh non trên mình ngựa, Ti Diệu Huy kinh sợ quá độ, sợ tới mức khi hoan ái cũng không dám... ở trên nữa. Dù thỉnh thoảng có lúc cũng bắt mình phải uống thuốc tránh thai của người Ma Da mới có thể an tâm được.

Nhưng nói cho cùng thì cái việc này cũng không tránh được lâu. Mấy tháng trước Ti Diệu Huy nhất thời hứng khởi, không muốn ở trên, nhưng mình lại để hấn ở trên; tuy sau đó cũng có uống được nhưng

không ngờ lại có thai.

Ti Diệu Huy ghen hòng nhìn trôn trời, lập tức viết thư hỏi sư phụ [2], mới biết được hóa ra thuốc tránh thai của người Ma Da cũng không phải lúc nào cũng có tác dụng, cũng thỉnh thoảng có lúc mất hiệu lực. Mà cái thỉnh thoảng chỉ có một phần vạn này lại làm mình ‘trúng thưởng’.

Lúc ấy hai người đưa mắt nhìn nhau, chỉ đành phải chấp nhận. Hơn nữa sau đó Ti Diệu Huy đều không giấu nổi vui mừng, hóa ra hần vẫn luôn muốn có thêm hài tử.

Bắc Đường Diệu Nhật cũng hiểu hài tử này đúng là thiên ý, thật ra cũng cảm thấy rất vui. Lúc sinh Quân Tình đúng là thời gian chiến sự nguy hiểm, kinh tâm động phách, chính mình nhớ tới cũng sợ hãi không thôi. Bây giờ thiên hạ thái bình, triều chính an ổn, sẽ sẽ không phát sinh chuyện như lúc ấy nữa.

Ti Diệu Huy cười cười, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, vui rạo rực, “Đã bốn tháng rồi, có thể bàn đến phòng sự (xxoo) rồi. Đại ca...”

Bắc Đường Diệu Nhật đỏ khốc đỏ cười, “Người thực nhện không được sao?”

Sắc mặt Ti Diệu Huy ửng đỏ, quả nhiên mặt như hoa đào, cảnh xuân bốn phía. Hần cũng không che giấu dục vọng của mình, kéo kéo Bắc Đường Diệu Nhật, “Đại ca, ta biết người cũng muốn, sao cứ phải nhẩn nhện chứ? Có ta ở đây rồi, không sợ làm tổn thương đến hài tử đâu. Bây giờ chẳng lẽ người thật sự không muốn sao? Không sao, ở chỗ ta có được. Đúng rồi, ta mới nghiên cứu phối ra một loại tân dược, chúng ta có thể thử xem...”

“Diệu Huy! Không phải người đã hứa với ta là không làm xuân dược nữa rồi sao?” Bắc Đường Diệu Nhật không thể nhịn nổi nữa.

Ti Diệu Huy đau khổ cúi mặt, thấp giọng nói, “Làm hoàng đế thực sự rất nhàm chán. Ta chỉ có chút thú vui như vậy mà người cũng muốn cướp mất? Vả lại ta cũng không phải làm cho mình a, là cái tên Đông Phương Hạo Diệp kia lén lút bảo ta làm mà.” *Hơn nữa Tử Tinh cũng có một phần nữa.*

Nhưng câu cuối cùng ấy hần không dám nói. Cái tên Đông Phương Hạo Diệp kia đã có ‘tiền án’ rồi, nghe được tin mình là người làm xuân dược đệ nhất liền không tiếc ngàn dặm xa xôi, cùng với hoàng đế của nó dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng muốn đòi của mình một phần cho bằng được.

Bắc Đường Diệu Nhật cũng biết, thực ra hần cũng không nói dối. Nhưng Ngôn Tử Tinh là đệ đệ của mình, hơn nữa quan hệ của nó với kẻ trên thảo nguyên kia rất mờ ám, vẫn nên giữ bí mật cho nó thì hơn.

Bắc Đường Diệu Nhật nghe hần vừa như thế, đành phải trừng mắt liếc hần một cái, không nói gì nữa. Nhiều năm qua, Ti Diệu Huy vẫn bằng mặt không bằng lòng với ý muốn này của mình, y cũng không muốn quản nữa.

“Đại ca, không cần xuân được thì thôi. Nếu không người ở mặt dưới đi, ta cũng không có ý kiến gì cả. Dù sao bây giờ cũng không cần lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Ti Diệu Huy nói xong, còn cười đến sáng lạn mà liếc nhìn bụng y.

Bắc Đường Diệu Nhật bật cười, hai hàng lông mày giãn ra, “Không cần. Người ở dưới tốt hơn. Nhìn bộ dáng khát khao của người kia, chỉ sợ ở trên cũng không thỏa mãn được người.”

Ti Diệu Huy thấy y cười đùa như thế, trong lòng mừng rỡ, “Chỉ cần ở chung với người, có trên hay dưới cũng không sao.” Nói xong vội vàng kéo y, chạy vào trong nội điện.

Bắc Đường Diệu Nhật kỳ thật cũng không phải không muốn, hơn nữa từ lúc có thai thì cực kì khao khát chuyện này. Vì thế liền thuận theo ý hắn, cùng hắn đi vào tắm thất.

Từ khi có Tình nhi, lại được hai vị phụ thân thừa nhận, Bắc Đường Diệu Nhật đa tháo bỏ được xiềng xích trong lòng, đối với Ti Diệu Huy dần dần giống như một nửa của mình, tình ái hoan hảo (tình yêu mặn nồng), cũng không như trước đây phải tự mình đè nén.

...

Lần hoan hảo này của hai người, đương nhiên có loại nhu tình mật ý khác, tạm thời không nhắc đến.

Ngoài phòng cảnh xuân tươi đẹp, đúng là thời điểm tốt nhất cho các cặp tình nhân gặp nhau.

Ngôn Tử Tinh cũng đang bôn ba trên đường đến gặp ái nhân của mình. Tròng lồng ngực hắn là lọ bí được mà hoàng đế nhị ca đã đặc chế cho hắn, trên khóe miệng lộ nụ cười tà.

[1] Một nửa của tiểu Tinh – Thác Bạc Chân. Ai có thắc mắc gì xin mời tìm đọc bộ ‘Vọng tình thần’

[2] Thu Minh – thần y trong Linh Ẩn cốc, là người đã chữa khỏi cho Phi Ly, cũng là sư thúc của Thu Diệp Nguyên. Chi tiết xin liên hệ phiên ngoại ‘Đoạn tình kết’ với tình yêu long trời lở đất của Bắc Đường Ngạo & Ngôn Phi Ly ^^

27. Quyển 2 - Chương 25: Phiên Ngoại 4. Quân Như Trúc

Quân Như Trúc ngồi trước cửa sổ, nhìn khoảng sân tươi mát sau cơn mưa.

Viện tử này không lớn, là y may mắn tìm được trên đường đến kinh thành trước kia. Lúc ấy không ngờ có một ngày mình lại đến đây, cũng không ngờ có ngày Bắc Đường vương cao cao tại thượng ở vương triều lại quang lâm đến đây.

Y cúi đầu, sờ sờ cái bụng đã hở ra của mình.

Không ai ngờ rằng một tròng thê lương đến thế, ngoài ý muốn đến thế, thậm chí còn có thể nói là một màn hoan hảo bạo ngược, lại làm y châu thai ám kết, dựng dục thành thai.

“Ha ha... Ha ha ha...”

Quân Như Trúc đột nhiên ôm mặt thấp cười rộ lên. Càng cười càng chua xót.

Từ cái ngày hè sau ngộ ấy, y nhìn thấy người kia lần đầu tiên ở hậu viên Bắc Đường vương phủ đã bị hấn mê hoặc mất rồi.

Y chưa bao giờ nghĩ rằng còn có thể gặp lại người kia. Trước đây, lúc còn ở Linh Ẩ cốc, y đã từng gặp người kia vài lần. Nhưng lúc đó khoảng cách của hai người xa đến ngoài tầm với, chỉ coi như hai người xa lạ, cho nên y chưa từng đặt trong lòng, cũng chưa bao giờ thực sự chú ý đến hấn. Cho đến ngày đó...

Y chưa bao giờ nghĩ rằng trên đời này lại có một người mỹ lệ đến thế. Đẹp đến như bầu trời sáng chói, tựa như tên của hấn vậy – chói mắt thế nhân. Thậm chí ngay cả Bắc Đường vương uy nghi cao quý, khí độ phi phàm đứng bên cạnh hấn cũng bị mình xem nhẹ.

Yêu mỹ như thế, kiêu ngạo như vậy, yêu diễm đến không thể tưởng. Bộ y phục đào hồng khoác trên người hấn cũng không sinh ra cảm giác không hài hòa, ngược lại còn làm tôn thêm màu da kiêu nộn, sáng bóng của hấn.

“Người là ai!? Dám chạm vào phượng hoàng cầm của ta?”

Kiêu ngạo như vậy, ngang ngược như vậy, coi thường người ta như vậy...

Buồn cười là trước kia mình luôn luôn chán ghét đám con cháu quan lại, lần đầu tiên nhìn vào đôi mắt kia thì trái tim đã bị chấn động.

Hai hàng nước mắt chảy xuống.

Quân Như Trúc vì sự thấp hèn đến hạ tiện của mình mà bi ai, nhưng lại chưa từng vì sự thay đổi của mình của mình mà hối hận hay tuyệt vọng.

Thật ra sao y lại không biết cái xuân được quý dị kia là do người kia hạ chứ? Dù sao người kia chế được thế nào, hơn nữa đang tiếng điều chế xuân được của hấn đã vang dội khắp cả kinh thành từ lâu. Cho dù có không biết đi nữa, chỉ cần thấy người người kia nhẹ nhàng nhấc tay là có thể giải được được tính của mình là có thể đoán được.

Nhưng y lại cam tâm tình nguyện trầm luân trong đó. Khi thu tế cũng không thể tự chủ được mà đuổi theo sau hắn, chỉ là đơn thuần muốn trò chuyện một lúc với hắn. Sau khi về kinh lại thấy hắn thay đổi hẳn, còn nhưng không biết đường tránh đi mà còn... ôm tâm tư muốn tiếp cận hắn.

Tuy nam nhân Ma Da yêu nhau cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên, nhưng mình là người lý trí, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nghịch thiên này. Nếu không phải vô tình gặp được hắn ở hà hoa trì tại lãnh cung thì tất cả tình cảm còn được mình dần xuống tận đáy lòng, chỉ coi hắn như bằng hữu mà đối đãi.

Ai... Quên đi. Nếu không nhìn được thì cứ rời đi vậy.

Quân Như Trúc cúi đầu nhìn bụng mình, nghĩ đến hôm nay Bắc Đường vương sẽ tới chơi, tâm trạng không khỏi hoảng hốt.

Nhân phẩm và khí độ của Bắc Đường vương luôn làm y phải lo lắng. Tuy hôm nay Bắc Đường vương chưa nói gì cả, nhưng Quân Như Trúc y sao có thể không biết tâm tư của ngài chứ?

Từ những đầu mối truyền đến từ kinh thành, có thể thấy được biến cố sẽ nhanh đến thôi. Triều đại này của Minh quốc, cũng sắp đổi chủ rồi.

Quân Như Trúc cũng là người thông tuệ, y đã có thể lờ mờ đoán được chuyện gì sẽ phát sinh.

Bắc Đường vương tuy không nói rằng ngài ấy hi vọng rằng mình sẽ để lại nhi tử cho Bắc Đường Diệu Huy, nhưng... sao ngài ấy có thể không lo lắng vì người kia chứ?*****

Ngoảnh đi ngoảnh lại đã qua thêm hai tháng nữa, cái bụng của Quân Như Trúc càng lúc càng lớn, nhưng có lẽ là do suy nghĩ quá nhiều, dẫn đến sinh non. Cũng may đại phu Bạch Vũ được mời từ Linh Ẩn cốc đã đến, không đến mức luống cuống không biết phải làm sao.

Ngày ấy, khi y đang làm cỏ ở hậu viên thì bỗng nhiên bụng đau đốn, lập tức ngã xuống đất, thậm chí không thể đứng dậy nổi nữa.

“Tần, Tần nhi... Tần nhi!”

Y đau đến nói không rõ ràng, liên tục kêu gọi, một lúc sau Tần nhi mới vội vàng chạy tới. “Công tử, ngài làm sao vậy?”

“Mau, nhanh đi kêu đại phu... Ta, ta sợ sắp sinh ...”

Quân Như Trúc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tần nhi cũng sợ tới mức mặt trắng bệch.

Những cơn đau bụng sinh dồn dập. Đại phu Bạch Vũ Trần phải kết hợp với Tần nhi mới nâng y lên được, đưa y vào ngựa thất. Hai chân Quân Như Trúc mềm nhũn vô lực, nằm trên giường mà mồ hôi ướt đầm cả người.

Một cơn đau đòn kịch liệt ập đến, như muốn xé rách y ra.

Đau quá a...

Đau đòn như thế, sao có thể chịu được? Y gian khổ học tập, đầy bụng kinh luân, tên đề bảng vàng, đương triều Trương Nguyên, sao lại phải cơn đau như vậy? Mẫu thân trong thiên hạ, thì ra đều khó khăn như vậy...

“Công tử... Công tử a, người tỉnh lại một chút! Nhất định phải chịu đựng a... Ô ô ô...”

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng khóc nỉ non của Tần nhi.

Khóc cái gì? Ta còn chưa chết mà.

Quân Như Trúc cố sức mở mắt ra, thấy cái bụng gồ lên cao cao của mình còn đang động đập.

Y cố gắng dựa theo lời đại phu mà gồng sức. Trải qua một ngày một đêm đau đòn hành hạ, cuối cùng trong cơn đau như xé rách cả cơ thể, cũng nghe thấy tiếng khóc của hài nhi.

“Sinh, sinh rồi. Là một nam hài.” Trần đại phu đánh cho hài tử khóc vang rồi giao lại cho Tần nhi chăm sóc.

“Cho, cho ta xem...” Yết hầu Quân Như Trúc khàn khàn, suy yếu vô lực, nhưng vẫn nhất định muốn nhìn hài tử một cái.

Tần nhi tắm rửa sạch sẽ cho anh nhi, lại quần kỹ trong tã lót rồi mới cẩn thận đưa đến trước mặt y. Quân Như Trúc nhìn, thấy hài tử sinh non quá nhỏ gầy, suy yếu vô lực. Gầy yếu như thế đấy

Một hàng thanh lệ dọc theo hai gò má chảy xuống.

Tần nhi hoảng nói, “Công tử, ngài khóc cái gì?”

Quân Như Trúc lắc lắc đầu, vô lực ngã vào gối.

*Vì sao là một nam hài? Nếu như là nữ hài, y còn thể để bên cạnh mà nuôi nấng. Nhưng nam hài...******

Hài tử vì sinh non mà thân thể vẫn không tốt, lâu lâu lại sinh ít bệnh. Cũng may y mời được một nãi nương (bà vú) có kinh nghiệm đến chăm sóc, nhưng nó vẫn luôn làm y và Tần nhi lúng túng không biết làm sao.

Đợi đến khi hài tử khỏe mạnh hơn một chút, y lấy lệnh bài mà Bắc Đường vương đã để lại ngày trước, gọi ám vệ vẫn luôn trốn ở một nơi bí mật gần đó.

Y để ám vệ kia đưa hài tử về. Đưa đến bên cạnh Bắc Đường vương, đưa đến... bên cạnh Bắc Đường Diệu Huy.

Đây là quyết định mà y đã phải suy nghĩ rất lâu, rất lâu. Dù sao... hài tử của là của người kia. Hơn nữa, tính toán của Bắc Đường vương... y cũng có thể hiểu được phần nào.

Quả nhiên không lâu sau, kinh thành truyền đến tin hoàng đế băng hà, triều chính rối loạn. Quân Như Trúc lúc ấy đã làm rơi tách trà trên tay, sắc mặt trắng bệch.

Bất đầu rồi!

Y biết!

Tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này vẫn không ngừng bối rối và lo lắng.

Hài tử của y, còn người kia nữa, sẽ thắng sao?

Sẽ thắng! Đương nhiên sẽ thắng! Bởi vì có Bắc Đường vương ở đó! Bắc Đường vương... Người mà y vĩnh viễn không thể sánh bằng.

Bắc Đường Diệu Huy thành Ti Diệu Huy, mà con y, đã thành trưởng tử của hoàng đế, thành Ti Quân Hàm.

Quân Hàm... Quân Hàm...

Tên này là do ai đặt? Là Bắc Đường vương sao? Hay là... hấn?

Ha ha, đương nhiên là Bắc Đường vương chứ. Mình ở trong lòng người kia, có phân lượng gì chứ?

*Thôi thôi, Quân Như Trúc, thông suốt chút đi nào. Thứ không phải của người thì không cần phải quay lại. Ít nhất cuộc đời này, người không phải tiếc nuối.******

“Công tử, chúng ta quay về cốc sao?”

Tần nhi lưng tay nải đi theo phía sau hắn, thấy công tử vẫn nhìn về phía kinh thành xa xa, chậm chạp không chịu đi, cậu không nhịn được mở miệng hỏi.

Quân Như Trúc phục hồi tinh thần, cười cười, tiêu sái vung ống tay áo, “Không trở về cốc nữa. Đi, Tần nhi, công tử mang người đi sướng du tam xuyên ngũ nhạc (du lịch đây đó/du sơn ngoạn thủy).”

“Chúng ta có còn trở lại kinh thành không? Công tử, chúng ta còn có thể gặp lại tiểu công tử không?”

Quân Như Trúc mỉm cười, thấp giọng nói, “Đương nhiên. Sẽ đến lúc đó.”

Tần nhi xốc bao hành lý lên lưng, đi theo phía sau thân ảnh hiu quạnh mà thẳng tắp kia, hướng về nơi xa.**HẾT PHIÊN NGOẠI 4**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toa-tinh-khien>